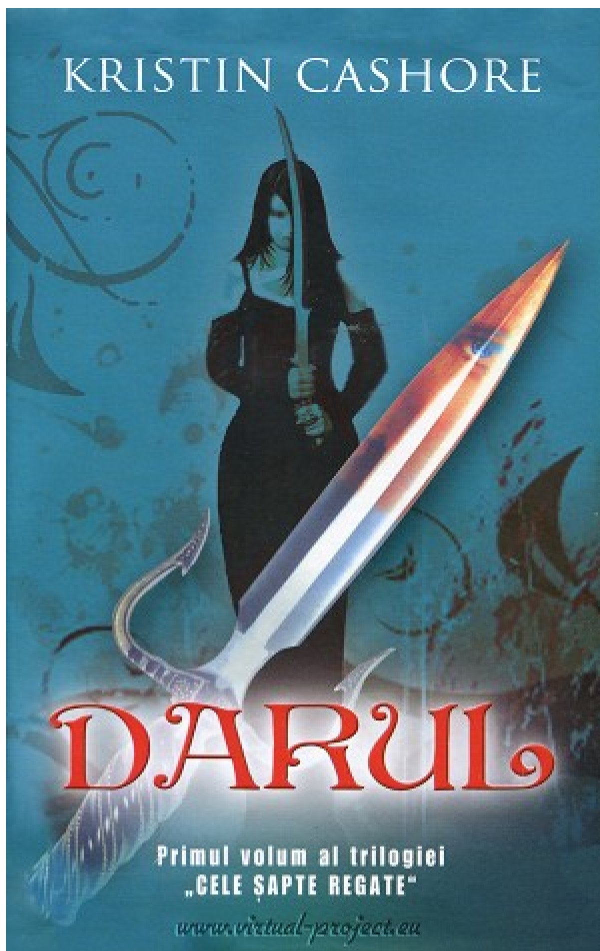


KRISTIN CASHORE

DARUL

Primul volum al trilogiei
CELE ŞAPTE REGATE

Traducere din limba engleză
SHAUKI AL-GAREEB



KRISTIN CASHORE
Graceling

Pentru mama mea,
Nedda Previtera Cashore,
al cărei har este de a face chftele,
şi pentru tatăl meu,
J. Michael Cashore,
al cărui har este să-şi piardă (şi să-şi găsească) ochelarii.

PARTEA ÎNTÂI
Domniţa ucigașă

CAPITOLUL UNU

În aceste temniţe, întunericul era desăvârşit, dar Katsa avea o hartă în mintea sa. Una care până acum se dovedise a fi corectă, aşa cum toate hărţile lui OII aveau tendinţa să fie. Katsa pipăia pereţii reci şi număra uşile şi culoarele în timp ce mergea. Cotind când era vremea s-o facă, oprindu-se în cele din urmă în faţa unei deschizături care ar fi trebuit să conţină un sir de scări care duceau în jos. Se ghemui şi pipăi în continuare cu mâinile. Era o treaptă de piatră, umedă şi lunecoasă din pricina muşchiului, şi alta sub ea. Asta însemna că era scara lui OII. Spera doar că, atunci când el şi Giddon o vor urmări cu torţele lor, vor vedea muşchiul alunecos, vor păşi cu grijă pe el şi nu vor trezi morţii cu tropăitul lor în marea grabă de a coborî scările.

Katsa se furişă în jos, pe scări. Coti o dată la stânga, de două ori la dreapta. Începu să audă voci când păşi într-un culoar unde întunericul licărea portocaliu de la lumina unei torţe de pe perete. Dincolo de torţă era un

alt coridor unde, după spusele lui Oll, între doi şi zece străjeri ar fi trebuit să stea de veghe în faţa unei anumite celule de la capătul culoarului.

Misiunea Katsei erau aceşti străjeri. În primul rând, din cauza lor fusese ea trimisă.

Katsa se furişă spre lumini şi hohotele de râs. Ar fi putut să se oprească şi să asculte, să înţeleagă mai bine cu câţi va avea de-a face, însă nu avea timp. Îşi trase gluga mai jos şi se prelinse după colţ.

Aproape că se împiedică de primele ei patru victime care stăteau pe podea de-a curmezişul, cu spatele lipit de perete, picioarele întinse, aerul duhnind a băutură puternică, pe care ei o aduseseră aici, jos, ca să piardă vremea. Katsa lovi şi izbi tâmple şi gâturi, iar cei patru bărbaţi se prăbuşiră la pământ înainte ca surprinderea să li se fi instalat în ochi.

Mai era un singur străjer, care stătea în faţa gratiilor celulei de la capătul coridorului. Se ridică în picioare şi îşi scoase sabia din teacă. Katsa se apropie de bărbat, sigură că torţa din spatele ei îi ascundea faţa, în special ochii, de privirea lui. Îi estimă înălţimea, felul în care se mişca, fermitatea braţului care ţinea sabia îndreptată spre ea.

— Stai pe loc! Este destul de limpede ce eşti. Vocea lui era liniştită. Asta era curajos. Şfichiui aerul cu sabia, avertizând. Nu mă sperii tu pe mine.

Înaintă către ea. Se feri de arma lui şi îşi întinse piciorul, izbindu-i tâmpla. Omul căzu la pământ.

Katsa păşi peste el şi fugi spre gratii, scrutând întunericul celulei. O siluetă stătea ghemuită, sprijinită de perete – o persoană prea obosită sau prea indiferentă ca să-i pese de bătălia ce se desfăşura. Îşi înconjurase picioarele cu mâinile, iar capul îl avea băgat între genunchi. Tremura – îi auzea respiraţia.

Katsa îşi schimbă poziţia, iar lumina se opri pe silueta ghemuită. Părul îi era alb şi tuns scurt. Văzu o licărire de aur în urechea lui. Harta lui Oll îi ajutase cu sfinţenie, deoarece acest om era un lienid. El era cel pe care îl căutau.

Trase de ivărul uşii. Încuiat. Ei bine, asta nu era chiar o surpriză şi nu era problema ei. Fluieră o dată, încet, ca o bufniţă. Îl întoarse pe spate pe străjerul curajos şi îi vârî în gură una dintre pilulele ei. Fugi pe culoar, îi întoarse pe cei patru nefericiţi pe spate, unul lângă celălalt şi le băgă câte o pilulă în gură. Tocmai când începea să se întrebe dacă Oll şi Giddon se rătăciseră prin temniţe, aceştia apărură de după colţ şi se furişară lângă ea.

— Un sfert de oră, nu mai mult, spuse ea.

— Un sfert de oră, domniţă. Vocea lui Oll se auzi ca un bubuit. Mergi cu bine.

Luminile torţelor lor împroşcară pereţii când se apropiară de celulă. Bărbatul lienid gemu şi se strânse şi mai tare. Katsa îi privi hainele sfâşiate, pătate. Auzi inelul de deblocare al lui Giddon încurcându-se în ivăr. I-ar fi plăcut să aştepte să vadă dacă aveau să deschidă uşa, dar prezenţa ei era necesară în altă parte. Îşi îndesă pachetul cu pilule în mânecă şi fugi.

Străjerii celulei raportau străjii temniţei, iar straja temniţei raporta sub-străjii. Sub-straja raporta străjii castelului. Straja de noapte, straja regelui, straja zidului şi straja grădinii, de asemenea, raportau străjii castelului. De îndată ce un străjer remarca absenţa altuia, urma să se dea alarma şi, în cazul în care Katsa şi oamenii ei nu aveau să fie destul de departe, totul urma să fie pierdut. Ar putea fi urmăriţi şi s-ar ajunge la vărsare de sânge; i-ar vedea ochii şi ar recunoaşte-o.

Aşa că trebuia să le vină de hac tuturor. Oll bănuise că vor fi douăzeci. Prinţul Raffin îi făcuse treizeci de pilule, în caz de trebuinţă.

Majoritatea străjerilor nu îi făcu probleme. Dacă s-ar putea furişa în spatele lor sau dacă erau adunaţi în grupuri mici, n-ar şti niciodată ce i-a lovit. Cu straja castelului, fu un pic mai complicat, deoarece cinci gardieni îi apărau postul. Se roti printre ei, lovind cu picioarele, cu mâinile, cu genunchii, iar straja castelului sări de la biroul său, ieşi în viteză pe uşă şi se repezi în încăierare.

— Recunosc un înzestrat când se află în faţa mea. Împunse cu sabia, iar ea se rostogoli la o parte. Lasă-mă să-ţi văd culoarea ochilor, băiete. Am să ţi-i scot. Să nu crezi că n-am s-o fac.

Îi făcu plăcere să-l lovească în cap cu plăseaua cuţitului ei. Îl apucă de păr, îl întoarse cu faţa-n sus şi-i puse o pilulă pe limbă. Cu toţii vor spune, când se vor trezi cu dureri de cap şi ruşinaţi, că vinovatul fusese un băiat înzestrat cu darul luptei, acţionând de unul singur. Vor presupune că era un băiat pentru că, îmbrăcată cu pantaloni obişnuiţi şi având glugă, ea arăta ca unul şi deoarece, când oamenii erau atacaţi, nu se gândeau că ar fi putut să fie o fată. Şi nimeni nu apucase să-l vadă pe Oll sau pe Giddon. Numai ea fusese văzută.

Nimeni nu se va gândi la ea. Indiferent de ceea ce ar putea fi înzestrata domniţă Katsa, ea nu era o ucigaşă care se furişa prin curţi întunecate, la miezul nopţii, deghizată. În plus, fata trebuia să se afle pe ruta estică. Unchiul ei, Randa, regele din regatul Middluns, o văzuse plecând chiar în acea dimineaţă, întreaga cetate privind în timp ce căpitanul Oll şi Giddon, aghiotantul lui Randa, o escortau. Numai o zi de călărit

intens în direcţia greşită ar fi putut-o aduce în sud, la curtea regelui Murgon.

Katsa fugi prin curte, pe lângă straturi de flori, fântâni şi statui din marmură ce-l înfăţişau pe Murgon. Era o curte destul de plăcută pentru un asemenea rege neplăcut; mirosea a iarbă şi a pământ reavăn, dar şi dulceaţa florilor înrourate. Fugi prin livada de meri a lui Murgon, o adunătură de străjeri drogaţi alergând după ea. Drogaţi, nu morţi: o diferenţă ca de la cer la pământ. Oll şi Giddon, şi marea majoritate a restului Consiliului secret voiseră ca ea să îi omoare. Dar, la întâlnirea pentru plănuirea acestei misiuni, ea se certase cu ei, argumentând că, dacă i-ar omorî, ar pierde timp.

— Dacă se trezesc? întrebase Giddon.

Prinţul Raffin fusese jignit.

— Te îndoieşti de doctoria mea. Nu se vor trezi.

— Ar fi mai rapid să îi omori, spusese Giddon, ochii săi căprui privindu-l cu insistenţă.

Capetele din încăperea întunecată îl aprobaseră.

— Nu pot să o fac în timpul alocat, zisese Katsa şi, când Giddon începuse să protesteze, ridicase mâna. Suficient! N-am să-i omor. Dacă îi vreţi morţi, atunci puteţi trimite pe altcineva.

Oll zâmbise şi îl bătuse pe spate pe tânărul lord.

— Gândeşte-te, lord Giddon, va fi şi mai amuzant pentru noi. Jaful perfect, pe lângă toţi străjerii lui Murgon, şi nimeni rănit? E un joc bun.

Încăperea izbucnise în râsete puternice, dar Katsa nu schiţase nici măcar un zâmbet. Nu îi va omorî dacă nu trebuia să o facă. Odată omorât un om, nu puteai să-l reînvii, iar ea omorâse destui. În cea mai mare parte, pentru unchiul ei. Regele Randa o socotise a fi folositoare. Când huliganii de la graniţă fac probleme,

de ce să trimiţi o întreagă armată dacă este suficient un singur reprezentant? Era mult mai economic. Dar omorâse, de asemenea, şi pentru Consiliu, când nu putuse să evite. Dar, de data asta, avea de ales.

La capătul îndepărtat al livezii, dădu peste un bărbat un străjer – bătrân, la fel de bătrân probabil ca şi lienidul. Stătea în dumbrava formată din copaci tineri, sprijinindu-se de sabia sa, gârbovit. Se furişă în spatele lui şi se opri. Mâinile care se odihneau pe plăseaua cuţitului îi tremurau uşor. N-avea păreri bune despre un rege care nu îşi pensiona străjerii când aceştia deveneau prea bătrâni pentru a mai ţine o sabie acătării.

Însă, dacă îl lăsa, acesta i-ar găsi pe cei pe care ea îi drogase şi ar da alarma. Îl izbi o dată, cu putere, în ceafa, iar el se prăbuşi şi scoase un răsuflat uşor. Îl întoarse cât de delicat putu, iar apoi îi vârî o pilulă în gură. Îşi trecu degetele pe deasupra cucuiului ce i se formase pe craniu. Spera ca acesta să fie rezistent.

Odată, omorâse din greşeală; o amintire care rămăsese adânc înrădăcinată în conştiinţa ei. Aşa îşi anunţase darul ei natura, cu zece ani în urmă. Era o copilă, abia avea opt ani. Un bărbat care era un fel de văr îndepărtat venise în vizită la curte. Ea nu îl plăcuse – parfumul lui puternic, privirile deocheate aruncate fetelor care îl serveau, felul în care privirea sa le urmărea prin încăpere, modul în care le atingea când credea că nimeni nu-l priveşte. Când începuse să o bage în seamă pe Katsa, fata devenise precaută.

— Ce micuţă adorabilă, spusese el. Ochii înzestraţilor pot fi atât de neatrăgători! Dar ţie, fetiţă norocoasă, îţi scot în evidenţă frumuseţea. Care ţi-e darul, scumpete? Să spui poveşti? Să citeşti minţi? Gata, ştiu. Eşti dansatoare.

Katsa nu stiuse care era darul ei. În cazul unor daruri dura mai mult până să răsară la suprafaţă. Dar, chiar dacă ar fi ştiut, nu ar fi vrut să discute asta cu vărul ei. Se încruntase la el şi se întorsese. Dar, apoi, mâna lui alunecase să o apuce de picior, iar braţul ei ţâşnise şi-l izbise drept în faţă. Atât de tare şi de rapid, că îi împinsese oasele nasului tocmai în creier.

Doamnele de la curte ţipaseră, una leşinase. Când îl ridicaseră din balta de sânge de pe podea şi se dovedise că murise, curtea rămăsese mută şi începuse să bată în retragere. Ochi înfricoşaţi – nu numai cei ai doamnelor, ci şi ai soldaţilor, ai aghiotanţilor înarmaţi cu săbii –, cu toţii erau îndreptaţi spre ea. Era în regulă să mănânci preparatele făcute de bucătarul regelui, al cărui dar era gătitul, sau să trimiţi caii la rândaşul cailor, care era înzestrat pentru asta. Dar o fată al cărei dar era omorâtul? Acesta era un pericol.

Alt rege ar fi surghiunit-o sau chiar ar fi omorât-o, deşi era copilul surorii sale. Dar Randa era isteţ. El înţelesese că, în timp, nepoata sa ar putea servi scopurilor sale practice. O trimise în apartamentele ei şi o ţinuse acolo săptămâni întregi, drept pedeapsă, dar asta fusese tot. Când pedeapsa se sfârşise, cu toţii fugeau din calea ei. Nimeni nu o plăcuse niciodată înainte, deoarece nimănui nu-i plăceau înzestraţii, dar cel puţin îi toleraseră prezenţa. Acum, nu exista niciun simulacru de prietenie.

— Păziţi-vă de cea cu un ochi albastru şi unul verde, le şopteau ei musafirilor. Şi-a omorât vărul dintr-o lovitură. Deoarece i-a spus că are ochi frumoşi.

Nici măcar Randa nu-i stătea în cale. Un câine ucigaş poate fi folositor unui rege, dar el nu voia să-i doarmă la picioare.

Prinţul Raffin era singurul care-i dorea prietenia.

— N-ai s-o mai faci încă o dată, nu? Nu cred că tata o să te lase să omori pe oricine vrei.

— N-am vrut niciodată să-l omor, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat?

Katsa îşi răscoli amintirile.

— M-am simţit ca şi cum m-aş fi aflat în pericol. Aşa că l-am lovit.

Prinţul Raffin clătină din cap.

— Trebuie să-ţi controlezi darul, zise el. În special dacă e un dar ca al tău. Trebuie să faci asta, altminteri tatăl meu ne va interzice să ne mai vedem.

Acesta era un gând înfiorător.

— Nu ştiu cum să-l controlez.

Raffin se gândi la asta.

— Ai putea să-l întrebi pe Oll. Spionii regelui ştiu cum să rănească fără să omoare. În felul acesta fac ei rost de informaţii.

Raffin avea unsprezece ani, cu trei mai mult decât Katsa, şi, după standardele ei, era foarte înţelept. Îi luă în consideraţie sfatul şi se duse la Oll, căpitanul încărunţit şi spionul-şef al regelui Randa. Oll nu era prost – ştia că trebuie să-i fie frică de fata cu un ochi albastru şi altul verde. Dar, de asemenea, mai avea şi ceva imaginaţie. Se întrebă, aşa cum nu îi mai venise niciodată cuiva să se întrebe, dacă fata, Katsa, nu fusese la fel de şocată ca toată lumea de moartea vărului ei. Şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai curios în legătură cu potenţialul ei.

Începuseră antrenamentul cu regulile de bază. Nu avea să exerseze pe el şi nici pe oricare alt om al regelui. Avea să exerseze pe manechine pe care ea le făcuse din saci cusuţi unul de celălalt şi umpluţi cu grâne. Avea să exerseze pe prizonierii pe care Oll îi adusese, bărbaţi ale căror morţi fuseseră deja

decretate.

Exersa în fiecare zi. Îşi descoperi propria viteză şi propria forţă explozivă. Descoperi unghiul, poziţia şi intensitatea unei izbituri mortale *versus* o lovitură de schilodire. Învăţase cum să dezarmeze un bărbat şi cum să-i rupă piciorul, şi cum să-i răsucească braţul atât de tare, încât acesta să se oprească din a se lupta şi să implore să fie eliberat. Învăţase cum să folosească o sabie şi cuţitele, şi pumnalele. Era atât de rapidă şi de concentrată, atât de creativă, că putea găsi o cale de a bate un bărbat chiar dacă ea avea ambele braţe legate la spate. Atât de puternic era darul ei.

Cu timpul, controlul se îmbunătăţise, iar ea începuse să exerseze cu soldaţii lui Randa – opt sau zece deodată şi complet îmbrăcaţi în armuri. Antrenamentele ei era spectacole desăvârşite; bărbaţi adulţi mârâind şi zdrăngănind gălăgioşi, o copilă neînarmată învârtindu-se şi năpustindu-se printre ei, doborându-i cu un genunchi sau o mână pe care ei nu o vedeau decât când erau deja la pământ. Uneori, curtenii veneau şi ei să-i vadă exerciţiile. Dar, dacă ea le surprindea privirile, aceştia şi le plecau şi se grăbeau să dispară.

Pe regele Randa nu îl deranja că Oll îşi sacrifica timpul. Ştia că era necesar. Katsa nu avea să-i fie de folos dacă nu-şi putea controla darul.

Iar acum, în curtea regelui Murgon, nimeni nu îi putea critica modul de a se controla. Se mişca uşor pe iarba de lângă aleile cu prundiş, fără să scoată vreun sunet. Până acum, Oll şi Giddon trebuiau să fi ajuns la zidul grădinii, unde doi dintre servitorii lui Murgon, prieteni ai Consiliului, le păzeau caii. Aproape că ajunsese şi ea acolo; văzu linia întunecată din faţă,

complet întunecată, proiectată pe cerul negru.
Gândurile îi erau răvăşite, dar ea nu visa cu ochii deschişi. Simţurile îi erau ascuţite. Percepu fiecare frunză care cădea în grădină, trosnetul fiecărei crengi. Şi fu uimită când zări un bărbat ieşind din întuneric şi apucând-o de la spate. Îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei şi îi puse un cuţit la gât. Acesta începu să vorbească, dar, într-o secundă, ea se eliberă din strânsoarea lui, îi smulse cuţitul din mână şi îl aruncă pe jos. Îl azvârli pe bărbat peste umeri.
El ateriză în picioare.
Mintea ei era în alertă. Omul era un înzestrat, un luptător. Asta era foarte clar. Chiar dacă n-avea niciun simţ în mâna cu care i-a lovit pieptul, tot ar fi ştiut că ea era femeie.
Se întoarse să o privească în faţă. Se uitară unul la celălalt, cu precauţie, fiecare fiind doar o umbră pentru celălalt. El vorbi:
— Am auzit de o domniţă cu acest dar special.
Vocea lui era gravă şi profundă. Se simţea ceva ca un ritm vioi în cuvintele sale, nu era un accent pe care ea să-l fi cunoscut. Trebuia să descopere cine era, ca să poată şti cum să procedeze cu el.
— Nu pot să nu mă întreb ce face o doamnă atât de departe de casă, fugind prin curtea regelui Murgon în miez de noapte, spuse el.
Îşi schimbă uşor poziţia, plasându-se între ea şi zid. Era mai înalt decât ea şi graţios în mişcări ca o pisică. Amăgitor de calm, pregătit să acţioneze rapid. Cu ajutorul unei torţe de pe cărarea din apropiere, Katsa văzu în urechile sale cercei rotunzi, mici, de aur. Iar faţa îi era nebărbierită, ca a unui lienid.
Îşi schimbă poziţia, înclinându-se, cu corpul la fel de încordat ca al lui. N-avea prea mult timp să se decidă.

El ştia ce era ea. Dar, dacă el era un lienid, nu voia să-l ucidă.

— N-ai nimic de zis, domniţă? Cu siguranţă, ştii că n-am să te las să treci fără o explicaţie.

Era ceva jucăuş în vocea lui. Îl privi tăcută. Îşi întinse braţele într-o mişcare fluidă, iar ochii ei zăriră inelele de aur care străluceau pe degetele lui. Era de-ajuns. Cerceii din ureche, inelele, ritmul vioi al cuvintelor sale – era de-ajuns.

— Eşti un lienid, spuse ea.

— Stai bine cu vederea, zise el.

— Nu atât de bine, încât să-ţi văd culorile ochilor.

Râse.

— Cred că eu ştiu culorile ochilor tăi.

Simţul practic îi ceru să-l omoare.

— Uite cine vorbeşte că eu nu sunt acasă, rosti ea. Ce caută un lienid în curtea regelui Murgon?

— Am să-ţi spun motivele mele dacă mi le spui şi tu pe ale tale.

— N-am să-ţi spun nimic, iar tu trebuie să mă laşi să trec.

— Trebuie?

— Dacă nu, am să te forţez.

— Crezi că poţi?

Fata îl fentă spre dreapta, dar el o prinse fără efort. O făcu din nou, mai rapid. Iarăşi, el o prinse cu uşurinţă. Era foarte bun. Însă ea era Katsa.

— Ştiu că pot, zise ea.

— Ah. Vocea lui părea amuzată. Dar ar putea să dureze câteva ceasuri bune.

De ce se juca? De ce nu dădea alarma? Poate că era şi el un criminal, un criminal înzestrat. Şi, dacă era aşa, asta îl făcea aliat sau duşman? Ar fi văzut cu ochi buni un lienid salvarea prizonierului? Da – doar dacă nu era

un trădător. Sau dacă acest lienid nici măcar n-ar fi avut habar ce conţineau temniţele lui Murgon – regele păstrase foarte bine secretul.

Consiliul i-ar spune să-l omoare. Consiliul i-ar zice că i-ar pune în pericol dacă ar lăsa un om în viaţă, un om care-i ştia identitatea. Dar el nu era un bătăuş ca toţi ceilalţi pe care ea-i întâlnise. El nu părea a fi animalic sau prost, sau ameninţător.

Nu putea omorî un lienid în timp ce-l salva pe altul.

Era o proastă şi probabil că avea să regrete asta, dar nu avea să-l ucidă.

— Am încredere în tine, rosti el deodată.

Se dădu la o parte din calea ei şi îi făcu semn de rămas-bun. Se gândi că era foarte ciudat şi impulsiv, dar văzu că îşi lăsase garda jos, iar ea nu era genul care să dea cu piciorul unei oportunităţi. Într-o secundă, îşi răsuci piciorul şi-l lovi în frunte. Ochii i se măriră de surpriză şi el căzu la pământ.

— Poate că nu trebuia să fi făcut asta. Îl întinse pe jos, membrele sale atârnându-i greu. Dar nu ştiu ce să cred în legătură cu tine şi am riscat îndeajuns lăsându-te în viaţă. Îşi scoase pilulele din mânecă şi îi puse una în gură. Îi întoarse faţa spre torţă. Era mai tânăr decât crezuse, nu cu mult mai în vârstă decât ea, nouăsprezece sau douăzeci de ani cel mult. O dâră de sânge începu să-i curgă de pe frunte, pe lângă ureche. Gulerul cămăşii îi era desfăcut, iar torţa lumina de-a lungul claviculei.

Ce personaj ciudat! Poate că Raffin ar şti cine e.

Clătină din cap. Probabil că o aşteptau.

O luă la fugă.

Călăriră zoriţi. Îl legară pe bătrân de calul său, deoarece era prea slăbit ca să se ţină singur. Se opriră

doar o dată, ca să-l învelească în mai multe pături.

Katsa era nerăbdătoare să continue drumul.

— Nu ştie că suntem în toiul verii?

— E îngheţat până-n măduva spinării, domniţă, spuse Oll. Tremură, e bolnav. Totul ar fi în van dacă salvarea noastră îl omoară.

Vorbiră despre un popas, despre un foc, dar nu aveau timp. Trebuiau să ajungă în cetatea lui Randa înainte să crape de ziuă sau aveau să fie descoperiţi.

„Poate că trebuia să-l fi omorât, gândi ea în timp ce o luară prin pădurile întunecate. Poate că trebuia să-l fi omorât. Ştia cine sunt."

Dar nu părea a fi ameninţător sau suspicios. Fusese mai mult curios decât altceva. Avusese încredere în ea.

Totuşi, el nu ştiuse despre şleahta de gărzi drogate pe care ea o lăsase în urma ei. Şi nu va mai avea încredere în ea de îndată ce se va trezi cu crestătura aia pe frunte.

Dacă i-ar spune regelui Murgon despre întâlnirea lor şi dacă Murgon i-ar spune regelui Randa, lucrurile ar putea deveni foarte complicate pentru domniţa Katsa. Randa nu ştia nimic despre prizonierul lienid, la fel cum nu ştia nici despre ieşirea Katsei în toiul nopţii, ca salvatoare.

Katsa clătină din cap în semn de frustrare. Aceste gânduri nu-i erau de ajutor. Iar acum se terminase. Trebuiau să-l ducă pe bunic la căldură şi undeva în siguranţă, la fel şi pe Raffin. Se aplecă în şaua ei şi îi dădu pinteni calului spre nord.

CAPITOLUL DOI

Era un tărâm cu şapte regate. Şapte regate şi şapte regi complet imprevizibili. De ce, în numele a tot ceea ce era înţelept, l-ar răpi cineva pe prinţul Tealiff, tatăl

regelui din Lienid? Era un om bătrân. Nu avea nicio putere, nu avea nicio ambiţie, nici măcar nu stătea bine cu sănătatea. Se spunea că îşi petrecuse cele mai multe zile ale vieţii zăcând lângă foc sau la soare, privind marea, jucându-se cu strănepotul, fără să deranjeze pe cineva.

Oamenii din regatul Lienid nu aveau duşmani. Îşi trimiteau aurul oricui avea marfa pentru a face negoţ, îşi cultivau propriile roade şi îşi creşteau propriul vânat, stăteau pe insula lor, un loc îndepărtat de celelalte şase regate. Ei erau diferiţi. Aveau o înfăţişare diferită, cu părul închis la culoare, şi obiceiuri diferite, iar izolarea le făcea plăcere. Regele Ror din Lienid pricinuia cele mai puţine probleme dintre cei şapte regi. Nu încheia tratate cu ceilalţi, dar nici nu se războia, şi îşi conducea oamenii ca la carte.

Faptul că reţeaua de spioni ai Consiliului luase urma tatălui regelui Ror în temniţele regelui Murgon, în Sunder, nu spunea nimic. Murgon avea tendinţa să nu creeze probleme printre regate, însă se afla destul de des în toiul conflictelor, agentul plătit să comită crima altuia atâta timp cât i se oferea o sumă bună. Fără îndoială, cineva îl plătise ca să-l ascundă pe bunicul lienidului. Întrebarea era: cine?

Unchiul Katsei, Randa, regele din Middluns, nu era implicat în această problemă aparte. Consiliul putea fi sigur de asta, deoarece Oll era spionul-şef al lui Randa şi sfetnicul său. Mulţumită lui Oll, Consiliul ştia tot ce era de ştiut despre Randa.

Într-adevăr, Randa avea obiceiul să nu se amestece el însusi în celelalte regate. Regatul său se afla între Estill şi Wester, pe o axă, şi între Nander şi Sunder, pe cealaltă. Era o poziţie improprie alianţelor.

Regii din Wester, Nander şi Estill – ei erau sursele

celor mai multe probleme. Erau făcuţi din aceeaşi plămadă, fiind extrem de ambiţioşi, de indivioşi. Egoişti, fără inimă şi capricioşi. Regele Birn, din Wester, şi regele Drowden, din Nander, ar putea forma o alianţă şi învinge armata regatului Estill la graniţa nordică, însă Wester şi Nander nu puteau alcătui o alianţă prea îndelungată. Într-o clipită, s-ar putea jigni unul pe altul, iar Wester şi Nander ar deveni din nou regate duşmane şi Estill s-ar alătura regatului Nander pentru a-l învinge pe Wester.

Iar regii nu erau mai buni cu oamenii lor decât cu ceilalţi regi. Katsa îşi aminti de fermierii din Estill pe care ea şi Oll îi eliberaseră în secret din închisoarea lor improvizată într-un staul de oi, cu câteva săptămâni în urmă. Fermieri estilleni, care nu puteau plăti dările regelui lor, Thigpen, deoarece armata acestuia le distrusese ogoarele într-un raid în satul nanderan. Thigpen ar fi trebuit să îi plătească pe fermieri, până şi Randa ar fi procedat astfel dacă armata sa ar fi produs paguba. Însă Thigpen intenţiona să îi spânzure pe fermieri pentru neplata dărilor. Da, din cauza lui Birn, Drowden şi Thigpen, Consiliul nu-şi mai vedea capul de treabă.

Însă lucrurile nu au fost mereu aşa. Wester, Nander, Estill, Sunder şi Middluns – cele cinci regate din interior – ştiuseră cândva cum să coexiste în mod paşnic. Cu secole în urmă, cu toţii făcuseră parte din aceeaşi familie condusă de trei fraţi şi două surori, care reuşiseră să-şi astâmpere geloziile fără să recurgă la războaie. Dar orice recunoaştere a acelei vechi legături de familie nu mai era decât o amintire acum. Oamenii regatelor erau la mila firilor celor care se ridicaseră pentru a le fi conducători. Era un joc, iar generaţia actuală nu reuşea să câştige.

Cel de-al şaptelea regat era Monsea. Munţii separau Monsea de celelalte regate, aşa cum oceanul o făcea pentru Lienid. Leck, regele din Monsea, era căsătorit cu Ashen, sora regelui Ror din Lienid. Leck şi Ror împărtăşeau aceeaşi antipatie pentru sfadele celorlalte regate. Însă asta nu însemna că ei erau aliaţi, deoarece Monsea şi Lienid erau prea departe unul de celălalt, prea independente, prea neinteresate de treburile celorlalte regate.

Nu se ştia cam nimic despre regatul monsean. Regele Leck era plăcut de oamenii săi şi avea o mare reputaţie de a fi bun cu copiii, animalele şi toate celelalte creaturi neajutorate. Regina monseană era o femeie delicată. Se spunea că ea a încetat să mai mănânce din ziua în care a auzit de dispariţia bunicului lienid. Deoarece, desigur, tatăl regelui lienid era, de asemenea, şi tatăl ei.

Probabil că aceia care îl răpiseră pe bunicul lienid erau ori cei din Wester, ori Nander, ori Estill. Katsei nu îi mai venea nicio altă idee, doar dacă nu era chiar regatul Lienid implicat în asta. O idee care ar putea părea ridicolă dacă n-ar fi apărut bărbatul lienid în curtea lui Murgon. Bijuteriile sale păreau de valoare – era un fel de nobil. Şi orice musafir al lui Murgon era suspect. Însă Katsa nu simţea că el ar fi fost implicat. N-o putea explica, dar asta era ceea ce simţea.

De ce fusese răpit bunicul Tealiff? Ce importanţă covârşitoare ar fi putut avea el?

Ajunseră în cetatea lui Randa înainte de răsăritul soarelui, cu foarte puţin înainte. Când copitele cailor zăngăniră pe pietrele de pe drumurile cetăţii, încetiniră. Câţiva oameni din cetate se treziseră deja. Nu o puteau lua pe străzile înguste, nu îşi permiteau să

atragă priviri curioase.

Caii îi duseră prin spatele barăcilor din lemn şi al caselor, atelierelor de piatră, băcăniilor cu obloanele închise. Clădirile erau îngrijite, iar o mare parte din ele fuseseră recent vopsite. Nu exista murdărie în cetatea lui Randa. Randa nu tolera mizeria.

Când drumul începu să urce, Katsa descălecă. Îi dădu căpăstrul lui Giddon şi îl apucă pe cel al calului lui Tealiff. Giddon şi Oll o luară pe o stradă care ducea spre est, către pădure, cu calul Katsei după ei. Aceasta fusese înţelegerea. Un bunic pe şa şi un băiat lângă el, urcând spre castel erau mai puţin probabil să fie observaţi decât patru cai şi patru călăreţi. Oll şi Giddon aveau să călărească în afara cetăţii şi să o aştepte printre copaci. Katsa îl va duce pe Tealiff la prinţul Raffin, printr-o intrare înaltă dintr-o aripă nefolosită a castelului, aripă a cărei existenţă Oll o ascunsese cu grijă de Randa.

Katsa potrivi mai bine păturile bătrânului în jurul capului său. Încă era destul de întuneric, dar, dacă ea vedea cerceii din urechile lui, atunci şi alţii puteau să îi vadă. Era întins pe cal, o siluetă ghemuită, ori dormind, ori inconştientă – Katsa nu ştia. Dacă era inconştient, atunci ea nu-şi dădea seama cum aveau să reuşească să parcurgă ultima etapă din călătoria lor, pe nişte scări din zidul lui Randa, scări pe care calul nu le putea urca. Îi atinse faţa. El îşi schimbă poziţia şi începu să tremure din nou.

— Trebuie să te trezeşti, prinţe, spuse ea. Nu te pot căra pe scările spre castel.

Lumina cenuşie se reflecta în ochii lui când îi deschise, iar vocea o şocă prin răceala ei:

— Unde mă aflu?

— Aceasta este cetatea lui Randa, în regatul

Middluns, zise ea. Suntem aproape de un loc sigur.

— Nu îl ştiam pe Randa a fi o persoană care conduce misiuni de salvare.

Katsa nu se aşteptase ca el să fie atât de lucid.

— Nici nu e.

— Pff. Ei bine, sunt treaz. Nu o să trebuiască să mă cari tu. Domniţa Katsa, nu-i aşa?

— Da, prinţe.

— Am auzit că ai un ochi verde precum câmpiile din Middluns şi un ochi albastru precum cerul.

— Da, prinţe.

— Am auzit că poţi omorî un om cu unghia celui mai mic deget al tău.

Ea zâmbi.

— Da, prinţe.

— O face mai uşoară?

Privi cu ochii mijiţi spre silueta ghemuită din şa.

— Nu înţeleg.

— Să ai ochi frumoşi. Faptul că ai ochi frumoşi – uşurează cumva povara darului tău?

Fata râse.

— Nu, prinţe. M-aş descurca foarte bine fără ambii.

— Bănuiesc că îţi sunt îndatorat, spuse el, apoi rămase tăcut.

Ea voia să-l întrebe pentru ce. Pentru situaţia din care l-a salvat? Dar el încă era bolnav şi obosit, şi păru să adoarmă la loc. Nu dorea să-l bată la cap. Îi plăcea de bunicul lienid. Nu existau mulţi oameni dispuşi să vorbească despre darul ei.

Urcară pe lângă acoperişuri umbrite şi intrări. Katsa începea să se resimtă după noaptea nedormită şi nu avea să se odihnească vreme de câteva ore. Rosti din nou în minte cuvintele bătrânului. Accentul său era ca al acelui bărbat lienid din curtea lui Murgon.

Până la urmă, Katsa îl cără, deoarece, când sosi timpul, nu reuşi să-l trezească. Îi dădu căpăstrul unei copile ghemuite lângă zid, o fată al cărei tată era un prieten al Consiliului. Katsa îl luă în cârcă şi se clătină împleticindu-se, urcând câte o treaptă, călcând pe molozul treptelor sparte. Ultima era practic verticală. Numai ameninţarea cerului care se lumina o făcu să continue să meargă; nu-şi imaginase niciodată că un bărbat care arăta de parcă-ar fi fost făcut din praf ar putea fi atât de greu.

Nu avea respiraţie în ea ca să scoată fluieratul încet, care avea să fie semnalul pentru Raffin, dar nu conta. Oricum, acesta o auzi apropiindu-se.

— Aproape întreaga cetate te-a auzit, şopti el. Sincer, Kat, nu m-aş fi aşteptat să fii capabilă de o asemenea larmă.

Se apecă şi o uşură pe Katsa de povară, luându-l pe lienid pe umerii săi firavi. Katsa se rezemă de zid, pentru a-şi recăpăta suflul.

— Darul meu nu-mi dă puterea unui uriaş, spuse ea. Voi, neîn- zestraţii, nu înţelegeţi. Credeţi că, dacă avem un dar, le avem pe toate.

— Ţi-am gustat prăjiturile şi îmi amintesc broderiile pe care obisnuiai să le faci. N-am nicio îndoială că eşti înzestrată cu nenumărate daruri. El râse, iar Katsa îi zâmbi. A mers conform planului?

Se gândi la lienidul din curtea lui Murgon.

— Da, aproape.

— Du-te acum cu bine, zise Raffin. O să am eu grijă de el.

Se întoarse şi se furişă înăuntru, purtând trupul inert. Katsa coborî în viteză treptele năruite şi o luă pe o cărare ce ducea către est. Îşi trase gluga mai jos şi fugi

spre cerul rozaliu.

CAPITOLUL TREI

Katsa fugi pe lângă case şi ateliere, băcănii şi hanuri. Cetatea se trezea, iar străzile miroseau a pâine coaptă. Trecu pe lângă lăptar, care era pe jumătate adormit în căruţa sa, calul oftând în faţa lui.

Despovărată, se simţea uşoară, iar drumul cobora. Alerga tăcută spre câmpurile estice, şi tot alerga. O femeie ducea găleţi spre o fermă, toartele fiind atârnate de o cobiliţă aflată în echilibru pe umerii ei.

Când începură să apară copacii, Katsa îşi încetini mersul. Trebuia să se mişte cu grijă acum, ca nu cumva să rupă crengi sau să lase urme de cizme, creând astfel indicii care să ducă direct spre locul de întâlnire. Deja, poteca părea un pic umblată. Oll, Giddon şi ceilalţi din Consiliu nu erau niciodată la fel de grijulii ca ea şi, bineînţeles, bieţii cai nu puteau să nu creeze o cărare. Curând, vor avea nevoie de un nou loc de întâlnire.

Când ajunse în desişul care era ascunzătoarea lor, se luminase de ziuă. Caii păşteau. Giddon stătea întins pe jos. Oll era sprijinit de un morman de coburi. Ambii erau adormiţi.

Katsa îşi stăpâni nervii şi se duse spre cai. Salută animalele şi le săltă copitele una câte una, ca să le verifice de fisuri şi pietricele. Caii se aflau în bună stare şi cel puţin ei păreau conştienţi că nu era cazul să doarmă în pădure, atât de aproape de cetate şi la o distanţă atât de mare de locul unde bănuia Randa că s-ar afla grupul lor. Calul ei necheză, iar Oll se ridică în spatele ei.

— Şi dacă te-ar fi descoperit cineva, spuse ea, dormind la marginea pădurii, când tu trebuia să fii deja

la jumătatea drumului spre graniţa estică? Fata se sui în şa şi îşi mângâie calul. Ce explicaţie ai fi dat?

— Nu am vrut să dorm, domniţă, replică Oll.

— Asta nu mă satisface deloc.

— Nu avem cu toţii rezistenţa ta, în special aceia dintre noi care au părut cărunt. Haide, nu s-a întâmplat nimic rău. Îl zgâlţâi pe Giddon, care îi răspunse acoperindu-şi ochii cu mâinile. Trezeşte, domnul meu! Ar fi bine să ne aflăm pe drum.

Katsa nu spuse nimic. Puse coburii şi prinse chingile.

— Este prinţul Tealiffân siguranţă, domniţă?

— E în siguranţă.

Giddon se apropie şi el, scărpinându-şi barba castanie. Despa- chetă o franzelă şi i-o întinse, însă ea clătină din cap.

— Voi mânca mai târziu, spuse ea.

Giddon rupse o bucată şi îi întinse pâinea lui Oll.

— Eşti supărată că nu făceam exerciţii de forţă când ai ajuns, Katsa? Ar fi trebuit să facem gimnastică în vârfurile copacilor?

— Aţi fi putut fi prinşi, Giddon. Aţi fi putut fi văzuţi şi atunci unde aţi fi ajuns?

— Te-ai fi gândit tu la vreo poveste, spuse Giddon. Ne-ai fi salvat, aşa cum faci cu restul oamenilor. Zâmbi, ochii săi calzi luminând o faţă încrezătoare şi arătoasă, dar care nu o mulţumi pe Katsa în acel moment. Giddon era mai tânăr chiar şi decât Raffin, puternic şi un bun călăreţ. Nu avea nicio scuză pentru că fusese prins dormind.

— Haide, domnul meu, zise Oll. Hai să ne mâncăm pâinea în şa. Altminteri, domniţa noastră va pleca fără noi.

Ştia că ei o ironizau. Ştia că o considerau prea intransigentă. Dar, de asemenea, ştia că ea nu şi-ar fi

îngăduit să doarmă atunci când ar fi fost nesigur s-o facă.

Totuşi, ei nu i-ar fi îngăduit unui lienid înzestrat să rămână în viaţă. Dacă ar fi ştiut, ar fi fost furioşi. Şi ea n-ar fi fost capabilă să le ofere nicio scuză rezonabilă.

Îşi croiră drumul către una dintre cărările pădurii care mergea în paralel cu drumul principal şi porniră spre est. Îşi traseră şi mai bine glugile în jos şi îşi îndemnară caii la galop. După câteva minute, în ropotul copitelor, iritarea Katsei scăzu. Nu putea fi îngrijorată multă vreme când se afla în mişcare.

Pădurile din sudul regatului Middluns cedară locul dealurilor, dealuri joase la început, care creşteau pe măsură ce se apropiau de Estill. Se opriră doar o dată, la jumătatea drumului, pentru a-şi schimba caii la un han izolat, care-si oferise serviciile Consiliului.

Caii fiind odihniţi, merseră mai repede şi, cam pe la căderea serii, se apropiară de graniţa estillană. Dacă porneau devreme, ar fi putut ajunge în regatul estillan, care era destinaţia lor, în cursul dimineţii, să rezolve problema pentru Randa şi apoi să se întoarcă. Ar putea să călătorească într-un ritm rezonabil şi să reuşească să se întoarcă în cetatea lui Randa înainte de căderea nopţii sau în ziua următoare, după cum erau aşteptaţi. Şi-atunci, Katsa avea să ştie dacă prinţul Raffin aflase ceva de la bunicul lienid.

Făcură popas lângă un enorm pisc care străpungea baza unuia dintre dealurile estice. Era răcoare noaptea, dar se hotărâ- că să nu aprindă focul. Necazul se ascundea între dealurile care mărgineau graniţa estillană şi, cu toate că erau în siguranţă, cu doi oameni înarmaţi şi cu Katsa, nu exista niciun motiv să apară probleme. Mâncară o cină compusă din pâine,

brânză şi apă din bidoane, iar apoi se băgară în sacii de dormit.

Voi dormi bine la noapte, zise Giddon căscând. E un adevărat noroc că hanul acela este în slujba Consiliului. Ne-am fi călărit caii până i-am fi omorât.

— Mă surprind prietenii pe care şi-i găseşte Consiliul, spuse Oll.

Giddon se propti într-un cot.

— Te-ai aşteptat la aşa ceva, Katsa? Te-ai gândit că acest Consiliu al tău va căpăta o asemenea amploare?

La ce se aşteptase ea când înfiinţase Consiliul? Se imaginase singură, strecurându-se prin coridoare şi pe după colţuri, o forţă invizibilă lucrând împotriva nepăsării regilor.

— Nu mi l-am imaginat niciodată a fi altceva decât propria persoană.

— Şi acum avem prieteni în aproape fiecare regat, zise Giddon. Oamenii îşi pun casele la dispoziţia noastră. Ştiai că unul dintre lorzii-grăniceri nanderani a adus populaţia unui întreg sat în interiorul zidurilor sale, când Consiliul a aflat de un raid westeran? Satul a fost distrus, dar toţi oamenii au rămas în viaţă. Se lăsă într-o rână şi căscă din nou. Îţi dă curaj. Consiliul face nişte lucruri bune.

Katsa stătea întinsă pe spate şi asculta respiraţiile regulate ale bărbaţilor. Şi caii dormeau. Dar nu şi Katsa: după două zile de călărit intens şi o noapte fără somn la mijloc, ea era trează. Urmărea norii lunecând pe cer, acoperind stelele şi descoperindu-le iarăşi. Vântul nopţii adia şi făcea iarba să foşnească.

Prima dată când rănise pe cineva pentru Randa fusese într-un sat de la graniţă, nu departe de această tabără. Un aghiotant al lui Randa fusese demascat ca

spion aflat în slujba regelui Thigpen din Estill. Acuzaţia era de trădare, care se pedepsea cu moartea. Aghiotantul fugise către graniţa estillană.

Katsa avea doar zece ani pe-atunci. Randa venise la una dintre şedinţele ei de antrenament şi o urmărise cu un zâmbet neplăcut pe faţă.

— Eşti gata să faci ceva folositor cu harul tău, fato? îi strigă el.

Katsa încetă a lovi şi a se răsuci şi rămase nemişcată, şocată de gândul că harul ei putea fi folosit la ceva.

— Hm, făcu Randa, zâmbind superior tăcerii ei. Spada este singurul lucru luminos la tine. Ai grijă, fato! Te trimit după acest trădător. Trebuie să-l omori în public, cu mâinile goale, fără niciun fel de armă. Doar pe el, pe nimeni altcineva. Sunt sigur că sperăm cu toţii că ai învăţat să-ţi controlezi setea de sânge până acum.

Katsa se făcu mică, prea mică pentru a vorbi, chiar dacă ar fi avut ceva de spus. Înţelese ordinele lui. Îi interzisese să folosească arme deoarece nu voia ca bărbatul să moară uşor. Randa voia un spectacol sângeros, plin de furie şi se aştepta ca ea să i-l furnizeze.

Katsa porni cu Oll şi cu un convoi de soldaţi. Când soldaţii îl prinseră pe aghiotant, îl târâră în piaţa celui mai apropiat sat, în timp ce o mână de oameni speriaţi se uitau la ei cu gurile căscate. Katsa le ceru soldaţilor să-l determine pe bărbat să îngenuncheze. Dintr-o singură mişcare, îi frânse gâtul. Nu a fost sânge, n-a fost mai mult decât o durere de o clipă. Cei mai mulţi din cei de faţă nici măcar nu îşi dădură seama ce se întâmplase.

Când Randa auzi ce făcuse ea, fusese furios, destul

de furios ca s-o cheme în sala tronului. O privi de sus, de la înălţimea tronului său, cu ochii albaştri şi duri, cu un zâmbet mai mult forţat.

— Care este rostul unei execuţii publice, spuse el, dacă publicul pierde partea în care individul moare? înţeleg că atunci când îţi dau ordine va trebui să fiu explicit din cauza inepţiei tale.

După aceea, ordinele sale conţineau lămuriri clare: sânge şi durere, timp de atâta sau atâta vreme. Nu era cale de mijloc pentru ceea ce el voia. Cu cât mai mult o făcea, cu atât mai bună devenea Katsa. Iar Randa a căpătat ce şi-a dorit, fiindcă reputaţia ei s-a răspândit ca un cancer. Oricine ştia ce li se putea întâmpla celor care îl supărau pe regele Randa din Middluns.

După o vreme, Katsa uită de sfidare. Devenise prea dificil ca să-şi imagineze.

În multele lor călătorii pentru a îndeplini misiunile lui Randa, OII îi spuse fetei despre lucrurile pe care spionii acestuia le aflau când drumurile li se încrucişau prin celelalte regate. Fete tinere, care dispăruseră dintr-un sat estillan şi reapăruseră săptămâni mai târziu, într-un bordel westeran. Un bărbat ţinut într-o temniţă din Nander, ca pedeapsă pentru hoţiile fratelui, întrucât fratele era mort şi cineva trebuia să fie pedepsit. O taxă pe care regele din Wester se hotărâse să o perceapă satelor din Estill – taxă pe care soldaţii din Wester au considerat potrivit să o colecteze prin măcelărirea ţăranilor din Estill şi golirea buzunarelor lor.

Toate aceste povestiri pe care spionii lui Randa i le raportau regelui lor şi pe care Randa le ignora. Acum, un lord din Middluns, care ascunsese majoritatea recoltei pentru a plăti o taxă mai mică decât datora?

Acestea erau veşti demne de interes, o problemă relevantă pentru Middluns. Randa o trimise pe Katsa să-i crape capul lordului.

Katsa nu putea spune de unde apăruse această idee, dar, odată ce-şi făcuse loc în mintea ei, n-avea să dispară. De ce ar putea ea fi capabilă dacă ar acţiona conform propriei voinţe şi în afara domeniului lui Randa? Era ceva la care se gândea. Ceva care să-i distragă atenţia în timp ce rupea degete pentru Randa şi disloca din încheieturi braţele bărbaţilor. Şi, cu cât mai mult se gândea la această chestiune, cu atât mai presantă devenea, până când ea crezu că va exploda din cauza frustrării dacă n-avea s-o facă.

Când împlini şaisprezece ani, îi dezvălui ideea şi lui Raffin.

— S-ar putea chiar să funcţioneze, zise el. Te voi ajuta, desigur.

Apoi, ea se duse la Oll. Oll era sceptic, chiar alarmat. Era obişnuit să-i furnizeze informaţiile lui Randa, aşa încât Randa să poată decide ce măsuri să ia. Dar pricepu punctul ei de vedere în această chestiune, în cele din urmă, lent, odată ce înţelesese că fata era hotărâtă să facă acest lucru cu sau fără el şi odată ce se convinsese că nu i se va întâmpla nimic rău regelui dacă nu va cunoaşte fiecare mişcare a şefului spionilor săi.

În prima ei misiune, Katsa interceptă un mic grup de jefuitori nocturni, pe care regele estillan îi trimisese asupra propriului popor şi-i făcu să fugă spre dealuri. A fost cel mai fericit şi mai impetuos moment al vieţii ei. Apoi, Katsa şi Oll salvară un număr de băieţi westerani deveniţi sclavi într-o mină de fier nanderană.

Încă una sau două escapade şi veştile despre misiunile ei începură să circule pe canalele uzuale.

Câţiva dintre tovarăşii spioni ai lui Oll se alăturară cauzei, la fel şi unul sau doi aghiotanţi de la curtea lui Randa, precum Giddon. Soţia lui Oll, Bertol, şi alte femei de la castel. Stabileau întâlniri regulate, care aveau loc în încăperi izolate. Exista o atmosferă de aventură la aceste întâlniri, de libertate periculoasă. „Este ca un joc, prea minunat pentru a fi adevărat", gândea Katsa uneori. Doar că era real. Ei nu vorbeau numai despre diversiuni, ci le planificau şi le şi îndeplineau.

Inevitabil, cu timpul, atraseră aliaţi din afara curţii. Cei mai destoinici dintre lorzii-grăniceri ai lui Randa, care erau sătui de stat cu mâinile încrucişate când satele învecinate erau jefuite. Lorzi din celelalte regate şi spionii lor. Şi, unul câte unul, oamenii – hangiii, fierarii, fermierii. Cu toţii erau sătui de regi proşti. Cu toţii erau dispuşi să rişte puţin pentru a reduce pericolul ambiţiilor, dezordinea şi fărădelegile.

În acea noapte, în tabăra ei de la graniţa estillană, Katsa clipea privind cerul, complet trează, şi se gândea cât de mare devenise Consiliul, cât de rapid se întinsese, ca lujerii din pădurea lui Randa.

Nu mai era în puterea ei acum. Misiunile erau îndeplinite în numele Consiliului, în locuri în care ea nu fusese niciodată, fără supravegherea ei, şi toate deveniseră periculoase. O singură vorbă rostită de copilul vreunui hangiu, o întâlnire nefericită, oriunde în lume, între doi oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată, şi totul s-ar fi prăbuşit. Misiunile ei ar fi luat sfârşit, Randa ar avea grijă de asta. Şi, din nou, ea n-ar mai fi decât braţul puternic al regelui.

N-ar fi trebuit să aibă încredere în misteriosul lienid.

Katsa îşi încrucişă braţele la piept şi privi lung stelele. I-ar fi plăcut să-şi ia calul şi să călărească în

jurul dealurilor, în cercuri. Asta i-ar linişti gândurile, ar obosi-o. Dar i-ar obosi şi calul. Şi nici n-ar fi vrut să-i lase pe Oll şi pe Giddon singuri. Şi, în plus, nimeni nu face asemenea lucruri. Nu era normal.

Pufni şi apoi ascultă, ca să se asigure că nimeni nu era treaz.

Normală. Ea nu era normală. O fată înzestrată cu harul uciderii, un ucigaş regal? O fată care nu-i voia pe soţii pe care Randa îi tot propunea. Bărbaţi perfecţi, chipeşi şi plini de consideraţie. O fată care se panica la gândul unui bebeluş la sân sau care să se agaţe de gleznele ei.

Ea nu era normală.

Dacă ar fi fost descoperit Consiliul, ea ar fi evadat într-un loc unde să nu poată fi găsită. Lienid sau Monsea. Ar trebui să trăiască într-o peşteră, într-o pădure. Ar omorî pe oricine ar găsi-o şi ar recunoaşte-o. N-avea să lase din mână puţinul control pe care îl căpătase asupra propriei vieţi.

Trebuia să doarmă.

„Dormi, Katsa! îşi spuse sieşi. Ai nevoie să dormi, ca să-ţi menţii puterile.”

Şi, deodată, oboseala o cuprinse şi adormi.

CAPITOLUL PATRU

Dimineaţă, se îmbrăcară normal, Giddon în haine de călătorie potrivite unui aghiotant middlunsian, iar Oll în uniforma sa de căpitan. Katsa se schimbă într-o tunică albastră, brodată cu mătase portocalie, care aparţinea curţii lui Randa şi cu pantaloni asortaţi, pe care ea îi purta când îndeplinea misiunile lui Randa, o costumaţie cu care el fusese de acord numai fiindcă ea exagera cu îmbrăcămintea pe care o alegea atunci când călărea. Lui Randa nu-i plăcea să şi-o imagineze pe ucigaşa sa

înzestrată aplicând pedepsele în fuste sfâşiate şi pline de noroi. Era nedemn.

Treaba pe care trebuiau să o rezolve în Estill era legată de un lord-grănicer estillan, care aranjase să cumpere cherestea din pădurile sudice ale regatului Middluns. Plătise preţul convenit, iar apoi tăiase mai mult decât numărul de copaci convenit. Randa voia plată pentru cheresteaua suplimentară şi dorea ca lordul să fie pedepsit pentru modificarea înţelegerii fără permisiunea sa.

— Vă avertizez pe amândoi, spuse Oll în timp ce îşi strângeau lucrurile din tabără. Acest lord are o fiică înzestrată cu cititul gândurilor.

— De ce ar trebui să ne avertizezi? întrebă Katsa. Ea nu e la curtea lui Thigpen?

— Regele Thigpen a trimis-o acasă, la tatăl ei.

Katsa smuci tare de curelele care îi fixau bagajul de şa.

— Ai de gând să dărâmi calul, Katsa, spuse Giddon, sau vrei să rupi coburii?

Katsa se încruntă.

— Nimeni nu mi-a spus că vom întâlni o cititoare de gânduri.

— Îţi spun acum, domniţă, zise Oll, şi nu e niciun motiv de îngrijorare. E doar un copil. Mare parte din ceea ce spune sunt prostii.

— Ei bine, ce nu e în regulă cu ea?

— Ce nu e în regulă cu ea este că mare parte din ceea ce spune sunt prostii. Sau nefolositoare, irelevante, iar ea spune tot ce vede. Nu se poate stăpâni. Îl enerva pe Thigpen. Aşa încât el a trimis-o acasă şi i-a cerut tatălui ei s-o trimită înapoi când va deveni folositoare.

În Estill, ca în majoritatea regatelor, înzestraţii erau

folosiţi de către regi conform legii. Copilul ai cărui ochi căpătau două culori diferite la câteva săptămâni, luni sau, în extrem de rare ocazii, ani după naşterea sa era trimis la curtea regelui său şi crescut în cre- şele regatului. Dacă harul său se dovedea a-i fi folositor regelui, copilul urma să rămână în serviciul lui. Dacă nu, urma să fie trimis acasă. Cu scuzele curţii, desigur, deoarece era greu ca o familie să găsească o întrebuinţare pentru un înzestrat. În special pentru unul cu un dar nefolositor, cum ar fi căţăratul în copaci sau ţinutul respiraţiei pentru un timp imposibil de lung sau vorbitul de-a-ndoaselea. Copilul s-ar fi putut descurca bine în familia unui fermier, muncind la câmp, fără să-l vadă sau să-l ştie cineva. Dar, dacă regele trimitea un înzestrat înapoi în familia unui hangiu sau a unui negustor dintr-o cetate având mai mult de un han sau o prăvălie dintre care să alegi, afacerea urma să aibă de suferit. Nu conta care era darul copilului. Oamenii evitau locul dacă puteau, dacă presupuneau că riscă să întâlnească o persoană ai cărei ochi aveau două culori diferite.

— Thigpen e un prost dacă nu ţine aproape un cititor de gânduri, zise Giddon, numai fiindcă ea încă nu e folositoare. Sunt prea periculoşi. Ce se întâmplă dacă ea cade sub influenţa altcuiva?

Desigur, Giddon avea dreptate. Orice altceva ar fi putut fi cititorii de gânduri, ei erau aproape întotdeauna unelte folositoare pentru un rege. Dar Katsa nu putea să înţeleagă de ce ar vrea oricine să-i ţină în preajmă. Bucătarul lui Randa era înzestrat, la fel şi rândaşul cailor, la fel şi podgoreanul său, precum şi unul dintre dansatorii de la curte. Avea un jongler care putea mânui simultan nenumărate obiecte, fără să le scape. Avea mulţi soldaţi, nu pe măsura Katsei, dar

înzestraţi cu harul luptei cu spada. Avea un bărbat care prezicea calitatea recoltei din anul următor. Avea o femeie strălucitor de pricepută la cifre; de altfel, singura femeie din toate cele şapte regate care lucra la ţinerea socotelilor unui rege.

De asemenea, avea un bărbat care putea să-ţi spună starea de spirit doar punându-şi mâinile pe trupul tău. Era singurul dintre înzestraţii lui Randa care nu o înghiţea pe Katsa, unica persoană de la curte, în afară de Randa însuşi, pe care ea se străduia să o evite.

— Din partea lui Thigpen, purtarea prostească nu e niciodată în mod deosebit surprinzătoare, domnul meu, spuse Oll.

— Ce fel de cititoare de gânduri este ea? întrebă Katsa.

— Nu sunt siguri, domniţă. Este încă neformată. Şi ştii cum sunt cititorii de gânduri, harurile lor sunt schimbătoare permanent şi atât de greu de categorisit. Adulţi înainte de a ajunge în deplinătatea puterilor lor. Dar se pare că aceasta poate citi dorinţele. Ea ştie ce îşi doresc ceilalţi oameni.

— Atunci, va şti că vreau s-o las fără simţiri dacă o să se uite prea mult la mine. Katsa rosti cuvintele în coama calului ei. Nu erau destinate urechilor însoţitorilor ei, ca aceştia să le răstălmăceaşcă şi să facă glume pe seama lor. Mai e ceva ce ar trebui să ştiu în legătură cu acest lord-grănicer? întrebă ea în timp ce urca în şa. Poate are un corp de gardă alcătuit dintr-o sută de luptători înzestraţi? Un urs antrenat să-l apere? Orice altceva aţi uitat să-mi menţionaţi?

— Nu e nevoie să fii sarcastică, domniţă, zise Oll.

— Tovărăşia ta în această dimineaţă este la fel de plăcută ca întotdeauna, Katsa, spuse Giddon.

Katsa îşi îmboldi calul. Nu voia să vadă cum râde

Giddon.

Domeniul lordului se întindea dincolo de zidurile din piatră cenuşie, pe vârful unui deal acoperit de iarbă unduitoare. Bărbatul care îi conduse pe poartă şi le luă caii le spuse că lordul îşi lua micul dejun. Katsa, Giddon şi Oll păşiră direct în marea sală, fără a mai aştepta să fie însoţiţi.

Curteanul lordului făcu un pas înainte, ca să le blocheze intrarea în sala pentru micul dejun. Apoi, o văzu pe Katsa. Îşi drese vocea şi deschise uşile mari.

— Domnule, nişte reprezentanţi de la curtea regelui Randa, spuse el.

Se strecură în spatele lor fără să aştepte vreun răspuns din partea stăpânului lor şi se făcu nevăzut.

Lordul şedea dinaintea unui festin cu carne de porc, ouă, pâine, fructe şi brânză, cu un servitor lângă el. Ambii bărbaţi îi priviră pe măsură ce înaintau şi amândoi înlemniră. O lingură scăpată din mâna lordului scoase un clinchet, izbindu-se de masă.

— Bună dimineaţa, domnule, zise Giddon. Ne cerem scuze pentru că îţi întrerupem micul dejun. Ştii de ce ne aflăm aici?

Lordul părea a se lupta să-şi recapete graiul.

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse el cu mâna la gât.

— Nu? Poate că domniţa Katsa ar putea să-ţi împrospăteze memoria, zise Giddon. Domniţă?

Katsa făcu un pas înainte.

— Bine, bine.

Lordul se ridică. Picioarele sale loviră masa şi un pahar se răsturnă. Era înalt şi lat în umeri, mai lat chiar decât Giddon sau Oll. Neîndemânatic acum, mâinile sale gesticulau şi privirea îi rătăcea prin încăpere, dar

având grijă să o evite pe pe Katsa. O bucăţică de ou îi atârna în barbă. Atât de caraghios un asemenea uriaş, atât de înspăimântat. Katsa îşi menţinu chipul inexpresiv, astfel încât niciunul dintre ei să nu-şi dea seama cât de mult detesta toată povestea asta.

— Ah, ti-ai amintit, zise Giddon, nu-i aşa? Ti-ai amintit de ce suntem aici?

— Cred că vă datorez bani, spuse lordul. Îmi imaginez că aţi venit să vă luaţi datoria.

— Foarte bine! vorbi Giddon ca şi cum i se adresa unui copil. Şi de ce ne datorezi bani? Înţelegerea a fost pentru câţi acri de pădure? Reaminteşte-mi, căpitane!

— Douăzeci de acri, domnule, zise Oll.

— Şi câţi acri a defrişat lordul, căpitane?

— Douăzeci şi trei de acri, răspunse Oll.

— Douăzeci şi trei de acri! sublinie Giddon. E cam mare diferenţa, nu eşti de acord?

— O greşeală îngrozitoare. Încercarea lordului de a zâmbi era dureroasă. Nu ne-am dat seama niciodată că ne trebuie atât de mult. Desigur, voi plăti imediat. Numai spuneţi-mi preţul.

— I-ai pricinuit regelui Randa neajunsuri mari, zise Giddon. Ai defrişat trei acri din pădurea sa. Pădurile regelui nu sunt nelimitate.

— Nu. Sigur că nu. Îngrozitoare greşeală.

— De asemenea, noi a trebuit să călătorim zile întregi ca să reglăm această chestiune, continuă Giddon. Absenţa noastră de la curte este un mare inconvenient pentru rege.

— Desigur, spuse lordul. Desigur.

— Cred că, dacă ai dubla plata iniţială, ai diminua înlănţuirea de neajunsuri cauzate regelui.

Lordul îşi umezi buzele.

— Să dublez plata iniţială. Da. Pare destul de

rezonabil.

Giddon zâmbi.

— Foarte bine. Poate că omul tău ne va conduce la serviciul tău de ţinere a socotelilor.

— Desigur. Lordul gesticulă către servitorul de lângă el. Repede, omule! Repede!

— Domniţă Katsa, spuse Giddon în timp ce el şi Oll porniseră către uşă, de ce nu rămâi aici? Să-i ţii înălţimii sale companie.

Servitorul îi conduse pe Giddon şi pe Oll afară din încăpere. Uşile mari se închiseră în urma lor. Katsa şi lordul erau singuri.

Ea îl privi lung. El de-abia respira, având chipul palid. Evita s-o privească. Părea pe punctul de a leşina.

— Stai jos! zise Katsa.

Cu un geamăt scurt, bărbatul căzu pe scaunul său.

— Uită-te la mine, spuse ea. Ochii lui licăriră spre faţa ei, apoi alunecară către mâinile fetei. Victimele lui Randa întotdeauna îi priveau mâinile, niciodată chipul. Nu se puteau uita în ochii ei. Şi se aşteptau la o lovitură care venea de la mâinile ei.

Katsa oftă.

El deschise gura să vorbească, dar nu se auzi nimic decât un murmur.

— Nu te aud, spuse Katsa.

El îşi drese vocea:

— Am familie. Am o familie de care trebuie să mă îngrijesc. Fă ce trebuie să faci, dar, te implor, nu mă omorî!

— Vrei ca eu să nu te omor de dragul familiei tale?

O lacrimă îi curse în barbă.

— Şi de dragul meu. Nu vreau să mor.

Sigur că nu voia să moară pentru trei acri de pădure.

— Nu omor oameni care fură trei acri de pădure de la

rege, spuse ea, şi apoi le plătesc scump, cu aur. E mai mult genul de infracţiune care garantează un braţ rupt sau tăierea unui deget.

Se îndreptă către el şi îşi trase pumnalul din teacă. Omul respira greoi, privind lung ouăle şi fructele din farfurie. Se întreba dacă el va vomita sau va începe să bocească. Dar el dădu farfuria la o parte, la fel şi paharul răsturnat, şi tacâmurile de argint. Îşi întinse braţul pe masă, în faţa lui. Îşi lăsă capul în jos şi aşteptă.

O undă de oboseală o străbătu pe Katsa. Era mai uşor să urmeze ordinele lui Randa când ei implorau sau ţipau, când nu-i dădeau motiv să-i respecte. Şi lui Randa nu-i păsa de pădurile lui.

Îi păsa doar de bani şi putere. În plus, pădurile vor creşte la loc într-o bună zi. Degetele nu mai creşteau.

Îşi băgă pumnalul înapoi în teacă. Oare să fie braţul atunci sau piciorul, sau poate clavicula, întotdeauna un os dureros când era rupt. Dar mâinile ei erau la fel de grele ca plumbul, iar picioarele nu păreau a vrea să se mişte.

Lordul respiră o dată, adânc, dar nu se mişcă şi nici nu vorbi. Era un mincinos şi un hoţ, şi un prost.

Cumva, ei nu-i păsa.

Katsa oftă adânc.

— Sunt sigură că eşti curajos, spuse ea, deşi n-ai părut aşa la început.

Se repezi la masă şi-l lovi în tâmplă, exact cum făcuse cu străjerii lui Murgon.

Bărbatul se prăbuşi de pe scaun.

Katsa se întoarse şi merse în sala mare, din piatră, ca să-i aştepte pe Giddon şi pe Oll să vină cu banii.

El avea să se aleagă cu o durere de cap, dar atât. Dacă Randa ar auzi ce făcuse, ar fi furios.

Dar probabil că Randa nu va afla. Sau probabil că ea ar putea să-l acuze pe lord că minte pentru a-şi salva onoarea.

În acest caz, Randa ar putea să insiste ca, în viitor, ea să aducă dovezi. O colecţie de degete zbârcite. Şi ce ar însemna *asta* pentru reputaţia ei…

Nu conta. Astăzi, n-avusese puterea să tortureze o persoană care nu merita acest lucru.

Apoi, o siluetă mică apăru ţopăind în sală. Katsa ştia cine era înainte chiar să vadă ochii fetei, unul galben, de culoarea dovleceilor care creşteau în nord, şi celălalt cafeniu ca un petic de noroi. Acestei fete i-ar fi făcut rău, pe această fată ar tortura-o dacă asta ar opri-o din a citi gândurile Katsei.

Katsa surprinse privirile fetiţei şi aceasta îşi plecă ochii, apoi icni, făcu câţiva paşi îndărăt, se întoarse şi ieşi în fugă din sală.

CAPITOLUL CINCI

Se mişcaseră rapid, totuşi, Katsa era nervoasă din cauza lentorii cu care înaintau.

— Katsa este de părere că a călări un cal cu orice altă viteză decât cea cu care-ţi poţi rupe gâtul este o irosire a calităţilor bidiviului, spuse Giddon.

— Vreau doar să ştiu dacă Raffin a aflat ceva de la bunicul lienid.

— Nu te îngrijora, domniţă, zise Oll. Vom ajunge la curte mâine-seară, dacă vremea ţine cu noi.

Vremea ţinu cu ei pe toată durata zilei şi nopţii, dar, cândva înainte de ivirea zorilor, norii acoperiră stelele de deasupra taberei lor. Dimineaţă, ridicară tabăra repede şi porniră iute. La scurt timp după aceea, pe când intrau călare în curtea hanului unde îşi lăsaseră

caii, picături de ploaie le căzură pe braţe şi pe feţe. Abia reuşiră să ajungă la grajduri când cerurile se deschiseră şi apa începu să curgă şuvoaie. Între dealurile din jurul lor se formară pâraie repezi.

Deveni un motiv de ceartă.

— Putem călări în ploaie, spuse Katsa.

Stăteau în grajduri, hanul aflându-se la zece paşi distanţă, dar totuşi invizibil prin perdeaua de ploaie.

— Riscând să pierdem caii, zise Giddon. Riscând să murim. Nu te prosti, Katsa!

— E doar apă, rosti ea.

— Spune-i asta unui om care se îneacă, replică Giddon.

Se încruntă la ea, iar ea se încruntă la el. O picătură de ploaie dintr-o crăpătură din acoperiş îi pică pe nas şi ea o şterse furioasă.

— Domniţă, interveni Oll. Domnule.

Katsa respiră adânc, privindu-i chipul calm, şi se pregăti să fie dezamăgită.

— Deci nu ştim cât va dura furtuna, spuse Oll. Dacă va dura o zi, ar fi mai bine să nu umblăm prin ea. Nu avem niciun motiv să călărim pe o astfel de vreme… îşi ridică mâna când Katsa dădu să vorbească. Niciun motiv pe care să i-l putem oferi regelui fără ca el să ne creadă nebuni. Dar probabil că va dura doar o oră. Caz în care vom fi pierdut doar o oră.

Katsa îşi încrucisă braţele şi se forţă să respire.

— Nu pare genul de furtună care să dureze o oră.

— Atunci, am să-l informez pe hangiu că ne trebuie mâncare, zise Oll, şi camere pentru noapte.

Hanul se afla la ceva distanţă faţă de cetăţile de pe dealurile din regatul Middluns, dar totuşi, vara, avea destui clienţi din rândul negustorilor şi călătorilor. Era o

construcţie simplă, pătrată, cu bucătăria şi sala de mese la parter, plus două etaje cu camere deasupra. Simplu, dar curat şi ospitalier. Katsa ar fi preferat să nu se facă agitaţie în legătură cu prezenţa lor acolo. Dar, desigur, hanul nu era obişnuit să găzduiască nobilime şi întreaga familie fu cuprinsă de agitaţie în încercarea de a face ca nepoata regelui, aghiotantul regelui şi căpitanul regelui să se simtă confortabil. În ciuda protestelor Katsei, un negustor aflat în trecere fu mutat din camera lui, astfel încât ea să poată avea priveliştea oferită de fereastra camerei respective, o privelişte invizibilă acum, dar pe care şi-o imagina ca fiind reprezentată de aceleaşi dealuri pe care le priviseră zile întregi.

Katsa dori să-i ceară scuze negustorului pentru deranj. La prânz, îl trimise pe Oll să facă asta. Când Oll îi arătă bărbatului masa Katsei, ea ridică o cupă spre el. Îşi ridică şi el cupa şi dădu energic din cap, cu chipul alb şi ochii măriţi cât farfuriile.

— Când l-ai trimis pe Oll să vorbească în numele tău, ai părut îngrozitor de superioară, înălţimea ta, spuse Giddon, zâmbind cu gura plină de friptură.

Katsa nu răspunse. El ştia foarte bine de ce îl trimisese pe Oll. Dacă bărbatul era asemenea majorităţii, s-ar fi speriat să fie interpelat de doamna însăşi.

Copila care îi servea era îngrozitor de timidă. Nu scotea niciun cuvânt, doar dădea din cap ca răspuns la cererile lor. Spre deosebire de cei mai mulţi, părea incapabilă să-şi ia ochii de la chipul Katsei. Chiar şi atunci când chipeşul lord Giddon i se adresă, ochii ei alunecară spre cei ai Katsei.

— Fata crede că o s-o mănânc, zise Katsa.

— Nu cred, spuse Oll. Tatăl ei este un prieten al

Consiliului. Se prea poate ca despre tine să se vorbească în mod diferit în această gospodărie decât în celelalte, domniţă.

— Totuşi, se prea poate ca ea să fi auzit poveştile, zise Katsa.

— Posibil, rosti Oll. Dar cred că e fascinată de tine.

Giddon râse.

— Tu chiar fascinezi, Katsa.

Când fata reveni, el o întrebă care-i este numele.

— Lanie, şopti ea şi privirea îi fugi din nou către Katsa.

— O vezi pe domniţa Katsa, Lanie? întrebă Giddon.

Fata dădu din cap.

— Te înspăimântă? continuă Giddon.

Fata îşi muşcă buzele şi nu răspunse.

— N-o să-ţi facă niciun rău, spuse Giddon. Pricepi asta? Dar, dacă ar vrea să-ţi facă vreun rău cineva, domniţa Katsa, cu siguranţă, îi va face rău acelei persoane.

Katsa îşi puse jos furculiţa şi îl privi pe Giddon. Nu se aşteptase la atâta bunătate din partea lui.

— Înţelegi? o întrebă Giddon pe fată.

Copila încuviinţă din cap. O privi pe Katsa.

— Poate că ai vrea să daţi mâna, spuse Giddon.

Fata se opri. Apoi, se aplecă şi întinse mâna către Katsa. Ceva se iscă în interiorul Katsei, ceva ce ea nu prea putea defini. Un soi de bucurie la gândul că această creatură voia să o atingă. Katsa îşi întinse mâna şi apucă degetele subţiri ale copilei.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Lanie.

Ochii lui Lanie se măriră, dădu drumul mâinii Katsei şi alergă la bucătărie. Oll şi Giddon râseră.

Katsa se întoarse către Giddon.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare.

— Nu faci nimic ca să contrazici reputaţia ta de căpcăun, spuse acesta. Ştii asta, Katsa. Nu e de mirare că n-ai mai mulţi prieteni.

Cât de tipic lui! Era tipic lui să transforme un gest amabil într-unul de critică a caracterului ei. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-i scoată în evidenţă greşelile. Şi n-o cunoştea deloc dacă îşi imagina că ea îşi doreşte prieteni.

Katsa îşi atacă mâncarea şi le ignoră conversaţia.

Ploaia nu contenea. Giddon şi OII erau mulţumiţi să şadă în odaia principală şi să discute cu negustorii şi cu hangiul, dar Katsa se gândea că inactivitatea o va face să urle. Ieşi spre grajduri, doar ca să sperie un băiat cu puţin mai mare decât Lanie, care stătea pe un scaun în una dintre boxe şi ţesăla un cal. Calul *ei,* constată ea pe măsură ce ochii i se adaptau la lumina scăzută.

— N-am vrut să te sperii, zise Katsa. Caut doar un spaţiu în care să-mi fac exerciţiile.

Băiatul se ridică de pe scaun şi fugi. Enervată, Katsa dădu din mână. Ei bine, cel puţin, avea tot grajdul numai pentru ea acum. Mută baloţii de fân, şeile şi grătarele pentru a elibera un loc în faţa boxelor, apoi începu o serie de lovituri cu mâinile şi cu picioarele. Se răsuci şi făcu salturi, conştientă fiind de aerul, de podeaua, de pereţii din jurul ei, de cai. Se concentră asupra duşmanilor imaginari, iar mintea i se calmă.

La cină, OII şi Giddon aveau veşti interesante.

— Regele Murgon a anunţat un jaf, spuse OH. Acum trei nopţi.

— Zău? Katsa privi mai întâi faţa lui OII şi apoi pe a lui Giddon. Ambii aveau privirile unei pisici care a încolţit un şoarece. Şi ce a zis că a fost furat?

— El zice numai că o comoară importantă de la curte a fost furată, spuse OU.

— Ceruri! exclamă Katsa. Şi cine se zice că ar fi furat comoara?

— Unii spun că a fost un băiat înzestrat, răspunse OH, un fel de hipnotizator care i-a adormit pe străjerii regelui.

— Alţii vorbesc despre un bărbat înzestrat, de mărimea unui monstru, zise Giddon, un luptător care i-a învins pe străjeri unul câte unul. Giddon râse dintr-odată şi OII zâmbi privindu-şi cina.

— Ce veşti interesante, spuse Katsa. Şi, apoi, sperând să sune nevinovat: Aţi mai auzit şi altceva?

— Căutarea lor a fost întârziată timp de câteva ore, răspunse Giddon, pentru că, la început, au presupus că o persoană de la curte era vinovată. Un bărbat aflat în trecere, care, întâmplător, era un luptător înzestrat. Îşi coborî vocea: Poţi să crezi asta? Ce noroc pe noi!

Katsa îşi păstră tonul calm:

— Şi ce a zis acest înzestrat?

— În aparenţă, nimic folositor, spuse Giddon. A pretins că nu ştia nimic despre asta.

— Ce i-au făcut?

— N-am nici cea mai vagă idee, rosti Giddon. Este un luptător înzestrat. Mă îndoiesc că au putut să-i facă mare lucru.

— Cine este el? De unde vine?

— Nimeni nu ştie. Giddon o înghionti. Haide, Katsa – tu nu pricepi. Nu contează cine este el. Au pierdut ore chestionându-l pe acest bărbat. Când au început să-i caute pe hoţi în altă parte, era deja prea târziu.

Katsa crezu că ştie mai bine decât Giddon sau OII de ce Murgon petrecuse atât de mult timp supunându-l pe acest anume înzestrat unui interogatoriu sever. Şi de

ce se ostenise să nu facă public locul de unde venea înzestratul. Murgon voise ca nimeni să nu suspecteze faptul că acea comoară furată era Tealiff, că el îl ţinuse pe Tealiff în temniţele sale în primul rând.

Şi de ce înzestratul lienid nu-i spusese nimic lui Murgon? O proteja pe ea?

Ploaia asta blestemată trebuia să se oprească, astfel încât ei să se poată întoarce la curte şi la Raffin.

Katsa bău şi apoi îşi puse cupa pe masă.

— Ce noroc pe capul hoţilor.

Giddon rânji.

— Într-adevăr.

— Şi ati mai aflat şi alte vesti?

— Sora hangiului are un bebeluş de trei luni, spuse Oll. S-au speriat ieri-dimineaţă. Au crezut că unul din ochi se înnegrise, dar n-a fost decât o festă a luminii.

— Fascinant.

Katsa îşi turnă sos peste carne.

— Regina monseană jeleşte cumplit după bunicul Tealiff, zise Giddon. Un negustor monsean a menţionat asta.

— Am auzit că nici nu mai mănâncă, spuse Katsa. I se părea un mod prostesc de a jeli.

— Mai e ceva, zise Giddon. S-a încuiat împreună fiica ei în apartamentul propriu. Nu permite nimănui, cu excepţia cameristei, să între, nici măcar regelui Leck.

Asta nu părea doar prosteşte, ci ciudat.

— Îi permite fiicei să mănânce?

— Camerista le aduce mâncarea, spuse Giddon. Dar ele nu părăsesc apartamentul. Aparent, regele e deosebit de răbdător în legătură cu asta.

— O să-i treacă, zise Oll. Nu există nicio zicală despre ce poate face jalea unei persoane. O să-i treacă atunci când o să-şi găsească tatăl.

Consiliul avea să-l ţină pe bătrân ascuns, pentru propria siguranţă, până când vor afla motivul răpirii sale. Dar oare ar putea fi trimis un mesaj reginei din Monsea pentru a-i uşura ciudata jale?

Katsa se hotărî să se gândească la asta. Avea să deschidă subiectul cu Giddon şi Oll atunci când vor putea vorbi în siguranţă.

— Ea este o lienidă, zise Giddon. Se ştie că sunt oameni ciudaţi.

— Mie mi se pare foarte ciudat, spuse Katsa. Ea niciodată nu jelise sau, dacă o făcuse, nu-şi amintea. Mama ei, sora lui Randa, murise de febră înainte ca ochii Katsei să-şi fi definit culoarea, aceeaşi febră care o răpusese şi pe mama lui Raffin, regina lui Randa. Tatăl ei, un lord-grănicer din nordul regatului Middluns, fusese ucis într-un raid la graniţă. Fusese un raid westeran asupra unui sat nanderan. Nu fusese responsabilitatea lui, dar el luase asupra sa apărarea vecinilor şi fusese omorât în timpul luptei. Ea era atât de micuţă, că nici nu vorbea încă. Nu şi-l amintea.

Dacă unchiul ei ar muri, nu credea că avea să-l jelească. Îl privi pe Giddon. Nu i-ar plăcea să-l piardă, însă nici pe el nu credea că-l va jeli. Cu Oll era altfel. Pentru el ar fi jelit. Şi pentru doamna ei de companie, Helda. Şi pentru Raffin. Pierderea lui Raffin ar durea-o mai mult decât un deget feliat sau un braţ rupt, sau un cuţit înfipt în coaste.

Dar nu s-ar închide în apartamentul ei. Ar ieşi şi l-ar găsi pe cel care ar fi făcut-o, şi apoi l-ar face să simtă dureri cum n-a mai simţit nimeni vreodată.

Giddon îi vorbea, dar ea nu asculta. Se scutură.

— Ce ziceai?

— Spuneam, domniţă visătoare, că sunt de părere că se limpezeşte cerul. Vom putea să plecăm în zori, dacă

vrei.
Ar putea ajunge la curte înainte de căderea întunericului. Katsa îşi termină cina rapid şi alergă în odaia ei, ca să-şi facă bagajele.

CAPITOLUL ŞASE

Soarele era sus pe cer când copitele cailor răsunară pe marmura ce pava curtea interioară a lui Randa. În jurul lor, pe toate laturile, se ridicau zidurile albe ale castelului, strălucind în contrast cu marmura verde a pardoselii. Culoare cu balcoane se aliniau pe zidurile de deasupra, astfel încât curtenii să poată privi în jos, în curte, în timp ce treceau dintr-o aripă a castelului într-alta, şi să admire uriaşa grădină a lui Randa, cu iederă căţărătoare şi copaci cu flori roz. O statuie a lui Randa se afla în centrul grădinii, cu un izvor de apă ce curgea dintr-o mână întinsă, în cealaltă ţinând o torţă. Erau o grădină atrăgătoare, dacă privirile cuiva nu insistau asupra statuii, şi o curte atrăgătoare – dar nu una liniştită sau intimă, cu toată lumea de la curte trecând necontenit prin pasajele de deasupra.
Nu era singura curte de acest gen pe care o avea castelul, dar era cea mai mare şi intrarea pentru rezidenţii importanţi sau vizitatori. Pardoseala verde era menţinută atât de strălucitoare, încât Katsa se putea vedea pe ea şi calul ei reflectaţi de suprafaţa acesteia. Zidurile albe erau făcute dintr-o piatră care strălucea şi se înălţa atât de sus, încât ea trebuia să-şi lungească gâtul ca să poată zări vârfurile turlelor de deasupra. Totul era foarte mare, foarte impresionant. Aşa cum îi plăcea lui Randa.
Zgomotul făcut de cai şi strigătele lor atrăseseră oamenii în balcoane, dornici să vadă cine sosise. Un intendent ieşi să-i întâmpine. Un moment mai târziu,

aproape zburând, Raffin veni în curte.

— Aţi sosit!

Katsa îi zâmbi. Apoi, îl privi mai de aproape – se ridică în vârful picioarelor, deoarece el era foarte înalt. Îl prinse cu mâna de păr.

— Raff, ce ţi-ai făcut? Părul tău este complet albastru.

— Am încercat un nou remediu pentru o durere de cap, zise el masându-şi pielea scalpului. Ieri am crezut că simt că mă ia durerea de cap, aşa că l-am încercat. Se pare că face ca părul deschis la culoare să devină albastru.

Ea zâmbi.

— Şi ţi-a vindecat durerea de cap?

— Ei bine, dacă aş fi avut o durere de cap, atunci ar fi făcut-o, dar nu sunt convins că am avut una, ca să fiu sincer. Te doare capul? o întrebă el plin de speranţă. Părul tău e atât de închis la culoare; n-are să devină nici pe departe albastru.

— Nu, niciodată nu mă doare. Ce părere are regele despre părul tău?

Raffin zâmbi afectat.

— Nu-mi mai vorbeşte. Zice că e un comportament groaznic pentru fiul unui rege. Până când părul meu nu redevine normal, nu mai sunt fiul lui.

Oll şi Giddon îl salutară pe Raffin şi îşi dădură frâiele unui băiat. Îl urmară pe intendentul regelui în castel, lăsându-i pe Katsa şi pe Raffin singuri în curte, lângă grădină şi lângă fântâna arteziană a lui Randa. Katsa îşi coborî tonul vocii şi pretinse că se concentra asupra curelelor care legau coburii de şa.

— Vreo veste?

— Nu s-a trezit, spuse Raffin. Nici măcar o dată.

Ea era dezamăgită. Îşi menţinu tonul vocii coborât:

— Ai auzit de un nobil lienid înzestrat cu harul luptei?
— L-ai văzut, nu-i aşa? zise Raffin, iar ea îşi întoarse privirea către faţa lui, surprinsă. Când intrai în curte, se foia pe aici. Greu să te uiţi în ochii unuia ca el, nu? E fiul regelui lienid.
Era aici? Ea nu se aşteptase la asta. Încă o dată se concentră asupra coburilor.
— Moştenitorul lui Ror?
— Cerule, nu! Are şase fraţi mai mari decât el. Numele lui este cel mai caraghios pe care l-am auzit pentru cel de-al şaptelea moştenitor la tron. Prinţul Greening Grandemalion. Raffin zâmbi. Ai mai auzit vreodată aşa ceva?
— De ce se află aici?
— A, zise Raffin. E chiar interesant, zău. Pretinde că-l caută pe bunicul său răpit.
Katsa îşi ridică privirile de la bagajele ei în ochii lui albaştri, surâzători.
— Tu n-ai…
— Sigur că nu. Te-am aşteptat pe tine.
Veni un băiat să se ocupe de calul ei, iar Raffin se lansă într-un monolog despre vizitatorii pe care ea-i ratase cât fusese plecată. Apoi, un intendent se apropie, venind dinspre una dintre intrări.
— Probabil că e pentru tine, spuse Raffin, căci eu nu mai sunt fiul tatălui meu pe moment, iar el nu trimite intendenţi după mine. Râse şi apoi o părăsi. Mă bucur că te-ai întors, strigă către ea şi dispăru printr-o arcadă.
Intendentul era unul dintre omuleţii lui Randa, stafidit, ţeapăn.
— Domniţă Katsa, zise el. Bine aţi revenit! Regele vrea să ştie dacă afacerea din est a fost încununată de succes.

— Poţi să-i spui că a fost încununată de succes, răspunse Katsa.
— Prea bine, domniţă. Regele doreşte să vă îmbrăcaţi pentru cină.
Katsa îşi îngustă ochii, privindu-l pe intendent.
— Mai doreşte regele şi altceva?
— Nu, domnită. Mulţumesc, domnită.
Omul se înclină şi dispăru din raza ei vizuală cât de repede putu.
Katsa îşi ridică bagajele pe umeri şi oftă. Când regele dorea ca ea să se îmbrace pentru cină însemna că trebuia să poarte o rochie şi să-şi aranjeze părul, şi să poarte bijuterii în urechi şi la gât. Însemna că regele plănuise să o aşeze lângă vreun aghiotant care-şi dorea o soţie, deşi probabil că ea nu era soţia pe care o avea acela în minte. Avea să-i uşureze rapid temerile bietului om şi probabil că ar putea să pretindă că nu se simţea bine şi astfel să nu rămână până la sfârşitul mesei. Ar putea invoca o durere de cap. Ar fi vrut să poată lua remediul lui Raffin împotriva durerilor de cap şi să-şi coloreze părul în albastru. I-ar fi oferit o păsuire de la cinele lui Randa.
Raffin reapăru la etajul de deasupra ei, în culoarul cu balcoane care trecea pe lângă odăile lui de lucru. Se aplecă peste balustradă şi o strigă:
— Kat!
— Ce este?
— Arăţi de parcă te-ai fi rătăcit. Ai uitat drumul către apartamentele tale?
— Pierd vremea.
— Şi cât va dura? Pentru că as vrea să-ti arăt câteva dintre des- coperirile mele.
— Mi s-a spus să mă fac drăguţă pentru cină.
El zâmbi.

— Ei bine, în cazul acesta, va dura secole.

Fata lui se schimonosi într-un hohot de râs, iar ea smulse un nasture de la bagajele ei şi-l aruncă spre el. Acesta chiţăi şi se lăsă la podea, iar nasturele lovi zidul exact acolo unde stătuse el înainte. Când se aplecă din nou peste balustradă, ea stătea în curte, cu mâinile în solduri, zâmbind.

— Am ratat intenţionat, spuse fata.

— Termină. Vino dacă ai timp.

Îi făcu cu mâna şi intră în încăperea lui.

Şi atunci apăru silueta pe care Katsa o zărise cu coada ochiului.

Se afla la etajul de deasupra, spre stânga ei. Îşi puse coatele pe balustradă şi o privi. Având nasturii de la gât deschişi. Cerceii de aur în urechi şi inele pe degete. Părul, de culoare închisă. Un semn mic, vizibil pe fruntea sa, chiar lângă ochi.

Ochii lui. Katsa nu mai văzuse niciodată asemenea ochi. Unul era argintiu, iar celălalt auriu. Străluceau pe faţa lui bronzată, inegali şi ciudaţi. Ea era surprinsă că nu străluciseră în întuneric, la prima lor întâlnire. Nu păreau umani. Nu se putea opri din a-i privi.

Apoi, un intendent al curţii veni şi îi vorbi. El îşi îndreptă trupul, se întoarse către bărbat şi îi răspunse ceva. Când intendentul se îndepărtă, ochii lienidului o fulgerară pe Katsa. Îşi aşeză din nou coatele pe balustradă.

Katsa ştia că se afla în mijlocul curţii, privindu-l lung pe lienid. Ştia că ar fi trebuit să se mişte, dar descoperi că n-o putea face.

Apoi, el îşi ridică sprâncenele, iar gura i se arcui într-un zâmbet superior. Dădu din cap către ea, o mişcare cu greu perceptibilă, şi o eliberă de sub vrajă.

„Obraznic, gândi ea. Obraznic şi arogant, tipul ăsta.“

Şi asta era tot ce se putea spune despre el. Orice joc juca el, dacă se aştepta ca ea să i se alăture, avea să fie dezamăgit. Chiar aşa, Greening Grandemalion – un nume cu adevărat pompos.
Îşi smulse privirile de la el, îşi aranjă mai bine bagajele pe umăr şi intră în castel, conştientă fiind de privirile arzătoare care o urmăreau.

CAPITOLUL ŞAPTE

Helda ajunsese să lucreze în creşele lui Randa cam în acelaşi timp când Katsa începuse să aplice pedepsele acestuia. Era greu de spus de ce era mai puţin înspăimântată de Katsa decât ceilalţi. Poate fiindcă şi ea născuse un copil înzestrat. Nu un luptător, doar un înotător, o îndeletnicire care nu era de folos pentru rege. Aşa încât băiatul fusese trimis acasă şi Helda văzuse cum vecinii îl evitaseră şi îl ridiculizaseră pur şi simplu pentru că el se simţea în apă ca un peşte. Sau pentru că el avea un ochi negru şi celălalt albastru. Poate că de aceea, când servitorii o avertizaseră pe Helda să o evite pe nepoata regelui, Helda îşi rezervase dreptul să fie de altă părere.
Desigur, Katsa era prea mare pentru creşă când sosise Helda, iar copiii de la curte o ţinuseră pe Helda ocupată. Dar ea venea la sesiunile de antrenament ale Katsei când putea. Obişnuia să stea şi să se uite cum copila bătea un manechin de-l rupea, cum grânele se revărsau prin crăpăturile şi rupturile sacului şi se întindeau pe pământ ca sângele închegat. Niciodată nu stătuse prea mult, deoarece mereu trebuia să se întoarcă la treburile ei. Dar totuşi Katsa o remarcase, aşa cum remarca pe oricine care nu încerca să o evite. O remarcase şi luase act de prezenţa ei, dar nu fusese deosebit de curioasă. Katsa n-avea niciun motiv să

interactioneze cu o servitoare.

Dar, într-o zi, Helda venise când Oll era plecat şi Katsa era singură în încăperile de antrenament. Şi, când copila luase o pauză ca să refacă manechinul, Helda vorbise:

— Se spune la curte că eşti periculoasă, domniţă.

Katsa o cântări pe bătrână pentru o clipă, îi privi părul sur şi ochii cenuşii, şi braţele moi îndoite peste burta moale. Femeia îi susţinea privirea aşa cum nimeni altcineva n-o făcea, exceptându-i pe Raffin, pe Oll sau pe rege. Apoi, Katsa luă sacul de grâne de pe umăr şi îl atârnă de un cârlig aflat pe un stâlp de lemn din centrul podelei încăperii de antrenament.

— Primul bărbat pe care l-ai omorât, domniţă, zise Helda. Vărul acela. Ai intenţionat să-l omori?

Era o întrebare pe care, de fapt, nu i-o pusese nimeni până atunci. Din nou, fata privi chipul femeii şi din nou femeia îi susţinu privirea. Katsa simţi că acea întrebare era nepotrivită venind din partea unei servitoare. Dar era atât de neobişnuită să i se vorbească, până într-atât încât nu ştia care era modul corect în care să procedeze.

— Nu, zise Katsa. Am intenţionat doar să-l împiedic să mă atingă.

— Atunci, eşti periculoasă, domniţă, pentru oamenii pe care nu-i placi. Dar probabil că ai fi în regulă ca prietenă.

— De asta îmi petrec zilele în această încăpere de antrenament, zise Katsa.

— Desăvârşindu-ţi darul, spuse Helda. Da, toţi înzestraţii trebuie să procedeze aşa.

Această femeie ştia câte ceva despre daruri şi nu se temea să rostească vorbele. Era timpul ca ea să-şi înceapă exerciţiile, dar se oprise, sperând ca femeia să

mai adauge ceva.

— Domniţă, zise Helda, pot să îţi pun o întrebare indiscretă?

Katsa aşteptă. Nu-i trecea prin minte nicio întrebare mai indiscretă decât cea pe care femeia tocmai o pusese.

— Cine-ti sunt servitorii, domnită? întrebă Helda.

Katsa se întreba dacă acea femeie încerca să o facă să se simtă stânjenită. Îşi îndreptă trupul şi o privi pe femeie drept în faţă, provocând-o să râdă sau să zâmbească.

— Nu am servitori. Când mi se atribuie o servitoare, ea în general preferă să părăsească serviciul de la curte.

Helda nici nu râse, nici nu zâmbi. Se uită pur şi simplu la Katsa, studiind-o pentru o clipă.

— Ai vreo femeie îngrijitoare, domniţă?

— N-am niciuna.

— Ţi-a vorbit cineva până acum despre sângerările unei femei, domniţă, sau despre ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie?

Katsa nu ştia ce voia asta să însemne, dar avea sentimentul că bătrâna i-ar fi putut spune. Totuşi, Helda nu zâmbea şi nici nu râdea. O privea pe Katsa de sus până jos.

— Câţi ani ai, domnită?

Katsa îşi ridică bărbia.

— Am aproape unsprezece ani.

— Şi ei aveau de gând să te lase să descoperi de una singură, zise Helda, şi probabil să te agiţi prin castel ca o sălbăticiune, fiindcă n-ai fi ştiut ce ai păţit.

Katsa îşi ridică bărbia şi mai sus.

— Ştiu întotdeauna ce păţesc.

— Copila mea, domniţă, mi-ai îngădui să te servesc

din când în când? Când ai nevoie de vreun serviciu şi când prezenţa mea nu este necesară la creşe?

Katsa gândi că trebuie să fie foarte neplăcut să lucrezi la creşe, dacă această femeie dorea s-o servească pe ea în loc.

— N-am nevoie de servitoare, răspunse ea, dar pot aranja să fii transferată de la creşe, dacă eşti nefericită acolo.

Katsa crezu că întrezărise urma unui zâmbet.

— Sunt fericită la crese, zise Helda. Iertată să-mi fie îndrăzneala de a contrazice o persoană ca tine, domniţă, dar chiar ai nevoie de cineva care să te servească, o servitoare. Pentru că nu ai nici mamă, nici surori.

Katsa nu avusese niciodată nevoie de o mamă sau de surori, sau de oricine altcineva. Nu ştia ce făcea altcineva cu o servitoare care contrazicea; bănui că Randa s-ar înfuria, dar ea se temea de propriile furii. Îşi ţinu respiraţia, îşi strânse pumnii şi rămase la fel de nemişcată ca stâlpul de lemn din centrul încăperii. Femeia putea spune orice dorea. Erau doar cuvinte.

Helda se ridică în picioare şi-şi netezi rochia:

— Voi veni în apartamentele tale din când în când, domniţă.

Chipul Katsei deveni dur ca o stâncă.

Dacă vei vrea vreodată o pauză de la cinele de stat ale unchiului tău, vei putea întotdeauna să mi te alături în odaia mea.

Katsa clipi. Ura cinele, cu privirile piezişe ale tuturor aţintite asupra sa şi cu oamenii care nu voiau să stea lângă ea, şi cu vocea stridentă a unchiului ei. Oare ar putea cu adevărat să scape de ele? Oare compania acestei femei ar fi mai bună?

— Trebuie să mă întorc la creşe, domniţă, continuă

femeia. Numele meu este Helda şi vin din vestul regatului Middluns. Ochii tăi sunt atât de drăguţi, draga mea! La revedere!

Helda plecă înainte ca fata să fie capabilă să-şi recapete glasul. Katsa privi lung uşa care se închisese în urma femeii.

— Mulţumesc, spuse ea, deşi nu era nimeni s-o audă şi cu toate că nu era sigură că vocea ei exprima recunoştinţă.

Katsa şedea în baie şi trăgea de încâlciturile din părul ei. O auzea pe Helda în cealaltă cameră, scotocind prin cufere şi sertare, scoţând cerceii şi colierele pe care Katsa le aruncase printre lenejeria intimă din mătase după ce gâtul ei trebuise să le suporte ultima dată când i se ceruse să le poarte. Katsa o auzea pe Helda mormăind şi bodogănind, probabil în genunchi, căutând pe sub pat peria Katsei sau pantofii pentru cină.

— Ce rochie să fie în seara asta, domniţă? strigă Helda.

— Ştii că nu-mi pasă, răspunse Katsa ţipând la rândul ei.

Şi mai multe mormăieli se auziră ca răspuns. O clipă mai târziu, Helda veni la uşă, aducând o rochie strălucitoare ca roşiile pe care Randa le importa din Lienid, roşii care se căţărau pe tulpini şi aveau gustul la fel de bogat şi de dulce ca prăjitura cu ciocolată a bucătarului-şef. Katsa îşi ridică sprâncenele.

— N-am de gând să port o rochie roşie, spuse ea.

— Este culoarea răsăritului de soare, zise Helda.

— E culoarea sângelui, răspunse Katsa.

Oftând, Helda luă rochia din camera pentru baie.

— Ar arăta uimitor, domniţă, strigă ea, cu părul tău

de culoare închisă şi cu ochii tăi.

Katsa smuci una dintre încâlciturile mai încăpăţânate din părul ei. Le vorbi clăbucilor de săpun adunaţi la suprafaţa apei:

— Dacă e vreunul pe care să vreau să-l uimesc la cină, l-aş lovi drept în faţă.

Helda veni din nou la uşă, de data aceasta cu braţele pline de o mătase moale, de culoare verde.

— Este asta destul de anostă pentru tine, domniţă?

— Nu mai am niciuna cenuşie sau cafenie?

Helda se strâmbă.

— Sunt hotărâtă să te fac să porţi culori vii, domniţă.

Katsa se încruntă.

— Eşti hotărâtă să faci oamenii să mă bage în seamă. Aduse o şuviţă de păr încâlcit în faţa ochilor şi o trase cu sălbăticie. Mi-ar plăcea să-l tai pe tot, zise ea. Nu merită beleaua.

Helda puse rochia deoparte şi veni să se aşeze pe marginea căzii. Îşi săpuni degetele şi apucă părul încâlcit din mâna Katsei. Separă şuviţele una câte una, delicat.

— Dacă ţi-ai trece o perie prin păr în fiecare zi, atunci când eşti în deplasare, domniţă, aşa ceva nu s-ar întâmpla.

Katsa pufni.

— Giddon ar avea de ce să râdă. Încercările mele de a mă înfrumuseţa singură.

Şuviţa se descâlci, iar Helda trecu la alta.

— Nu crezi că lordul Giddon găseşte că eşti frumoasă, domniţă?

— Helda, zise Katsa, cât timp crezi tu că-mi petrec eu întrebându-mă care dintre domni mă găseşte frumoasă?

— Nu destul, spuse Helda dând din cap cu simpatie.

Katsei îi veni să râdă. Draga de Helda! Ea văzuse cum era Katsa cu adevărat şi ce făcea ea, iar Helda nu nega faptul că acea persoană era Katsa. Dar nu putea înţelege o doamnă care nu voia să fie frumoasă, care nu voia o legiune de admiratori. Aşa că ea credea că fata era ambele persoane, deşi Katsa nu-şi putea imagina cum ar fi putut să le împace pe amândouă în mintea ei.

În imensa sală de mese, Randa prezida pe deasupra unei mese lungi şi înalte, care ar fi putut foarte bine să fie o scenă aflată la capătul sălii. Trei mese joase erau aranjate înjur, pentru a completa laturile unui pătrat, permiţându-le oaspeţilor o privelişte directă a regelui.

Randa era un bărbat înalt, mai înalt chiar decât fiul său şi mai lat în umeri şi în ceafă. Avea părul blond şi ochii albaştri ca ai lui Raffin, dar nu la fel de zâmbitori ca ai fiului său. Erau ochi care ziceau că ai face exact ce ţi-ar spune posesorul lor, ochi care ameninţau să-ti aducă nefericirea dacă el nu obţinea ceea ce dorea.

Nu era doar faptul că era nedrept, exceptându-i probabil pe cei care îi făcuseră rău. Ci mai mult faptul că el voia lucrurile aşa cum le voia el şi, dacă lucrurile nu erau aşa, el ar fi putut decide că fuseseră greşite. Şi, dacă se întâmpla să fii persoana responsabilă, ei bine, atunci aveai motive să te temi de ochii lui.

La cină, nu era înspăimântător. La cină, era arogant şi strident. Aducea pe oricine dorea el să-i şadă alături, la masa înaltă. Adesea, pe Raffin, deşi Randa vorbea peste el şi niciodată nu ţinea cont de ce avea el de spus. Rareori, pe Katsa. Randa păstra distanţa faţă de ea. Prefera să se uite la domniţa sa ucigaşă şi să strige la ea, întrucât ţipătul lui atrăgea atenţia întregii audienţe asupra nepoatei sale, arma lui cea mai de

preţ. Şi oaspeţii ar fi fost înspăimântaţi, şi totul ar fi fost pe placul lui Randa.

În seara aceasta, ea stătea la masa din dreapta lui Randa, locul ei obişnuit. Purta rochia din mătase verde, moale şi se lupta cu nevoia de a-i sfâşia mânecile care se lărgeau la încheieturi, îi atârnau peste palme şi se târau prin farfurie, dacă nu era atentă. Cel puţin, rochia asta îi acoperea sânii în cea mai mare parte. Nu cu totul. Helda nu îi dăduse atenţie când o instruise în legătură cu garderoba sa.

Giddon era aşezat la stânga ei. Lordul din dreapta, pe care îl presupunea a fi celibatarul ales pentru ea, era un bărbat nu prea bătrân, dar mai în vârstă decât Giddon, un om ai cărui ochi bulbucaţi şi gură mare îi dădeau aparenţa unei broaşte. Numele lui era Davit şi era lord-grănicer din partea de nord-est a regatului Middluns, la graniţa atât cu Nander, cât şi cu Estill.

Conversaţia lui nu era rea; îi păsa mult de pământul său, de fermele sale, de satele sale, iar Katsa descoperi că e uşor să-i pună întrebări şi că el era nerăbdător să îi răspundă. La început, el şedea tras la marginea cea mai îndepărtată a scaunului şi privea umărul, urechea sau părul ei în timp ce vorbeau, dar niciodată chipul. Dar se calmă pe măsură ce vremea trecea, iar Katsa nu-l muşcase. Trupul i se relaxă, se aşeză mai bine pe scaun, iar apoi vorbiră cu uşurinţă. Katsa se gândi că este un companion neobişnuit de bun pentru cină, acest lord Davit din nord-est. Oricum, făcuse să fie mai uşor pentru ea să reziste impulsului de a-şi smulge agrafele din păr, care îi zgâriau pielea capului.

Prinţul din Lienid îi distrăgea atenţia, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit ea să nu se întâmple acest lucru. Şedea în partea opusă a încăperii şi Katsa îl zărea cu

coada ochiului, deşi încerca să nu se uite la el în mod direct. Din când în când, îi simţea privirea aţintită asupra ei. Era îndrăzneţ şi complet deosebit de restul oaspeţilor, care aveau grijă să pretindă că ea nu era de faţă, aşa cum făceau întotdeauna. Îi trecu prin minte că nu doar ciudăţenia ochilor o tulbura pe ea. Ci faptul că el nu se temea să-i susţină privirea. Îl privi o dată, când el nu se uita. El îşi ridică ochii, ca să-i susţină privirea. Davit pusese de două ori aceeaşi întrebare înainte ca ea să-l fi auzit şi să-şi ia privirea de la lienid pentru a-i răspunde.

Presupunea că va avea din nou de-a face cu aceşti ochi, în curând. Vor trebui să stea de vorbă; ea va trebui să decidă cum să procedeze cu el.

Se gândi că lordul Davit ar fi mai puţin emoţionat dacă ar şti că nu există nicio şansă ca Randa să-i ofere mâna ei.

— Lordule Davit, spuse ea, ai o soţie?

El clătină din cap.

— Este tot ce-i lipseşte proprietăţii mele, domniţă.

Katsa îşi atinti ochii în farfurie, la vânatul şi morcovii ei.

— Unchiul meu este foarte dezamăgit de mine, pentru că intenţionez să nu mă mărit niciodată.

Lordul Davit făcu o pauză, iar apoi vorbi:

— Mă îndoiesc că unchiul tău este singurul om care găseşte asta ca fiind o dezamăgire.

Katsa cumpăni puţin la chipul lui ascuţit şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Lordule Davit, zise ea, eşti gentilomul perfect.

Lordul îi zâmbi şi el.

— Crezi că nu asta am vrut să spun, domniţă, dar chiar asta am vrut. Apoi, se aplecă şi îşi înclină capul. Domniţă, şopti el, doresc să vorbesc cu Consiliul.

Vocile invitaţilor la cină erau puternice, însă ea îl auzi perfect. Se prefăcu că se concentrează asupra cinei. Îşi amestecă supa.

— Aşază-te la loc, spuse ea. Poartă-te ca şi cum noi numai am vorbi. Nu şopti, pentru că atrage atenţia.

Lordul se aşeză înapoi pe scaunul lui. Îi făcu semn cu degetul unei fete ce-l servea, care îi mai aduse vin. Luă câteva înghiţituri din vânat şi apoi se întoarse încă o dată către Katsa.

— Vremea a fost foarte blândă pentru bătrânul meu tată în vara aceasta, domniţă, spuse el. Suferă din cauza căldurilor, dar a fost răcoare în nord-est.

— Sunt fericită să aud asta. Este o informaţie sau o cerere?

Lordul vorbi cu gura plină de morcovi.

— O informaţie. Tăie o altă bucată de vânat. Devine din ce în ce mai dificil să am grijă de el, domniţă.

— De ce se întâmplă asta?

— Vârstnicii au tot felul de probleme. E datoria noastră să le asigurăm confortul, spuse el, şi siguranţa.

Katsa dădu din cap.

— Adevărate cuvinte, într-adevăr. Îşi menţinu chipul imobil, dar bucuria îşi făcea loc la periferia gândurilor ei. Dacă el avea informaţii în legătură cu răpirea bunicului lienid, cu toţii vor vrea să le audă. Îşi băgă mâna sub faţa de masă grea şi o aşeză pe genunchiul lui Giddon. El se aplecă discret către ea, fără a se întoarce cu spatele la doamna din partea cealaltă.

— Eşti un om care deţine informaţii preţioase, lordule Davit, îi zise ea lui sau mai degrabă farfuriei proprii, astfel încât Giddon să poată auzi. Sper că vom avea ocazia să vorbim cu tine mai mult în timpul şederii tale la curte.

— Mulţumesc, domniţă, spuse lordul Davit. Şi eu sper

asta.

Giddon avea să ducă vorba. Urmau să se întâlnească în acea noapte, în apartamentele ei – pentru că erau izolate şi prin care nu se foiau servitorii. Dacă ar putea, l-ar găsi pe Rafâin mai înainte. I-ar plăcea să-l viziteze pe bunicul Tealiff. Chiar dacă el dormea în continuare, ar fi fost bine ca ea să vadă cu propriii ochi cum era îngrijit.

Katsa îl auzi pe rege rostindu-i numele, iar umerii ei deveniră rigizi. Nu se uită la el, căci nu dorea să-l încurajeze s-o atragă în conversaţie. Nu înţelegea ce spunea; cel mai probabil îi relata vreunui oaspete povestea a ceva ce ea făcuse. Hohotele sale de râs se rostogoleau dincolo de mese şi reverberau în marea sală din marmură. Katsa încercă să-şi reprime încruntarea care i se ivi pe faţă.

Prinţul lienid o privea. Iar ea simţea asta. I se încălzi brusc gâtul şi simţi cum căldura îi cuprinde obrajii.

— Domniţă, spuse lordul Davit. Te simţi bine? Te-ai înroşit puţin.

Atunci, şi Giddon se întoarse către ea, pe chipul său citindu-se îngrijorarea. Se întinse să o ia de mână.

— Eşti bolnavă?

Ea se trase înapoi, departe de el.

— Nu sunt niciodată bolnavă, mârâi ea şi deodată ştiu că trebuie să părăsească sala.

Trebuia să scape de murmurul vocilor şi râsetele unchiului ei, îngrijorarea sufocantă a lui Giddon, ochii arzători ai lienidului; trebuia să iasă, să-l găsească pe Raffin sau să fie singură. Trebuia, altminteri şi-ar fi pierdui controlul şi ceva inimaginabil s-ar fi întâmplat.

Se ridică şi, odată cu ea, se ridicară Giddon şi lordul Davit.

De partea cealaltă a încăperii se ridică şi prinţul

lienid. Unul câte unul, ceilalţi bărbaţi o văzură stând în picioare şi se ridicară. În încăpere se făcu linişte şi cu toţii se uitau la ea.

— Ce este, Katsa? întrebă Giddon, apucând-o din nou de braţ. Ca el să nu se facă de râs în faţa tuturor celor din sală, ea îi permise s-o ia de braţ, deşi mâna lui era ca un tăciune care îi ardea pielea.

— Nu e nimic, spuse ea. Îmi pare rău. Se întoarse spre rege, singurul bărbat din încăpere care nu era în picioare. Iartă-mă, rege, spuse ea. Nu e nimic. Vă rog, luaţi loc! făcu un semn cu mâna de jur-împrejurul meselor. Vă rog!

Încet, domnii se aşezară, iar vocile se auziră din nou. Răsună hohotul de râs al regelui, îndreptat către ea, de asta era sigură. Katsa se întoarse spre lordul Davit.

— Te rog să mă scuzi, domnule. Se întoarse către Giddon, a cărui mână încă o mai ţinea de cot. Dă-mi drumul, Giddon. Vreau să mă plimb puţin pe-afară.

— Merg cu tine, spuse el. Dădu să se ridice, dar, la vederea avertismentului din ochii ei, se aşeză la loc. Prea bine, Katsa, fă ce vrei.

Era ceva strident în vocea lui. Probabil că ea fusese necioplită, dar nu-i păsa. Tot ce conta era să părăsească încăperea şi să se ducă într-un loc din care să nu mai audă zumzăitul vocii unchiului ei. Se întoarse, având grijă să nu surprindă privirea lienidului. Se forţă să meargă încet, calmă, către ieşire. Odată ieşită de uşă, începu să alerge.

Alergă prin coridoare, după colţuri, trecând pe lângă servitori care se lipeau tremurând de pereţi, când ea aproape că zbura pe lângă ei. În cele din urmă, se năpusti în întunericul din curte.

Traversă pavajul din marmură, smulgându-şi agrafele din păr. Oftă când îşi simţi buclele pe umeri şi

tensiunea îi părăsi capul. Erau acele de păr, rochia şi pantofii care îi strângeau picioarele. Era din cauza faptului că trebuise să-şi ţină capul nemişcat şi să stea dreaptă, era din cauza cerceilor care o enervau, ce se frecau de gâtul ei. De aceea nu putuse să mai rămână nici măcar o clipă în plus la dineul select al unchiului ei. Îşi scoase cerceii şi îi zvârli în fântâna unchiului. Nu-i păsa cine i-ar fi găsit.

Dar nu era bine, pentru că oamenii ar fi vorbit. Întreaga curte ar fi speculat în legătură cu semnificaţia faptului că ea îşi aruncase cerceii în fântâna unchiului.

Katsa îşi azvârli pantofii din picioare, îşi sumese fusta şi se căţără în fântână, icnind când apa rece îi trecu printre degete şi îi învălui gleznele. Era mult mai bine în comparaţie cu pantofii. N-avea să şi-i mai pună din nou în picioare, în noaptea aceea. Păşi spre strălucirile pe care le văzu în apă şi îşi recuperă cerceii, îi şterse de fustă şi le dădu drumul în corsetul rochiei, pentru a fi în siguranţă, şi rămase în fântână, bucurându-se de răcoarea care îi învăluia picioarele, de adierea din curte, de zgomotele nopţii – până când un sunet din interior îi reaminti cât se va vorbi la curte dacă ea ar fi zărită plimbându-se desculţă şi cu părul în dezordine prin fântâna regelui Randa. Vor crede că e nebună.

Şi probabil că era nebună.

O lumină licări dinspre odăile de lucru ale lui Raffin, dar, la urma urmelor, ea nu-i căuta tovărăşia. Nu voia să stea jos şi să vorbească. Dorea să se mişte. Mişcarea ar fi stăvilit învălmăşeala din gândurile ei.

Katsa ieşi din fântână şi îşi prinse baretele pantofilor de încheietura mâinii. Fugi.

CAPITOLUL OPT

Zona de antrenament era pustie şi întunecată, cu

excepţia unei singure torţe care strălucea în afara încăperii pentru echipament. Katsa aprinse torţele din spatele ţintelor, astfel încât, atunci când se întoarse, manechinele cu forme umane apăreau întunecate în contrast cu strălucirea din spatele lor. Înşfacă un arc la întâmplare din rastel şi adună o mână de săgeţi, cele mai deschise la culoare pe care le putu găsi. Apoi, trase săgeată după săgeată în genunchii ţintelor ei. După aceea, în coapse, în coate, în umeri, până când îşi goli tolba de săgeţi. Putea dezarma sau răni orice bărbat cu acest arc pe timpul nopţii, asta era suficient de clar. Schimbă arcul cu un altul. Scoase săgeţile din ţinte. O luă de la început.

Îşi pierduse cumpătul în timpul cinei, fără niciun motiv. Randa nu îi vorbise, nici măcar nu se uitase spre ea, doar îi rostise numele. Lui îi făcea plăcere să se laude cu ea, ca şi când marea ei abilitate i se putea atribui lui. Ca şi când ea era săgeată, iar el arcaşul a cărui îndemânare o trimisese drept la ţintă. Nu, nu o săgeată – asta nu prea reda realitatea. Un câine. Pentru Randa, ea era un câine sălbatic, pe care el îl înfrânsese şi îl dresase. O asmuţea asupra duşmanilor lui şi îi dădea drumul să iasă din cuşcă pentru a fi îngrijită şi menţinută drăguţă, pentru a sta printre prieteni şi pentru a-i impresiona pe aceştia.

Katsa nu băgă de seamă că îşi mărise ritmul şi concentrarea, ferocitatea cu care smulgea acum săgeţile din tolbă, următoarea vibrând înainte ca precedenta să-şi fi atins ţinta. Până când simţi prezenţa din spatele ei, îşi văzu neabătută de preocupări şi nici nu-şi dădu seama cum arăta.

Era sălbatică. Ia te uită ce viteză, ia te uită ce precizie şi cu un arc prost, îndoit prost, strunit prost. Nu-i de mirare că Randa o trata în felul ăsta.

Ştiu că lienidul era cel care se afla în spatele ei. Îl ignoră. Dar îşi încetini mişcările, făcu un spectacol din modul în care ţintea spre coapse şi genunchi înainte să fi tras. Deveni conştientă de noroiul de sub picioarele ei şi îşi aminti de asemenea că era desculţă, cu părul curgându-i pe urmeri şi pantofii aruncaţi vraişte undeva în apropierea încăperii cu echipamente. El ar fi observat. Se îndoia că ar exista mulţi care să nu observe. Ei bine, nici el n-ar fi stat încălţat cu asemenea pantofi tâmpiţi sau să fi rămas cu agrafele în păr dacă i-ar fi zgâriat pielea. Sau poate că ar fi făcut-o. Părea să nu-i pese de bijuteriile fine din urechi şi de pe degetele lui. Lienizii trebuie că erau oameni vanitoşi.

— Poţi să omori cu o săgeată? Sau de abia răneşti?

Îşi aminti vocea lui aspră din curtea lui Murgon şi acum o ironiza, aşa cum făcuse şi atunci. Nu se întoarse spre el. Pur şi simplu, luă două săgeţi din tolbă, le lipi, trase arcul şi le dădu drumul. Una zbură spre capul manechinului, cealaltă spre piept. Loviră ţinta cu o bufnitură satisfăcătoare şi luciră pal în lumina mişcătoare a tortelor.

— Nu voi face greşeala să te provoc la o întrecere de tir cu arcul.

Se simţea râsul din vocea lui. Rămase cu spatele la el şi căută o altă săgeată.

— Nu te-ai bucurat prea tare de ultimul nostru meci, spuse ea.

— Ah, dar asta pentru că ştiu de ce eşti în stare. Îmi lipseşte îndemânarea ta legată de arcuri şi săgeţi.

Katsa nu se putu abţine. Găsi că era interesant. Îşi întoarse ochii către el, spre chipul umbrit.

— Adevărat?

— Darul meu îmi dă îndemânarea de a lupta corp la

corp, zise el, sau spadă contra spadă. Contează prea puţin la trasul cu arcul.

Se sprijini de lespedea de piatră ce servea drept masă pentru echipamentul arcaşilor. Braţele îi erau încrucişate. Începuse să se deprindă cu înfăţişarea lui, cu atitudinea aceasta leneşă, ca şi când el ar fi putut să meargă la culcare în orice clipă, însă asta n-o păcălea. Se gândi că, dacă s-ar fi dat la el, l-ar fi provocat, iar el ar reacţiona suficient de rapid.

— În cazul ăsta, trebuie să poţi să te iei la trântă cu adversarul pentru a fi în avantaj, rosti ea.

El încuviinţă:

— Poate că sunt mai rapid la trasul cu săgeţi decât cineva neînzestrat. Dar, în ceea ce mă priveşte, abilitatea mea este la fel de bună ca şi modul în care tintesc.

— Hm.

Katsa îl crezu.

Harurile erau ciudate, aceleaşi haruri nu se manifestau niciodată la fel în doi oameni diferiţi.

— Poţi să arunci la fel de bine un cuţit cum tragi cu săgeţile? întrebă el.

— Da.

— Eşti de neînvins, domniţă Katsa. Din nou, auzi râsul din vocea lui. Îl cântări o clipă, apoi se întoarse şi porni către ţinte. Se opri în faţa unui manechin, cel pe care-l „omorâse“, şi scoase săgeţile din coapse, piept şi cap.

El îşi căuta bunicul, iar Katsa deţinea ceea ce el căuta. Dar ei nu i se părea a fi în siguranţă alături de el. Nu prea părea demn de încredere.

Merse de la o ţintă la alta, scoţând săgeţile. El o urmărea cu privirea, ea simţea asta şi, ştiind că o privea, se duse în spatele ţintelor, şi stinse torţele una

câte una. În timp ce stingea ultima flacără, întunericul o învălui, iar ea ştiu că era invizibilă.

Atunci, se întoarse către el, gândindu-se să-l examineze în lumina care venea din încăperea pentru echipamente, fără ca el să ştie. Dar bărbatul se aplecase cu braţele încrucişate şi o privea fix. N-o putea vedea, nu era posibil – dar privirea lui era atât de directă, încât ea nu putea să i-o susţină, deşi era conştientă că el nu ştia că ea îl privea.

Traversă camera şi păşi în lumină, iar ochii lui părură că-şi pierd concentrarea. Îi zâmbi, chiar dacă fu un surâs uşor. Torţa surprinse auriul unui ochi şi argintiul celuilalt. Erau ca ochii unei pisici sau ai unei creaturi nocturne de vreun fel.

— Darul tău îţi asigură şi vedere nocturnă? întrebă ea.

El râse.

— Cu greu. De ce întrebi?

Ea nu răspunse. Se priviră reciproc timp de o clipă. Simţea că gâtul i se înroşeşte şi, odată cu asta, este inundată de o iritaţie în valuri. Se obişnuise pe deplin ca oamenii să îi evite ochii. El n-avea s-o năucească în felul ăsta, doar uitându-se pur şi simplu la ea. Nu-i va permite.

— Mă voi întoarce în apartamentele mele acum, zise ea.

El îşi îndreptă trupul.

— Domniţă, am nişte întrebări pentru tine.

Ei bine, ea ştiu că trebuiau să poarte această conversaţie în cele din urmă şi prefera să se întâmple în întuneric, unde ochii lui nu puteau s-o enerveze. Katsa îşi scoase tolba de săgeţi şi o lăsă pe lespedea de piatră. Puse arcul alături.

— Dă-i drumul! spuse ea.

El se rezemă din nou, de lespede.

— Ce-ai furat de la regele Murgon, întrebă el, acum patru nopţi?

— Nimic altceva decât ce regele Murgon a furat el însuşi.

— A furat de la tine?

— Da, de la mine sau de la un prieten.

— Zău? îşi încrucişă braţele din nou şi, în lumina torţei, ridică o sprânceană. Mă întreb dacă acest prieten n-ar fi surprins să audă că-l numeşti astfel.

— De ce ar trebui să fie surprins? De ce ar trebui să se considere un duşman?

— Ah, spuse el, dar asta este. Credeam că middlunsienii n-au nici prieteni, nici duşmani. Credeam că regele Randa nu s-a implicat niciodată.

— Presupun că greşeşti.

— Nu. Nu greşesc. O privi fix şi ea fu recunoscătoare pentru întunericul care nu îi dezvăluia pe de-a întregul ochii lui ciudaţi. Domniţă, ştii de ce sunt aici?

— Mi s-a spus că eşti fiul regelui lienid. Mi s-a zis că îţi cauţi bunicul, care a dispărut. Dar de ce ai venit la curtea lui Randa, n-aş putea spune. Mă îndoiesc că Randa este răpitorul pe care-l cauţi.

El o cântări o clipă şi un zâmbet îi răsări pe chip. Katsa ştiu că nu-l putea păcăli. Nu conta. Indiferent ce bănuia el, n-avea nicio intenţie să-i confirme.

— Regele Murgon era aproape sigur că am fost implicat în jaf, rosti el. Părea suficient de sigur că eu ştiam ce obiect a fost furat.

— Şi asta-i firesc, spuse Katsa. Străjerii lui au văzut un luptător înzestrat. Iar tu nu eşti nimic altceva decât un luptător înzestrat.

— Nu. Murgon n-a crezut c-am fost implicat fiindcă sunt înzestrat. A crezut că am fost implicat pentru că

sunt lienid. Poţi să explici asta?

Desigur că ea n-avea să-i răspundă la întrebare acestui lienid care zâmbea superior. Observă că gulerul cămăşii lui era acum încheiat.

— Observ că-ti închei cămaşa la dineuri oficiale, se auzi ea vorbind, deşi nu ştia de unde apăruse un asemenea comentariu lipsit de sens.

Gura i se răsuci şi cuvintele lui, când vorbi, nu reuşiră să-i ascundă hohotul de râs.

— N-am ştiut că erai atât de interesată de cămaşa mea, domniţă.

Faţa ei era roşie, iar hohotul lui de râs o înfurie. Asta era absurd şi n-avea de gând să mai suporte mult.

— Acum, mă duc către apartamentele mele, spuse ea şi se întoarse să plece. Într-o clipită, el se ridică şi îi bară calea.

— Îl ai pe bunicul meu, zise el.

Katsa încercă să-l ocolească.

— Merg către apartamentele mele.

El îi blocă din nou calea şi, de data asta, îşi ridică braţul a avertizare.

Ei bine, cel puţin acum relaţionau într-un mod pe care şi ea putea să-l înţeleagă. Katsa îşi ridică mândră capul şi îl privi în ochi.

— Mă duc în apartamentele mele, spuse ea, şi, dacă trebuie să folosesc forţa împotriva ta pentru a-mi elibera drumul, o voi face.

— Nu-ţi voi permite să te duci, zise el, până când nu-mi vei spune unde e bunicul meu.

Fata vru din nou să treacă pe lângă el, dar îi bară din nou calea, iar ea fu aproape uşurată când încercă să-l lovească peste faţă. Fusese doar o fentă şi, când el se aplecă, ea îl pocni în stomac cu genunchiul, dar tânărul să răsuci, astfel încât lovitura nu prea îl nimeri, iar el o

izbi cu pumnul în stomac. Ea încasă lovitura doar ca să vadă cât de bine loveşte, dar apoi îşi dori să n-o fi făcut. Acesta nu era unul dintre soldaţii regelui, ale căror lovituri abia o atingeau, chiar fiind înconjurată de zece deodată. El putea s-o lase fără respiraţie. El era capabil să lupte, deci o luptă avea să îi ofere şi ea.

Sări şi îl lovi cu piciorul în piept. Acesta căzu la pământ, iar ea se aruncă pe el, îl lovi o dată în faţă, de două ori, de trei ori şi îl îngenunche înainte ca tânărul să reuşească să o dea jos de pe el. Ea se năpusti din nou deasupra lui, ca o pisică sălbatică, dar, când încercă să îi imobilizeze mâinile, el o întoarse pe spate şi o ţintui cu greutatea trupului lui. Ea îşi îndoi picioarele şi îl doborî, iar apoi fură în picioare, ghemuindu-se, dându-şi roată unul celuilalt, lovindu-se reciproc cu mâinile şi picioarele. Ea îl lovi cu piciorul în stomac şi se izbi în pieptul lui, şi din nou căzură la pământ amândoi.

Katsa nu ştia de când se încleştaseră când îşi dădu seama că el râdea. Îi înţelese bucuria, i-o înţelese pe deplin. Ea nu avusese niciodată parte de o asemenea luptă, nu avusese niciodată un asemenea adversar. Era mai rapidă decât era el în mod ofensiv – mult mai rapidă –, dar el era mai puternic şi era ca şi când avea premoniţia mişcărilor ei la fiecare întoarcere şi lovitură; nu cunoscuse niciodată un luptător atât de rapid în apărare. Ea apela la mişcări pe care nu le mai încercase încă de când era o copilă, lovituri despre care numai îşi imaginase că ar fi putut să le folosească. Se jucau. Era un joc. Când el îi ţintui mâinile la spate, o înşfacă de păr şi o împinse cu faţa la podea, Katsa îşi dădu seama că şi ea râdea.

— Predă-te! îi ceru el.

— Niciodată.

Îi trase un picior şi-şi smulse braţele din încleştarea lui. Îl lovi cu cotul în faţă şi, când el sări să evite lovitura, ea zbură spre el, şi îl trânti la pământ. Îi ţintui braţele aşa cum o făcuse şi el şi îl împinse cu faţa în podea. Îşi puse un genunchi pe ceafa lui.

— Predă-te tu, spuse ea, pentru că te-am învins.

— Nu m-ai învins şi o ştii prea bine. Va trebui să-mi rupi braţele şi picioarele ca să mă învingi.

— Şi o voi face, zise ea, dacă nu te predai.

Dar se întrezărea un zâmbet în vocea lui şi el râse.

— Katsa, spuse el, domniţă Katsa. Mă predau cu o condiţie.

— Şi condiţia este?

— Te rog! spuse el. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat cu bunicul meu.

Era ceva nedefinit în râsul din vocea lui, ceva care îi atinse coarda sensibilă. Ea nu avea un bunic. Sau poate că acest bunic însemna pentru prinţul lienid ceea ce Oll sau Helda, sau Raffin însemnau pentru ea.

— Katsa, zise el de pe jos. Te implor să ai încredere în mine aşa cum eu am avut în tine.

Ea îl mai ţinu la pământ încă o clipă, apoi dădu drumul braţelor sale. Se dădu jos de pe spatele lui şi se aşeză în praful de lângă el. Rămase cu bărbia în palmă, cântărindu-l.

— De ce ai încredere în mine, întrebă ea, doar te-am lăsat zăcând pe pământul din curtea lui Murgon?

El se răsuci şi se aşeză, mormăind. Îşi masă umerii.

— Pentru că m-am trezit. Ai fi putut să mă ucizi, dar n-ai făcut-o. Îşi atinse maxilarul şi se înfioră. Îţi sângerează faţa. Îşi întinse mâna spre falca ei, dar ea i-o împinse şi se ridică.

— Nu contează, spuse ea. Vino cu mine, prinţe Greening!

El se ridică imediat în picioare.
— E Po.
— Po?
— Numele meu. E Po.
Katsa îl privi un moment în timp ce îşi răsucea braţele, verificându-şi articulaţiile umerilor. Îşi pipăi coastele şi mormăi. „Ochiul i se umflă şi se învineţeşte“, gândi ea, deşi era prea dificil de spus asta în întuneric. Mâneca lui era sfâşiată, iar el era acoperit de praf din cap până în picioare. Îşi dădu seama că şi ea arăta la fel – mai rău, cu părul în neorânduială şi desculţă –, dar asta o făcu doar să zâmbească.
— Vino cu mine, Po, zise ea. Te voi duce la bunicul tău.

CAPITOLUL NOUA

Când intrară în odăile de lucru luminate ale lui Raffin, capul lui albastru era aplecat deasupra unui flacon care bolborosea. Raffin adăuga frunze dintr-o plantă aflată în ghiveciul de lângă cotul lui. Le privi cum se dizolvă şi murmură ceva legat de rezultate.
Katsa îşi drese vocea. Raffin se uită la ea şi clipi.
— Iau asta ca pe o dovadă a faptului că aţi ajuns să vă cunoaşteţi reciproc, spuse el. Trebuie să fi fost o luptă prietenească, dacă aţi venit la mine împreună.
— Eşti singur?
— Da, cu excepţia lui Bann, desigur.
— I-am spus prinţului despre bunicul lui.
Raffin se uită de la Katsa la Po şi iarăşi la Katsa. Îşi ridică sprâncenele.
— E în regulă, zise Katsa. Îmi pare rău că nu te-am consultat, Raff.
— Kat, spuse Raffin, dacă tu crezi că e în regulă chiar şi după ce ţi-a însângerat faţa şi – privi la rochia ei

distrusă – te-a tăvălit prin praf, atunci te cred.

Katsa zâmbi.

— Putem să-l vedem?

— Puteţi, acceptă Raffin. Şi am veşti bune. S-a trezit.

Castelul lui Randa era plin de coridoare secrete; fusese astfel încă de la construirea sa, cu multe generaţii în urmă. Erau atât de multe, încât nici măcar Randa nu le ştia pe toate – nimeni nu ştia cu adevărat, deşi Raffin se gândise, de mic, să observe când două camere se uneau într-un mod ciudat. Katsa şi Raffin făcuseră o trebuşoară bună, copii fiind, cu explorările lor, Katsa ţinând de şase, astfel încât oricine ar fi dat peste investigaţiile lui Raffin să o ia la sănătoasă la vederea siluetei ei mici şi sfidătoare. Raffin şi Katsa îşi aleseseră apartamentele de locuit deoarece un culoar le unea, iar un altul ducea de la camerele lui Raffin la bibliotecile de ştiinţă.

Câteva dintre coridoare erau secrete, dar altele erau cunoscute de întreaga curte. Cel din odăile de lucru ale lui Raffin era secret. Conducea din interiorul unei odăi de depozitare într-un alcov dosnic, în sus, pe scări şi spre o cameră mică, aflată între două niveluri ale castelului. Era o încăpere fără geamuri, întunecoasă şi prăfuită, dar singurul loc din castel de care puteau fi siguri că nimeni nu-l va descoperi şi unde Raffin şi Bann puteau sta împreună în cea mai mare parte a timpului.

Bann, un tânăr care lucrase în biblioteci, în copilărie, era de mulţi ani prietenul lui Raffin. Într-o zi, Raffin dăduse peste el şi cei doi copii se întinseseră la vorbă despre ierburi şi leacuri, şi despre ce se întâmpla când amestecai rădăcina măcinată a unei plante cu pulberea florii alteia. Katsa fusese uimită că exista mai

mult de o persoană în Middluns care să considere că asemenea lucruri erau suficient de interesante pentru a vorbi despre ele – şi uşurată că Raffin găsise şi pe altcineva decât ea pe care să-l plictisească. La scurtă vreme după aceea, Raffin îl implorase pe Bann să-l ajute la un experiment anume şi, de atunci, îl răpise efectiv pe Bann pentru el însuşi. Bann era asistentul lui Raffin în tot.

Având o torţă în mână, Raffin îi conduse pe Katsa şi pe Po pe uşa din fundul încăperii de depozitare. Urcară treptele care duceau spre încăperea secretă.

— A spus ceva? întrebă Katsa.

— Nimic, răspunse Raffin, decât că a fost legat la ochi când l-au luat. Încă este foarţe slăbit. Nu prea pare să-şi amintească multe.

— Ştii cine l-a luat? întrebă Po. A fost Murgon?

— Noi nu credem asta, spuse Katsa, dar ceea ce ştim cu certitudine este că n-a fost Randa.

Scările se terminau în faţa unei uşi. Raffin juca pe deget o cheie.

— Randa nu ştie că el este aici, zise Po.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

— Randa nu ştie, spuse Katsa. Nici nu trebuie să ştie vreodată.

Raffin deschise uşa atunci şi ei se îngrămădiră în micuţa încăpere. Bann şedea pe un scaun cu spătar, lângă un pat îngust, citind la lumina slabă a unei lămpi aflate pe masa de lângă el. Prinţul Tealiff era întins pe spate, în pat, cu ochii închişi şi mâinile împreunate pe piept.

La intrarea celor trei, Bann se ridică în picioare. Nu păru surprins când Po se repezi spre pat, doar se dădu deoparte şi îi oferi scaunul. Po se aşeză şi se aplecă spre bunicul lui, privindu-i chipul somnoros. Doar

privindu-l, însă neatingându-l. Apoi, Po luă mâinile bărbatului şi îşi apleacă fruntea pe ele, respirând încetişor.

Katsa se simţi ca şi când ar fi întrerupt ceva intim. Îşi coborî ochii până când Po se ridică din nou.

— Faţa ţi se învineţeşte, prinţe Greening, spuse Raffin. Ochiul e pe cale să ţi se înnegrească de tot.

— Po, zise el. Spune-mi Po.

— Po. Am să-ţi aduc nişte gheaţă din pivniţă. Hai, Bann! Hai să aducem nişte provizii pentru cei doi războinici ai noştri.

Raffin şi Bann ieşiră rapid pe uşă, iar când Katsa şi Po se întoarseră spre Tealiff, ochii bătrânului se deschiseră.

— Bunicule, rosti Po.

— Po? Vocea îi era răguşită din cauza efortului de a vorbi. Po! Se luptă să-şi dreagă vocea, apoi rămase liniştit o clipă, epuizat. Cerule, băiete! Presupun că nu ar trebui să fiu surprins să te văd.

— Ţi-am luat urma, bunicule, spuse Po.

— Dă lampa aia mai aproape, băiete, zise Tealiff. În numele regatului Lienid, ce ai păţit la faţă, băiete?

— Nu e nimic, bunicule. Doar m-am luptat.

— Cu ce, cu o haită de lupi?

— Cu domniţa Katsa, spuse Po. Îşi înălţă cu mândrie capul spre Katsa, care stătea dreaptă la picioarele patului. Nu te îngrijora, bunicule! A fost doar o încăierare prietenească.

Tealiff pufni.

— O încăierare prietenească. Tu arăţi mai rău decât ea, Po.

Po izbucni în hohote de râs. Râdea cam mult acest prinţ lienid.

— Mi-am găsit perechea, bunicule.

— Mai mult decât perechea, zise Tealiff. Aşa mi se pare. Vino aici, copilă! i se adresă el Katsei. Vino la lumină.

Katsa se apropie pe partea cealaltă a patului şi îngenunche lângă el. Tealiff se întoarse spre ea, iar fata deveni deodată conştientă de murdăria ei, de chipul însângerat, de părul încâlcit. Cât de îngrozitoare trebuie să-i pară ea acestui bătrân!

— Draga mea, spuse el. Cred că tu mi-ai salvat viaţa.

— Prinţe, spuse Katsa, dacă a făcut cineva asta, acela e vărul meu Raffin, cu leacurile lui.

— Da, Raffin e băiat bun, zise el. O bătu uşor pe mână. Dar ştiu ce-aţi făcut, tu şi ceilalţi. Mi-ai salvat viaţa, deşi nu-mi imaginez de ce. Mă îndoiesc că vreun lienid ti-a arătat vreodată ceva amabilitate.

— N-am cunoscut niciodată un lienid, spuse Katsa, înaintea ta, prinţe. Dar tu pari foarte amabil.

Tealiff îşi închise ochii. Păru să se scufunde în pernele lui. Respiraţia îi era ca un oftat prelungit.

— Mai adoarme din când în când, rosti Raffin din uşă. Îşi va recăpăta puterile odată cu toate celelalte. Ducea ceva împachetat într-o pânză şi îi dădu acel ceva lui Po. Gheaţă. Ţine-o la ochi. Se pare că ţi-a crăpat şi buza. Unde te mai doare?

— Peste tot, spuse Po. Mă simt ca şi când aş fi fost călcat de o herghelie de cai.

— Zău, Katsa, zise Raffin. Încercai cumva să-l omori?

— Dacă aş fi încercat să-l omor, ar fi fost mort, spuse Katsa, iar

Po râse din nou. N-ar mai fi râs, adăugă ea, dacă i-ar fi fost atât de rău.

Nu îi era atât de rău sau, cel puţin, Raffin stabili că n-avea niciun os rupt şi nici răni care să nu se vindece. Apoi, Raffin se întoarse spre Katsa. Îi examină

zgârietura care se întindea pe toată falca şi îi şterse murdăria şi sângele de pe faţă.

— Nu e foarte adâncă zgârietura asta, concluzionă el. Alte dureri?

— Niciuna, răspunse ea. Nici măcar nu simt zgârietura.

— Presupun că va trebui să scoţi la pensie rochia asta, spuse el. Helda o să te certe îngrozitor.

— Da, sunt devastată din cauza rochiei.

Raffin zâmbi. O luă de braţe şi o îndepărtă de el, astfel încât să o poată privi de sus până jos. Râse.

— Ce poate fi aşa de amuzant, zise Katsa, pentru un prinţ care şi-a vopsit părul în albastru?

— Arăţi de parcă te-ai luptat pentru prima dată în viaţa ta, spuse el.

Katsa avea cinci camere. Camera de dormit, cu draperii închise la culoare şi decoraţiuni pentru pereţi, pe care le alesese Helda, întrucât Katsa refuzase să-şi dea cu părerea asupra chestiunii. Baia ei, cu marmură, spaţioasă şi rece, funcţională. Sufrageria, cu ferestre care dădeau spre curtea interioară şi cu o masă mică, unde ea mânca uneori cu Raffin sau cu Helda, sau cu Giddon, când n-o târa la distracţii. Camera de zi, plină de scaune moi şi perne pe care tot Helda le alesese. Ea nu folosea camera de zi.

A cincea încăpere fusese camera ei de lucru, dar nu-şi putea aminti când brodase sau croşetase, sau cârpise un ciorap ultima dată. Nu-şi putea aminti când purtase ultima oară un ciorap, ca să spunem adevărul. Transformase odaia într-un loc în care-şi depozitase armele: săbii, pumnale, cuţite, arcuri şi alte lucruri erau puse pereţi. Dotase camera cu o masă solidă, pătrată, iar acum întrunirile Consiliului se ţineau acolo.

Katsa să îmbăie pentru a doua oară în acea zi şi îşi înnodă părul ud la ceafa. Îşi puse rochia în focul din dormitor şi privea cu mare satisfacţie cum ardea. Sosi un băiat care supraveghea desfăşurarea întâlnirilor de Consiliu. Katsa intră în încăperea armelor şi aprinse torţele care atârnau pe pereţi, printre cuţite şi arcuri.

Raffin şi Po sosiră primii. Părul lui Po era umed, pentru că şi el se îmbăiase. În jurul ochiului auriu, pielea i se înnegrise, iar asta făcea ca privirea lui să fie şi mai şireată, şi mai inegală decât fusese înainte. Se sprijini de masă, cu mâinile în buzunare. Ochii săi scrutară încăperea, admirând colecţia de arme a Katsei. Po purta o cămaşă nouă, cu gulerul descheiat şi cu mânecile suflecate până la coate. Antebraţele îi erau la fel de bronzate ca şi faţa. Katsa nu ştia de ce trebuia să observe toate astea. Se încruntă.

— Luaţi loc, înălţimile Voastre, prinţilor, spuse ea.

Trase un scaun de la masă şi se aşeză şi ea.

— Eşti binedispusă, zise Raffin.

— Ai părut albastru, i-o întoarse Katsa.

Oll păşi în încăpere. La vederea zgârieturii de pe faţa Katsei, căscă gura de uimire. Se întoarse spre Po şi îi văzu ochiul învineţit. Se întoarse înapoi spre Katsa. Începu să chicotească. Lovi cu palma în masă, iar chicotitul i se transformă într-un răget.

— Ce mi-ar fi plăcut să fi văzut această luptă, domniţă! Oh, cât mi-ar fi plăcut s-o văd!

Po zâmbea.

— Domniţa a câştigat, ceea ce mă îndoiesc că te va surprinde.

Katsa se uită urât.

— A fost remiză. Nimeni n-a câştigat.

— Uite ce e. Era vocea lui Giddon şi, în timp ce intra în cameră şi se uita când la Katsa, când la Po, ochii i se

întunecară. Îşi puse mâna pe sabie. Se roti în jurul lui Po. Nu ştiu de când ai tupeul să te lupţi cu domniţa Katsa.

— Giddon, spuse Katsa. Nu fi caraghios!

Giddon se întoarse spre ea.

— N-avea dreptul să te atace.

— Eu l-am lovit prima, Giddon. Stai jos!

— Dacă tu l-ai lovit prima, probabil că te-a insultat…

Katsa sări de pe scaunul ei.

— Ajunge, Giddon – dacă tu crezi că am nevoie să mă aperi…

— Un oaspete al acestei curţi, un străin cu totul străin…

— Giddon…

— Lordule Giddon! Po se ridicase în picioare, vocea lui acoperind-o pe a ei. Dacă ţi-am insultat stăpâna, spuse el, trebuie să mă ierţi. Foarte rar am plăcerea să exersez cu cineva de calibrul ei şi n-am putut rezista tentaţiei. Te pot asigura că mi-a produs mai multe răni decât i-am făcut eu ei.

Giddon nu îşi luă mâna de pe mânerul spadei, dar expresia fetei i se mai însenină.

— De asemenea, regret că te-am insultat, zise Po. Înţeleg acum că ar fi trebuit să am mai multă grijă de faţa ei. Iartă-mă! A fost de neiertat.

Îşi întinse mâna peste masă.

Ochii mânioşi ai lui Giddon se îmblânziră. Se întinse şi îi scutură mâna lui Po.

— Îmi înţelegi grija, spuse Giddon.

— Desigur.

Katsa se uită de la unul la celălalt, cei doi scuturându-şi mâinile, înţelegându-şi reciproc îngrijorarea. Nu pricepea de ce Giddon izbucnise, simtindu-se insultat. Nu îşi dădea seama deloc care era

locul lui Giddon în toată afacerea. Cine erau ei să-i răpească posibilitatea de a lupta şi să transforme asta într-un soi de înţelegere mutuală între ei doi? Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de faţa ei? Ea i-ar fi smuls nasul de pe chip. I-ar fi lovit cu putere pe amândoi şi nu i-ar fi cerut scuze nici unuia.

Po îi prinse privirea, iar ea nu făcu nimic să-şi reţină furia tăcută pe care i-o transmise peste masă.

— Nu ne aşezăm? întrebă cineva.

Po îi susţinu privirea în timp ce se aşezau. Nu era nici urmă de umor în expresia sa, nici urmă de aroganţă în schimbul de priviri cu Giddon. Apoi, el îşi mişcă buzele ca pentru a rosti un cuvânt. Era la fel de clar ca şi când l-ar fi rostit cu voce tare: „Iartă-mă!”

Bine.

Giddon tot un prost era.

Şaisprezece membri ai Consiliului participară la întrunire, alături de Po şi de lordul Davit: Katsa, Raffin, Giddon, Oll şi soţia lui Oll, Bertol, doi soldaţi aflaţi sub comanda lui Oll, doi spioni care lucraseră cu el, trei aghiotanţi din suita lui Giddon şi patru servitori – o femeie care muncea în bucătăriile castelului, un rândaş, o spălătorească şi un funcţionar din serviciul de ţinere a socotelilor. Mai erau şi alţii din castel implicaţi în Consiliu. Dar, în cele mai multe nopţi, aceştia erau reprezentanţii lor, împreună cu Bann, când putea să se desprindă de treburile sale.

De vreme ce întrunirea fusese convocată pentru a lua la cunoştinţă informaţiile lordului Davit, Consiliul nu mai pierdu timpul.

— Regret că nu pot să vă spun cine l-a răpit pe prinţul Tealiff, spuse Davit. Aţi fi preferat, desigur, acest tip de informaţii. Dar s-ar putea să fiu în măsură să vă spun cine n-a făcut-o. Pământurile mele se

învecinează cu Estill şi cu Nander. Vecinii mei sunt lorzii-grăniceri ai regelui Thigpen şi ai regelui Drowden. Aceşti lorzi-grăniceri au colaborat cu Consiliul şi unii dintre ei beneficiază de încrederea spionilor lui Thigpen şi ai lui Drowden. Prinţe Raffin, i se adresă Davit, aceşti bărbaţi sunt siguri că nici regele Thigpen, nici regele Drowden nu sunt implicaţi în răpirea lienidului.

Raffin şi Katsa se priviră reciproc.

— Atunci trebuie să fie regele Birn din Wester, zise Raffin.

Era chiar foarte probabil, deşi Katsa nu-şi putea imagina motivul.

— Spune-ne care-ţi sunt sursele, zise OlI, şi sursele surselor. Noi vom cerceta. Dacă se dovedesc a fi informaţii adevărate, ne vom lămuri cum stau lucrurile.

Întrunirea nu mai ţinu mult. În cele şapte regate fusese linişte, iar veştile lui Davit erau destul ca să-i ţină pe OlI şi pe ceilalţi spioni ocupaţi.

— Ne-ar fi de folos, prinţe Greening, spuse Raffin, dacă ai permite să ţinem secretă salvarea bunicului tău deocamdată. Nu putem garanta securitatea lui dacă nici măcar nu ştim cine l-a atacat.

— Desigur, zise Po. Sunt de acord.

— Dar poate că un mesaj cifrat către familia ta, continuă Raffin, care să spună că totul e bine în ceea ce-l priveşte…

— Da, cred că aş putea întocmi un astfel de mesaj.

— Excelent. Raffin bătu cu palmele în masă. Altceva? Katsa?

— Eu n-am nimic, spuse Katsa.

— Bine. Raffin se ridică. În cazul acesta, până când vom afla alte veşti sau până când bunicul Tealiffâşi va aminti mai multe… Giddon, vrei să-l conduci pe lordul

Davit înapoi spre apartamentele sale? Oll, Horan, Waller, Bertol, vreţi să veniţi cu mine? O clipă. Vom folosi pasajul interior, Katsa, dacă nu te deranjează o paradă prin dormitorul tău.

— Mergeţi, zise Katsa. E mai bine decât o paradă prin culoarele palatului.

— Prinţe, rosti Raffin. Katsa, vrei tu să-l conduci pe prinţ…

— Da. Duceţi-vă!

Raffin ieşi cu Oll şi cu spionii. Soldaţii şi servitorii îşi luară la revedere şi plecară.

Am încrederea că te-ai vindecat de boala ta de la cină, Katsa, zise Giddon, dacă ai început să te baţi. Într-adevăr, pare ca şi cum ai redevenit tu însăţi.

Ea trebuia să fie politicoasă în prezenţa lui Po şi a lordului Davit, deşi el îi râdea acum în faţă.

— Da, mulţumesc, Giddon. Noapte bună şi ţie.

Giddon încuviinţă cu o mişcare a capului şi ieşi împreună cu lordul Davit. Po şi Katsa rămaseră singuri. Po se sprijini de masă.

— Nu mi se acordă încrederea că aş putea să-mi găsesc drumul şi singur?

— A vrut să spună să te conduc printr-un culoar secret, spuse Katsa. Dacă vei fi văzut hoinărind prin coridoarele palatului lui Randa la această oră, oamenii vor comenta. Vor transforma cel mai banal lucru cu putinţă într-un motiv de bârfa.

— Da, zise el. Cred că asta se întâmplă la cele mai multe dintre curţi.

— Plănuieşti să stai mai mult timp la curte?

— Aş vrea să stau până când bunicul meu se va simţi mai bine.

— Atunci, va trebui să inventăm o scuză pentru prezenţa ta, spuse Katsa. Pentru că, în general, nu se

ştie că tu îţi cauţi bunicul?

Po încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Dacă ai fi de acord să te antrenezi cu mine, zise el, asta ar putea servi drept scuză.

Ea începu să stingă torţele.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii ar înţelege, spuse el, dacă aş rămâne pentru a mă antrena cu tine. Ei trebuie să vadă că, din punctul nostru de vedere, acesta este un prilej preţios. Pentru ambii.

Ea se opri în faţa ultimei torţe şi cântări propunerea lui. Îl înţelegea pe deplin. Era obosită să lupte cu nouă sau zece bărbaţi deodată, bărbaţi în armuri complete, niciunul capabil să o atingă, şi trebuind întotdeauna să-şi tempereze loviturile. Ar fi o încântare, pur şi simplu o încântare să lupte cu Po din nou. Să lupte în mod regulat cu el, un vis.

— Dar n-ar părea ca şi când tu ai fi renunţat la încercările de a-ţi găsi bunicul?

— Am fost deja în Wester, zise el, şi în Sunder. Pot călători în Nander şi în Estill sub pretextul de a căuta informaţii, nu-i aşa, folosind această cetate ca bază? Nicio cetate nu e mai centrală decât a lui Randa.

El ar putea face asta şi nimeni n-ar avea niciun motiv să se îndoiască. Fata stinse ultima torţă şi porni înapoi spre el. Jumătate din chipul lui era scăldat în lumina din holul de dincolo de uşă. Ochiul său auriu, ochiul învineţit era cel luminat. Se uită la el şi îşi ridică bărbia cu mândrie.

— Am să mă antrenez cu tine, spuse ea. Dar să nu te aştepţi să am mai multă grijă de faţa ta decât am avut azi.

El izbucni în hohote de râs, dar apoi ochii săi deveniri serioşi şi privi spre podea.

— Iartă-mă pentru asta, Katsa! Am vrut să-mi fac un aliat din lordul Giddon, nu un duşman. Părea a fi singura cale.

Katsa scutură din cap cu nerăbdare.

— Giddon e un prost.

— A reacţionat destul de firesc, spuse el, dacă ţinem cont de poziţia lui.

Brusc, îşi duse degetele spre bărbia ei. Ea încremeni, uitând întrebarea pe care fusese pe punctul de a i-o adresa cu privire la Giddon şi care ar fi poziţia lui în Middluns. El îi aplecă faţa spre lumină.

— A fost inelul meu.

Ea nu înţelese.

— A fost inelul meu cel care te-a zgâriat.

— Inelul tău.

— Ei bine, unul dintre inelele mele.

Fusese unul dintre inelele lui cel care o zgâriase şi acum degetele lui îi atingeau faţa. Îşi retrase mâna şi o privi calm, ca şi când asta ar fi fost firesc, ca şi când prietenii pe care abia şi-i făcuse întotdeauna îi atingeau chipul cu degetele lor. Ca şi când ea şi-ar fi făcut vreodată prieteni. Ca şi când ea avea vreun termen de comparaţie pentru a decide ce era firesc şi ce nu era atunci când cineva îşi făcea prieteni.

Ea nu era normală.

Porni spre uşă şi înşfăcă torţa de pe perete.

— Vino! îi ceru ea.

Pentru că era timpul să-l scoată de acolo pe el, această persoană ciudată, această persoană cu ochi de pisică, creată parcă pentru a o năuci pe ea. I-ar scoate ochii data viitoare când ar lupta. I-ar smulge cerceii din urechi şi inelele de pe degete.

Era timpul să-l scoată de acolo, astfel încât ea să se poată întoarce în apartamentele ei şi redeveni ea

însăşi.

CAPITOLUL ZECE

Era un adversar minunat. Nu-l putea dovedi. Nu-l putea lovi acolo unde intenţiona sau pe cât de tare ar fi vrut. Era atât de rapid când para sau se răsucea, atât de rapid în reacţii! Nu putea să-l trântească, nu putea să-l imobilizeze atunci când lupta lor devenea o încăierare corp la corp pe podea.

Era mult mai puternic decât ea şi, pentru prima dată în viaţa ei, descoperi că a fi mai puţin puternic însemna un dezavantaj. Niciodată înainte de asta, nimeni nu se apropiase suficient de ea, încât să fi contat.

Era atât de adaptat la condiţiile din jur şi cu ritmul mişcărilor ei, iar asta făcea parte din provocare. Părea să ştie întotdeauna ce făcea ea, chiar şi când era în spatele lui.

— Voi admite că nu ai vedere nocturnă dacă tu vei admite că ai ochi la ceafă, îi spuse ea odată, când intrase în încăperea de antrenament şi el o salutase fără să privească în jur pentru a o identifica.

— Ce vrei să zici?

— Ştii întotdeauna ce se întâmplă în spatele tău.

— Katsa, tu nu îţi dai seama niciodată de zgomotul pe care îl produci când dai buzna într-o cameră? Nimeni nu deschide uşile aşa cum o faci tu.

— Probabil că darul tău te face să percepi lucrurile mai bine, spuse ea.

El clătină din cap.

— Poate, dar nu mai mult decât al tău.

Pentru el, luptele încă erau cele mai dificile din viaţa lui şi asta pentru că flexibilitatea, energia şi, mai ales, viteza ei erau inepuizabile. Poate că ea nu-l lovea aşa cum dorea, dar îl lovea. Şi pe el îl durea mult. Oprea

lupta îndată ce ea îl apuca de braţe, de picioare sau de spate şi i le ţintuia la pământ, iar el o lovea în mod repetat cu una din mâinile libere drept în coaste.

— Nu te doare? o întreba el, icnind printre hohote râs. Nu simţi? Te-am lovit cel puţin de douăsprezece ori şi nici măcar n-ai tresărit.

Sărea în picioare şi-şi pipăia locul, sub sâni.

— Doare, dar nu aşa de rău.

— Oasele tale sunt făcute din piatră. Tu pleci după aceste lupte cu un singur punct dureros, în vreme ce eu ţopăi schilodit şi-mi petrec întreaga zi punându-mi gheaţă pe vânătăi.

Nu-şi purta inelele în timp ce luptau. Încă din prima zi, venise fără ele. Când ea protestase că era o măsură de precauţie inutilă, chipul lui se transformase într-o mască a inocenţei.

— I-am promis lui Giddon, nu-i aşa? spusese el, iar lupta aceea începuse cu Po aplecându-se şi râzând în vreme ce Katsa se răsucea încercând să-i lovească faţa.

Nu purtau nici măcar ghete, nu după ce, în mod accidental, Katsa îl lovise în frunte. El căzuse în patru labe şi ea îşi dăduse seama imediat ce se întâmplase.

— Cheamă-l pe Raff! strigase ea către Oll, care privea de pe margine.

Îl aşezase pe Po pe podea, îşi rupsese mâneca şi încercase să oprească sângele care se prelingea în ochii lui uimiţi. Când Raflin îi dăduse permisiunea să reînceapă luptele, câteva zile mai târziu, ea insistase ca ei să fie desculţi. Şi, într-adevăr, avusese mult mai multă grijă de faţa lui de-atunci.

Aproape întotdeauna, exersau în faţa unui public. Un grup de soldaţi sau de aghiotanţi. Oll, ori de câte ori putea, pentru că luptele îi ofereau atât de multă

plăcere. Giddon, deşi întotdeauna devenea din ce în ce mai morocănos pe măsură ce privea şi nu rămânea niciodată prea mult. Chiar şi Helda venea din când în când, singura femeie care o făcea, şi căsca ochii cu atât mai larg cu cât petrecea mai mult timp acolo.

Randa nu venea, ceea ce era plăcut. Katsa era încântată de tendinţa lui de a se tine la distantă faţă de ea.

Mâncau împreună în cele mai multe zile, după ce exersau. În sufrageria ei, singuri, sau în odăile de lucru ale lui Raffin, împreună cu el şi cu Bann. Uneori, la masa pe care Raffin o adusese în camera lui Tealiff. Bunicul era în continuare foarte bolnav, dar compania părea să-l înveselească şi să-l întărească.

Când şedeau împreună vorbind, uneori, ochiul argintiu şi cel auriu al lui Po o prindeau cu garda jos. Nu se putea obişnui cu ochii lui. O zăpăceau. Dar îi întâlnea privirea când el se uita la ea şi atunci se forţa să respire, să vorbească şi să nu fie copleşită. Erau ochi, erau doar ochii lui, iar ea nu era laşă. Şi, în plus, nu voia să se comporte cu el aşa cum se comportase întreaga curte cu ea, evitându-i ochii în mod ciudat, distant. Ea nu voia să-i facă aşa ceva unui prieten.

El era un prieten şi în ultimele câteva săptămâni de vară, pentru prima dată în viaţa ei, curtea lui Randa devenise un loc de încântare pentru Katsa. Un loc unde muncea din greu, dar era plăcut, şi un loc al prietenilor. Spionii lui Oll se mişcau permanent, aflând tot ce era interesant din călătoriile întreprinse în Nander şi Estill. Între regate, în mod uimitor, era pace. Căldura şi apăsarea aerului părea să-i aline şi cruzimea lui Randa sau poate că el era mai degrabă distras de şuvoiul de alimente şi de mărfuri care se revărsa în cetate de pe fiecare traseu comercial în acea perioadă

a anului. Indiferent care ar fi fost motivul, Randa nu-i porunci Katsei să îndeplinească vreuna dintre misiunile lui neplăcute. Katsa îşi permitea să se relaxeze la sfârşitul verii.

Întrebările ei pentru Po nu se terminau niciodată.

— De unde ai numele? îl întrebă ea într-o zi, pe când stăteau în camera bunicului, vorbind încetişor, ca să nu-l trezească.

Po avea o pungă cu gheaţă pe umăr.

— Care dintre ele? Am o mulţime dintre care să aleg.

Katsa se întinse peste masă, pentru a-l ajuta să-şi lege pansamentul mai bine.

— Po. Aşa te strigă toţi?

— Fraţii mei mi-au dat numele ăsta când eram mic. E un soi de copac în Lienid, copacul po. Toamna, frunzele acestuia devin argintii şi aurii. Poreclă inevitabilă, bănuiesc.

Katsa fărâmă o bucată de pâine. Se întreba dacă numele îi fusese dat cu dragoste sau dacă fusese o încercare a fraţilor lui Po să-l izoleze – să-i reamintească mereu că era un înzestrat. Îl urmări cum îşi umplea farfuria cu pâine, carne, fructe şi brânză şi zâmbi pe măsură ce mâncarea începu să dispară la fel de repede pe cât fusese îngrămădită în farfurie. Katsa putea şi ea mânca fără oprire, dar cu Po era cu totul altceva.

— Cum este să ai şase fraţi mai mari?

— Cred că, pentru mine, n-a fost la fel cum ar fi pentru alţii, spuse el. Lupta corp la corp este venerată în Lienid. Fraţii mei sunt luptători grozavi şi desigur că eu eram în stare să ţin pasul cu ei, deşi eram mic – şi, în cele din urmă, să-l înving pe fiecare în parte. Mă tratau ca pe un egal, mai mult decât un egal.

— Şi îţi erau şi prieteni?

— O, da, mai ales cei mai mici.

În cazul acesta, probabil că era mai uşor să fii luptător înzestrat dacă erai băiat sau te aflai într-un regat care venera lupta corp la corp; sau poate că harul lui Po se anunţase mai puţin drastic decât al Katsei. Poate că, dacă ar fi avut şase fraţi mai mari, ar fi avut şi ea şase prieteni.

Sau poate că totul era diferit în Lienid.

— Castelele din Lienid, am auzit eu, sunt construite pe vârfuri de munte atât de înalte, încât oamenii trebuie să fie ridicaţi cu funii, zise ea.

Po zâmbi.

— Numai la cetatea tatălui meu sunt funii pentru aşa ceva.

Îşi mai turnă apă şi se întoarse la mâncarea din farfuria sa.

— Ei bine, spuse Katsa. Ai de gând să-mi explici?

— Katsa. E prea greu să înţelegi că e posibil ca unui bărbat să-i fie foame după ce l-ai lăsat pe jumătate mort? Încep să cred că a mă împiedica să mănânc face parte din strategiile tale de luptă. Vrei ca eu să fiu slăbit şi să leşin.

— Pentru cineva care este cel mai grozav luptător lienid, zise ea, ai o constituţie cam delicată.

El râse şi îşi puse furculiţa jos.

— Bine, bine. Cum să-ţi descriu asta? îşi luă din nou furculiţa şi o folosi pentru a desena în aer în timp ce vorbea. Cetatea tatălui meu se află în vârful acestei stânci înalte, enorme, la fel de înaltă ca un munte, care se ridică din câmpiile de dedesubt. Există trei drumuri spre cetate. Unul este construit în laterala stâncii care o înconjoară. Al doilea e o scară săpată într-o parte a stâncii. Ea merge în zigzag până în vârful stâncii. E o cale bună de acces, dacă eşti puternic şi complet

treaz, şi nu ai un cal, deşi cei mai mulţi care aleg această rută obosesc în cele din urmă şi sfârşesc prin a se ruga de cineva să-i ducă mai departe. Eu şi fraţii mei ne întrecem uneori.

— Şi cine câştigă?

— Unde e încrederea ta în mine, de trebuie să-mi pui asemenea întrebare? Tu ne-ai întrece pe toţi, desigur.

— Abilitatea mea de a lupta nu o include şi pe aceea de a alerga în fugă pe scări.

— Fără doar şi poate, nu-mi pot imagina ca tu să-i permiţi cuiva să te întreacă la indiferent ce.

Katsa pufni.

— Şi cel de-al treilea drum?

— Al treilea e cu frânghiile.

— Dar cum funcţionează?

Po se scărpină în cap.

— Ei bine, e destul de simplu, zău. Acestea atârnă de pe un scripete aşezat orizontal, pe o parte, în vârful stâncii. Se leagănă peste marginea stâncii, iar la capăt sunt prinse de o platformă. Caii mişcă roata, roata trage frânghiile şi platforma se ridică.

— Pare o mare bătaie de cap.

— Aproape toţi folosesc această cale. Frânghiile sunt numai pentru a transporta lucruri mari.

— Şi toată cetatea atinge cerul?

Po îşi rupse o altă bucată de pâine şi dădu din cap.

— Dar de ce să fi construit o cetate într-un astfel de loc?

Po ridică din umeri.

— Presupun că datorită faptului că e frumos.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, ai o vedere panoramică de oriunde din cetate. Câmpiile, munţii şi dealurile. Într-o parte, marea.

— Marea, zise Katsa.

Marea puse capăt întrebărilor ei pentru moment. Katsa văzuse lacurile din Nander, unele dintre ele atât de întinse, încât de-abia se zărea malul celălalt. Dar nu văzuse niciodată marea. Nu-şi putea imagina atât de multă apă. Şi nici nu-şi putea imagina apa care se legăna şi se izbea de maluri aşa cum auzise că se întâmpla cu marea. Privi în gol, absentă, spre pereţii micii încăperi a lui Tealiff şi încercă să se gândească la asta.

— Se pot vedea două dintre castelele fraţilor mei din cetate, spuse Po. La poalele munţilor. Celelalte sunt dincolo de munţi sau prea departe pentru a fi văzute.

— Câte castele există?

— Şapte, zise Po, fiindcă sunt şapte fii.

— Atunci unul e al tău.

— Cel mai mic.

— Te deranjează că al tău e cel mai mic?

Po alese un măr din bolul cu fructe de pe masă.

— Sunt bucuros că al meu e cel mai mic, deşi fraţii nu mă cred când spun asta.

Ea nu-i putea condamna pentru că nu-l credeau. N-auzise niciodată ca vreun bărbat, nici măcar vărul ei, nu-si fi dorit să aibă o proprietate cât se putea de mare. Giddon îşi compara întotdeauna proprietatea cu cea a vecinilor lui şi, când Raffin făcea o listă a plângerilor în legătură cu Thigpen, niciodată nu uita să menţioneze o anume neînţelegere cu privire la locaţia precisă a graniţei de est a regatului Middluns. Ea crezuse că toţi bărbaţii erau la fel. Se gândise că ea nu era aşa deoarece nu era bărbat.

— N-am ambiţiile fraţilor mei, rosti Po. N-am vrut niciodată să am o proprietate mare. N-am vrut niciodată să fiu rege sau lord cu puteri depline.

— Nu, zise Katsa. Nici eu. În privinţa asta, le-am mulţumit dealurilor de nenumărate ori pentru că Raffin s-a născut fiu al lui Randa, iar eu doar nepoata lui, demnă fiică a surorii sale.

— Fraţii mei vor să deţină toată puterea, spuse el. Le place să fie amestecaţi în disputele de la curtea tatălui meu. De fapt, chiar se delectează cu asta. Le place să-şi administreze propriile castele şi cetăţi. Uneori, cred cu adevărat că-şi doresc cu toţii să fie regi. Se lăsă pe spate şi îşi trecu absent degetele peste umărul dureros. Castelul meu nu are o cetate, continuă el. Nu e departe de o cetate, dar cetatea se guvernează singură. N-are nici curte. Este doar o casă mare, care va fi căminul meu pentru vremurile când nu voi călători.

Katsa îşi luă un măr.

— Intenţionezi să călătoreşti.

— Sunt mai energic decât fraţii mei. Dar e atât de minunat castelul meu! Este cel mai minunat loc în care să te duci ca acasă. E situat pe o stâncă, deasupra mării. Există trepte spre apă, tăiate în stâncă. Şi balcoane care atârnă deasupra stâncii – simţi că ai putea să cazi dacă te apleci prea mult. Seara, soarele coboară în mare şi cerul întreg se colorează în roşu şi portocaliu, apa căpătând culori fantastice. Uneori, se văd peşti minunaţi, peşti de culori imposibile. Vin la suprafaţă şi sar – poţi să-i zăreşti din balcoane. Iar iarna, valurile sunt uriaşe şi vântul te doboară. Nu poţi ieşi pe balcoane iarna. Este periculos şi sălbatic. Bunicule, zise el deodată.

Sări şi se îndreptă către pat.

Katsa gândi greşit că ochii de la ceafa îl informaseră de trezirea bunicului.

— Vorbeşti despre castelul tău, băiete, întrebă

bunicul.

— Bunicule, cum te simţi?

Katsa îşi mânca mărul şi îi asculta. Avea mintea plină de lucrurile pe care i le spusese Po. Nu ştiuse că existau în lume privelişti atât de minunate, încât o persoană să vrea să petreacă un secol doar admirându-le.

Po se întoarse spre ea şi torţa de pe perete îi făcu ochii să-i strălucească. Ea se concentră asupra propriei respiraţii.

— Am o slăbiciune pentru privelişti frumoase, zise el. Fraţii mei mă necăjesc.

— Fraţii tăi sunt cei proşti, spuse Tealiff, pentru că nu văd puterea din lucrurile frumoase. Vino aici, copilă, îi ceru el Katsei. Lasă-mă să-ţi văd ochii, căci ei mă fac mai puternic.

Şi bunătatea îi aduse un zâmbet pe faţă, deşi cuvintele lui nu aveau sens. Se duse să se aşeze lângă bunicul Tealiff, iar el şi Po îi spuseră mai multe despre castelele lui Po şi despre fraţii lui Po, şi despre cetatea din cer a lui Ror.

CAPITOLUL UNSPREZECE

— Cât de departe este moşia lui Giddon de cetatea lui Randa? întrebă Po într-o dimineaţă târzie. Stăteau aşezaţi pe podeaua încăperii de antrenament, bând apă şi odihnindu-se. Fusese un antrenament bun. Po se întorsese cu o zi înainte dintr-o vizită din Nander, iar Katsa considerase că timpul în care fuseseră separaţi era în favoarea lor. Când se reîntâlniseră, amândoi erau încărcaţi cu forţe proaspete.

— E aproape, spuse Katsa. În vest. Poate la o zi distanţă.

— Ai văzut-o?

— Da. E întinsă şi foarte mare. El nu prea se duce acasă, dar reuşeşte să o întreţină bine.

— Cu siguranţă, aşa face.

În ziua aceea, Giddon venise la antrenamentul lor. Fusese singurul musafir şi nu stătuse mult timp. Ea nu ştia de ce venea, fiindcă întotdeauna părea să-l indispună.

Katsa stătea întinsă pe spate şi privea tavanul înalt. Lumina se strecura în încăpere prin ferestrele mari, îndreptate spre est. Zilele începuseră să se micşoreze. În curând, aerul se va răci şi castelul va mirosi a lemn arzând în şeminee. Frunzele aveau să foşnească sub copitele cailor când ar fi mers să călărească.

Fuseseră câteva săptămâni liniştite. I-ar fi plăcut o însărcinare din partea Consiliului – i-ar fi plăcut să iasă din cetate şi să-şi mai dezmorţească picioarele. Se întreba dacă Oll avea ceva veşti în legătură cu bunicul TealifF. Eventual, s-ar putea să meargă ea însăşi în Wester şi să încerce să capete informaţii.

— Ce-i vei răspunde lui Giddon când îţi va cere să te căsătoreşti cu el? întrebă Po. Vei accepta?

Katsa se ridică şi îl privi fix.

— Asta e o întrebare absurdă.

— Absurdă... de ce?

Pe faţă nu avea zâmbetul lui obişnuit.

Ea nu credea că încerca s-o necăjească.

De ce mi-ar cere Giddon să mă mărit cu el?

Ochii lui se îngustară.

— Katsa. Nu eşti serioasă.

Ea se uită la el cu o privire goală şi Po chiar începu să zâmbească.

— Katsa, nu ştii că Giddon e îndrăgostit de tine?

Katsa pufni.

— Nu fi caraghios. Giddon trăieşte ca să mă critice.

Po clătină din cap şi râse din răsputeri.

— Katsa, cum poţi să fii atât de oarbă? E îndrăgostit lulea de tine. Nu vezi cât e de gelos? Nu îţi aminteşti cum a reacţionat când te-am zgâriat pe faţă?

O senzaţie neplăcută îi strângea stomacul.

— Nu înţeleg ce legătură are asta. Şi, în plus, de unde ştii? Nu cred că lordul Giddon are încredere în tine.

El râse.

— Nu, spuse el. Nu, cu siguranţă, nu are. Giddon are încredere în mine cam la fel de mult cât are şi în Murgon. Îmi imaginez că el crede că orice bărbat care se luptă cu tine aşa cum o fac eu nu e cu nimic mai presus decât un oportunist şi cu nimic mai prejos decât un bătăuş.

— Te înşeli, zise Katsa. Giddon nu simte nimic pentru mine.

— N-am cum să te fac să înţelegi asta, Katsa, dacă eşti hotărâtă să nu pricepi. Po se întinse pe spate şi căscă. Cu toate astea, dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi la un răspuns. Asta în caz că îţi va face propunerea. Râse din nou. Trebuie să-mi pun gheaţă pe umăr, ca de obicei. Aş spune că din nou ai câştigat, Katsa.

Ea sări în picioare.

— Am terminat aici?

— Presupun că da. Ţi-e foame?

Ea îl concedie facându-i un semn cu mâna şi se duse spre uşă. Îl lăsă întins pe spate, în lumina care se strecura prin geamuri şi alergă să-l găsească pe Raffin.

Katsa dădu buzna în odăile de lucru ale lui Raffin. Raffin şi

Bann stăteau la o masă, aplecaţi deasupra unei cărţi.

— Sunteţi singuri? întrebă Katsa.
Ei o priviră surprinşi.
— Da…
— Giddon mă iubeşte?
Raffin clipi, iar Bann deschise larg ochii.
Niciodată nu mi-a vorbit despre asta, zise Raffin. Dar, da, cred că oricine îl cunoaşte ar spune că e îndrăgostit de tine.
Katsa se pocni peste frunte.
— Dintre toţi proştii – cum poate el…
Se îndreptă spre masă. Se întoarse şi păşi înapoi spre uşă.
— Ti-a zis ceva? întrebă Raffin.
— Nu. Po mi-a zis. Se răsuci spre Raffin. Şi de ce nu mi-ai zis niciodată?
— Kat. Îşi luă privirile din carte. Credeam că ştii. Nu înţeleg cum de nu ţi-ai dat seama până acum. Insistă să te escorteze de fiecare dată când afacerile regelui te duc departe de cetate. Întotdeauna, stă lângă tine în timpul cinei.
— Randa decide unde stăm în timpul cinei.
— Păi, probabil, şi Randa ştie că Giddon speră să se însoare cu tine, spuse Raffin.
Katsa se apropie din nou spre masă, apucându-se cu mâinile de păr.
— O, e îngrozitor! Ce ar trebui să fac?
— Dacă îţi cere să te căsătoreşti cu el, ai să-i spui nu. Ai să-i spui că nu e din cauza lui. Ai să-i spui că nu eşti hotărâtă să te măriţi, că nu îţi doreşti copii; orice trebuie să-i spui ca să înţeleagă că nu el este vinovat.
— Nu m-aş mărita cu Giddon nici ca să-mi salvez viaţa, zise Katsa. Nici ca s-o salvez pe-a ta.
— Ei bine. Ochii lui Raffin râdeau. Nu i-aş mărturisi asta.

Katsa oftă şi merse din nou spre uşă.

— Nu eşti persoana cea mai receptivă dintre cele pe care le cunosc, Kat, zise Raffin, dacă nu te superi că-ţi spun asta. Capacitatea de a nu observa lucrurile evidente este uimitoare.

Ea îşi ridică braţele în aer. Se întoarse să plece. Brusc, se răsuci din nou, şocată de un gând.

— *Tu* nu eşti îndrăgostit de mine, nu-i aşa?

El se holbă la ea o clipă, amuţit. Apoi, izbucni în hohote de râs. Râse şi Bann, desigur, deşi încercase în mod viclean să-şi ascundă amuzamentull. Katsa se simţea prea uşurată ca să fie ofensată.

— Bine, bine, spuse ea. Presupun că merit asta.

— Draga mea Katsa, zise Raffin, Giddon este atât de chipeş! Eşti sigură că n-ai de gând să te răzgândeşti?

Raffin şi Bann se ţineau cu mâinile de burtă, râzând zgomotos.

Katsa făcu un gest cu mâna, ca să alunge vorbele lor prosteşti. Erau incorigibili. Se întoarse să iasă.

— Întrunire de Consiliu în seara asta, spuse Raffin în urma ei.

Ea ridică mâna în semn că auzise. Închise uşa, acompaniată de hohotele lor.

— Există prea puţine întâmplări în cele şapte regate, zise Oll. Am convocat această întrunire numai fiindcă avem ceva informaţii în legătură cu prinţul Tealiff, pe care nu reuşim să le punem cap la cap. Sperăm că veţi avea nişte idei.

Bann li se alăturase la această întrunire, căci bunicul se simţea destul de bine acum pentru a putea fi lăsat singur din când în când. Katsa profitase de pieptul şi umerii largi ai lui Bann şi-l aşezase între ea şi Giddon. Giddon nu putea s-o vadă. Dar, pentru orice

eventualitate, îl plasase şi pe Raffin între ei. Oll şi Po erau vizavi de ea. Po stătea rezemat în scaunul său, iar Katsa îi zărea cu coada ochiului privirile jucăuşe, indiferent în ce parte s-ar fi uitat ea.

— Informaţiile lordului Davit s-au dovedit adevărate, zise Oll. Nici Nander şi nici Estill nu ştiu nimic legat de răpire. Niciunul n-a fost implicat. Însă, acum, suntem aproape siguri că şi regele Birn din Wester este inocent.

— Ar putea fi Murgon, în cazul acesta? întrebă Giddon.

— Dar din ce motiv? rosti Katsa.

— Fără niciun motiv, spuse Raffin. Totuşi, n-ar fi mai puţin motivat decât oricine altcineva. De asta tot revenim la el. Nimeni n-ar avea un motiv s-o facă. Nici măcar Po – prinţul Greening – n-a fost capabil să găsească unul.

Po dădu din cap.

— Bunicul meu este important doar pentru familia lui.

— Şi dacă vreo persoană a avut de gând să provoace familia regală din Lienid, zise Oll, în cele din urmă, n-ar fi trebuit să se demaşte? Altfel, totul devine inutil.

— A mai spus Tealiff ceva? întrebă Giddon.

— A zis că l-au legat la ochi, răspunse Po, şi l-au drogat. A zis că a fost pe un vas multă vreme şi că drumul pe pământ a fost mai scurt, în comparaţie, ceea ce sugerează că aceia care l-au răpit l-au dus cu barca spre est, din Lienid, posibil prin unul dintre porturile sudice din Sunder. Apoi, prin pădurile din cetatea lui Murgon. A spus că, atunci când i-a auzit vorbind, i s-a părut că accentul lor era sudic.

— Asta sugerează Sunder şi Murgon, spuse Giddon.

Dar n-avea sens. Niciun rege nu avusese vreun

motiv, iar Murgon cu atât mai puţin. Murgon lucra pentru ceilalţi, singura sa motivaţie fiind banii. Toţi cei de la masă, toţi cei din Consiliu ştiau asta.

— Po, zise Katsa. Bunicul tău s-a certat cu tatăl sau cu vreunul dintre fraţii tăi? Cu mama ta?

— Cu niciunul, răspunse Po, sunt sigur de asta.

— Nu văd cum poţi să fii atât de sigur, zise Giddon.

Po îl fulgeră cu privirea.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt, lordule Giddon! Nici tatăl meu, nici fraţii mei, nici mama mea şi nimeni altcineva de la curtea din Lienid n-a fost implicat în răpire.

— Cuvântul lui Po este suficient pentru Consiliu, rosti Raffin. Şi, dacă n-a fost Birn, Drowden, Thigpen, Randa sau Ror, nu rămâne decât Murgon.

Po îşi ridică sprâncenele.

— L-ai luat în consideraţie şi pe regele din Monsea?

— Un rege având reputaţia bunătăţii faţă de animalele rănite şi copiii rătăciţi, zise Giddon, să renunţe la izolarea sa pentru a-l răpi pe îmbătrânitul tată al soţiei sale? Puţin probabil, nu crezi?

— Am întreprins anchete şi n-am descoperit nimic, spuse Oll. Regele Leck e un bărbat iubitor de pace. Ori e Murgon, ori unul dintre regi ţine ceva secret chiar şi faţă de propriii spioni.

— Se poate să fi fost Murgon, zise Katsa, sau poate nu. În orice caz, Murgon ştie cine e vinovat. Dacă Murgon ştie, ştiu şi cei apropiaţi lui. N-am putea să-l găsim pe vreunul dintre oamenii lui Murgon? L-aş putea face să vorbească.

— Nu fără să-ţi dezvălui identitatea, domniţă, spuse Oll.

— Dar l-ar putea omorî, zise Giddon, după ce l-ar chestiona.

— Ei, staţi puţin. Katsa îşi ridică mâna. N-am zis nimic de omorât.

— Dar nu merită să obţii informaţii, Katsa, spuse Raffin, dacă tu interoghezi pe cineva care te va recunoaşte şi îi va vorbi apoi despre asta lui Murgon.

— Greening ar trebui să fie cel care s-o facă, oricum, zise Giddon, iar privirea rece a lui Po îl fulgeră din nou. Murgon nu şi-ar pune problema unei motivaţii a prinţului din Lienid. Murgon chiar s-ar aştepta la asta din partea lui. De fapt, nu înţeleg de ce n-ai făcut-o deja, i se adresă Giddon lui Po, dacă îţi doreşti atât de mult să ştii cine-i vinovat.

Katsa era prea nervoasă ca să-i mai pese de strategia prin care se aşezase la distanţă de Giddon. Se aplecă peste Raffin şi Bann ca să îi spună lui Giddon:

— E din cauză că Murgon nu poate să ştie că Po a aflat că Murgon este implicat, zise ea. Cum ar putea Po să explice ce ştie fără să ne incrimineze pe noi?

— Dar tocmai de asta tu nu poţi să-i chestionezi pe oamenii lui Murgon, Katsa, numai dacă nu eşti dispusă să-i omori după aia.

Giddon bătu cu pumnul în masă şi o privi sfidător.

— Bine, spuse Raffin. Bine. Ne învârtim în cerc.

Katsa se aşeză la locul ei, clocotind.

— Katsa, zise Raffin, informaţia nu merită ca tu să rişti sau Consiliul să rişte. Nici nu merită violenta, cred eu.

Ea oftă. Avea dreptate, desigur.

— Poate va merita cândva, în viitor, spuse Raffin. Dar, deocamdată, bunicul Tealiff e în siguranţă şi n-avem niciun semn din partea lui Murgon sau a altcuiva că el este din nou o ţintă. Po, dacă doreşti să urmezi nişte etape, asta e treaba ta, deşi te-aş ruga să discuţi

cu noi mai întâi.
— Trebuie să mă gândesc la asta, zise Po.
— Atunci, chestiunea este închisă deocamdată, rosti Raffin, până când aflăm ceva nou sau până când Po ia o decizie. Oll? Mai e ceva?
Oll începu să vorbească despre un sat westeran, care făcuse faţă unui raid nanderan cu o pereche de catapulte dăruite lor de către un lord westeran prieten al Consiliului. Atacatorii din Nander fugiseră crezând că erau atacaţi de o armată. Râdeau în jurul mesei şi Oll începu o altă poveste, dar gândurile Katsei hoinăreau către Murgon şi temniţele lui, către pădurile sunderane în care se găseau secrete legate de răpire. Simţi privirea lui Po şi îl privi peste masă. Ochii lui erau aţintiţi asupra ei, dar el nu se uita la ea. Gândurile lui erau în altă parte. Uneori, avea acea înfăţişare când stăteau jos, împreună, după luptele lor.
Ea îi cercetă chipul. Tăietura de pe frunte nu mai era acum decât o linie roşie, subţire. Avea să îi rămână o cicatrice. Se întreba dacă asta i-ar leza vanitatea de lienid, dar apoi zâmbi în sinea ei. El nu prea era vanitos. Nu-i păsase nici cât negru sub unghie când ea îi învineţise ochiul. Nu făcuse nimic să-şi ascundă lovitura de pe frunte. Şi, în plus, nicio persoană vanitoasă n-ar alege să lupte cu ea, zi de zi. Nicio persoană vanitoasă nu şi-ar expune corpul la mila mâinilor ei.
Mânecile lui erau iarăşi suflecate până deasupra coatelor. Prea puţin îi păsa de maniere. Ochii ei rămaseră fixaţi pe umbrele de la baza gâtului lui, apoi se ridicară din nou spre faţă. Presupunea că avea motive să fie vanitos. Era suficient de chipeş, la fel de chipeş ca Giddon sau ca Raffin, cu nasul său drept şi forma gurii, şi umerii puternici. Chiar şi cu ochii aceia

strălucitori. Chiar şi ei puteau fi consideraţi frumoşi.

Apoi, el îşi mută privirea şi i-o susţinu pe a ei. Şi-apoi, ceva neastâmpărat în ochii lui şi un zâmbet. Ca şi când el ar fi ştiut exact ce gândea ea, exact ce hotărâse ea în legătură cu pretenţiile lui de vanitate. Chipul Katsei deveni inexpresiv, iar fata se încruntă spre el.

Întrunirea se încheie, scaunele scrâşniră pe duşumea. Raffin o luă deoparte să-i spună ceva. Era recunoscătoare că avea o scuză pentru a se întoarce. N-avea să-l mai vadă pe Po din nou până la următoarea lor luptă. Iar luptele întotdeauna o făceau să fie ea însăşi.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În dimineaţa următoare, Randa veni pentru prima dată la antrenamentul lor. Stătea într-o parte, astfel încât toţi cei aflaţi în cameră erau obligaţi să rămână şi ei în picioare şi să-l urmărească pe el, în locul luptătorilor pe care veniseră să-i vadă. Katsa era bucuroasă să lupte, bucuroasă că avea această scuză pentru a-l ignora. Doar că nu putea să-l ignore. Era atât de înalt şi de lat în umeri şi stătea rezemat de peretele alb, fiind învăluit într-o mantie de culoare albastră-deschis. Râsul lui leneş răsuna în fiecare colţ al încăperii. Nu se putea scutura de sentimentul prezenţei lui – şi probabil că el voia ceva. Niciodată nu-şi căuta domniţa ucigaşă decât când dorea ceva. Făcea un excerciţiu cu Po când Randa sosise, un exerciţiu care îi crea ceva probleme. Începea cu Katsa în genunchi şi cu Po în spatele ei, imobilizându-i braţele la spate. Sarcina ei era să se elibereze din strânsoarea lui Po şi apoi să se lupte cu el până când îl prindea ea în aceeaşi poziţie. Reuşea întotdeauna să se elibereze din strânsoarea lui Po. Nu asta era problema. Priza pe care

trebuia să i-o aplice o frustra. Chiar dacă reuşea să-l facă să îngenuncheze şi-i prindea braţele, nu reuşea să-l pună la pământ. Era o chestiune de forţă brută. Dacă el încerca prin forţa muşchilor lui să se ridice în picioare, ea n-avea puterea să-l oprească, nu dacă nu-l lăsa inconştient sau dacă nu-l rănea serios, ori, nu acesta era scopul exerciţiului. Ea avea nevoie să găsească o poziţie în care să-l ţină, care să-i facă mult prea dureros efortul de a se ridica, încât să renunţe.

Reîncepură exerciţiul. Îngenunche cu Po în spatele ei, iar mâinile lui se strânseră în jurul încheieturilor ei. Vocea lui Randa urcă şi apoi coborî, iar unul dintre servitorii lui răspunse. Flatându-l, gudurându-se. Cu toţii îl flatau pe Randa.

De data aceasta, Katsa era pregătită pentru Po. Se răsuci din strânsoarea lui şi îl atacă precum o pisică sălbatică. Îl lovi cu pumnul în stomac, îşi vârî piciorul între ale lui şi îl făcu să îngenuncheze. Îi smuci braţele. Umărul lui drept – cel pe care avea întotdeauna o compresă cu gheaţă. Îi răsuci braţul drept şi îşi lăsă toată greutatea pe el, în aşa fel încât orice încercare de a se mişca l-ar fi făcut să-si solicite umărul şi astfel să-l doară şi mai tare.

— Mă predau, icni el. Ea îl liberă, iar el se ridică în picioare, îşi masă umărul. Bine lucrat, Katsa!

— Din nou.

Începură din nou exerciţiul şi apoi încă o dată, de ambele dăţi ea imobilizându-l cu uşurinţă.

— Ai prins mişcarea, zise Po. Bine. Ce urmează? Să încerc şi eu?

În clipa aceea, numele ei răsună în încăpere şi sângele i se urcă la cap. Avusese dreptate. El nu venise numai ca să urmărească antrenamentul şi acum, în faţa tuturor acestor oameni, ea trebuia să se

comporte plăcut şi politicos. Străduindu-se să nu se încrunte, se întoarse spre rege.

— Este atât de amuzant, spuse Randa, să te văd luptând cu un adversar, Katsa!

— Mă bucur că te amuză, rege.

— Prinţe Greening! Cum o găseşti pe domniţa noastră ucigaşă?

— De departe, este o luptătoare de elită, rege, zise Po. Dacă nu s-ar fi abţinut, aş fi fost într-o mare încurcătură.

Randa râse.

— Într-adevăr. Am remarcat că tu eşti cel care vine plin de vânătăi la cină, nu ea.

Mândru de posesiunea lui. Katsa se forţă să-şi descleşteze pumnii. Se sili să respire normal, să-i susţină privirea unchiului ei, deşi voia să-i scoată ochii.

— Katsa, spuse regele. Vino la mine, mai târziu. Am o însărcinare pentru tine.

— Da, rege, zise ea. Mulţumesc, măria ta.

Randa se lăsă pe călcâie şi cercetă încăperea. Apoi, cu servitorii ocupându-şi locurile în urma lui, ieşi cu un foşnet puternic al mantiei albastre, iar Katsa privi lung după el, până când acesta şi anturajul lui dispărură. Apoi, ea privi ţintă la uşa pe care servitorii o trântiseră în urma lui.

În jurul încăperii, încetişor, lorzii şi soldaţii se aşezară. Katsa era vag conştientă de aceste mişcări. Vag conştientă de ochii lui Po aţintiţi asupra ei, urmărind-o, în tăcere.

— De data asta ce-o să fie, Katsa?

Ea ştia ce voia. O simţea coborându-i în braţe, în degete, gâdilându-i picioarele.

— O luptă dreaptă, spuse ea. Orice e cinstit. Până când unul din noi se predă.

Po îşi îngustă ochii. Cântări pumnii ei strânşi şi gura încleştată.

— Vom avea lupta asta, dar o vom avea mâine. Pentru astăzi, am terminat.

— Nu. Luptăm.

— Katsa. Am terminat.

Ea se duse spre el, aproape, astfel încât nimeni altcineva să nu poată auzi:

— Care-i treaba, Po? Te temi de mine?

— Da, mă tem de tine, aşa cum ar trebui când eşti furioasă. N-am să lupt cu tine niciodată când eşti furioasă. După cum nici tu n-ar trebui să te lupţi cu mine când sunt furios. Nu ăsta este scopul acestor exerciţii.

Iar când el îi spuse că era furioasă, ea îşi dădu seama că era adevărat. Şi, la fel de repede, furia se transformă în disperare. Randa urma să o trimită într-o altă misiune violentă. Avea să o trimită să rănească vreun biet infractor, vreun prost care merita să-şi păstreze degetele chiar dacă nu era un om onorabil. El avea s-o trimită, iar ea trebuia să se ducă, căci el deţinea puterea.

Mâncară în sufrageria ei. Katsa îşi privea fix furfuria. El îi vorbea despre fraţii lui, despre cum le-ar fi plăcut acestora să le urmărească exerciţiile. Ea ar trebui să vină în Lienid într-o zi şi să lupte cu el pentru familia lui. Ei ar fi uimiţi de abilitatea ei şi ar onora-o pe deplin. Şi el ar putea să-i arate cele mai frumoase lucruri din cetatea tatălui său.

Ea nu asculta. Se gândea la braţele pe care le rupsese pentru unchiul ei. Braţele îndoite în direcţia greşită la încheietura cotului, aşchiile iţindu-se prin piele. El spuse ceva despre umărul său, iar ea se

scutură şi-l privi.

— Ce-ai zis? întrebă ea. În legătură cu umărul tău? Îmi pare rău.

El îşi coborî privirea şi îşi făcu de lucru cu furculiţa.

— Unchiul tău are ceva influenţă asupra ta, spuse el. N-ai mai fost tu însăţi de când el a intrat în încăperea de antrenament.

— Sau poate că am fost eu însămi şi n-am fost dăţile celelalte.

— Ce vrei să spui?

— Unchiul meu mă consideră salbătică. Mă consideră o ucigașă. Ei bine, n-are dreptate? N-am devenit sălbatică atunci când el a intrat în încăpere? Şi cum se cheamă ceea ce facem noi în fiecare zi?

Rupse o bucată de pâine şi o trânti pe farfuria ei. Aruncă o privire mâncării ei.

— Eu nu cred că eşti sălbatică, zise el.

Ea oftă profund.

— Nu m-ai văzut cu duşmanii lui Randa.

Po îşi duse cupa la buze şi bău, apoi o lăsă jos, urmărind-o cu privirea pe Katsa.

— Ce o să-ţi ceară să faci de data asta?

Fata îşi domoli focul care i se ridica din stomac. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar izbi farfuria de pământ, în câte bucăţi s-ar sparge.

— Probabil vreun lord care-i datorează bani, spuse ea, sau care refuză să cadă de acord asupra vreunui târg, sau care s-a uitat urât la el. Îmi va spune să-l rănesc pe respectivul, destul încât el niciodată să nu-l mai insulte pe unchiul meu.

— Şi tu vei face ceea ce el îţi cere să faci?

— Cine sunt proştii ăştia care continuă să nu se supună voinţei lui Randa? N-au auzit poveştile? Nu ştiu că mă va trimite pe mine?

— Nu-ţi stă în puteri să refuzi? întrebă Po. Cum te poate obliga cineva să faci ceva?

Focul îi izbucni în gâtlej şi o înecă.

— El e regele. Şi tu eşti un prost de crezi că am de ales în această privinţă.

— Dar tu chiar poţi alege. Nu el e cel care te face sălbatică. Te faci singură sălbatică atunci când te pleci în faţa voinţei lui.

Ea se ridică brusc în picioare şi se răsuci pentru a-l pocni cu latul palmei peste faţă. Scăzu forţa loviturii numai în ultima clipă, când îşi dădu seama că el nu ridicase mâna ca să pareze. Mâna ei îi izbi faţa, cu un zgomot revoltător. Privi îngrozită cum scaunul lui se răsturnă, iar capul lui lovi podeaua. Îl lovise tare. Ştia că-l lovise tare. Şi că el nu se apărase.

Se repezi spre el. Po stătea întins pe o parte, ţinându-şi ambele mâini pe obraz. O lacrimă i se prelinse din ochi, pe degete şi curse pe podea. Mormăi sau suspină – nu ştia ce anume. Îngenunche lângă el şi-i puse mâna pe umăr.

— Ţi-am rupt falca? Poţi să vorbeşti?

El îşi schimbă poziţia, ridicându-se în fund. Îşi pipăi falca, deschizându-şi şi închizându-şi gura. Îşi mişcă maxilarul în stânga şi-n dreapta.

— Nu cred că e rupt.

Vocea lui era o şoaptă.

Ea îşi puse palma pe faţa lui şi pipăi oasele de sub piele. Îi pipăi şi celălalt obraz pentru a putea compara. Îşi dădu seama că nu era nicio diferenţă şi respiră uşurată.

— Nu e ruptă, spuse el, deşi aşa părea.

— Am mai redus din forţă, zise ea, când mi-am dat seama că tu nu aveai să ripostezi. Se ridică la nivelul mesei şi îşi înmuie mâinile în carafa cu apă. Pescui

câteva cuburi de gheaţă, le puse pe o bucată de pânză şi le înfăşură. Îi puse gheaţa pe falcă. De ce n-ai ripostat?

Ţinându-şi gheaţa, mormăi:

— O să mă doară zile în şir.

— Po…

El o privi şi oftă.

— Ţi-am spus şi mai înainte, Katsa. Nu voi lupta când eşti furioasă. Nu voi soluţiona niciodată o înţelegere între noi cu lovituri. Îndepărtă gheaţa şi îşi pipăi maxilarul cu degetele. Mârâi şi îşi puse din nou gheaţa pe faţă. Ce facem în sala de antrenament – asta e pentru a ne ajuta reciproc. N-o folosim unul împotriva celuilalt. Suntem prieteni, Katsa.

O cuprinse ruşinea. Era atât de elementar, atât de evident! Nu era ceea ce prietenii îşi făceau unii altora, deşi ea o făcuse.

— Suntem prea periculoşi unul pentru celălalt, Katsa. Şi, chiar dacă n-am fi fost, nu e corect.

— N-am să mai fac niciodată, spuse ea. Jur!

Atunci, el îi căută privirea şi i-o susţinu.

— Ştiu că n-ai s-o mai faci, Katsa. Pisică sălbatică. Nu te învinovăţi singură. Te-ai aşteptat ca eu să ripostez. Altminteri, nu m-ai fi lovit.

Dar ea ştia că ar fi trebuit să se controleze.

Nici măcar n-ai fost tu cel care m-a înfuriat. El a fost.

Po o cântări pentru o clipă.

— Ce crezi că s-ar întâmpla, întrebă el, dacă ai refuza să faci ce-ti ordonă Randa?

Ea chiar nu ştia. Putea doar să şi-l imagineze zâmbindu-i batjocoritor, cuvintele lui exprimând un dispreţ profund.

— Dacă nu fac ce-mi cere, se înfurie. Când se înfurie, mă înfurii şi eu. Şi atunci vreau să-l omor.

— Hm. Po strâmbă din buze. Te temi de propria furie.

Ea se opri şi îl privi pentru că i se părea a fi corect. Se temea de propria furie.

— Dar nici măcar nu merită să te înfurii pe Randa, zise Po. Nu e altceva decât un fanfaron.

Katsa pufni.

— Un fanfaron care taie degetele oamenilor sau le rupe braţele.

— Nu şi dacă tu nu mai faci asta pentru el, zise Po. O mare parte din puterea lui vine de la tine.

Ea se temea de propria furie: şi-o repeta în gând. Se temea de ce ar putea să-i facă regelui – şi pe bună dreptate. Uită-te la Po, falca lui roşie, care începea să se umfle. Învăţase să-şi controleze abilitatea, dar nu învăţase să-si controleze furia. Şi asta însemna că ea încă nu-si controla harul.

— Ne întoarcem la masă? spuse el, căci încă stăteau aşezaţi pe podea.

— Ar trebui probabil să mergi să te vadă Raff, zise ea, doar ca să te asiguri că nu ai nimic rupt. Îşi lăsă privirea în jos. Iartă-mă, Po!

Po se ridică în picioare. Îi întinse o mână şi o trase în sus.

— Eşti iertată, domnită.

Fata clătină din cap, nevenindu-i să creadă cât de bun era el.

— Voi, lienizii, sunteti aşa de ciudaţi! Reacţiile voastre nu sunt niciodată aşa cum ar fi ale mele. Tu, atât de calm când eu te-am rănit atât de rău. Sora tatălui tău, atât de ciudată în jalea ei.

Po îşi îngustă ochii.

— Ce vrei să spui?

— Despre ce? Dar nu e regina din Monsea sora tatălui tău?

— Ce-a făcut sora tatălui meu?

— Se spune că a încetat să mai mănânce când a auzit de dispariţia bunicului. Nu ştiai? Iar apoi s-a încuiat împreună cu copilul în apartamentul ei şi nu-i permite nici măcar regelui să între.

— Nu-i permite regelui să între, repetă el cu uimire în glas.

— Şi nici altcuiva, zise Katsa, cu excepţia unei cameriste care le aduce de mâncare.

— Şi de ce nu mi-a spus nimeni nimic despre asta până acum?

— Am presupus că ştiai, Po. N-am avut nici cea mai vagă idee că era atât de important pentru tine. Eşti apropiat de ea?

Po privi fix masa, balta pe care o făcea gheaţa topindu-se şi mâncarea ei pe jumătate consumată. Mintea lui era în altă parte, chipul i se înnegură.

— Po, ce este?

El dădu din cap.

— Nu m-aş fi aşteptat ca Ashen să se comporte aşa, spuse el. Dar nu contează. Trebuie să-l găsesc pe Raffin sau pe Bann.

Ea se uită la chipul lui atunci.

— E ceva ce tu nu-mi spui.

El refuză s-o privească în ochi.

— Cât timp vei fi plecată în misiunea lui Randa?

— Probabil că nu mai mult de vreo două zile.

— Când te întorci, trebuie să vorbesc cu tine.

— De ce nu vorbeşti acum cu mine?

El clătină din cap.

— Trebuie să mă gândesc. Trebuie să-mi fac un plan.

De ce nu era uşor să te uiţi la ochii lui? De ce privea el masa şi podeaua, dar niciodată nu o privea în faţă?

Era grija pentru sora tatălui. Era îngrijorarea pentru

oamenii la care ţinea. Pentru că aşa era el, acest lienid. Prietenia lui era adevărată.

Apoi, el o privi. Un zâmbet slab îi apăru pe buze, dar nu şi în ochi.

— Nu fi prea bună faţă de mine, Katsa! Ca prieteni, niciunul din noi nu este fără vină.

O părăsi, ieşind să-l caute pe Raffin. Ea rămase în picioare şi privi fix spre locul din care el tocmai plecase. Şi încercă să se scuture de simţământul ireal că el răspunsese unui gând al ei mai curând decât unei întrebări puse de ea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Nu că ar fi fost prima dată când o părăsea, iar ea rămânea cu acel sentiment. Po proceda cum credea el de cuviinţă. Îi cunoştea opiniile, uneori chiar înainte ca ea să le fi exprimat. O privea de dincolo de masă şi ştia că era furioasă, şi de ce; sau că ea hotărâse că el era chipeş.

Raffin îi spusese că nu era receptivă. Po era receptiv. Şi vorbăreţ. Poate că de aceea se înţelegeau ei atât de bine. Nu era nevoie ca ea să se justifice în faţa lui Po, iar el se justifica în faţa ei fără ca ea să trebuiască să i-o ceară. Katsa nu cunoscuse niciodată o persoană cu care să poată comunica atât de liber – atât era ea de neobişnuită cu fenomenul numit prietenie. Fata medita la asta în timp ce caii îi duceau spre vest, până când dealurile începură să dispară, lăsând loc terenurilor plate, acoperite cu iarbă, iar plăcerea călăritului în galop îi distrase atenţia. Giddon era binedispus, întrucât aceasta era ţara lui. Urmau să viziteze moşia sa în drumul lor către o alta situată imediat după a lui. Urmau să doarmă în castelul lui, atât la ducere, cât şi la întoarcere. Giddon era nerăbdător şi, deşi Katsa nu

era tocmai încântată de compania lui, cel puţin nu putea să se plângă în legătură cu ritmul în care călăreau.

— E puţin ciudat, nu-i aşa? spuse OII când se opriră la amiază să se odihnească. Ca regele să-ţi fi cerut să-ţi pedepseşti vecinul?

— E ciudat, zise Giddon. Lordul Ellis e un vecin de treabă. Nu-mi imaginez ce l-o fi apucat să iste acest scandal cu Randa.

— Păi, îşi protejează fiicele, spuse OII. Nimeni nu i-o poate lua în nume de rău. Ghinionul lui Ellis că s-a pus de-a curmezişul regelui.

Randa făcuse o înţelegere cu un aghiotant nanderan. Aghiotantul nu putuse să-şi găsească o soţie, deoarece moşia lui se afla în regiunea central-sudică din Nander, aflată în calea raidurilor westerane şi estillene. Era un loc periculos, mai ales pentru o femeie. Şi mai era şi o moşie pustie, fără suficienţi servitori, întrucât atacatorii îi uciseseră şi îi răpiseră pe cei mai mulţi. Aghiotantul era disperat să aibă o soţie, atât de disperat, încât era dispus să renunţe la zestrea ei. Regele Randa se oferise să ia asupra lui sarcina de a-i găsi o mireasă, cu condiţia ca zestrea ei să-i revină lui Randa.

Lordul Ellis avea două fiice aflate la vârsta măritişului. Două fiice şi două dote foarte mari. Randa îi ordonase lui Ellis să decidă pe care fiică ar prefera să o trimită ca mireasă în Nander. „Alege-o pe aceea care are spiritul mai puternic, îi scrisese Randa, pentru că nu este o uniune pentru cei slabi de înger.”

Lordul Ellis refuzase s-o aleagă pe oricare din fiice. „Ambele mele fiice au spiritul puternic, îi scrise el regelui, dar n-am de gând să o trimit pe niciuna în pustietatea din Nander. Regele are cele mai mari puteri, dar nu cred că are puterea să forţeze un mariaj

nepotrivit, spre propriul beneficiu.“

Katsei i se tăie respiraţia atunci când Raffin i-a spus ce scrisese lordul Ellis în scrisoarea lui. Era un bărbat viteaz, la fel de viteaz ca oricare altul cu care Randa avusese de-a face. Randa voia ca Giddon să discute cu Ellis şi, dacă dialogul nu dădea roade, dorea ca nepoata lui să-l rănească pe Ellis – în prezenţa fiicelor lui, astfel încât una din ele să se ofere a se căsători pentru a-şi proteja tatăl. Randa se aştepta ca ei să se întoarcă la palat cu una sau cu alta din cele două fiice, dar şi cu zestrea.

— Sarcina pe care o avem este înspăimântătoare, zise Oll. Chiar şi fără ca Ellis să-ţi fie vecin, e înspăimântătoare.

— Este, spuse Giddon. Dar nu văd cum am putea să n-o îndeplinim.

Stăteau pe o stâncă, mâncând pâine şi fructe. Katsa privi iarba înaltă, care se unduia în jurul lor. Vântul o îmbrâncea, o ataca, o lovea dintr-o parte şi apoi din cealaltă. Se ridica şi cădea, şi iar se ridica. Avea unduiri ca de apă.

— Aşa e şi marea? întrebă Katsa. Şi amândoi se întoarseră spre ea, surprinşi. Se mişcă marea aşa cum se mişcă iarba?

— Seamănă, domniţă, zise Oll, dar e diferită. Marea scoate sunete năvalnice şi e cenuşie, şi rece. Dar se unduieşte cam la fel.

— Mi-ar plăcea să văd marea, spuse ea.

Giddon o privi neîncrezător.

— Poftim? E un lucru atât de ciudat ca să fie menţionat?

— Pentru tine e ciudat să-l menţionezi. Clătină din cap. Adună pâinea şi fructele şi apoi se ridică. Luptătorul lienid îţi umple capul cu idei romantice.

Se îndreptă spre calul său.
Ea îl ignoră, astfel că nu fu nevoită să se gândească la propriile lui păreri despre romantism sau la costumul lui, sau la gelozia lui. Călări în forţă peste câmpii şi îşi imagină că de fapt gonea peste mare.

Era mai dificil să ignori prezenţa lui Giddon odată ajunşi la castelul lui. Zidurile erau mari, cenuşii şi impresionante. Servitorii mişunau în curtea însorită pentru a-şi saluta stăpânul şi a i se închina, iar el le spuse pe nume şi îi întrebă de grânele din hambare, de castel, de podul care fusese reparat. El era rege acolo, iar ea văzu că se simţea bine în postura aceasta, iar servitorii lui erau fericiţi să-l vadă.
Servitorii lui Giddon erau întotdeauna atenti faţă de Katsa, ori de câte ori ea se afla la curtea lui. Se apropiară de ea s-o întrebe dacă avea nevoie de ceva, îi aprinseră focul şi îi aduseră apă pentru a se spăla. Când îi întâlni pe coridoare, ei o salutară. Nicăieri în altă parte nu era tratată astfel, nici măcar în propriul cămin. Îi veni în minte că, desigur, Giddon le poruncise în mod expres servitorilor lui să o trateze ca pe o doamnă, nu să se teamă de ea şi, dacă totuşi se temeau, să pretindă că nu era aşa. Toate astea le făcuse Giddon pentru ea. Îşi dădu seama că servitorii probabil o priveau ca pe viitoarea lor stăpână, căci, dacă toţi de la curtea lui Randa cunoşteau sentimentele lui Giddon pentru ea, cu siguranţă, servitorii lui Giddon le remarcaseră şi ei.
Nu ştia cum să se comporte la curtea lui Giddon acum, dându-şi seama că toţi aşteptau ceva din partea ei, ceva ce ea n-avea să le ofere niciodată. Se gândi că ar fi fost uşuraţi să ştie că ea n-avea de gând să se mărite cu Giddon. Ar fi răsuflat uşuraţi şi ar fi zâmbit, şi

s-ar fi pregătit veseli pentru indiferent care doamnă inofensivă ar fi fost a doua lui alegere. Dar poate că speranţele lor erau pe potriva speranţei stăpânului. Speranţa lui Giddon o tulbura pe ea. Nu putea înţelege prostia lui, să se îndrăgostească de ea, şi nici măcar nu-i venea să creadă că putea fi întru totul adevărat.

Oll deveni îmbufnat gândindu-se la lordul Ellis.

— Însărcinarea pe care regele ne-a cerut să o ducem la bun sfârşit e crudă, spuse el în timpul cinei, în sufrageria particulară a lui Giddon, unde mâncau toţi trei, având o pereche de servitori care să-i slujească. Nu-mi amintesc dacă ne-a mai cerut vreodată să îndeplinim o însărcinare atât de crudă.

— A făcut-o, zise Giddon, şi noi am îndeplinit-o. Iar tu n-ai vorbit niciodată în felul ăsta până acum.

— Pare doar... Oll se opri pentru a privi absent pereţii lui Giddon acoperiţi cu tapiserii bogate, în roşu şi auriu. Pare doar că e o însărcinare pe care Consiliul n-ar trece-o cu vederea. Consiliul ar trimite pe cineva care să le apere pe aceste fiice. De noi.

Giddon îşi înfipse furculiţa în cartofi şi apoi mestecă. Cântări cuvintele lui Oll.

— Nu putem face nicio treabă pentru Consiliu, spuse el, dacă nu urmăm şi poruncile lui Randa. Nu suntem de folos nimănui dacă ajungem în temniţe.

— Da, zise Oll. Dar totuşi, nu pare drept.

La sfârşitul mesei, Giddon era la fel de morocănos ca şi Oll.

Katsa îi privi faţa încruntată şi ochii nefericiţi. Îl urmărise pe Giddon mâncând, cuţitul său reflectând roşul şi auriul pereţilor în timp ce-şi tăia carnea. Vocea sa era scăzută şi el oftă – amândoi oftară. Oll şi Giddon, în vreme ce mâncau şi vorbeau.

Nu voiau să îndeplinească această însărcinare pentru Randa. Privindu-i şi ascultându-i, rotiţele minţii Katsei se puseră în mişcare, căutând modalităţi prin care ar putea să se împotrivească instrucţiunilor lui Randa.

Po spusese că stătea în puterea ei să-l refuze pe Randa. Şi poate că era în puterile ei, aşa cum nu stătea în puterile lui OII sau ale lui Giddon, căci Randa îi putea pedepsi aşa cum nu putea s-o pedepsească pe ea. Ar pedepsi-o pe ea? Şi-ar folosi întreaga armată, poate, ca s-o bage cu forţa în temniţele lui. Ar putea să o omoare, nu într-o luptă, dar ar putea s-o otrăvească într-o seară, la cină. Dacă ar considera-o un pericol sau n-ar mai considera-o utilă, cu siguranţă, ar închide-o sau ar omorî-o.

Şi ce s-ar întâmpla dacă furia lui, când s-ar întoarce la curte fără fiica lui Ellis, i-ar stârni-o pe a ei? Ce s-ar întâmpla la curte dacă ea ar sta în faţa lui Randa şi ar simţi o furie în mâinile şi picioarele ei, pe care n-ar mai putea-o controla? Ce-ar face ea?

Nu conta. Când Katsa se trezi dimineaţa următoare, în patul ei confortabil din castelul lui Giddon, ştiu că nu conta ce ar putea Randa să-i facă ei sau ce-ar putea ea să-i facă lui Randa. Dacă ar fi obligată să-l rănească pe lordul Ellis astăzi, aşa cum dorea Randa, acest lucru ar face-o să turbeze de furie. Simţea furia acumulându-se numai când se gândea la asta. Furia ei, dacă l-ar răni pe lordul Ellis, n-ar fi mai puţin catastrofală decât furia ei dacă n-ar face-o, iar Randa s-ar răzbuna. N-avea de gând s-o facă.

N-avea de gând să tortureze un bărbat care doar îşi apăra copiii. Nu ştia ce avea să se întâmple din cauza asta. Dar ştia că, astăzi, ea nu va răni pe nimeni. Îşi aruncă deoparte păturile şi se gândi numai la prezent.

Giddon şi Oll abia îşi târau picioarele în timp ce-şi pregăteau bagajele şi caii.

— Poate vom reuşi să-l convingem să cadă la înţelegere, spuse Giddon pe un ton jalnic.

— Pff, fu singurul răspuns al lui Oll.

Castelul lui Ellis se afla la câteva ore distanţă de mers cu calul.

Când sosiră, un intendent îi conduse în biblioteca mare, unde Ellis stătea la o masă şi scria. Pereţii erau acoperiţi cu cărţi, unele aflate la o înălţime atât de mare, încât se putea ajunge la ele doar cu ajutorul unor scări făcute dintr-un lemn fin, de culoare închisă, care se rezemau de rafturi. Când intrară, lordul Ellis se ridică, cu bărbia înălţată şi cu ochii plini de mândrie. Era un om scund, cu un ciuf de păr negru şi degete mici, pe care le răsfiră pe biroul său.

— Ştiu de ce eşti aici, Giddon, zise el.

Giddon îşi drese vocea, nesimţindu-se în largul său:

— Vrem să vorbim cu tine, Ellis, şi cu fiicele tale.

— Nu-mi voi aduce fiicele la această adunare, spuse Ellis, ochii săi fulgerând spre Katsa.

Nu tresări sub privirea ei, iar ea îl stimă şi mai mult.

Acum era timpul ca ea să acţioneze. Numără trei servitori stând în picioare, încordaţi, lângă perete.

— Lordule Ellis, zise ea, dacă-ţi pasă câtuşi de puţin de siguranţa propriilor servitori, trimite-i de aici.

Giddon îi aruncă o privire, surpriza fiind evidentă pe chipul său, căci acesta nu era modul ei obişnuit de a opera.

— Katsa…

— Nu mă face să-mi pierd timpul, lordule Ellis, continuă Katsa. Pot să-i scot eu de aici, dacă tu nu vrei.

Lordul Ellis le făcu un semn oamenilor, arătându-le uşa.

— Duceţi-vă, le spuse el. Duceţi-vă! Nu lăsaţi pe nimeni să între. Vedeţi-vă de treburile voastre.

Cel mai probabil, treburile lor implicau îndepărtarea fiicelor din zonă, asta dacă fetele erau acasă. Pe Katsa o fulgeră gândul că lordul Ellis este genul care să se fi pregătit pentru aşa ceva.

Când uşa se închise, îşi ridică mâna, ca să-l facă pe Giddon să tacă. El îi aruncă o privire plină de enervare uimită, pe care ea o ignoră.

— Lordule Ellis, reluă ea. Regele doreşte ca noi să vorbim cu tine, ca să o trimiţi pe una din fiicele tale în Nander. Îmi imaginez că-i puţin probabil să reuşim.

Chipul lui Ellis era dur şi încă îi susţinea privirea.

— Corect.

Katsa dădu din cap.

— Foarte bine. Asta fiind lămurită, Randa doreşte ca eu să te torturez până când una din fiicele tale se oferă de bunăvoie pentru căsătorie.

Expresia de pe chipul lui Ellis nu se schimbă.

— Mă aşteptam şi la asta.

Vocea lui Giddon abia se auzi:

— Katsa, ce faci?

— Regele, spuse Katsa şi simţi sângele ridicându-i-se în cap, încât trebui să se sprijine de birou pentru a-şi menţine echilibrul. Regele este drept în unele privinţe. În această privinţă, nu este. Doreşte să te intimideze. Dar n-o face el însuşi – mă foloseşte pe mine pentru asta. Şi eu… Katsa se simţi deodată puternică. Se îndepărtă de birou şi îşi îndreptă trupul. N-am de gând să fac ce spune Randa. N-am să te oblig pe tine sau pe fiicele tale să-i urmaţi porunca. Domnule, poţi face ce doreşti.

În încăpere se lăsă tăcerea. Ochii lui Ellis erau larg deschişi de uimire şi acum fu rândul lui să se sprijine

de birou, ca şi când pericolul îl întărise mai înainte, iar dispariţia acestuia l-ar fi slăbit. Lângă Katsa, Giddon părea a fi încetat să mai respire şi, când îi aruncă o privire, fata constată că gura acestuia era întredeschisă. Oll stătea mai la o parte, iar faţa lui era blândă şi îngrijorată.

— Ei bine, zise lordul Ellis. Asta chiar e o surpriză, domniţă. Îţi mulţumesc! Într-adevăr, nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns.

Katsa nu credea că o persoană ar trebui să-i mulţumească pentru că nu-i produsese durere. Producerea bucuriei merita mulţumiri, iar producerea durerii era demnă de dispreţ. Să nu produci niciuna nu se încadra în nicio categorie. Nu însemna nimic, iar nimicul nu presupunea mulţumiri.

— Nu-mi datorezi recunoştinţă, spuse ea. Şi mă tem că asta nu va pune capăt necazurilor tale cu Randa.

— Katsa. Era Oll. Eşti sigură că asta este ceea ce vrei?

— Ce-ţi va face Randa? întrebă Giddon.

— Orice va face, zise Oll, te vom sprijini.

— Nu, spuse Katsa. N-o să mă sprijiniţi. Trebuie să fiu pe cont propriu în chestia asta. Randa trebuie să creadă că tu şi Giddon aţi încercat să mă obligaţi să-i urmez porunca, dar nu s-a putut. Se întreba dacă ar trebui să-i rănească pentru a părea mai convingător.

— Dar nici n-am vrut să îndeplinim această misiune, zise Giddon. Discuţia noastră te-a îndemnat să faci această alegere. Nu putem rămâne deoparte şi să te lăsăm…

Katsa vorbi pe un ton hotărât:

— Dacă află că i-aţi nesocotit ordinele, vă va închide sau vă va omorî. Pe mine, nu mă poate răni aşa cum vă poate răni pe voi. Cred că nici toată garda lui nu mă

poate dovedi pe mine. Şi, dacă ar face-o, cel puţin, eu nu am o moşie care să depindă de mine, aşa cum ai tu, Giddon. Eu nu am o soţie, aşa cum ai tu, Oll.

Chipul lui Giddon era întunecat. Deschise gura, ca să vorbească, dar Katsa îl împiedică.

— Voi doi nu veţi fi de niciun folos dacă veţi fi închişi. Raffin are nevoie de voi. Oriunde aş fi, *eu* voi avea nevoie de voi.

Giddon încercă să spună ceva:

— Nu voi…

Ea avea să-l facă să înţeleagă asta. Avea să treacă peste încăpăţânarea lui şi să-l facă să înţeleagă asta. Izbi cu mâna în birou atât de tare, încât hârtiile căzură toate la pământ.

— Îl voi omorî pe rege, spuse ea. Îl voi omorî pe rege dacă voi doi nu renunţaţi la ideea de a mă sprijini pe mine. Asta e revolta mea, doar a mea, şi, dacă nu sunteţi de acord, jur pe harul meu că-l voi ucide pe rege.

Nu ştia dacă de fapt avea s-o facă. Dar ştia că părea suficient de sălbatică, încât ei să creadă că ar face-o. Se întoarse spre Oll.

— Spune că accepţi.

Oll îşi drese vocea:

— Domniţă, va fi precum spui.

Se întoarse spre Giddon.

— Giddon?

— Nu-mi place, zise el.

— Giddon…

— Va fi precum spui, acceptă el cu privirea în pământ şi cu faţa roşie, mohorâtă.

Katsa se întoarse spre Ellis.

— Lordule Ellis, dacă Randa află că lordul Giddon şi căpitanul Oll au consimţit de bunăvoie, voi şti că tu ai

vorbit. Te voi ucide. Îţi voi ucide fiicele. Înţelegi?

— Înţeleg, domniţă, zise Ellis. Şi, încă o dată, mulţumesc.

Rămase fără grai când el îi mulţumi a doua oară, ştiind că-l ameninţase atât de brutal. „Când eşti un monstru, gândi ea, ţi se mulţumeşte şi eşti lăudat pentru că nu te comporţi ca un monstru.” I-ar fi plăcut să se abţină de la cruzime şi să nu fie admirată pentru asta.

— Şi acum, în această încăpere, fiind doar noi prezenţi, spuse ea, vom plănui detaliile a ceea ce vom pretinde că s-a întâmplat astăzi aici.

Luară cina în sufrageria lui Giddon, din castelul lui Giddon, exact aşa cum făcuseră cu o seară înainte. Giddon îi permisese să-l taie la gât cu cuţitul ei, iar Oll o lăsase să-i învineţească pometţii. Ar fi făcut-o şi fără permisiunea lor, căci ştia că Randa se aştepta la dovezi legate de o încăierare. Dar Oll şi Giddon priviseră lucrurile cu înţelepciune sau poate că ghiciseră că avea s-o facă indiferent dacă ei erau sau nu de acord. Stătuseră liniştiţi şi curajoşi. Nu fusese încântată de ispravă, dar le produsese cât de puţină durere îi permitea abilitatea ei.

Nu au făcut prea multă conversaţie la cină. Katsa rupea pâinea, o mesteca şi o înghiţea. Privea fix furculiţa şi cuţitul din mâinile ei. Privea lung la pocalul din argint.

— Lordul din Estill, începu ea.

Bărbaţii îşi ridicară privirile din farfurii.

— Lordul care a luat mai multă cherestea de la Randa decât ar fi trebuit. Vi-l amintiţi?

Ei încuviinţară.

— Nu l-am rănit, spuse ea. Adică, l-am lăsat lat. Dar

nu l-am rănit. Îşi puse furculiţa şi cuţitul jos şi se uită de la Giddon la OII. N-am putut. A plătit cu vârf şi îndesat în aur pentru infracţiunea sa. Nu l-am putut răni.

O priviră pentru o clipă. Giddon îşi plecă privirea în farfurie. OII îşi drese vocea.

— Poate că munca pentru Consiliu a scos la iveală părţile noastre mai bune, zise el.

Katsa îşi luă cutitul şi furculiţa, tăie carnea de berbec şi se gândi la asta. Îşi cunoştea caracterul. L-ar fi recunoscut dacă ar fi ajuns să stea faţă în faţă. Ar fi fost un monstru cu un ochi albastru şi un ochi verde, asemănător cu un lup care mârâia. O bestie plină de vicii, care îşi ataca prietenii din cauza furiei inconsolabile, un ucigaş ce se oferea pe sine în calitate de recipient acumulator al furiei regelui. Totuşi, era un monstru ciudat, căci, dincolo de suprafaţă, era înspăimântat şi îi era greaţă de propria violenţă. Se pedepsea pentru propria sălbăticie. Iar uneori n-avea inimă pentru a fi violent şi se revolta pe faţă împotriva acestei situaţii.

Un monstru care refuza uneori să se poarte ca un monstru. Când un monstru încetează să se comporte ca un monstru, încetează să mai fie un monstru? Devine altceva?

Poate că, la urma urmelor, nu şi-ar recunoaşte caracterul.

Erau prea multe întrebări şi prea puţine răspunsuri la această masă din castelul lui Giddon. I-ar fi plăcut să călătorească împreună cu Raffm sau cu Po, mai degrabă decât cu OII şi Giddon; ei ar avea răspunsuri. De un fel sau de altul.

Trebuia să se ferească a-şi folosi harul la mânie. În asta consta lupta dusă de firea ei.

După cină, se duse pe terenul de antrenament, sperând că aruncarea săgeţilor la ţintă i-ar linişti gândurile. Acolo o găsi el.

Dorise să fie singură. Dar, când Giddon ieşi din conul de umbră, înalt şi tăcut, îşi dori să se fi aflat într-o sală mare, cu sute de oameni. O petrecere chiar, ea într-o rochie şi cu pantofi îngrozitori. Un dans. În alt oricare loc decât singură cu Giddon, unde nimeni să nu dea peste ei şi nimeni să nu-i întrerupă.

— Tragi cu săgeţi la ţintă, în întuneric, spuse Giddon.

Îşi lăsă arcul în jos. Presupunea că asta era una dintre criticile lui.

— Da, zise ea, pentru că nu se putea gândi la niciun alt răspuns.

— Tragi la fel de bine în întuneric ca şi la lumină?

— Da, zise ea, iar el zâmbi, ceea ce o emoţionă pe ea. Dacă avea să fie plăcut, apoi ea se temea de ceea ce avea să urmeze. Prefera ca el să fie arogant şi critic, şi neplăcut, dacă tot trebuiau să fie singuri.

— Nu e nimic ce tu să nu poţi face, Katsa.

— Nu fi absurd.

Dar el părea hotărât să nu se certe. Zâmbi din nou şi se rezemă de balustrada de lemn care separa culoarul ei de celelalte.

— Ce crezi că se va întâmpla la curtea lui Randa, mâine? întrebă el.

— Sincer, nu ştiu, răspunse Katsa. Randa va fi foarte furios.

— Nu-mi place că tu mă aperi de furia lui, Katsa. Nu-mi place deloc.

— Îmi pare rău, Giddon, la fel cum îmi pare rău că te-am tăiat la gât. Ne întoarcem la castel?

Îşi scoase tolba trecându-şi cureaua peste cap şi o puse pe pământ. El o urmărea tăcut şi un fior de

panică i se ridică în piept.

— Ar trebui să mă laşi pe mine să te apăr pe tine, spuse el.

— Tu nu mă poţi apăra de rege. Ar fi fatal pentru tine şi o risipă de energie. Hai să ne întoarcem la castel.

— Mărită-te cu mine, spuse el, şi mariajul nostru te va apăra.

Ei bine, deci el a spus-o – după cum a prezis Po – şi asta o făcuse să se simtă ca atunci când Po o lovea cu pumnii în stomac.

Nu ştia încotro să privească. Nu putea sta liniştită. Îşi puse mâna pe cap, apoi pe balustradă. Îşi încordă voinţa pentru a reuşi să raţioneze.

— Mariajul nostru nu mă va proteja, zise ea. Randa nu mă va ierta pur şi simplu, pentru că sunt măritată.

— Dar ar fi mai indulgent, spuse Giddon. Logodna noastră i-ar oferi o alternativă. Ar fi periculos pentru el să încerce să te pedepsească, iar el ştie asta. Dacă anunţăm că ne vom căsători, atunci el ne poate exila de la curte; ne poate trimite aici, unde el nu te va mai putea ajunge, şi nici tu pe el. Şi astfel veţi putea pretinde că totul este în regulă între voi doi.

Şi ea s-ar căsători cu Giddon. Ar urma să fie soţia lui, stăpâna casei. Ar fi răspunzătoare cu distracţia nenorociţilor lui de musafiri. S-ar aştepta de la ea să-i angajeze şi să-i concedieze pe servitorii lui pe baza îndemânării lor în ale patiseriei sau o prostie de genul acesta. S-ar aştepta să-i poarte copiii şi să stea acasă, şi să-i iubească. Ar urma să se ducă în patul lui noaptea, patul lui Giddon, şi să se culce cu un bărbat care consideră o zgârietură pe faţa ei ca pe un afront personal. Un bărbat care se crede protectorul ei – protectorul ei când ea îl poate învinge la duel chiar şi înarmată cu o scobitoare, iar el, cu o sabie.

Alungă gândul, îl alungă cu furie. El îi era prieten şi credincios Consiliului. N-avea de gând să rostească nimic din cele gândite. Avea să-i spună ceea ce Raffin îi zisese să răspundă.

— Giddon. Cu siguranţă, ai auzit că nu intenţionez să mă mărit.

— Dar ai refuza o propunere potrivită? Şi, trebuie să recunoşti, pare a fi o soluţie pentru problema ta cu regele.

— Giddon.

Stătea în faţa ei, cu faţa imobilă, cu ochii calzi. Atât de încrezători! Nu-şi imagina că ea l-ar putea refuza. Şi poate că asta era de iertat, căci probabil că nicio altă femeie n-ar face-o.

— Giddon. Tu ai nevoie de o soţie care să-ţi nască urmaşi. Eu nu mi-am dorit niciodată copii. Trebuie să te căsătoreşti cu o femeie care îşi doreşte prunci.

— Tu nu eşti o femeie anormală, Katsa. Tu poţi să lupţi în timp ce alte femei nu pot, dar nu eşti atât de diferită faţă de celelalte femei. Vei vrea prunci, sunt sigur de asta.

Ea nu se aşteptase să aibă un prilej imediat de a practica ţinerea în frâu a propriului temperament. Căci el merita un ghiont, ca să-i iasă această certitudine din cap şi să între în pământ, acolo unde îi era locul.

— Nu mă pot căsători cu tine, Giddon. Nu este din cauza ta. E din cauza mea. Nu mă voi căsători niciodată, cu nimeni şi nu voi naşte copiii nici unui bărbat.

Atunci, el o privi fix, iar expresia i se schimbă. Cunoştea acea înfăţişare a lui Giddon, arcuirea sarcastică a buzei şi sclipirea din privire. Începea s-o audă.

— Nu cred că ai gândit ceea ce ai spus, Katsa. Crezi

că ai să primeşti o propunere mai atrăgătoare?

— Nu tu eşti vinovat, Giddon. E vina mea.

— Îţi imaginezi că mai există şi alţii cărora să li se stârnească interesul în legătură cu o domniţă ucigaşă?

— Giddon…

— Tu speri că lienidul îţi va cere mâna. Arătă cu degetul spre ea, pe faţa lui fiind întipărită o expresie ironică. Îl preferi pe el pentru că e prinţ, iar eu sunt doar un lord.

Katsa îşi ridică braţele în aer.

— Giddon, dintre toate îngrozitoarele…

— N-o să-ţi ceară mâna, zise Giddon, şi, dacă ar face-o, ai fi o proastă să accepţi. În el nu poţi să ai încredere, cum nu poţi avea nici în Murgon.

— Giddon, te asigur că…

— Nici nu e de onoare, continuă Giddon. Un bărbat care luptă cu tine aşa cum o face el nu e cu nimic mai presus decât un oportunist şi cu nimic mai prejos decât un bătăuş.

Ea încremeni. Se uită lung la Giddon, dar nici măcar nu-i văzu degetul împungând aerul, chipul bosumflat. În loc de asta, îl văzu pe Po stând jos, pe podeaua din sala din antrenament, rostind exact cuvintele pe care tocmai le folosise Giddon. Înainte ca Giddon să le fi folosit.

— Giddon. I-ai spus cuvintele astea şi lui Po?

— Katsa, n-am avut niciodată o discuţie cu el când tu nu ai fost de faţă.

— Dar altcuiva? Le-ai spus altcuiva?

— Sigur că nu. Dacă tu crezi că eu îmi irosesc timpul…

— Eşti sigur?

— Da. Sunt sigur. Dar ce contează? Dacă mi-ar fi cerut, nu m-aş fi temut să-i zic ce cred.

Ea îl privi fix pe Giddon, neîncrezătoare, lipsită de apărare împotriva înţelegerii care îi trecea prin minte şi căpăta consistenţă, îşi duse mâna la gât. Nu putea să respire normal. Pusese întrebarea pe care simţea că trebuia să i-o pună şi se crispă la gândul răspunsului pe care avea să-l primească.

— Ai mai avut ideile astea în prezenţa lui?

— Că nu am încredere în el? Că e un oportunist şi un bătăuş? La asta mă gândesc mereu când mă uit la el.

Giddon aproape că scuipa, dar Katsa nu vedea. Îşi îndoi genunchii şi îşi puse arcul pe pământ, încet, cu grijă. Apoi, se ridică şi îi întoarse spatele. Se îndepărtă, făcând câte un pas. Inspira şi expira, şi privea fix înainte.

— Te temi că am să-l jignesc, strigă Giddon după ea, pe scumpul tău prinţ lienid. Şi poate că am să-i spun părerea mea. Poate că va pleca mai repede dacă am să-l încurajez.

Ea nu asculta, nu auzea. Căci era prea multă învălmăşeală în mintea ei. El aflase gândurile lui Giddon. Şi le ştiuse şi pe ale ei, ştia că aşa se întâmplase. Când fusese furioasă, când gândise frumos despre el. Şi cu alte ocazii. Trebuie să fi fost şi alte ocazii, deşi mintea ei ţipa prea tare pentru ca ea să se poată gândi la ele.

Îl crezuse un luptător. Doar un luptător. Şi, în prostia ei, îl crezuse receptiv. Chiar îl admirase pentru receptivitatea lui.

Ea admira un om care citea gândurile.

Avusese încredere în el. Avusese încredere în el şi n-ar fi trebuit. El o înşelase în ceea ce privea identitatea lui, o înşelase în ceea ce privea darul lui. Şi era acelaşi lucru cu a minţi.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Dădu buzna în odăile de lucru ale lui Raffin, iar el îşi ridică privirile de la treaba lui, tresărind.

— Unde e? întrebă ea, iar apoi se opri brusc, pentru că el era chiar acolo, lângă masa lui Raffin, cu falca lui învineţită şi mânecile suflecate.

— Katsa, trebuie să-ţi spun ceva, rosti el.

— Tu poţi citi gândurile, zise ea. Poţi citi gândurile şi m-ai minţit!

Raffin înjură şi sări în sus. Alergă spre uşa din spatele ei şi o închise brusc.

Faţa lui Po se înroşi, dar el încă îi susţinea privirea.

— Nu pot citi gândurile, spuse el.

— Iar eu nu sunt proastă, ţipă ea, aşa că încetează să mă mai minţi! Spune-mi, ce-ai aflat? Ce gânduri mi-ai furat?

— Nu pot citi gândurile, zise el. Îi simt pe oameni.

— Şi ce vrea să însemne asta? Adică tu simţi gândurile oamenilor?

— Nu, Katsa. Ascultă-mă. Îi simt pe oameni. Gândeşte-te la asta ca şi cum ar fi vedere nocturnă, Katsa, sau ca şi când aş avea ochi la ceafa, după cum m-ai şi acuzat. Îi simt pe oameni când sunt lângă mine, gândind şi simţind, şi mişcându-se, trupurile lor, energia lor fizică. Numai că… Po înghiţi. Se întâmplă să le simt gândurile atunci când ei se gândesc la mine.

— Şi asta nu înseamnă că le citeşti gândurile? strigă atât de tare încât el tresări, dar încă îi susţinea privirea.

— Bine. Înseamnă ceva citirea gândurilor. Dar nu pot să fac ce crezi tu că pot.

— M-ai minţit, insistă ea. Am avut încredere în tine.

Vocea blândă a lui Raffin îi curmă neliniştea.

— Lasă-l să-ţi explice, Katsa.

Se întoarse spre Raffin neîncrezătoare, uimită că, deşi ştia care e adevărul, încă îi lua partea lui Po. Se răsuci din nou spre Po, care încă se uita la ea ca şi când el n-ar fi greşit cu nimic, cu absolut nimic.

— Katsa, te rog, spuse Po. Te rog, ascultă-mă! Nu pot pur şi simplu să stau jos şi să ascult orice gânduri aş vrea eu. Nu ştiu ce gândeşti despre Raffin sau ce gândeşte Raffin despre Bann, sau dacă Oll e încântat de cina lui. Poţi fi dincolo de uşă, alergând în cerc şi gândind cât de mult îl urăşti pe Randa, iar tot ce ştiu eu este că tu alergi în cerc – până când gândurile tale se îndreaptă spre mine. Numai atunci eu pot şti ce simţi tu cu adevărat.

Deci aşa era o trădare din partea unui prieten. Nu. Din partea unui trădător care pretindea a fi prieten. Şi părea un prieten atât de minunat, atât de compătimitor, atât de înţelegător – şi nu era de mirare, fiindcă el îi ştiuse toate gândurile, îi ştiuse mereu toate trăirile. Prietenie prefăcută.

— Nu, zise el. Nu. Am minţit, Katsa, dar prietenia mea nu a fost prefăcută. Am fost întotdeauna prietenul tău adevărat.

Chiar şi acum, îi citea gândurile.

— Opreşte-te, rosti ea printre dinţi. Opreşte-te! Cum îndrăzneşti, trădătorule, impostorule, tu…

I se părea că vorbele nu reuşeau să exprime tot ce simţea. Dar acum, el îşi plecase privirea în pământ, nefericit, şi ea pricepu că el aflase tot ceea ce voise ea să-i comunice. Era bucuroasă într-un mod răutăcios că harul lui îi comunica tot ceea ce ea nu putea rosti. Se aplecă peste masă, cu faţa crispată de nefericire. Când vorbi, vocea lui era lipsită de orice inflexiune:

— Numai două persoane au ştiut că acesta este darul meu: mama şi bunicul meu. Iar acum, Raffin şi cu tine.

Tatăl meu nu ştie, nici fraţii mei. Mama şi bunicul mi-au interzis să-i spun oricui, chiar din clipa în care, copil fiind, mi-am dezvăluit darul.

Bine. Ea o să aibă grijă de această chestiune. Căci Giddon avea dreptate, deşi nu putu să priceapă cum. Po nu era demn de încredere. Oamenii trebuiau să ştie, iar ea avea să le spună tuturor.

— Dacă o faci, zise Po, îmi vei răpi orice brumă de libertate, îmi vei distruge viaţa.

Ea îl privi, dar imaginea lui se înceţoşă din pricina lacrimilor care i se adunaseră în ochi. Trebuia să plece. Trebuia să iasă din încăpere, căci avea să-l lovească, dar jurase că nu o s-o facă niciodată în asemenea condiţii. Voia să-i provoace o durere pentru că ocupase în inima ei un loc pe care nu i l-ar fi acordat dacă ar fi ştiut adevărul.

— M-ai minţit, spuse ea.

Se întoarse şi ieşi în fugă din odaie.

Helda îi remarcă în treacăt ochii umezi şi muţenia.

— Domniţă, sper că nu e nimeni bolnav, zise ea.

Venise lângă cada Katsei şi îi săpunea părul încâlcit.

— Nu e nimeni bolnav.

— Atunci, ceva te-a supărat, spuse Helda. Trebuie să fie unul dintre tinerii tăi.

Unul dintre tinerii ei. Unul dintre prietenii ei. Lista ei de prieteni se micşora de la puţini la şi mai puţini.

— Am nesocotit ordinele regelui, rosti ea. Va fi foarte furios pe mine.

— Da? zise Helda. Dar nu explică durerea din ochii tăi. Asta trebuie să fie fapta unuia dintre tinerii tăi.

Katsa nu spuse nimic. Toţi cei din castelul ăsta puteau citi gândurile. Cu toţii puteau vedea prin ea, dar ea nu vedea nimic.

— Dacă regele e furios pe tine, continuă Helda, iar tu ai probleme cu unul dintre tinerii tăi, te vom face deosebit de frumoasă pentru diseară. Ai să porţi rochia roşie.

Katsa aproape că râse la auzul mostrei de logică a Heldei, dar râsul i se opri în gât. Avea să plece de la curte după această seară. Căci nu mai voia să se afle acolo, să aibă de-a face cu furia unchiului ei, sarcasmul lui Giddon, mândria rănită şi, mai presus de orice, trădarea lui Po.

Mai târziu, când Katsa era îmbrăcată şi Helda îi descâlcea părul umed în faţa focului, se auzi o bătaie în uşă.

Katsei i se ridică inima în gât, căci putea fi un intendent convocând-o la unchiul ei sau, chiar şi mai rău, putea fi Po, venit să-i citească gândurile şi să o rănească iarăşi cu scuzele şi explicaţiile lui. Dar Helda se duse spre uşă şi se întoarse însoţită de Raffin.

— Nu e cel pe care-l aşteptam, spuse Helda.

Îşi încrucişă mâinile în poală şi dădu din cap în mod aprobator.

Katsa îşi apăsă tâmplele cu degetele.

— Helda, trebuie să vorbesc singură cu el.

Helda ieşi. Raffin se aşeză pe patul ei şi îşi încrucişă picioarele, aşa cum făcea când era copil. Aşa cum făcuseră amândoi de atâtea ori, şezând împreună pe pat, vorbind şi râzând. Acum, el nu râdea şi nu vorbea. Doar stătea de parcă ar fi avut numai mâini şi picioare, şi o privea pe ea şezând pe scaunul de lângă foc. Dragul şi prietenosul lui chip, contorsionat de grijă.

Rochia asta ţi se potriveşte, Kat, zise el. Ai ochii foarte strălucitori.

— Helda îşi imaginează că o rochie mi-ar rezolva

toate problemele, spuse Katsa.

— Problemele tale s-au înmulţit de când ai plecat de la curte. Am vorbit cu Giddon.

— Giddon…

Numele lui o obosea.

— Da. Mi-a spus ce s-a întâmplat cu lordul Ellis. Zău, Katsa. Chiar e o treabă serioasă, nu-i aşa? Ce-ai să te faci?

— Nu ştiu. Nu m-am hotărât.

— Zău, Katsa.

— De ce tot repeţi asta? Bănuiesc că tu crezi c-ar fi trebuit să-l torturez pe individ, deşi n-a făcut nimic rău?

— Sigur că nu. Ai procedat corect. Sigur că ai procedat corect.

— Iar regele nu mă va mai controla. Nu voi mai fi animalul lui.

— Kat! îşi schimbă poziţia şi oftă. O privi mai de aproape, înţeleg că te-ai hotărât. Şi ştii că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-l împiedic. Sunt de partea ta în tot ce are de-a face cu Randa, întotdeauna. Doar… Doar că…

Ştia. Doar că Randa îi dădea prea puţină atenţie fiului său, cel care prepara leacuri. Prea puţine stăteau în puterile lui Raffin câtă vreme tatăl lui trăia.

— Sunt îngrijorat pentru tine, Kat, spuse el. Asta-i tot. Cu toţii suntem. Giddon e chiar disperat.

— Giddon. Oftă. Giddon mi-a propus să mă mărit cu el.

— Cerule! înainte sau după ce te-ai văzut cu Ellis?

— După. Gesticulă nerăbdătoare. Giddon crede că mariajul este soluţia tuturor problemelor mele.

— Hm. Păi, cum a mers?

Cum a mers? îi venea să râdă, deşi chestia era lipsită

de umor.

— A început prost şi a progresat spre mai rău, zise ea, şi s-a sfârşit cu mine dându-mi seama că Po citeşte gândurile. Şi că minte.

Raffin o cântări din priviri o clipă. Dădu să vorbească, apoi se opri. Ochii lui erau foarte blânzi.

— Dragă Katsa, spuse el în cele din urmă. Ai avut câteva zile îngrozitoare. Cu Randa, cu Giddon şi cu Po.

Cele mai îngrozitoare cu Po, deşi pericolul era reprezentat de Randa. Po, rana pe care avea să o înlăture, dacă ar fi fost după ea. Randa n-ar fi putut niciodată să o rănească aşa cum o făcuse Po.

Rămaseră tăcuţi. Focul trosnea lângă ea. Focul era un lux, iar aerul era foarte puţin, dar Helda voise ca părul ei să se usuce mai repede, aşa încât puseseră în cămin nişte buşteni mari. Părul i se cârlionţa în bucle peste umeri. Şi-l dădu după urechi şi îl legă într-un coc.

— Darul lui a constituit un secret încă de când era copil chiar.

Şi iată-le sosind, explicaţiile şi justificările. Îşi luă privirile de la el şi se cuprinse cu mâinile.

— Mama lui ştia că el ar fi fost folosit doar ca unealtă dacă adevărul ar fi ieşit la iveală. Imaginează-ţi utilizările unui copil care poate simţi reacţiile la lucrurile pe care le spune sau ştie ce face cineva dincolo de pereţi. Imaginează-ţi cum urmează să fie folosit cu un tată rege. Mama lui ştia că n-ar fi fost apt să relaţioneze cu oamenii sau să se împrietenească, fiindcă nimeni n-ar fi avut încredere în el. Nimeni n-ar fi vrut să aibă de-a face cu el. Gândeşte-te la asta, Katsa! Gândeşte-te ce înseamnă asta!

Se uită la el cu ochii înflăcăraţi, iar faţa lui se îmblânzi.

— Ce spun eu. Sigur că tu nu trebuie să-ţi imaginezi

asta.

Nu, deoarece pentru ea constituia realitatea. Ea nu beneficiase de luxul de a îşi putea ascunde harul.

— Nu-l putem învinovăţi pentru că nu ne-a spus mai devreme, adăugă Raffin. Ca să fiu cinstit, mă simt mişcat, pentru că mi-a spus-o totuşi. Mi-a spus după ce ai plecat. Are ceva idei în legătură cu răpirea, Kat.

Da, după cum trebuie că avea idei despre o mulţime de alte lucruri pe care n-avea căderea să le ştie. Cel care poate citi gândurile nu rămânea niciodată în pană de idei.

— Care-i sunt ideile?

— De ce nu-l laşi pe el să-ţi spună?

— Nu mă topesc de dorinţa de a mă afla în compania unuia care citeşte gânduri.

— Kat, el pleacă mâine.

Ea îl privi lung.

— Ce vrei să spui? Cum adică pleacă?

— Pleacă de la curte, spuse Raffin, pentru totdeauna. Se duce în Sunder şi apoi în Monsea, probabil. N-a stabilit încă amănuntele planului.

I se umplură ochii de lacrimi. Părea incapabilă să controleze lichidul acela ciudat care îi izvora din ochi. Îşi privi lung mâinile şi o lacrimă îi căzu pe palmă.

— Cred că am să-l trimit aici, zise Raffin, să-ţi spună el despre asta.

Se ridică din pat şi se apropie de ea. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Katsa, dragă, rosti el şi apoi părăsi camera.

Fără să se mişte, ea privea modelul în pătrăţele al pardoselii din marmură şi se întreba cum de se simţea atât de dezolată, încât să i se umple ochii de lacrimi. Nu-şi amintea să fi plâns vreodată, niciodată în viaţa ei. Nu până când acest prost de lienid sosise la curtea

ei şi o minţise, iar apoi anunţase că va pleca.

Aflat în pragul uşii, era nehotărât; părea nesigur dacă să se apropie sau să menţină distanţa. Nici ea nu ştia ce voia, doar să rămână calmă şi să nu se uite la el, şi să nu gândească nimic, ca el să nu-i poată fura gândurile. Ea stătea în picioare, apoi traversă sufrageria, se duse la fereastră şi privi afară. Curtea era pustie şi părea galbenă în lumina soarelui ce tocmai apunea. Îl simţi venind spre ea.

— Katsa, iartă-mă! o rugă el. Te implor să mă ierţi.

Ei bine, ăsta era un lucru la care putea să-i răspundă cu uşurinţă. Nu-l ierta.

Pomii din grădina lui Randa erau încă verzi şi încă mai erau flori. Dar, în curând, frunzele aveau să pălească şi apoi să cadă. Grădinarii urmau să vină cu greble mari, ca să le adune de pe pardoseala din marmură şi să le ducă în roabe. Nu ştia unde le duceau. „În grădinile de legume, gândi ea, sau pe câmpii.“ Erau harnici, grădinarii.

Nu-l ierta.

Îl auzi făcând încă un pas.

— Cum… De unde ai ştiut? întrebă el. Dacă ai vrea să-mi spui?

Ea îşi lipi fruntea de geam.

— De ce nu-ţi foloseşti darul ca să găseşti răspunsul la această întrebare?

El se opri.

— Aş putea, spuse el, eventual, dacă te-ai gândi în mod special la asta. Dar tu n-o faci, iar eu nu pot să bântui în mintea ta şi să extrag orice informaţie pe care o doresc. Tot aşa cum nu-mi pot împiedica darul să-mi arate lucruri pe care nu le vreau.

Ea nu spuse nimic.

— Katsa, tot ce ştiu exact în clipa asta este că tu eşti mânioasă, furioasă din cap până în picioare şi că te-am rănit, şi că tu nu mă ierţi. Sau că nu ai încredere în mine. Asta e tot ce ştiu pe moment. Şi darul meu nu face decât să-mi confirme ceea ce văd cu ochii mei.

Ea oftă adânc şi vorbi spre geam:

— Giddon mi-a spus să n-am încredere în tine. Iar când mi-a zis-o, a folosit aceleaşi cuvinte pe care le-ai folosit tu înainte, exact aceleaşi cuvinte. Şi – îşi mişcă ea mâna în aer – au mai existat şi alte indicii. Dar cuvintele lui Giddon au făcut ca totul să fie limpede.

El se afla şi mai aproape acum. Rezemat de masă, cel mai probabil, cu mâinile în buzunare şi privindu-i spatele. Ea se concentra asupra priveliştii de afară. Două doamne traversau curtea de dedesubt, ţinându-se de braţ. Buclele părului prins în creştetul capului se legănau.

— N-am fost foarte grijuliu cu tine, zise el. Grijuliu să-l ascund. Aş merge mai departe şi aş spune că am fost neglijent uneori. Se opri, iar vocea lui era calmă, ca şi când ar fi vorbit ghetelor lui: Asta s-a întâmplat fiindcă am vrut ca tu să ştii.

Dar asta nu-l absolvea. El îi luase gândurile fără să-i spună, iar el voise să-i spună, dar acesta nu era un motiv pentru a începe să-l ierte.

— N-am putut să-ţi zic, Katsa. N-a fost posibil, rosti el, iar ea se răsuci să-l privească.

— Opreşte-te! Opreşte asta! Opreşte-te din a mai răspunde gândurilor mele!

— N-am să-mi mai ascund darul de tine, Katsa! N-am să-l mai ascund.

Nu se mai rezema de masă, cu mâinile în buzunare. Stătea drept, apucându-se de păr. Faţa lui – nu voia să se uite la faţa lui. Se întoarse iarăşi spre fereastră.

— N-am de gând să-l mai ascund de tine, Katsa, spuse el din nou. Te rog! Lasă-mă să-ţi explic. Nu e chiar aşa de rău cum crezi.

— E uşor pentru tine s-o spui, zise ea. Nu tu eşti cel căruia propriile gânduri nu-i mai aparţin.

— Aproape toate gândurile îţi aparţin, spuse el. Darul meu nu face decât să-mi arate cum stai în relaţie cu *mine.* Unde eşti din punct de vedere fizic, în apropiere, şi ce faci, şi orice gânduri sau sentimente, sau instincte ai în legătură cu mine. Eu… eu presupun că vrea să fie un soi de autoapărare, termină el pe un ton jalnic. Oricum, de asta pot eu să lupt cu tine. Simt mişcările corpului tău fără să te văd. Şi, ca să-mi accentuez spusele, simt energia intenţiilor tale faţă de mine. Ştiu orice mişcare pe care intenţionezi s-o faci împotriva mea, chiar înainte s-o iniţiezi.

Datorită acestei afirmaţii extraordinare, ea aproape că nu mai expiră. Se întreba vag dacă aşa simţeau şi victimele ei când le lovea în piept.

— Ştiu când cineva vrea să mă lovească şi cum, adăugă el. Ştiu dacă o persoană mă priveşte cu bunătate sau dacă are încredere în mine. Ştiu dacă o persoană nu mă place. Ştiu când cineva intenţionează să mă mintă.

— Aşa cum m-ai minţit tu, spuse ea, în legătură cu capacitatea ta de a citi gândurile.

El continuă stăruitor:

— Da, e adevărat. Dar mi-ai zis despre înfruntările tale cu Randa, Katsa, era necesar să le aud din gura ta. Şi mi-ai spus despre Raffin sau despre Giddon. Când ne-am întâlnit în curtea lui Murgon. Îţi aminteşti? Când ne-am întâlnit, nu ştiam de ce te aflai acolo. Nu puteam să caut prin gândurile tale şi să ştiu că te aflai în plin proces de salvare a bunicului meu din temniţele

lui Murgon. Nici măcar nu eram sigur că bunicul meu se afla în temniţe, căci nu ajunsesem îndeajuns de aproape de el ca să-i simt prezenţa fizică. Şi nici nu vorbisem cu Murgon, nu aflasem încă nimic despre minciunile lui Murgon. Nu ştiam că atacaseşi toate străjile de la castel. Tot ce ştiam în mod cert era că tu nu ştiai cine sunt eu şi nu ştiai dacă să ai încredere în mine, dar nu voiai să mă omori fiindcă eram lienid şi posibil datorită a ceva ce avea legătură cu alt lienid, deşi nu puteam fi sigur cine anume sau cum de se ajunsese la asta. Şi, de asemenea, că tu… nu ştiu cum să explic asta, dar simţ*eam că* eşti demnă de încredere. Asta e tot, tot ce ştiu. Datorită acelor informaţii, m-am hotărât să am încredere în tine.

— Trebuie să fie convenabil, zise ea pe un ton amar, să ştii dacă altă persoană e demnă de încredere. Nu ne-am afla aici, acum dacă eu aş fi avut această capacitate.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu pot să-ţi zic cât de rău îmi pare. Am detestat faptul că nu ţi-am spus. M-a râcâit zilnic, de când ne-am împrietenit.

— Nu suntem prieteni.

Şopti aceste cuvinte geamului.

— Dacă nu eşti prietena mea înseamnă că n-am niciun prieten.

— Prietenii nu mint, replică ea.

— Prietenii încearcă să înţeleagă, zise el. Cum aş fi putut deveni prietenul tău fără să mint? Cât de mult am riscat să vă spun ţie şi lui Raffin adevărul. Tu ai fi făcut altceva, Katsa, dacă acesta ar fi fost darul şi secretul tău? Te-ai fi ascuns într-o gaură şi n-ai fi îndrăznit să împovărezi pe cineva cu prietenia ta de plâns? Voi avea prieteni, Katsa. Voi avea o viaţă chiar dacă trebuie să duc această povară.

El se opri o clipă, vocea fiindu-i răguşită şi înecată, iar Katsa se lupta împotriva durerii lui, lupta s-o împiedice s-o atingă pe ea. Descoperi că strângea rama ferestrei foarte tare.

— Tu ai să mă laşi fără prieteni, Katsa, termină el pe un ton potolit. Din cauza ta, darul meu ar ajunge să-mi controleze toate aspectele vieţii şi să-mi închidă calea spre orice fel de fericire.

Ea nu voia să audă acele cuvinte, cuvinte care apelau la compasiunea ei, la înţelegerea ei. Ea, care le făcuse atât de multora rău cu propriul dar şi fusese insultată din pricina acestuia. Ea, care încă se lupta să-şi împiedice darul să o stăpânească şi care, ca şi el, nu ceruse niciodată puterea care-i fusese dăruită.

— Da, spuse el. N-am cerut asta. Aş renunţa la dar pentru tine, dacă aş putea.

Iarăşi furie, pentru că ea nici măcar nu putea simţi compasiune fără ca el să o ştie. Asta era o nebunie. Nu putea înţelege nebunia situaţiei. Cum se înţelegea mama lui cu el? Sau bunicul? Cum putea oricine?

Inspiră adânc şi încercă să le cântărească pe fiecare în parte.

— Modul în care lupţi, zise ea cu privirea rătăcind prin curtea cuprinsă de întuneric. Te aştepţi ca eu să cred că modul în care lupţi nu este o parte din dar?

— Sunt un luptător înnăscut, spuse el. Toţi fraţii mei sunt. Familia regală este renumită în Lienid pentru lupta corp la corp. Dar darul meu… este un avantaj enorm într-o luptă, să anticipezi fiecare mişcare pe care adversarul tău o face împotriva ta. Adaugă la asta faptul că-ţi simt imediat corpul, un simţ care depăşeşte văzul – şi ai să înţelegi de ce nimeni n-a reuşit niciodată să mă învingă, cu excepţia ta.

Ea se gândi la acest lucru şi descoperi că nu putea să

creadă.

— Dar eşti prea bun. Trebuie să ai, de asemenea, şi darul luptei. Nu puteai să te lupţi atât de bine cu mine dacă nu l-ai fi avut.

— Katsa, spuse el, gândeşte-te. Tu eşti o luptătoare de cinci ori mai bună decât mine. Când luptăm, tu te abţii – nu-mi zice că n-o faci, pentru că o faci –, iar eu nu mă abţin câtuşi de puţin. Şi tu poţi să-mi faci orice doreşti, iar eu nu pot să te rănesc…

— Mă doare când mă loveşti…

— Te doare doar pentru o clipită şi, în plus, dacă te lovesc, e numai fiindcă tu mă laşi, pentru că eşti prea ocupată să-mi răsuceşti braţul până mi-l disloci, ca să îţi mai pese că te lovesc în stomac. Cât crezi că ar dura să mă omori sau să-mi rupi oasele dacă aşa ai decide?

Dacă ar decide-o cu adevărat?

Avea dreptate. Dacă scopul ei era să-l rănească, să-i rupă braţul sau gâtul, nu credea că ar fi durat foarte mult.

— Când ne luptăm, continuă el, faci mari eforturi să câştigi fără să mă răneşti. Faptul că de obicei reuşeşti e dovada abilităţii tale fenomenale. Eu nu te-am rănit niciodată şi, crede-mă, am încercat.

— E doar o acoperire, spuse ea. Lupta-i doar o acoperire.

— Da. Mama a înţeles şi s-a folosit de chestia asta atunci când a devenit limpede că aveam şi eu îndemânarea fraţilor mei, iar darul îmi sporea acea îndemânare.

— Cum de n-ai ştiut că aveam să te lovesc, spuse ea, în curtea lui Murgon?

— Am ştiut, zise el, dar numai în ultima clipă şi n-am reacţionat destul de rapid. Până la prima lovitură, nu mi-am dat seama de viteza ta. Niciodată nu mă mai

întâlnisem cu aşa ceva.

Mortarul se crăpa sub rama ferestrei. Katsa trase o bucăţică şi o frământă între degete.

— Darul tău mai greşeşte uneori sau ai întotdeauna dreptate?

El trase aer în piept. Părea aproape un hohot de râs.

— Nu e întotdeauna exact. Şi se schimbă mereu. Încă mă perfecţionez. Simţul meu faţă de fizic e destul de demn de încredere, atâta timp cât nu mă aflu într-o mulţime uriaşă. Ştiu unde se află oamenii şi ce fac ei. Dar ce simt ei faţă de mine – niciodată nu mi s-a întâmplat să mă gândesc că mă minţea cineva şi acesta să n-o fi făcut. Sau, o vreme, când mă gândeam că intenţiona cineva să mă lovească, el să n-o fi făcut. Însă sunt ocazii când nu sunt sigur – când simt ceva, dar nu sunt sigur. Sentimentele celorlalţi pot fi foarte… complicate şi dificil de înţeles.

Ea nu se gândise la asta, la faptul că o persoană ar putea fi dificil de înţeles chiar şi pentru cineva care era în stare să citească gândurile.

— Acum, sunt mai sigur decât am fost cândva, spuse el. Când eram copil, rar eram sigur. Aceste unde enorme de energie şi de sentimente, şi de gânduri întotdeauna mă loveau şi, de cele mai multe ori, mă înecam în ele. Mi-a luat mult timp să învăţ să disting între gânduri care contau şi gânduri care nu contau. Gânduri care sunt doar gânduri trecătoare şi gânduri care poartă un soi de intenţie relevantă. Am devenit mult mai bun la asta, dar harul încă îmi oferă lucruri despre care n-am nici cea mai vagă idee ce aş putea face cu ele.

I se păru ridicol, cu totul ridicol. Iar ea crezuse că harul ei era copleşitor. Pe lângă al lui, al ei părea chiar insignifiant.

— Uneori, e greu să-mi stăpânesc darul, zise el.

Ea se întoarse într-o parte, pentru o clipă.

— Ai spus asta pentru că am gândit-o eu?

— Nu. Am zis-o pentru că am gândit-o eu.

Se întoarse din nou spre fereastră.

— Şi eu am gândit-o, spuse ea. Sau… cam pe-acolo.

— Ei bine, rosti el. Îmi imaginez că e un sentiment pe care l-ai înţelege.

Ea oftă din nou. Erau lucruri în legătură cu asta pe care putea să le înţeleagă, deşi nu voia.

— Cât de aproape fizic trebuie să fii de cineva pentru ca darul tău să-l simtă?

— Depinde. Şi se schimbă cu timpul.

— Ce vrei să spui?

— Dacă e cineva pe care-l cunosc bine, zise el, îl pot simţi de la mare distanţă. Pentru străini, trebuie să fiu mai aproape. Astăzi, am ştiut când te-ai apropiat de castel, am ştiut când te-ai năpustit în curte şi când ai sărit din şa, şi am simţit mânia ta într-un mod puternic şi limpede în timp ce tu zburai spre odăile lui Raffin. Distanţa de la care te simt pe tine e mult mai mare decât în cazul celorlalţi.

Acum, era mai întuneric afară decât în sufrageria ei. Deodată, ea îi văzu reflexia în geam. Era rezemat din nou de masă, aşa cum şi-l imaginase mai înainte. Faţa, umerii şi braţele îi atârnau. Totul la el atârna. Era nefericit. Îşi privea picioarele, dar, când ea îl privi, îşi ridică ochii şi privirile li se întâlniră în reflexia de pe sticlă. Brusc, simţi din nou lacrimile şi vru să spună ceva.

— Simţi prezenţa animalelor şi a plantelor? Pietre şi pământ?

— Plec, zise el. Mâine.

— Ştii când e un animal în apropiere?

— Vrei, te rog, să te întorci, rosti el, aşa încât să te pot vedea în timp ce vorbim?

— Poţi să-mi citeşti gândurile mai uşor dacă sunt cu faţa spre tine?

— Nu. Aş vrea doar să te văd, Katsa. Asta e tot.

Vocea lui era moale şi plină de păreri de rău. Îi părea rău despre toate astea, îi părea rău pentru darul lui. Darul lui de care el nu era vinovat şi care ar fi îndepărtat-o dacă el i l-ar fi dezvăluit de la început.

Ea se întoarse cu faţa către el.

— Nu l-am folosit pentru a simţi animalele sau plantele, sau peisajele, spuse el, dar, în ultima vreme, asta s-a tot schimbat. Uneori, simt ceva ameţitor, care nu e flintă omenească. Dacă se mişcă orice, eu pot să simt. E ciudat.

Katsa îi privi chipul.

— Plec în Sunder, zise el.

Katsa îşi încrucişă mâinile la piept şi nu mai spuse nimic.

— Când Murgon m-a chestionat după misiunea ta, a devenit evident pentru mine că îl luaseşi pe bunicul meu. A devenit la fel de evident ca şi faptul că Murgon îl ţinuse pentru altcineva. Dar nu am putut afla pentru cine, nu fără să pun nişte întrebări care ar fi dezvăluit ceea ce ştiam.

Abia îl asculta. Era obosită, copleşită de prea multe întâmplări din prezent pentru a se concentra asupra detaliilor legate de răpire.

— Încep să cred că are de-a face cu Monsea, zise el. Am exclus regatele Middluns, Wester, Nander, Estill, Sunder… şi, după cum îţi aminteşti, am fost la majoritatea acestor curţi. Ştiu că n-am fost minţit acolo, exceptând Sunderul. Regatul Lienid nu este vinovat, sunt sigur de asta.

Îşi pierduse furia pe undeva, în timp ce vorbeau. N-o mai simţea. Ar fi vrut s-o fi simţit, pentru că ar fi fost de preferat faţă de vidul care-i luase locul. Regreta tot ce se schimbase acum în legătură cu Po. Îi părea rău să vadă cum totul dispărea.

— Katsa, spuse el, tu trebuie să mă asculţi.

Ea clipi şi îşi adună gândurile, meditând la cuvintele pe care le spusese el.

— Dar regele Leck din Monsea e un om bun, zise ea. N-ar avea niciun motiv.

— Se prea poate, spuse el, deşi nu ştiu cum s-o iau. Ceva nu e în regulă, Katsa. Nişte impresii pe care le am din Murgon, la care am renunţat atunci, probabil la care am renunţat din greşeală. Şi sora tatălui meu, regina Ashen, nu s-ar comporta aşa cum mi-ai spus. Ea este atât de stoică, e puternică… N-ar face crize de isterie şi nu s-ar încuia pe ea şi pe copil, nepermiţând accesul soţului. Îţi jur. Dacă ai cunoaşte-o…

Se opri, având chipul îngrijorat. Lovi cu piciorul în podea.

— Am sentimentul că Monsea are ceva de-a face cu asta. Nu ştiu dacă e darul meu sau doar instinctul. Oricum, mă întorc în Sunder să văd ce pot afla despre asta. Bunicul se simte mai bine, dar, pentru binele lui, vreau să stea ascuns până dau de capătul tărăşeniei.

Atunci, asta era. El se ducea în Sunder să dea de capătul tărăşeniei. Şi era bine că pleca, căci ea nu-l mai voia în mintea ei.

Dar, pe de altă parte, nu dorea nici ca el să plece. Şi el probabil că ştia asta, de vreme ce ea o gândise. Şi acum, ştia că ea ştie că el ştie din moment ce se gândise şi la asta?

Era o absurditate, era imposibil. Să fie cu el era imposibil.

Dar tot nu voia ca el să plece.

— Speram că vei merge cu mine, spuse Po, iar ea se uită la el cu gura căscată. Am face o echipă bună. Nici măcar nu ştiu unde mă duc. Cu siguranţă. Dar am sperat că tu vei lua în consideraţie şi posibilitatea de a veni cu mine. Dacă încă îmi mai eşti prietenă.

Ei nu-i trecea prin minte ce-ar fi putut să-i răspundă.

— Darul nu-ţi spune dacă îţi sunt prietenă?

— Dar tu însăţi ştii?

Încercă să se gândească, însă nu era nimic în mintea ei. Ştia că era doar ca paralizată şi tristă, şi plină de sentimente confuze.

— Nu-ţi cunosc sentimentele, zise el, dacă nici tu însăţi nu le ştii.

Deodată, el se uită spre uşă. Şi imediat se auzi un ciocănit, iar un intendent se năpusti înăuntru fără să aştepte să-i răspundă Katsa. La vederea feţei sale palide, crispate, totul se năpusti din nou asupra ei. Randa. Randa voia s-o vadă, cel mai probabil dorea s-o omoare. Înainte de această încurcătură cu Po, ea îi nesocotise ordinele lui Randa.

— Domniţă, regele ordonă să vă înfăţişaţi înaintea lui imediat, zise intendentul. Iertaţi-mă, domniţă. El spune că, dacă nu veţi face întocmai, va trimite întregul corp de străjeri să vă aducă.

— Prea bine, rosti Katsa. Spune-i că vin la el imediat.

— Mulţumesc, domniţă.

Intendentul se răsuci şi dispăru în viteză. În urma lui, Katsa se încruntă.

— Întregul lui corp de străjeri. Ce crede el c-ar putea ei să-mi facă? Ar fi trebuit să-i zic intendentului să-i trimită, doar ca amuzament. Privi înjur. Mă întreb dacă ar trebui să iau un cuţit.

Po o privi cu ochii îngustaţi.

— Ce-ai făcut? Despre ce e vorba?

— I-am nesocotit ordinele. M-a trimis să-l torturez pe un amărât, un lord nevinovat, şi am decis că n-o voi face. Crezi că ar trebui să iau un cutit?

Traversă încăperea spre camera armelor.

El o urmă.

— Ca să faci ce? Ce crezi că se va întâmpla la această întrevedere?

— Nu ştiu, nu ştiu. Oh, Po, dacă mă mânie, mă tem c-am să vreau să-l omor. Şi ce s-ar întâmpla dacă m-ar ameninţa şi nu mi-ar da de ales?

Se trânti pe un scaun şi-şi lăsă capul pe masa Consiliului. Dintre toate ocaziile posibile, cum ar putea tocmai acum să meargă la Randa, când în capul ei era o învălmăşeală de gânduri? Şi-ar pierde controlul la auzul vocii lui. Ar face ceva îngrozitor.

Po se aşeză pe scaunul de alături şi se apleca pentru a o privi.

— Katsa, spuse el. Ascultă-mă. Eşti cea mai puternică persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Poţi să faci orice doreşti, orice vrei în lumea asta. Nimeni nu-ţi poate face nimic, iar unchiul tău nu te poate atinge. În secunda în care te afli în prezenţa lui, vei avea toată puterea. Dacă vrei să nu-l răneşti, Katsa, atunci va trebui să te stăpâneşti.

— Dar ce-ar trebui să fac?

— Ai să-ţi dai seama la momentul potrivit, zise Po. Trebuie doar să intri ştiind ce n-ai să faci. N-ai să-l răneşti şi n-ai să-l laşi să te rănească. Restul – văzând şi făcând.

Cu capul pe masă, ea oftă. Nu prea se gândea la planul lui.

— Katsa, este singurul plan posibil. Ai puterea să faci orice doreşti.

Ea se ridică şi se întoarse spre el.
— Tot repeţi asta, dar nu e adevărat, spuse ea. Nu am puterea să te opresc să-mi mai simţi gândurile.
El ridică din sprâncene.
— M-ai putea omorî.
— N-aş putea, zise ea, pentru că tu ai şti că aş vrea să te omor şi ai fugi de mine. Ai sta departe de mine întotdeauna.
— Ah, dar n-aş face-o.
— Ai face-o, spuse ea, dacă eu aş vrea să te omor.
— N-aş face-o.
Şi, la auzul acestei afirmaţii lipsite de sens, ea îşi aruncă braţele în aer.
— Ajunge. Ajunge cu asta.
Se ridică în picioare şi ieşi din apartamentele ei pentru a da curs cererii regelui.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Primul gând care îi trecu prin minte pe când intra în sala tronului a fost că şi-ar fi dorit să-şi fi adus cuţitul cu ea totuşi. Al doilea gând fu legat de dorinţa ca felul în care Po simţea trupurile să se fi extins şi în această sală, astfel încât el să fi putut să o avertizeze de ceea ce o aştepta aici, iar ea să fi putut avea cunoştinţele necesare pentru a decide să nu vină.
Un covor lung, albastru ducea de la uşi către tronul lui Randa. Tronul se afla la înălţime, pe o platformă de marmură albă. Randa şedea drept, cu ochii săi albaştri strălucind, îmbrăcat într-o mantie albastră. Chipul îi era dur, zâmbetul – încremenit. Un arcaş la dreapta şi altul la stânga, fiecare având câte o săgeată pregătită în arc, aţintite – îşi dădu ea seama intrând în cameră – spre fruntea ei, exact între sprâncene. Încă doi arcaşi, câte unul în fiecare colţ îndepărtat, având de

asemenea arcurile pregătite.

Străjerii regelui se aliniau pe o parte şi cealaltă a covorului, la o distantă de un metru între ei, cu săbiile scoase din teci şi tinute pe lângă corp. De obicei, Randa păstra doar o zecime din străjeri în sala tronului. Impresionant; era un batalion impresionant acesta pe care Randa îl aranjase în vederea sosirii ei. În timp ce Katsa evalua efectivul din sală, îi veni în minte că Birn sau Drowden, sau Thigpen s-ar fi descurcat mai bine. Era bine că el era un rege care nu-şi făcea griji, aşa că Randa nu era atât de isteţ când se punea problema adunării trupelor. Aceasta de aici era complet anapoda. Lipseau doi arcaşi şi erau prea mulţi dintre aceşti oameni neîndemânatici, îmbrăcaţi în armuri, care s-ar fi călcat în picioare dacă ar fi încercat să o atace pe ea. Cu toţii înarmaţi, toţi aveau săbii şi fiecare – un pumnal la centură. Săbii şi pumnale pe care şi ea ar fi putut să le aibă asupra ei, dar, tot atât de bine, putea să le smulgă de la cei care le deţineau. Iar regele însuşi, aflat la înălţime, pe o platformă, ca o ţintă perfectă pentru tăişul ei.

Dacă în această sală ar fi izbucnit o luptă, s-ar fi transformat într-un măcel. Katsa păşi înainte, fiind toată ochi şi urechi la arcaşi. Arcaşii lui Randa erau buni, dar nu erau înzestraţi. Katsa pierdu o clipă pentru a simţi un pic de milă pentru străjerii din spatele ei, dacă această întâlnire avea să se transforme într-o luptă cu săgeţi.

Iar apoi, când ajunse la jumătatea distanţei spre tron, unchiul ei o strigă:

— Opreşte-te acolo! N-am nicio dorinţă de a te afla mai aproape de mine, Katsa. Numele ei răsună ca un abur care sâsâia spre covor când Randa îl pronunţă. Te-ai reîntors la curte astăzi, fără nicio femeie. Fără

nicio zestre. Aghiotantul şi căpitanul meu – răniţi de mâna ta. Ce ai de spus în apărarea ta?

Dacă un întreg batalion de soldaţi nu reprezenta o problemă, de ce o singură voce o enerva atât de tare? Se forţă să-i susţină privirea plină de dispreţ.

— Maria ta, n-am fost de acord cu porunca ta.

— Am auzit eu bine? N-ai fost de acord cu porunca mea?

— Nu, măria ta.

Randa se lăsă pe spate, cu buzele şi mai strânse.

— Încântător, zise el. Cu adevărat încântător. Katsa, spune- mi. Ce anume te-a făcut să crezi că te afli într-o poziţie în care să emiţi păreri despre poruncile unui rege? Să meditezi asupra lor? Să-ţi formezi păreri cu privire la ele? Ţi-am cerut eu vreodată să ne împărtăşeşti gândurile sau altceva?

— Nu, măria ta.

— Te-am încurajat eu vreodată să-ţi reverşi asupra noastră sfaturile-ţi înţelepte?

— Nu, măria ta.

— Crezi cumva că, datorită înţelepciunii, intelectului tău uimitor, îţi este garantată poziţia la curtea noastră?

Aici, Randa dădu dovadă de isteţime. Acesta era modul prin care el o menţinuse pe ea atâta vreme ca pe un animal în cuşcă. Ştia ce cuvinte să folosească pentru a o face să se simtă proastă şi abrutizată şi să o transforme într-un câine.

Ei bine, dacă trebuia să fie câine, cel puţin, n-avea să mai rămână mult timp în cuşca acestui bărbat. Avea să fie pe cont propriu, avea să fie ticăloasă pe cont propriu şi avea să facă doar ceea ce îi plăcea. Chiar şi acum, îşi simţea mâinile şi picioarele începând să tremure de nerăbdare. Îşi îngustă ochii, privindu-l pe rege. Nu putu să-şi ascundă provocarea din voce.

— Şi care este scopul exact al tuturor acestor oameni, unchiule?

Randa zâmbi afabil.

— Aceşti bărbaţi te vor ataca dacă faci şi cea mai mică mişcare. Şi, la sfârşitul întrevederii, te vor însoţi în temniţă.

— Şi chiar îţi imaginezi că voi merge de bunăvoie în temniţă?

— Nu-mi pasă dacă mergi de bunăvoie sau nu.

— Asta-i deoarece tu crezi că aceşti bărbaţi ar putea să mă oblige să merg împotriva voinţei mele.

— Katsa! Desigur că avem cea mai înaltă apreciere pentru îndemânarea ta. Dar nici măcar tu n-ai nicio şansă împotriva a două sute de străieri şi a celor mai buni arcaşi ai mei. La sfârşitul acestei discuţii, vei fi ori în temniţă, ori moartă.

Katsa văzu şi auzi tot ce se petrecea în sală. Regele şi arcaşii săi, arcurile încordate şi săgeţile aţintite, străjerii cu săbiile pregătite, braţele ei acoperite cu mâneci roşii, picioarele sub fustele roşii. Sala era încremenită, complet nemişcată, cu excepţia respiraţiei bărbaţilor din jurul ei şi a tulburării pe care o simţea lângă ea. Îşi ţinea mâinile pe lângă corp, la distanţă, astfel încât oricine să le poată vedea. Recunoştea un nou sentiment – ura.

— Unchiule, spuse ea. Dă-mi voie să-ţi explic ce se va întâmpla în clipa în care unul dintre oamenii tăi face o mişcare spre mine. Să zicem, de exemplu, că unul dintre arcaşii tăi slobozeşte o săgeată. N-ai fost prezent la multe dintre sesiunile mele de antrenament, unchiule. Nu m-ai văzut ferindu-mă de săgeţi, dar arcaşii tăi m-au văzut. Dacă unul dintre arcaşii tăi dă drumul unei săgeţi, mă voi lăsa la podea. Săgeata, fără doar şi poate, îl va lovi pe unul dintre străjerii tăi. Sabia

şi pumnalul acelui străjer vor fi în mâinile mele înainte ca oricine din sală să aibă timp să priceapă ce s-a întâmplat. Va izbucni o luptă cu străjerii. Dar numai şapte sau opt dintre ei ar putea să mă înconjoare deodată, unchiule, iar şapte sau opt nu înseamnă nimic pentru mine. Pe măsură ce îi voi omorî pe străjeri, le voi lua pumnalele şi voi începe să le arunc spre inimile arcaşilor tăi, care nu vor mai putea să mă vadă de vreme ce încăierarea cu străjerii va fi început. Voi ieşi din sală vie, unchiule, dar cei mai mulţi dintre ei vor fi morţi. Desigur, asta se va întâmpla dacă eu aş aştepta ca unul dintre oamenii tăi să facă o mişcare. Aş putea să fiu eu prima care să se mişte. Aş putea ataca un străjer, i-aş lua pumnalul şi ţi l-aş înfige în piept într-o clipită.

Chipul lui Randa avea o expresie batjocoritoare, dar, dincolo de asta, el începuse să tremure. O ameninţare cu moartea, dată şi primită, iar Katsa îşi simţi degetele fremătându-i. Şi înţelese că putea s-o facă acum, putea să-l omoare chiar acum. Dispreţul din ochii lui ar fi dispărut, iar expresia batjocoritoare i s-ar fi şters de pe chip. O furnicau degetele, căci ar fi putut s-o facă exact acum, doar înşfăcând un pumnal.

„Şi apoi ce?“ şopti o voce firavă în interiorul ei, iar Katsa începu să respire normal, înţelegând. Şi apoi ce? O baie de sânge din care ea ar fi norocoasă să scape. Raffin ar deveni rege, iar prima lui misiune ar fi să-l omoare pe ucigaşul tatălui său. O însărcinare pe care n-ar putea să o evite dacă ar fi să conducă în mod corect regatul Middluns, o însărcinare care i-ar frânge inima şi ar transforma-o pe ea într-un duşman şi într-o străină.

Iar Po avea să audă şi el în timp ce era departe. Avea să audă că ea îşi pierduse cumpătul şi-şi omorâse

unchiul, că ea fusese cauza exilului şi ea îi frânsese spiritul lui Raffin. El avea să se întoarcă în Lienid şi să privească din balcon cum soarele coboară în mare, şi ar fi dat din cap în lumina portocalie, şi s-ar fi întrebat de ce permisese ea să se întâmple acest lucru când avea atât de multă putere în fiinţa ei.

„Unde îţi este încrederea în propriile puteri? îi şopti vocea acum. Nu trebuie să faci vărsare de sânge.“ Şi Katsa văzu ce făcea ea aici, în această sală a tronului. Îl văzu pe Randa palid, strângând braţele tronului cu atâta forţă, încât se părea că avea să le rupă. Într-o clipă, avea să le facă semn arcaşilor să tra, fără să se mai teamă, nemaifiind îngrozit, pentru că se aştepta ca ea să facă prima mişcare. Ochii i se umplură de lacrimi. Mila era mai înspăimântătoare decât crima, căci era mai puternică, iar Randa n-o merita. Şi, cu toate că voia ceea ce voia şi vocea, nu credea că avea curajul să o facă.

„Po crede că tu ai curaj, spuse vocea plină de mândrie. Prefă-te a crede că are dreptate. Acordă-i încredere doar pentru o clipă.”

Să se prefacă. Degetele ei urlau, dar poate că ar fi putut să se prefacă îndeajuns cât să iasă din această sală. Katsa îşi ridică ochii spre rege. Vocea îi tremura.

— Părăsesc curtea, spuse ea. Nu încerca să mă opreşti. Îţi promit că vei regreta dacă o vei face. Uită de mine odată ce sunt plecată, căci nu voi mai accepta să trăiesc ca un animal legat. Nu mai sunt a ta ca să-mi porunceşti.

El avea ochii şi gura larg deschise. Ea se răsuci pe călcâie şi se grăbi de-a lungul covorului, urechile percepându-i liniştea, pregătind-o pentru a se răsuci la primul indiciu al unei corzi de arc întinse sau săbii ridicate. Când ieşi pe uşile mari ale unchiului ei, simţi

privirile a sute de ochi aţintiţi cu surprindere asupra ei şi niciunul dintre aceşti oameni nu ştia că ea fusese doar la o secundă distanţă de a se răzgândi.

PARTEA A DOUA

Secretul regelui

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Plecară înainte să se fi luminat de zi. Raffin şi Bann îi conduseră, cei doi făuritori de leacuri având ochii tulburi, Bann căscând întruna. Dimineaţa era rece, iar Katsa era complet trează şi tăcută. Căci era timidă datorită partenerului ei de călătorie şi se simţea ciudat în legătură cu Raffin, atât de ciudat, că şi-ar fi dorit să nu fi fost acolo. Dacă Raffin n-ar fi fost acolo, urmărind-o cum pleca, atunci probabil că ea ar fi putut să pretindă că nu-l părăsea. Cu Raffin acolo, nu putea fi vorba de vreo prefăcătorie, iar ea era incapabilă a face ceva în legătură cu lichidul dureros de ciudat care îi apărea în ochi şi în gât ori de câte ori se uita la el.

Erau imposibili aceşti doi bărbaţi, căci, dacă unul n-o făcea să plângă, celălalt o făcea. Îşi putea doar închipui cum s-ar fi comportat Helda. Nu-i plăcuse să-şi ia rămas-bun de la Helda sau de la Oll. Nu, avea prea puţine motive de fericire în această dimineaţă, dar cel puţin nu-l părăsea pe Po, iar el probabil că stătea alături de calul lui, înregistrându-i fiecare sentiment. Îi aruncă o privire nimicitoare ca avertisment, iar el ridică din sprâncene, îi zâmbi şi căscă. Prea bine. Şi ar face bine să nu călărească de parcă ar fi pe jumătate adormit sau ea avea să-l lase în urmă, într-un nor de praf. N-avea chef să tândălească.

Raffin se agita înainte şi înapoi, printre caii lor, verificând şeile, testând prinderea scărilor de şei.

— Presupun că n-ar trebui să mă îngrijorez în

legătură cu siguranţa voastră, spuse el, voi doi călărind împreună.

— Vom fi în siguranţă. Katsa trase o curea de care atârnau coburii. Îi aruncă lui Po o desagă luată de pe spinarea calului ei.

— Ai lista cu contactele Consiliului din Sunder? întrebă Raffin. Şi hărţile? Ai mâncare pentru toată ziua? Ai bani?

Katsa îi zâmbi, căci glasul lui sunase ca al unei mame al cărei copil pleca pentru totdeauna.

— Po este prinţul din Lienid, spuse ea. De ce crezi că el călăreşte un cal atât de mare dacă nu pentru a-şi căra desagii cu aur?

Raffin o privi cu ochi surâzători.

— Ia asta. Îi închise pumnul peste un săculeţ. E o pungă cu leacuri, în caz că veţi avea nevoie de ele. Le-am însemnat astfel încât să ştii la ce foloseşte fiecare.

Po se apropie şi îi întinse mâna lui Bann.

— Mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Îi luă mâna lui Raffin. Vei avea grijă de bunicul meu în lipsa mea?

— Va fi în siguranţă la noi, spuse Raffin.

Po sări pe spatele calului, iar Katsa îi luă mâinile lui Bann şi i le strânse puternic. Apoi, veni în faţa lui Raffin şi îl privi drept în ochi.

— Ei bine, zise Raffin. Ai să ne dai de ştire despre cum o duci, când ai să poţi?

— Desigur, spuse Katsa.

El îşi privi picioarele şi îşi drese vocea. Îşi frecă gâtul şi oftă. Din nou, îşi dori atât de mult ca el să nu fi fost acolo! Căci lacrimile aveau să-i curgă pe obraji, iar ea nu le putea opri.

— Ei bine, rosti Raffin. Şi-o să ne vedem într-o bună zi, iubirea mea.

Ea se întinse spre el şi îl luă de gât, iar el o ridică de

la pământ şi o îmbrăţişă puternic. Ea respira în gulerul cămăşii lui şi îl ţinea strâns.

În clipa următoare, picioarele ei se aflau din nou pe pământ. Se întoarse şi se urcă în şa.

— Plecăm acum, spuse ea către Po.

În timp ce caii lor mergeau la trap prin curtea din faţa grajdului, ea nu privi îndărăt.

Traseul urmat de ei era dificil şi schimbător, căci singurul lor plan cert era să se ţină aproape de orice cărare care ar fi putut să-i ducă mai aproape de aflarea adevărului despre răpire. Prima lor destinaţie fu un han, la sud de cetatea lui Murgon, la trei zile distanţă de cetatea lui Randa – un han aflat de-a lungul drumului pe care bănuiau că merseseră răpitorii. Spionii lui Murgon frecventau hanul, aşa cum o făceau şi negustorii, şi călătorii din cetăţile-port ale regatului Sunder, şi, adesea, chiar cei din Monsea. „Este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe“, gândi Po, iar asta nu îi îndepărta din calea lor, dacă ultima lor destinaţie era Monsea.

Nu călătoreau în anonimat. Ochii Katsei o făceau uşor de recunoscut de către oricine din cele şapte regate care avea urechi să audă poveşti. Po era în mod vădit un lienid şi fusese prea adesea subiect de bârfă pentru a fi recunoscut datorită ochilor lui şi persoanei înzestrate în prezenţa căreia se afla. Povestea plecării pripite a Katsei de la curtea lui Randa împreună cu prinţul lienid avea să se împrăştie. Orice încercare de a se deghiza ar fi fost prostească. Katsa nici măcar nu se deranjase să-şi schimbe tunica albastră şi pantalonii care o identificau ca fiind membră a familiei lui Randa. Scopul lor putea fi presupus, pentru că era destul de cunoscut faptul că înzestratul lienid îşi căuta bunicul

dispărut şi era de presupus că domniţa înzestrată îl însoţea. Cercetările lor, traseul ales, chiar şi mesele pe care le-ar fi luat constituiau subiect de bârfă.

Totuşi, oamenii ar fi fost decepţionaţi. Căci nimeni n-avea de unde să ştie că Po şi Katsa nu-l căutau pe bunic, ci motivul răpirii lui. Nimeni n-avea cum să ştie că Po şi Katsa aflaseră de implicarea lui Murgon şi îl suspectau pe Leck din Monsea. Şi nimeni nu putea nici măcar ghici cât de multe era în stare Po să afle punând cele mai simple întrebări cu putinţă.

El călărea bine şi aproape la fel de rapid pe cât i-ar fi plăcut ei. Trecură de copacii pădurilor din sud. Zgomotul produs de copitele cailor o alina şi făcea ca distanţa care se întindea între ea şi oamenii lăsaţi în urmă să-i pară mai puţin împovărătoare. Era bucuroasă de compania lui Po. Era ca o partidă de călărie între prieteni. Dar, mai târziu, când se opriră pentru a-şi dezmorţi picioarele şi pentru a mânca, ea se simţi din nou intimidată de prezenţa lui şi nu ştiu cum să se comporte sau ce să spună.

— Vino să stai aici, Katsa.

El era aşezat pe trunchiul mare al unui copac căzut, iar ea îl privi încruntată de lângă cal.

— Katsa, zise el. Dragă Katsa, n-am să te muşc. Nu-ţi simt gândurile în momentul acesta, exceptând faptul că vreau să ştiu ce te face să nu te simţi bine. Vino şi vorbeşte cu mine.

Iar ea veni şi se aşeză lângă el, dar nu vorbi şi nici măcar nu se uită la el, căci se temea să nu fie atrasă de privirea lui.

— Katsa, spuse el în cele din urmă, după ce stătură şi mestecară în tăcere de ceva vreme, ai să te obişnuieşti cu mine în timp. Vom găsi o cale să ne înţelegem unul cu celălalt. Cum aş putea să te ajut cu

asta? Ar trebui să-ţi zic de fiecare dată când simt ceva cu darul meu? Aşa ai ajunge, poate, să înţelegi?

Nu suna prea atrăgător pentru ea. Ar fi preferat ca el să pretindă că nu simţea nimic. Dar avea dreptate. Erau împreună acum şi, cu cât mai repede lămureau asta, cu atât mai bine.

— Da, răspunse ea.

— Prea bine, atunci. Aşa voi face. Vrei să-mi pui vreo întrebare? Trebuie doar să întrebi.

— Mă gândesc că, spuse ea, dacă tu întotdeauna ştii ce simt eu despre tine, atunci ar trebui să-mi spui mereu ce simţi şi tu despre mine, aşa cum simţi. Întotdeauna.

— Hm. Îi privi braţele. Nu mă prea încântă ideea asta.

— Nici pe mine nu mă încântă faptul că tu-mi cunoşti trăirile, dar n-am de-ales.

— Hm. Se scărpină în cap. Presupun că, teoretic, ar fi corect.

— Ar fi.

— Prea bine. Hai să vedem. Mi-e milă de tine că a trebuit să-l părăseşti pe Raffin. Consider că ai dat dovadă de curaj înfruntându-l pe Randa aşa cum ai facut-o, în privinţa individului ăla, Ellis. Nu ştiu dacă eu aş fi putut să merg până la capăt. Cred că ai mai multă energie decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit vreodată, deşi mă întreb dacă nu eşti puţin cam dură cu calul tău. Mă tot întreb de ce n-ai vrut să te căsătoreşti cu Giddon şi dacă ai facut-o deoarece ai intenţionat să te căsătoreşti cu Raffin. Atunci, dacă e aşa, nu cumva eşti şi mai nefericită că a trebuit să-l părăseşti decât pot eu să-mi dau seama? Sunt foarte mulţumit că ai venit cu mine. Mi-ar plăcea să te văd apărându-te cu adevărat, luptând cu cineva până la

moarte, căci ar fi o privelişte care mi-ar da fiori. Cred că mama te-ar plăcea. Fraţii mei, desigur, te-ar adora. Consider că eşti cea mai certăreaţă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Şi chiar îmi fac griji pentru calul tău.

Se opri, rupse o bucată de pâine, o mestecă şi o înghiţi. Ea îl privea ţintă, cu ochii larg deschişi.

— Asta e tot, deocamdată, spuse el.

— Nu e posibil ca tu să fi gândit toate aceste lucruri în doar o clipă, zise ea, iar el râse şi sunetul fu o mângâiere pentru ea.

Luptă împotriva luminiţelor aurie şi argintie care străluceau în ochii lui, dar pierdu. Când vorbi, vocea lui era moale.

— Acum, mă întreb, zise el, cum se face că nu-ţi’dai seama că ochii tăi mă prind în mreje, aşa cum ai mei te prind pe tine? Nu-mi pot explica, Katsa, dar n-ar trebui ca asta să te stânjenească. Căci suntem amândoi cuprinşi de aceeaşi… atitudine prostească.

Katsa se înroşi, simţindu-se mai mult decât stânjenită de ochii şi de cuvintele lui. Dar asta era şi o uşurare pentru ea. Deoarece, dacă şi el se purta prosteşte, atunci comportamentul ei stupid o deranja mai puţin.

— Am crezut că s-ar putea să o faci dinadins, spuse ea, chestia cu ochii. Am crezut că ar putea fi o parte din darul tău, să mă prinzi în capcană cu ochii tăi şi să-mi citeşti gândurile.

— Nu. Nu, nu e nimic de genul ăsta.

— Cei mai mulţi oameni nu vor să se uite în ochii mei, zise ea. Cei mai mulţi oameni se tem de ei.

— Da. Nici în ochii mei nu se uită oamenii prea mult timp. Sunt prea ciudaţi.

Apoi, ea se uită la ochii lui, se aplecă şi îi studie cu

adevărat, aşa cum nu avusese curajul s-o facă mai înainte.

— Ochii tăi sunt ca nişte lumini. Nu prea par naturali.

El zâmbi.

Mama spune că, atunci când am deschis ochii, în ziua în care culoarea lor s-a definitivat, aproape că m-a scăpat din braţe, atât de tare a tresărit.

— Ce culoare au avut înainte?

— Cenuşii, ca a celor mai mulţi lienzi. Dar ai tăi?

— Habar n-am. Nimeni nu mi-a spus vreodată şi nu cred că a mai rămas cineva pe care să-l pot întreba.

— Ochii tăi sunt frumoşi, zise el, iar ea se simţi încălzită brusc, încălzită de soarele care se strecura printre vârfurile copacilor şi crea petice de lumină.

În timp ce se urcau înapoi în şei şi se întoarseră pe drumul din pădure, ea nu se simţea chiar confortabil în prezenţa lui, dar cel puţin putea să-l privească în faţă acum şi să nu se teamă că-şi punea pe tavă tot sufletul.

Drumul care ducea spre cetatea lui Murgon deveni mai larg şi mai circulat. Când îi zăreau pe Katsa şi Po, oamenii îi priveau lung. În curând, în hanuri şi în casele din jurul cetăţii, va fi cunoscut faptul că acei doi luptători înzestraţi călătoreau împreună, spre sud, pe drumul Murgon.

— Eşti sigur că nu vrei să poposim la regele Murgon, zise Katsa, ca să-i adresezi nişte întrebări? Ar fi mult mai rapid, nu-i aşa?

— După jaf, a lăsat să se înţeleagă foarte clar că nu mai eram bine-venit la curtea lui. Bănuieşte că ştiu ce s-a furat.

— Se teme de tine.

— Da. Şi este genul care să facă un lucru prostesc.

Dacă ne-am duce la curtea lui, probabil că ar pregăti o ofensivă, iar noi probabil că va trebui să începem să rănim oameni. Aş prefera să evit asta, tu nu? Dacă e să se iste ceva neplăcut, lasă să se întâmple asta la curtea regelui vinovat, nu la a celui care e doar un biet complice.

— Vom merge la han.

— Da, spuse Po. Vom merge la han.

Drumul prin pădure se îngustă din nou şi deveni mai pustiu pe măsură ce cetatea lui Murgon rămânea în urmă. Se opriră înainte de căderea nopţii. Îşi ridicară tabăra la o oarecare distanţă de drum, într-o poieniţă cu muşchi pe jos, cu ramuri groase drept acoperiş şi un izvor care părea să fie pe placul cailor.

— Asta-i tot ce-i trebuie unui om, zise Po. Aş putea trăi aici chiar mulţumit. Ce părere ai, Katsa?

— Ai vrea să mănânci carne? Mă duc să prind ceva.

— Şi mai bine, spuse el. Dar va fi întuneric în câteva minute şi n-aş vrea să te rătăceşti, mai ales dacă va fi un întuneric negru ca smoala.

Katsa zâmbi şi traversă pârâiaşul.

— O să-mi ia doar câteva minute. Şi nu mă rătăcesc niciodată. Nici în cel mai negru întuneric.

— Nu-ţi iei nici măcar arcul cu tine? Plănuieşti să strângi de gât un elan cu mâinile goale?

— Am un cuţit în gheată, spuse Katsa, iar apoi se întrebă, preţ de o clipă, dacă ea chiar ar *putea* să strângă de gât un elan cu mâinile goale. Părea posibil. Dar acum ea căuta doar un iepure sau o pasăre, iar cuţitul avea să-i servească drept armă. Se strecură printre copacii noduroşi şi apoi în liniştea umedă a pădurii. Era doar o chestiune de a asculta, de a rămâne în tăcere şi de a se face invizibilă.

Când se întoarse, cinci minute mai târziu, cu un

iepure mare, gras şi jupuit, Po deja făcuse focul. Flăcările aruncau lumini portocalii asupra cailor şi asupra lui însuşi.

— Măcar atât am putut să fac şi eu, zise Po pe un ton sec, şi văd că deja ai jupuit iepurele. Încep să cred că nu voi avea prea multe responsabilităţi în timpul călătoriei noastre împreună, prin pădure.

— Te deranjează? Eşti bine-venit să vânezi şi tu. Poate că aş sta lângă foc, să cârpesc şosetele şi să ţip dacă aud vreun zgomot ciudat.

Atunci, el zâmbi.

— Şi pe Giddon îl tratezi în felul ăsta când călătoriţi? îmi închipui că găseşte asta deosebit de umilitor.

— Bietul Po! Te poţi declara mulţumit că-mi citeşti gândurile, dacă doreşti să te simţi superior.

El râse.

— Ştiu că acum mă necăjeşti. Şi ar trebui să ştii că nu sunt uşor de umilit. Poţi să vânezi pentru a-mi oferi hrană şi să mă învingi de fiecare dată când luptăm, şi să mă aperi când suntem atacaţi, dacă-ţi face plăcere. Îţi voi mulţumi pentru asta.

— Dar n-ar trebui să te apăr dacă am fi atacaţi. Şi, de altfel, mă îndoiesc că trebuie să vânez pentru a-ţi asigura hrana.

— Adevărat. Dar eşti mai bună decât mine, Katsa. Şi nu mă umileşte asta. Mai puse o creangă pe foc. Mă copleşeşte. Dar nu mă umileşte.

Rămase tăcută în noaptea adâncă, privind cum picura sângele din halca de carne pe care o ţinea pe un băţ deasupra focului. Asculta cum sfârâia când atingea focul. În minte, încerca să facă diferenţa între noţiunile „a fi copleşită şi „a fi umilită şi înţelese ce voise Po să spună. Ea nu s-ar fi gândit să facă deosebirea. El avea gândurile atât de limpezi, în timp ce ale ei erau o

furtună permanentă, al cărei înţeles nu prea îl pricepea şi niciodată nu îl stăpânea. Simţi brusc şi acut că Po era mai istet decât ea, mult mai isteţ, şi că, în comparaţie cu el, ea era neşlefuită. O brută care nu gândea şi nu simţea.

— Katsa!

Ea îşi ridică privirea. Flăcările dansau în ochii lui, argintiu şi auriu, şi reflectau cerceii pe care el îi purta în ureche. Toată faţa îi era luminată.

— Spune-mi, zise el. A cui a fost ideea cu Consiliul?

— A fost a mea.

— Şi cine a decis ce misiuni avea Consiliul să îndeplinească?

— În ultimă instanţă, eu.

— Cine a plănuit fiecare misiune?

— Eu cu Raffin, cu Oll şi cu toţi ceilalţi.

El privea cum carnea se prăjea în foc. O întoarse pe a lui, o scutură absent şi astfel sucul stropi focul. Îşi ridică din nou privirile către ea.

— Nu înţeleg cum poţi să ne compari, spuse el, şi să găseşti că tu ai lipsuri în ceea ce priveşte inteligenţa, gândirea sau sentimentele. Eu a trebuit să-mi petrec întreaga viaţă dând formă emoţiilor celorlalţi şi a lor mele în mintea mea. Dacă, uneori, gândurile mele sunt mai limpezi decât ale tale, motivul este că eu am mai mult antrenament. Asta e singura diferenţă dintre noi.

Se concentră din nou asupra cărnii lui. Ea îl urmări cu privirea, ascultând.

— Aş vrea ca tu să-ţi aminteşti de Consiliu. Aş vrea ca tu să-ţi aminteşti că, atunci când ne-am întâlnit, erai pe cale de a-l salva pe bunicul meu, pentru niciun alt motiv decât acela că tu nu credeai că el merita să fie răpit.

Po se aplecă spre foc şi mai puse o creangă. Şedeau

tăcuţi, cuibăriţi lângă foc, înconjuraţi de întuneric.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Dimineaţă, ea se trezi înaintea lui. O luă pe firul apei în jos, până când găsi un loc unde se forma ceva mai mare decât o baltă, dar mai mică decât un iaz. Acolo, ea se îmbăie cât de bine putu. Tremura, dar n-o deranjau răceala aerului şi a apei; o treziră complet. Când încercă să-şi desfacă părul şi să-l descâlcească, avu parte de frustrarea obişnuită. Trăgea şi smulgea, dar degetele ei nu reuşeau să-şi găsească drumul printre noduri. Îl legă la loc. Se zvântă cât de bine putu şi se îmbrăcă. Când se întoarse în luminiş, el era treaz, legându-şi coburii.

— Mi-ai tăia părul dacă te-aş ruga?

El o privi nedumerit, ridicând din sprâncene.

— Încerci cumva să te deghizezi?

— Nu, nu e asta. Este doar faptul că mă înnebuneşte şi nu l-am vrut niciodată, şi mi-ar fi mult mai comod dacă nu l-aş avea.

— Hm. Examină nodul cel mare adunat la ceafa ei. Este ca şi cum ar fi ţesut, precum cuibul unei păsări, spuse el şi, văzând privirea ei încruntată, râse. Dacă tu chiar vrei, aş putea să ţi-l tai. Dar nu-mi închipui că ai fi deosebit de încântată de rezultat. De ce nu aştepţi până ajungem la han, ca să o rogi pe nevasta hangiului s-o facă, sau pe una dintre femeile din cetate?

Katsa oftă.

— Foarte bine. Pot să mai trăiesc cu asta timp de încă o zi.

Po dispăru în jos pe cărarea pe care ea tocmai venise. Îşi rulă pătura şi începu să-şi pună lucrurile pe cal.

Drumul se îngusta pe măsură ce înaintau spre sud, iar pădurea devenea tot mai deasă şi mai întunecată. Po mergea în frunte, în ciuda protestelor Katsei. El insista ca, atunci când ea stabilea ritmul, porneau acceptabil, dar, invariabil, nu după mult timp, galopau într-o viteză apropiată de cea la care puteai să-ţi rupi gâtul. De aceea, îşi asumase sarcina de a-l apăra pe calul Katsei de stăpână.

— Zici că te gândeşti la cal, spuse Katsa când se opriră odată să adape caii într-un pârâu care traversa drumul. Dar cred că e doar faptul că nu poţi să ţii pasul cu mine.

Po râse de remarca ei.

— Încerci să mă momeşti, dar n-o să meargă.

— Apropo, zise Katsa, tocmai mi-a trecut prin minte că n-am mai exersat lupta noastră de când ţi-am descoperit decepţia, iar tu ai fost de acord să încetezi să mă mai minţi.

— Nu, de fapt, de când m-ai pocnit în falcă pentru că erai furioasă pe Randa.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Bine, spuse ea. Tu vei conduce. Dar cum rămâne cu antrenamentele? Nu vrei să le continuăm?

— Desigur, acceptă el. Diseară, poate, dacă va fi încă lumină când poposim.

Călăreau în tăcere. Gândurile Katsei rătăceau, iar ea descoperi că, atunci când gândurile i se îndreptau spre orice avea legătură cu Po, trebuia să se controleze şi să fie cu grijă. Dacă trebuia să se gândească la el, atunci avea să fie ceva nesemnificativ. El avea să nu se aleagă cu nimic din imixtiunile în gândurile ei, în timp ce călătoreau de-a lungul drumului liniştit din pădure.

Îi trecu prin minte cât de expus trebuia să fie el la

aceste intruziuni. Ce se întâmpla dacă el se gândea la o problemă complicată, se concentra puternic şi o mare mulţime de oameni apărea. Sau chiar şi o singură persoană, care-l vedea şi considera că ochii lui erau ciudaţi sau îi admira inelele, sau voia să-i cumpere calul. Îşi pierdea concentrarea când alţi oameni se infiltrau în gândurile lui? Cât de enervant trebuia să fie?

Apoi, ea se întrebă: ar putea să-i atragă atenţia fără să-i zică vreo vorbă? Dacă avea nevoie de ajutorul lui sau dorea să se oprească, putea să-l strige în gând? Trebuia să fie posibil. Dacă o persoană aflată în raza lui de acţiune dorea să comunice cu el, Po trebuia să ştie asta.

Îl privi cum călărea în faţa ei, cu spatele drept şi braţele ferme. Cămaşa lui albă avea mânecile suflecate până la coate, ca de obicei. După aceea, privi copacii şi urechile calului, şi pământul care se întindea în faţa ei. Îşi goli mintea de orice avea legătură cu Po. „Voi vâna o gâscă pentru cină, se gândi ea. Frunzele din aceşti copaci sunt pe cale de a-şi schimba culoarea. Vremea e minunată şi răcoroasă.”

Şi apoi, cu toată puterea ei, îşi concentră atenţia asupra cefei lui Po şi îi strigă numele în minte. El trase căpăstrul atât de puternic, încât calul se opri brusc, se clătină şi aproape că se lăsă în jos. Iar calul ei aproape că se ciocni cu al lui. El părea atât de speriat şi surprins – şi nervos –, încât ea nu se putu abţine: izbucni în râs.

— În numele Lienidului, ce-i cu tine? încerci să mă sperii de moarte? Nu e destul că-ţi nenoroceşti propriul cal, dar încerci să-l termini şi pe al meu?

Ştia că el era furios, dar nu se putu opri din râs.

— Iartă-mă, Po, încercam doar să-ţi atrag atenţia.

— Şi presupun că nu-ţi trece niciodată prin minte s-o iei cu binişorul. Dacă ţi-aş spune că acoperişul meu trebuie reparat, ai începe prin a-mi dărâma casa.

— Oh, Po, nu fi mânios. Îşi înăbuşi hohotul de râs care i se ridica din gât. Zău, Po, habar n-aveam că te vei speria în halul ăsta. N-am crezut că *as putea* să te sperii. Nu m-am gândit că darul tău permitea una ca asta.

Tuşi şi se forţă să afişeze o mască a penitenţei, care oricum n-avea să-l prostească nici pe cel mai incompetent cititor de gânduri. Dar ea chiar nu voise asta, cu adevărat nu voise, iar el trebuia s-o ştie. Şi, în cele din urmă, faţa i se destinse, iar un zâmbet îi răsări pe buze.

— Uită-te la mine, spuse el fără să fie nevoie, căci zâmbetul o prinsese în capcană. Acum, rosteşte-mi numele în minte, ca şi când ai vrea să-mi atragi atenţia – liniştit. La fel de liniştit ca şi când l-ai rosti cu voce tare.

Ea aştepta o clipă, iar apoi îl gândi. „Po."

El încuviinţă.

— Atât trebuie doar.

— Păi, asta a fost uşor.

— Şi vei observa că n-a avut niciun efect negativ asupra calului.

— Foarte amuzant. Putem să exersăm în timp ce călărim?

Şi, tot restul zilei, ea îl strigă din când în când în minte. De fiecare dată, el ridica mâna pentru a-i arăta că auzise. Chiar şi când ea şoptea. Aşa încât se hotărî să nu-l mai strige, căci era limpede că funcţiona şi fiindcă nu voia să-l plictisească. El se uită peste umăr la ea şi dădu din cap, iar ea ştiu că o înţelesese. Şi călărea în urma lui, cu ochii larg deschişi, şi încerca să

priceapă cum de puteau să poarte o aşa-zisă discuţie fără să rostească vreun cuvânt.

Campară lângă un heleşteu înconjurat de marii copaci din Sunder. În vreme ce-şi dezlegau coburii de pe cai, Katsa fu sigură că văzuse o gâscă prin stufăriş, legănându-se pe malul opus. Po îşi miji ochii.

— Chiar pare să fie o gâscă, spuse el, şi nu mi-ar displăcea un copan la cină.

Aşa încât Katsa porni, apropiindu-se în tăcere de gâscă. Aceasta n-o observă. Se hotărî să meargă direct la ea şi să-i sucească gâtul, aşa cum făceau femeile de la bucătărie în coteţele de păsări ale castelului. Dar, când se furişă mai aproape, gâsca o auzi şi începu să gâgâie şi să alerge spre apă. Ea fugi după pasăre, iar aceasta îşi deschise aripile ample şi se înălţă în aer. Katsa sări şi-o prinse cu mâinile de mijloc. O doborî drept în heleşteu, surprinsă de mărimea ei. Iar acum, se lupta în apă cu o gâscă enormă, care bătea din aripi, ciupea, stropea cu apă şi dădea din picioare – dar numai pentru o clipă. Căci mâinile îi erau deja în jurul gâtului, iar acesta fu răsucit înainte ca pasărea să-şi poată înfige ciocul în vreo parte a corpului ei.

Se întoarse la ţărm şi fu surprinsă să-l vadă pe Po în picioare, cu gura căscată. Ea stătea în heleşteu, cu apa curgându-i din păr şi din haine, şi ţinea pasărea uriaşă de gât, pentru ca el s-o vadă.

— Am prins-o! anunţă ea.

El o privi ţintă vreme de o clipă, pieptul lui ridicându-se şi coborând, căci se părea că alergase la vederea luptei din apă. Îşi frecă tâmplele.

— Katsa, în numele Lienidului, ce faci?

— Ce vrei să spui? Am prins o gâscă.

— De ce nu ţi-ai folosit cuţitul? Te afli în heleşteu.

Eşti udă toată.

— E doar apă, zise ea. Oricum, era vremea să-mi spăl hainele.

— Katsa…

— Am vrut să văd dacă pot s-o fac, spuse ea. Ce-ar fi dacă aş călători vreodată fără arme şi ar trebui să mănânc? E bine de ştiut cum să prinzi o gâscă fără să foloseşti arme.

— Ai fi putut să stai în tabăra noastră şi să tragi spre ea, peste heleşteu, dacă ai fi vrut. Am văzut cum tintesti.

— Dar acum ştiu că pot să fac asta, zise ea simplu.

El dădu din cap şi îi întinse o mână.

— Ieşi de acolo înainte să răceşti. Şi dă-mi mie asta. O voi jumuli în vreme ce tu te schimbi cu haine uscate.

— Eu nu răcesc niciodată, spuse ea în timp ce-şi croia drum spre mal.

Atunci, el râse.

— O, Katsa, sunt sigur că tu nu răceşti. Îi luă gâscă din mână. Mai poţi lupta? Putem exersa în vreme ce gâscă se coace.

Acum, să lupte cu el era ceva diferit, căci ştia care-i sunt avantajele. Să simuleze o lovitură era o risipă inutilă de energie, băgă Katsa de seamă. Nu avea niciun avantaj mental asupra lui, deş- teptăciunea nu-i folosea la nimic. Singurele ei avantaje erau viteza şi ferocitatea. Iar acum, că ştia asta, deveni destul de uşor să-si adapteze strategia. Nu pierdea timpul cu creativitatea. Doar îl lovea cu pumnii cât de repede şi tare putea. Se poate ca el să fi ştiut încotro şi-ar îndrepta următoarea lovitură, dar, după un şir de lovituri, pur şi simplu nu mai putea să ţină pasul cu ea, nu se putea mişca îndeajuns de repede pentru a o

bloca. Se încleştară şi se luptară în timp ce lumina pălea, iar seara se instala. Iarăşi şi iarăşi, el se preda şi se ridica în picioare, râzând şi mormăind.

— Asta e un bun antrenament pentru mine, spuse el, dar nu înţeleg ce ai tu de câştigat. Altceva decât satisfacţia de a mă bate măr.

— Va trebui să inventăm nişte exerciţii noi, zise ea. Ceva care se ne pună la încercare ambele daruri.

— Luptă cu mine şi după ce se întunecă. Ai să descoperi atunci că suntem şi mai potriviţi.

Era adevărat. Cerul nopţii era deasupra lor, un cer întunecat, fără lună şi fără stele. În cele din urmă, Katsa nu mai putu vedea, de-abia reuşea să-i ghicească silueta. Ştia că ea nu mai poate să-l vadă şi se mişca într-un fel care o încurca. Apărarea lui deveni mai puternică. Şi loviturile lui începură s-o atingă cu precizie.

Ea îl opri.

— Este chiar asta, faptul că-mi simţi mâinile şi picioarele?

— Mâinile şi picioarele, degetele de la mâini şi degetele de la picioare, spuse el. Eşti o prezenţă atât de puternică, Katsa! Ai atât de multă energie fizică! O simt permanent. Uneori, chiar şi emoţiile tale par a fi fizice.

Ea miji ochii şi se gândi.

— Ai putea să lupţi cu o persoană fiind legat la ochi?

— N-am făcut-o niciodată – n-am putut să încerc niciodată, desigur, fără să stârnesc suspiciune. Dar, da, aş putea, deşi ar fi mai uşor pe teren deschis. Nu simt foarte clar suprafaţa pădurii.

Ea îl privi fix, o formă neagră, proiectată pe un cer negru.

— Minunat, zise ea. E minunat. Te invidiez. Ar trebui

să luptăm mai des noaptea.

El râse:

— Nu m-aş plânge. Ar fi drăguţ să atac din când în când.

Se mai luptară puţin, până când amândoi călcară pe o creangă zuia, iar Po ateriză pe spate, pe jumătate scufundat în heleşteu. Ieşi, împroşcând apă.

— Cred că ne-am antrenat suficient în întuneric, spuse el. Hai să vedem ce face gâscă.

Gâscă sfârâia deasupra focului. Katsa o încercă folosind furculiţa, iar carnea se desprindea de pe os.

— E perfectă, spuse ea. Am să-ţi tai copanul.

Îi aruncă o privire, iar, în momentul acela, el îşi scotea cămaşa udă. Ea se forţă să-şi golească mintea de orice gând. Să fie la fel de albă ca o coală de hârtie, liberă ca un cer fără stele. El veni spre foc şi se ghemui acolo. Îşi ştergea apa de pe braţele goale şi apoi îşi scutura mâinile spre foc. Katsa privea ţintă gâscă şi desprindea cu grijă copanul, şi se gândea la înfăţişarea cea mai lipsită de expresie de pe un chip de pe care nu se putea citi nimic, în măsura în care şi-ar fi putut-o ea imagina. Se gândi că era o seară răcoroasă. Se gândi că gâscă avea să fie delicioasă, iar ei trebuiau să mănânce cât mai mult posibil. Nu trebuiau s-o irosească.

— Sper că ţi-e foame, îi zise ea. N-aş vrea să irosim gâscă.

— Mor de foame.

Aparent, avea de gând să stea acolo, fără cămaşă, până când focul o să-l usuce. Un semn de pe braţul lui îi atrase privirea, iar ea inspiră adânc şi îşi imagină o carte în care nu scria nimic, plină de pagini goale. Dar apoi, un semn asemănător de pe celălalt braţ îi atrase

atenţia, iar curiozitatea o cuprinse. Nu se putea abţine; îşi miji ochii la braţele lui. Şi era în regulă, asta era acceptabil. Căci nu era nimic în neregulă cu a fi curioasă în legătură cu semnele care păreau a fi pictate pe pielea lui. Benzi late, întunecate, ca o panglică îi înconjurau braţele în locul unde muşchii umărului se terminau şi începeau muşchii braţului. Benzile erau decorate cu desene complicate, iar ea credea că erau de diverse culori. Era greu să-ţi dai seama la lumina focului.

— E un ornament din Lienid, spuse el, ca şi cerceii din urechile mele.

— Dar ce este? întrebă ea. E pictat?

— E un fel de vopsea.

— Şi nu se duce la spălat?

— Nu, timp de mai mulţi ani.

El căută într-unul dintre coburi şi scoase o cămaşă. Şi-o trase peste cap, iar Katsa se gândi la o mare întindere de zăpadă şi respiră uşurată. Îi întinse copanul.

— Oamenii din Lienid sunt înnebuniţi după decoraţiuni, zise el.

— Poartă şi femeile semnele acestea?

— Nu, doar bărbaţii.

— Şi oamenii de rând?

— Da.

— Dar nu-l vede nimeni niciodată, spuse Katsa. Hainele celor din Lienid acoperă partea superioară a braţelor unui bărbat, nu-i aşa?

— Da, spuse Po. Nu sunt la vedere. Este o decoraţiune pe care cu greu o poate zări cineva.

Îi zări ochii zâmbitori, care sclipeau către ea, în lumina focului.

— Ce e? De ce zâmbeşti?

— Este destinat să fie atrăgător pentru soţia mea, zise el.

Katsa aproape că-şi scăpă cuţitul în foc.

— Ai o soţie?

— Cerule, nu! Zău, Katsa. Nu crezi că ţi-aş fi pomenit de ea?

El râdea de-a binelea acum, iar ea pufni.

— Nu ştiu niciodată ce alegi să-mi pomeneşti despre tine, Po.

— Este destinat pentru ochii nevestei pe care se presupune că o voi avea, spuse el.

— Cu cine te vei căsători?

El ridică din umeri.

— Nu m-am imaginat căsătorindu-mă cu cineva.

Ea se trase dincolo de foc şi desprinse celălalt copan pentru ea. Se întoarse şi se aşeză.

— Nu eşti îngrijorat cu privire la castelul şi la moşia pe care le ai? În legătură cu crearea de moştenitori?

El ridică din nou din umeri.

— Nu îndeajuns ca să mă unesc cu o persoană de care să nu vreau să fiu legat. Sunt destul de mulţumit de unul singur.

Katsa fu surprinsă.

— Mă gândisem la tine mai mult ca la o… fiinţă socială, când te afli pe domeniul tău.

— Când sunt în Lienid, mă descurc bine adaptându-mă unei societăţi normale, atunci când trebuie. Dar este doar o prefăcătorie, Katsa. Întotdeauna este doar o prefăcătorie. Sunt constrâns să-mi ascund darul, mai ales de familia mea. Când sunt în cetatea tatălui meu, există o parte din mine care pur şi simplu de-abia aşteaptă să plec în călătorie din nou. Sau să mă întorc în castelul meu, unde sunt lăsat în pace.

Ea înţelegea asta perfect.

— Presupun că, dacă te căsătoreşti, n-ar putea fi decât o femeie în care să ai destulă încredere, ca să-i destăinuieşti adevărul despre harul tău.

Po lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Da. Femeia cu care mă voi căsători va trebui să se corespundă unor cerinţe mai degrabă imposibile. Aruncă osul rămas de la copan în foc şi îşi tăie o altă bucată de gâscă. Suflă asupra cărnii pentru a o răci. Dar tu, Katsa? I-ai frânt inima lui Giddon cu plecarea ta, nu-i aşa?

Simpla pronunţare a numelui o umplu de iritare.

— Giddon. Şi se poate ca tu să nu înţelegi de ce n-am vrut să mă mărit cu el?

— Văd o mie de motive pentru care n-ai vrea să te măriţi cu el. Dar nu ştiu care este motivul tău.

— Chiar şi dacă aş fi vrut să mă mărit, nu m-aş mărita cu Giddon, spuse Katsa. Dar n-o să mă mărit cu nimeni. Sunt surprinsă că n-ai auzit zvonul acesta. Ai fost destul de mult timp la curtea lui Randa.

— O, l-am auzit. Dar, de asemenea, am auzit că eşti o bătăuşă ineficientă şi că Randa te ţine sub papuc. Niciunul dintre aceste zvonuri nu s-a dovedit a fi adevărat.

Ea zâmbi şi îşi aruncă şi ea osul în foc. Unul din cai necheză. Nişte creaturi mici intrară în heleşteu, apa închizându-se în jurul lor cu un pleoscăit. Brusc, ea se simţi încălzită şi mulţumită, şi plină de mâncare bună.

— Eu şi Raffin am vorbit odată despre căsătorie, zise ea. Căci el nu e încântat de ideea căsătoriei cu vreo femeie nobilă, care se gândeşte doar la a se îmbogăţi sau a fi regină. Dar, desigur, el trebuie să se însoare cu cineva. N-are de ales în privinţa asta. Iar să se căsătorească cu mine ar fi o soluţie simplă. Ne înţelegem şi nu l-aş împiedica să se ocupe de

experimentele lui. Nu s-ar aştepta ca eu să-i distrez oaspeţii şi nu m-ar împiedica să mă ocup de Consiliu.

Ea se gândi la Raffin aplecându-se asupra cărţilor şi flacoanelor lui. Probabil că, în clipa asta, lucra la vreun experiment, cu Bann alături de el. Când avea să se întoarcă la curte, probabil că el se va fi căsătorit cu vreo lady sau cu alta. El s-a căsătorit, iar ea nu a fost acolo pentru ca el să-i vorbească despre asta; nu era acolo să-i împărtăşească gândurile ei, dacă ar fi vrut să le asculte, aşa cum făcea întotdeauna.

— În cele din urmă, reluă ea, nu s-a mai pus problema. Am râs în legătură cu asta, deoarece nici măcar n-am putut să încep s-o iau în calcul la modul serios. N-aş fi acceptat niciodată să fiu regină. Iar Raffin va dori copii, lucru pe care eu iarăşi nu l-aş consimţi. Şi n-aş vrea să fiu atât de legată de o persoană, nici măcar de Raffin. Miji ochii spre foc şi oftă gândindu-se la vărul ei ale cărui răspunderi erau atât de apăsătoare. Sper că se va îndrăgosti de vreo femeie care să devină o regină şi o mamă fericită. Asta ar fi lucrul cel mai bun pentru el. Vreo femeie care să-şi dorească o casă plină de copii.

Po îşi înclină capul spre ea.

— Îţi displac copiii?

— Nu mi-au displăcut niciodată copiii pe care i-am întâlnit. Numai că niciodată nu mi i-am dorit. N-am dorit să le dau viaţă. Nu pot să explic asta.

Apoi, şi-l aminti pe Giddon care o asigurase că asta avea să se schimbe. Ca şi când el i-ar fi cunoscut sufletul, ca şi când ar fi avut cea mai vagă înţelegere sufletului ei. Aruncă un alt os în foc şi rupse o altă bucată din carnea de gâscă. Îi simţi privirile şi se uită la el încruntată.

— De ce te uiţi la mine aşa de urât, întrebă el, deşi,

după câte pot eu să-mi dau seama, nu eşti supărată pe mine?

Ea zâmbi.

— Mă gândeam doar că Giddon ar fi descoperit că sunt o nevastă tare enervantă. Mă întreb dacă ar fi înţeles când aş fi plantat un răzor întreg de dediţei-de-mare în grădini. Sau poate că m-ar fi considerat fermecător de domestică.

Po părea încurcat.

— Ce sunt dediţeii-de-mare?

— Nu ştiu dacă voi aveţi alt nume pentru ea în Lienid. E o floare mică, purpurie. O femeie care îi mănâncă frunzele nu va putea naşte copii.

Se înfaşurară în pături şi se culcară în faţa focului care abia mai ardea. Po căscă îndelung, adânc, dar Katsa nu era obosită. Îi veni în minte o întrebare. Dar nu voia să-l trezească în caz că adormise.

— Ce este, Katsa? Sunt treaz.

Nu era sigură dacă se va obişnui vreodată cu chestia asta.

— Mă întrebam dacă aş putea să te trezesc, spuse ea, strigându-te în mintea mea în timp ce dormi.

— Nu ştiu, zise el. Nu simt lucrurile când dorm, dar, dacă sunt în pericol sau dacă se apropie cineva, mă trezesc întotdeauna. Poţi să încerci – căscă din nou dacă trebuie.

— Am să încerc într-o altă noapte, spuse ea, când vei fi mai puţin obosit.

— Katsa, tu nu eşti niciodată obosită?

— Sigur că sunt, răspunse ea, deşi nu-i venea în minte niciun exemplu.

— Ştii povestea regelui Leck din Monsea?

— Nu ştiam că există o poveste.

— Există, zise Po, o poveste care datează de secole şi ar trebui s-o cunoşti dacă tot călătorim în regatul lui. Am să ţi-o spun şi poate că ai să te simţi mai obosită.

Se întoarse pe spate. Ea era culcată pe-o parte şi îi privea profilul în lumina focului pe cale să se stingă.

— Ultimul cuplu regal din Monsea au fost oameni buni. Nu în mod deosebit nişte minţi grozave în ale statului, spuse el, dar aveau sfetnici de soi şi erau mult mai buni faţă de popor decât ar putea mulţi să-şi închipuie astăzi că ar fi un rege şi o regină. Dar nu aveau copii. Nu era un lucru bun, Katsa, aşa cum ar fi pentru tine. Îşi doreau cu disperare un copil, pentru a avea un moştenitor, dar şi fiindcă pur şi simplu îşi doreau unul, aşa cum presupun că-şi doresc majoritatea oamenilor. Şi, într-o bună zi, la curtea lor a sosit un băiat. Un băiat chipeş, având înjur de treisprezece ani, cu o înfăţişare de copil isteţ, cu un petic pe ochi, căci îşi pierduse ochiul când era mai mic. N-a spus de unde venea sau cine îi erau părinţii, sau ce se întâmplase cu ochiul lui. Pur şi simplu, a venit la curte cerşind şi spunând poveşti în schimbul banilor şi mâncării. Servitorii îl duseră înăuntru, căci zicea poveşti atât de minunate – poveşti sălbatice, despre un loc aflat dincolo de cele şapte regate, unde monştri ieşeau din apă şi zburau prin aer, iar armatele năvăleau din peşteri şi oamenii erau diferiţi de toţi cei pe care i-am cunoscut vreodată. În cele din urmă, regele şi regina au aflat despre el, iar băiatul a fost adus înaintea lor pentru a le spune poveşti. I-a fermecat complet… i-a fermecat din prima zi. Le-a fost milă de el, de sărăcia, de singurătatea şi de ochiul lui lipsă. Au început să-l aducă alături de ei la mese sau să întrebe de el când se întorceau din călătorii lungi, sau să-l cheme serile în apartamentele lor. Îl tratau ca pe

un nobil; era educat şi învăţat să lupte şi să călărească. Îl tratau aproape ca şi cum ar fi fost propriul lor fiu. Şi, când băiatul a împlinit şaisprezece ani, fiindcă regele şi regina tot n-aveau un copil al lor, regele a făcut ceva extraordinar. L-a numit pe băiat moştenitorul lui.

— Chiar dacă nu ştiau nimic despre trecutul lui?

— Chiar dacă nu ştiau nimic despre trecutul lui. Iar de aici începe povestea cu adevărat interesantă, Katsa. Căci, la nicio săptămână de când regele îl numise pe băiat moştenitorul lui, regele şi regina au murit de o boală ivită pe neaşteptate. Iar cei doi sfetnici mai apropiaţi ai lor au fost disperaţi şi s-au aruncat în râu. Sau, cel puţin, aşa spune povestea. Nu ştiu dacă au existat martori.

Katsa se ridică într-un cot şi îl privi ţintă.

— Crezi că e ciudat? întrebă el. Eu întotdeauna am considerat că e ciudat. Dar poporul monsean n-a pus niciodată lucrurile sub semnul întrebării şi toţi cei din familia mea care l-au cunoscut pe Leck mi-au spus că sunt un prost dacă pun întrebări. Ei zic că Leck este deosebit de fermecător, chiar şi peticul de pe ochi este fermecător. Ei spun că i-a jelit pe rege şi pe regină îngrozitor de mult şi este imposibil ca el să fi avut ceva de-a face cu decesul lor.

— N-am ştiut niciodată povestea asta, zise Katsa. Şi nici că Leck nu are un ochi. L-ai întâlnit vreodată?

— Nu l-am întâlnit, spuse Po. Dar întotdeauna am avut un sentiment că eu nu l-aş trata aşa cum o fac ceilalţi. În ciuda grozavei sale reputaţii de bunătate faţă de cei mici şi slabi. Căscă şi se întoarse pe o parte. Ei bine, presupun că amândoi vom afla destul de curând dacă îi vom da crezare, în caz că lucrurile merg după cum mă aştept. Noapte bună, Katsa! Mâine, am putea ajunge la han.

Katsa închise ochii şi ascultă cum respiraţia lui devenea calmă şi egală. Cântări povestea pe care i-o spusese. Era greu de împăcat buna reputaţie a regelui Leck cu această poveste. Totuşi, poate că era nevinovat. Poate că existau nişte explicaţii logice.

Se întreba cum vor fi primiţi la han şi dacă vor fi destul de norocoşi ca sa-si încrucişeze cărările cu cineva care deţinea informaţiile pe care le căutau. Ascultă sunetele care veneau dinspre heleşteau şi foşnetul ierbii.

Când crezu că Po adormise, îi rosti numele o dată, cu voce fermă, liniştită. El nu se mişcă. Se gândi la numele lui o dată, liniştită, ca o şoaptă în mintea ei. Din nou, el nu se mişcă, iar respiraţia nu i se schimbă.

Dormea.

Katsa expiră încetişor.

Era cea mai mare proastă din cele şapte regate.

De ce, când ea lupta cu el aproape în fiecare zi, când îi cunoştea fiece părticică a trupului, de ce, când ea şezuse deasupra lui şi se luptase corp la corp cu el pe pământ şi probabil ar putea să-i identifice prinderea în braţe mai rapid decât orice nevastă ar recunoaşte îmbrăţişarea propriului soţ, de ce o stânjenea atât de tare vederea braţelor şi umerilor lui? Văzuse o mie de bărbaţi fără cămaşă până atunci, în sălile de antrenament sau când călătorea cu Giddon şi Oll. Raffin practic se dezbrăca în faţa ei, aşa erau de obişnuiţi unul cu celălalt. La fel era şi în cazul ochilor lui. Dacă nu luptau, corpul lui Po avea acelaşi efect asupra ei ca şi ochii lui.

Respiraţia lui se schimbă, iar ea îşi alungă gândurile. Ascultă cum respiraţia lui redevine ritmică.

N-avea să fie simplu cu Po. Nimic cu Po n-avea să fie simplu. Dar era prietenul ei, iar ea avea să

călătorească împreună cu el. O să-l ajute să-l descopere pe răpitorul bunicului lui. Şi, cu orice preţ, va avea grijă să nu-l mai vâre în niciun heleşteu.

Iar acum, ea trebuia să doarmă. Se întoarse cu spatele la el şi îşi impuse să nu se mai gândească la nimic.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Hanul era o clădire mare, înaltă, construită din buşteni solizi. Cu cât mai adânc pătrundeai în partea sudică a cetăţii Sunder, cu atât mai masiv şi mai dens era lemnul copacilor, deci cu atât mai puternice şi mai impozante – casele şi hanurile. Katsa nu petrecuse mult timp în partea centrală a Sunderului; unchiul ei o trimisese acolo de două sau de trei ori, probabil. Dar pădurile sălbatice şi orăşelele simple, cu case solide şi prea îndepărtate de graniţe pentru a fi implicate în prostia regilor o încântaseră întotdeauna pe Katsa. Pereţii hanului păreau a fi ziduri de castel, dar mai întunecaţi şi mai calzi.

Stăteau aşezaţi la o masă, într-o încăpere plină de oameni care şedeau la mese – mese greoaie, de culori închise, făcute din acelaşi lemn ca şi pereţii. Era acea perioadă a zilei când oamenii din cetate şi călătorii deopotrivă veneau şuvoaie în marea sală de mese a hanului şi stăteau jos pentru a vorbi şi a râde la o cupă cu ceva tare de băut. Conteniseră şoaptele care cuprinseseră încăperea când Po şi Katsa intraseră pe uşă. Oamenii erau zgomotoşi acum şi joviali, şi, chiar dacă mai trăgeau cu coada ochiului la înzestraţii cu sânge regal, peste cupele şi scaunele lor, ei bine, cel puţin, nu se holbau de-a dreptul.

Po stătea rezemat în scaunul lui. Ochii îi licăreau leneş, privind în jurul încăperii. Bea din cupa lui de

cidru, iar cu degetul trasa urma rotundă pe care aceasta o lăsase pe masă. Îşi sprijini cotul pe masă şi-şi lăsă capul pe mână. Căsca. „Arată, gândi Katsa, ca şi când i-ar trebui doar un cântec de leagăn pentru a adormi instantaneu. Se preface de minune.“

Apoi, privirea lui poposi asupra ei şi el schiţă o tentativă de zâmbet.

— Nu cred că vom sta multă vreme la acest han, spuse el pe un ton coborât. În această încăpere există bărbaţi care deja sunt interesaţi de noi.

Po îl informase pe hangiu că ei doreau să ofere bani pentru orice informaţie legată de răpirea bunicului Tealiff. Bărbaţii – în special cei din Sunder, dacă sunt la fel ca regele lor – ar face multe pentru bani. Ar renunţa la loialitate şi ar spune adevăruri pe care promiseseră să nu le dezvăluie. Ar inventa şi poveşti, dar asta nu conta, pentru că Po putea scoate ceva dintr-o minciună la fel de bine ca din adevăr.

Katsa sorbi din cupa ei şi privi mulţimea de oameni. Podoabele negustorilor ieşeau în evidenţă dintre ternele nuanţe de maro şi portocaliu ale oamenilor din cetate. Katsa era singura femeie din încăpere, cu excepţia unei servitoare grăbite, fiica hangiului, care alerga printre mese cu o tavă plină de cupe şi căni. Era mică de statură, măslinie şi drăguţă, şi puţin mai tânără decât Katsa. Nu atrăgea nimănui atenţia în timp ce robotea şi nici nu zâmbea cuiva, exceptându-l pe orăşeanul destul de bătrân pentru a-i fi tată. Le adusese lui Katsa şi lui Po băuturile în tăcere, aruncându-i doar o privire rapidă şi timidă lui Po. Majoritatea bărbaţilor din sală îi acordau respectul cuvenit. Dar Katsei nu prea îi plăcură zâmbetele de pe chipurile negustorilor de la masa unde fata servea în momentul acela.

— Câţi ani crezi că are fata asta? întrebă Katsa. Crezi că e măritată?

Po privi masa negustorilor şi sorbi din băutură.

— Şaisprezece sau şaptesprezece, cred. Nu e măritată.

— De unde ştii?

El se opri.

— Nu ştiu. E o bănuială.

— N-a părut a fi o bănuială.

El bău din cupă. Chipul îi era impasibil. Nu fusese o bănuială, ea şda asta. Brusc, îi trecu prin minte cum de putea el şti un asemenea lucru cu atâta certitudine. Îi luă o clipă pentru a-şi calma iritarea stârnită de orice fată care-l admirase vreodată pe Po şi credea că acesta nu-i cunoştea gândurile.

— Eşti imposibil, spuse ea. Nu eşti cu nimic mai bun decât acei negustori. Şi, în plus, numai fiindcă ea stă cu ochii pe tine, asta nu înseamnă că…

— Nu e corect, protestă Po. Nu pot să mă abţin când ştiu. Greşeala mea a fost să ţi-o dezvălui ţie. Nu sunt obişnuit să călătoresc cu cineva care-mi cunoaşte darul. Am vorbit înainte de a gândi cât de necinstit ar fi faţă de ea.

Katsa îşi dădu ochii peste cap.

— Scuteşte-mă de confesiunile tale. Dacă e necăsătorlă, nu pricep de ce tatăl ei o trimite să-i servească pe aceşti bărbaţi. Nu sunt convinsă că e în siguranţă printre ei.

— Tatăl ei stă la bar cea mai mare parte a timpului. Nimeni n-ar îndrăzni să-i facă vreun rău.

— Dar el nu este acolo întotdeauna – acum, nu-i acolo. Şi doar fiindcă nu sar pe ea nu înseamnă că o respectă sau că n-o să o caute mai târziu.

Fata dădu ocol mesei negustorilor, turnându-le cidru

în cupe. Când unul dintre bărbaţi îi atinse braţul, ea se dădu înapoi. Negustorii izbucniră în râs. Bărbatul se întindea spre ea, apoi se retrăgea, apoi iarăşi se întindea şi iarăşi se retrăgea, necăjind-o. Prietenii lui râdeau şi mai tare. Apoi, bărbatul aflat în cealaltă parte a fetei o înşfacă de încheietura mâinii şi o ţinu strâns, iar bărbaţii izbucniră în urale. Ea încercă să-şi tragă mâna, dar bărbătul care râdea nu voia să-i dea drumul. Roşie la faţă de ruşine, nu se uita la faţa nici unuia, ci doar îşi trăgea braţul. Arăta prea mult ca un iepuraş nătâng, încurcat, prins în capcană şi, brusc, Katsa se ridică în picioare. Şi Po se ridică şi o prinse pe Katsa de braţ.

Preţ de o secundă, Katsa aprecie simetria ciudată; exceptând faptul că, spre deosebire de servitoare, ea putea să se smulgă din strânsoarea lui Po, iar, spre deosebire de negustori, Po avea un motiv îndreptăţit s-o ţină de braţ. Iar Katsa n-avea să se smulgă din strânsoarea degetelor lui, căci nu era nevoie. Fusese suficient că se ridicase în picioare. Cei din încăpere înlemniră tăcuţi. Bărbatul dădu drumul mâinii fetei. Se uita fix la Katsa, cu faţa albă şi gura deschisă – teamă, la fel de cunoscută Katsei ca şi propriul trup. Şi fata se uita fix şi încerca să-şi regăsească suflul, şi-şi apăsă mâna pe piept.

— Stai jos, Katsa. Vocea lui Po era scăzută. S-a terminat acum. Stai jos!

Iar ea se aşeză. Cei din încăpere respirară uşuraţi. După câteva clipe, vocile murmurară, apoi vorbiră şi râseră din nou. Dar Katsa nu era sigură că se terminase. Poate că se terminase cu fata şi cu acei negustori. Dar vor mai fi şi alte grupuri de negustori mâine. Iar aceşti negustori aveau să plece şi să-şi găsească altă fată.

Mai târziu în seara aceea, în timp ce Katsa se pregătea de culcare, veniră două fete să-i taie părul.

— E prea târziu, domniţă? întrebă cea mai în vârstă, care ducea foarfecă şi o perie.

— Nu. Cu cât mai curând scap de el, cu atât mai bine. Vă rog, intraţi.

Erau tinere, mai tinere decât fata care servea. Cea mai tânără, o copilă de zece sau de unsprezece ani, ducea o mătură şi un făraş. O aşezară pe Katsa şi se mişcau cu timiditate în jurul ei. Vorbeau puţin. Aproape că nu îndrăzneau să respire, nu chiar înspăimântate, dar pe-aproape. Cea mai mare dezlegă părul Katsei şi începu să-şi treacă degetele prin partea încâlcită.

— Domniţă, iertaţi-mă dacă vă provoc durere.

— Nu mă doare, spuse Katsa. Şi nu e nevoie să-l descâlceşti, vreau să-l tai tot, cât de scurt poţi. La fel de scurt ca al unui bărbat.

Ambele fete deschiseră ochii larg.

— Am tăiat părul multor bărbaţi, zise fata mai mare.

— Poţi să-l tai şi pe al meu aşa cum l-ai tăiat pe al lor, zise Katsa. Cu cât mai scurt îl tai, cu atât mai fericită voi fi.

Foarfecă ţăcănea pe lângă urechile Katsei, iar capul ei deveni din ce în ce mai uşor. Cât de ciudat era să-şi răsucească gâtul şi să nu simtă cum o trăgea părul, coada grea răsucindu-se pe spatele ei. Fata mai mică ţinea mătura şi îndepărta părul în clipa în care cădea pe podea.

— E sora voastră cea pe care am văzut-o servind băuturile în sala de mese? întrebă Katsa.

— Da, domniţă.

— Câţi ani are?

— Şaisprezece, domniţă.

— Şi voi?

— Eu am paisprezece, iar sora mea – unsprezece, domniţă.

Katsa o privi pe fată mai mică adunând părul cu o mătură mai înaltă decât ea.

— Le învaţă cineva pe fetele de la han să se protejeze singure? Porţi un cutit?

— Ne protejează tata şi fratele nostru, spuse simplu fata.

Fetele tăiau şi măturau, iar părul Katsei cădea. Se înfioră, nefiind obişnuită să simtă aerul răcoros pe gât. Şi se întreba dacă alte fete din Sunder şi din cele şapte regate aveau cuţite sau dacă toate se aşteptau ca taţii şi fraţii lor să le protejeze.

Un ciocănit o trezi. Se ridică. Venea dinspre uşa care lega camera ei de a lui Po. Nu dormea de multă vreme şi era miezul nopţii. Luna lumina suficient de bine prin fereastră, aşa încât, dacă n-ar fi fost Po cel care ciocănea, ci un duşman, ea putea să-l vadă destul de bine, să-l bată până îl lăsa fără suflare. Toate aceste gânduri îi trecură prin minte în clipa în care se ridică.

— Katsa, sunt doar eu, strigă vocea prin gaura cheii. E un zăvor dublu. Trebuie să-l deschizi de pe partea ta.

Ea se rostogoli din pat. Dar unde era cheia?

— Cheia mea era atârnată lângă uşă, strigă el, iar ei îi trebui o clipă ca să privească în direcţia indicată de el. Am bănuit doar că erai în căutarea cheii. N-a fost darul meu, deci nu trebuie să te înfurii.

Katsa pipăi de-a lungul peretelui. Degetele ei atinseră o cheie.

— Nu te temi să strigi în halul ăsta? Oricine te-ar putea auzi. S-ar putea să-ţi dezvălui preţiosul dar unei întregi legiuni de iubiţi ai mei.

Râsul său se auzi înăbuşit de dincolo de uşă.

— Aş şti dacă mi-ar auzi vocea cineva. Şi, de asemenea, aş şti dacă tu ai fi cu o legiune de iubiţi. Katsa – ţi-ai tăiat părul?

Ea pufni.

— Asta-i minunat. N-am pic de intimitate şi mi-ai simţit chiar şi părul.

Răsuci cheia în broască şi deschise uşa. Po îşi îndreptă trupul. Avea o lumânare în mână.

— Cerule! exclamă el.

Je vrei?

Ridică lumânarea, ca să-i vadă faţa.

— Po, ce vrei?

— A făcut o treabă mult mai bună decât as fi făcut eu.

— Mă întorc în pat, zise Katsa şi întinse mâna spre uşă.

— Bine, bine. Bărbaţii, negustorii. Bărbaţii sunderani care o necăjeau pe fata aia. Cred că intenţionează să vină la noi în noaptea asta şi să ne vorbească.

— De unde ştii?

— Camerele lor sunt sub ale noastre.

Ea clătină din cap, nevenindu-i a crede.

— Nimeni din hanul ăsta nu are pic de intimitate.

— Simţul meu faţă de ei e slab, Katsa. Nu pot să-i simt pe toţi până în vârful ultimului fir de păr, aşa cum te simt pe tine.

Ea oftă

— În cazul ăsta, ce onoare pe capul meu. Vin la miezul nopţii?

— Da.

— Deţin informaţii?

— Cred că da.

— Ai încredere în ei?

— Nu în mod special. Cred că vor veni curând, Katsa. Când vor veni, voi ciocăni la uşa ta exterioară.

Katsa încuviinţă din cap.

— Prea bine, voi fi gata.

Păşi înapoi în camera ei şi trase uşa după ea. Aprinse o lumânare, îşi stropi faţa cu apă şi se pregăti pentru sosirea târzie, în noapte a negustorilor.

Şase negustori stătuseră aşezaţi în jurul mesei în salon şi râseră de fata care servea. Când ciocănitul lui Po o aduse la uşă, îl zări stând în hol, cu toţi şase, fiecare având o lumânare care arunca o lumină palidă peste chipul bărbos. Erau înalţi şi laţi în spate, enormi pe lângă ea şi chiar şi cel mai mic era mai înalt şi mai lat în umeri decât Po.

Ce mai adunătură de bătăuşi! îi urmă în camera lui Po.

— Sunteţi treji şi îmbrăcaţi, prinţe, domniţă, spuse cel mai mare dintre negustori în timp ce se strecurau în camera lui Po.

Era bărbatul care încercase primul s-o apuce pe faţă de braţ şi primul care o necăjise. Katsa înregistra ironia când acesta le rosti titlurile. Omul n-avea mai mult respect pentru ei decât aveau ei pentru el. Cel care o luase pe fată de mână se afla în spatele lui, iar cei doi păreau să fie conducătorii grupului. Stăteau împreună, în mijlocul camerei, cu faţa la Po, pe când ceilalţi patru se aflau în umbră.

Erau bine făcuţi aceşti negustori. Katsa se duse la uşa laterală, cea care dădea în camera ei, şi se rezemă de ea cu braţele încrucișate. Se afla la câţiva paşi de Po şi de cei doi conducători şi putea să-i vadă şi pe ceilalţi patru. Era mai multă precauţie decât ar fi fost necesară. Dar nu le făcea nici unuia dintre ei rău să

ştie că ea îi urmărea cu privirea.
— Am tot primit vizitatori în cursul nopţii, spuse Po, o minciună uşor de crezut. Nu sunteti singurii călători din han care deţin informaţii despre bunicul meu.
— Fii precaut faţă de ceilalţi, prinţe, spuse cel mai mare dintre negustori. Bărbaţii ar minţi pentru bani.
Po ridică o sprânceană.
— Îţi mulţumesc pentru avertisment. Se lăsă într-o rână, sprijindu-se de masă şi-şi băgă mâinile în buzunare. Katsa afişă un zâmbet îngheţat. Prefera atitudinea îndrăzneaţă a lui Po.
— Ce informaţii aveţi pentru noi? întrebă el.
— Cât plătiţi? întrebă bărbatul.
— Voi plăti oricât face informaţia.
— Suntem şase, zise bărbatul.
— O să vă plătesc în monede divizibile cu şase, spuse Po, dacă asta vrei.
— Am vrut să zic, prinţe, că nu merită să ne pierdem vremea divulgându-ţi informaţii dacă tu nu ne vei recompensa suficient cât să ajungă pentru toţi şase.
Po alese acel moment pentru a căsca. Când vorbi, vocea sa era calmă, chiar prietenoasă:
— N-am să mă tocmesc asupra unui preţ când n-am o fărâmiţă de informaţie de la voi. Veţi fi răsplătiţi corect. Dacă asta nu vă mulţumeşte, sunteţi liberi să plecaţi.
Bărbatul se legănă pe călcâie o clipă. Îi aruncă o privire partenerului. Acesta încuviinţă, iar omul îşi drese vocea.
— Prea bine, spuse el. Avem informaţii care fac legătura între răpire şi regele Birn din Wester.
— Ce interesant, rosti Po, iar farsa începu.
Po puse toate întrebările pe care le-ar fi adresat cineva dacă ar fi condus acest interogatoriu în mod

serios. Care era sursa informaţiilor lor? Era de încredere acela care vorbise despre Birn? Care era motivul răpirii? Fusese Birn sprijinit de un alt regat? Se afla bunicul Tealiff în temniţele lui Birn? Cum erau păzite temniţele lui Birn?

— Ei bine, domniţă, zise Po, aruncând o privire în direcţia ei. Va trebui să trimitem vorbă rapid, astfel încât fraţii mei să ştie să cerceteze temniţele lui Birn din Wester.

— Şi n-o să călătoriţi voi înşivă într-acolo? Omul era surprins şi, cel mai probabil, dezamăgit că nu reuşise să-i trimită pe Po şi Katsa într-o misiune inutilă.

— Noi mergem pre sud şi est, spuse Po. În Monsea şi la regele Leck.

— Leck nu este vinovat de răpire, spuse bărbatul.

— N-am zis niciodată că este.

— Leck nu poate fi învinovăţit. Îţi risipeşti energia cercetând în Monsea, când bunicul tău e în Wester.

Po căscă din nou. Îşi schimbă poziţia centrului de greutate şi-şi încrucişă braţele. Se uită prietenos la bărbat.

— Nu mergem în Monsea în căutarea bunicului meu, spuse el. Este o vizită de curtoazie. Sora tatălui meu este regina din Monsea. A fost foarte supărată din pricina răpirii. Intenţionăm să-i facem o vizită. Poate că vom reuşi să aducem alinare cu veştile voastre, la curtea din Monsea.

Unul dintre negustorii din spate îşi drese vocea.

— Multă boală, acolo, zise din colţul lui, la curtea din Monsea.

Ochii lui Po se îndreptară calm spre bărbat.

— Chiar aşa?

Omul mormăi.

— Familia mea se află în serviciul lui Leck. Rude

îndepărtate. Două fetiţe care lucrau în adăpostul lui, verişoare de vreun grad, ei bine, au murit în urmă cu câteva luni.

— Ce vrei să spui prin „în adăpostul lui“?

— Adăpostul pentru animale al lui Leck. El salvează animale, prinţe. Ştii asta.

— Da, desigur, zise Po. Dar nu ştiam despre adăpost.

Bărbatul părea să se bucure că era în centrul atenţiei lui Po.

Privi la însoţitorii lui şi îşi ridică bărbia.

— Păi, prinţe, are sute de animale, câini, veveriţe, iepuri, care sângerează din tăieturile de pe spate şi burţi.

Po îşi îngustă ochii.

— Tăieturi pe spate şi burţi, repetă el precaut.

— Ştii dumneata. Ca şi când ar fi intrat în ceva ascuţit, spuse bărbatul.

Pentru o clipă, Po îl privi ţintă.

— Desigur. Şi oase rupte? Vreo boală?

Omul se gândi.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre aşa ceva, prinţe. Doar o grămadă de tăieturi şi înţepături care necesită un timp îndelungat pentru a se vindeca. Nespus de lung pentru a se vindeca. Are o echipă de copii care îl ajută să îngrijească micile vietăţi pentru a se vindeca. Se zice că este foarte dedicat animalelor lui.

Po îşi strânse gura pungă. Îi aruncă o privire Katsei.

— Înţeleg, spuse el. Şi ştii cumva de ce boală au murit fetele?

Bărbatul ridică din umeri.

— Copiii nu sunt foarte puternici.

— Am trecut la un alt subiect acum, zise cel mai solid dintre negustori, întrerupându-i. Am convenit să-ţi dăm

informaţii despre răpire, nu despre asta. Vom vrea şi mai mulţi bani pentru supliment.

— Şi, oricum, brusc, am fost atinşi de o boală numită plictiseală, spuse partenerul lui.

— Oh, zise primul, ai poate în minte o modalitate mai amuzantă de petrecere a timpului?

— Într-o companie diferită, spuse bărbatul din colţ.

Râdeau toţi şase, chicotind datorită unei glume doar a lor, pe care Katsa simţea că o înţelege.

— Noroc cu taţii care-şi protejează fiicele şi cu uşile încuiate ale dormitoarelor, zise partenerul primului pe un ton coborât, către prietenii lui, dar nu suficient de coborât pentru auzul ascuţit la Katsei.

Se repezi spre ei, înainte ca hohotul de râs să fi început. Po o blocă atât de rapid, încât ea ştiu că el trebuie să fi reacţionat cu o fracţiune de secundă înaintea sa.

— Opreşte-te! îi ceru el încet. Gândeşte-te. Respiră.

O cuprinse o mânie impulsivă şi îi permise trupului lui să-i blocheze calea către negustori, către cei doi, către cei şase, căci acei bărbaţi erau unul şi acelaşi pentru ea.

— Eşti singurul bărbat din şapte regate care poate ţine o pisică sălbatică în lesă, spuse unul din cei doi bărbaţi.

Ea nu era sigură care anume, căci atenţia îi era distrasă de efectul pe care acele cuvinte le avuseseră asupra lui Po.

— Suntem norocoşi că are un asemenea gardian sensibil, continuă bărbatul. Şi tu eşti un tip norocos. Sălbaticele sunt cele mai amuzante, dacă poţi să le ţii sub control.

Po se uita la ea, dar n-o vedea. Ochii lui scăpărau, gheaţă argintie şi foc auriu. Braţul care o ţinea se

încordă, iar mâna i se strânse pumn. Inspiră, părea că la nesfârşit. Era furios. Katsa văzu asta şi se gândi că el avea de gând să-l lovească pe bărbatul care vorbise, şi, pentru un moment de panică, nu ştiu dacă să-l oprească sau să-l ajute.

Să-l oprească. Avea să-l oprească, căci el nu mai raţiona. Îl prinse de braţe şi îl ţinu strâns. Îi rosti numele în mintea ei:

„Po. Opreşte-te! Gândeşte, vorbi ea în minte, aşa cum îi spusese el. Gândeşte-te.“ El începu să expire, la fel de îndelung cum inspirase. Îşi concentră din nou privirea şi o văzu.

Se răsuci pe călcâie şi rămase alături de ea. Îi privi în faţă pe cei doi bărbați; nici nu mai conta care din ei vorbise.

—Afară!

Tonul lui era foarte calm

—Am vrea să ne primim plata…

Po făcu un pas spre bărbaţi, iar ei se dădură înapoi. Îşi ţinea braţele pe lângă corp cu un calm întâmplător care nu putea să păcălească pe nimeni din cameră.

— Aveţi cea mai vagă idee cui anume vă adresaţi? întrebă el. Vă închipuiţi că veţi primi fie şi un bănuţ având în vedere că aţi vorbit în felul acesta? Sunteţi norocoşi că vă las să ieşiţi fără să vă bat până vă scot dinţii din gură.

— Eşti sigur că n-ar trebui s-o facem? spuse Katsa, privindu-l pe fiecare dintre bărbaţi în ochi, unul după altul. Mi-ar plăcea să fac ceva ca să-i descurajez să nu se mai atingă de fata hangiului.

— N-o vom face, icni unul dintre ei. Nu ne vom atinge de nimeni, jur.

— Dacă o veţi face, veţi regreta, zise ea. Veţi regreta tot restul micilor şi nenorocitelor voastre vieţi.

— N-o vom face, domniţă. N-o vom face. Ieşiră cu spatele către uşă, de pe feţele lor albe dispărându-le rânjetele de superioritate. Era doar o glumă, domniţă, jurăm.

— Ieşiţi! spuse Po. Plata voastră este faptul că nu vă omorâm pentru insulte.

Bărbaţii se înghesuiră să iasă din cameră. Po trânti uşa în urma lor. Apoi, se rezemă de uşă şi se lăsă se alunece, până când ajunse pe podea. Îşi frecă faţa cu mâinile şi lăsă să-i scape un oftat adânc.

Katsa luă o lumânare de pe masă şi se ghemui în faţa lui. Încerca să-i măsoare oboseala şi mânia din gradul de aplecare al capului şi încordarea umerilor. Îşi luă mâinile de la ochi şi-şi rezemă capul de uşă. Se uită la chipul ei pentru o clipă.

— Am crezut cu adevărat c-aş fi putut să-l rănesc foarte grav pe bărbatul ăla, spuse el.

— Nu ştiam că eşti capabil de un asemenea temperament.

— Se pare că sunt.

— Po, zise Katsa când o străbătu un gând. Cum de-ai ştiut când am intenţionat să-i atac? Intenţiile mele se refereau la ei, nu la tine.

— Da, dar am simţit brusc cum îţi creşte energia şi te cunosc destul de bine, ca să bănuiesc când eşti pe cale să te repezi la cineva. Zâmbi pe jumătate obosit. Nimeni nu te-ar putea acuza vreodată că eşti inconsecventă.

Ea pufni. Se aşeză pe podea, în faţa lui şi îşi încrucişă picioarele.

— Şi acum, ai de gând să-mi spui ce-ai aflat de la ei?

— Da. Îşi închise ochii. Ce am aflat. Pentru început, cu excepţia individului din colţ, de-abia dacă au rostit vreun cuvânt adevărat. A fost un joc. Voiau să ne

păcălească, să-i plătim pentru informaţii false. Voiau să-şi ia revanşa pentru incidentul din sufragerie.

— N-au minte, zise Katsa.

— N-au, e adevărat, însă, fără doar şi poate, ne-au ajutat. Leck este, Katsa. Sunt sigur de asta. Bărbatul minţea când spunea că nu Leck este vinovat. Şi totuşi… şi totuşi era şi altceva, ceva foarte ciudat, de care n-am putut să-mi dau seama. Clătină din cap şi se uită lung la mâinile lui, gândindu-se. E ciudat, Katsa. Simt această ciudată… stare de apărare ridicându-se în ei.

— Ce vrei să spui prin „stare de apărare“?

— Ca şi când ei toţi credeau în nevinovăţia lui Leck şi voiau să-l apere în faţa mea.

— Dar tocmai ai zis că Leck e vinovat.

— E vinovat, iar aceşti bărbaţi o ştiu. Dar, de asemenea, ei îl cred nevinovat.

— Dar asta n-are sens.

El dădu din nou din cap.

— Ştiu. Dar sunt sigur de ceea ce am simţit. Vorbesc serios, Katsa, când bărbatul a spus că Leck nu e vinovat de răpire, el minţea. Dar, când a spus, o clipă mai târziu, că „Leck nu poate fi învinovăţit“, el vorbea serios. Era încredinţat că spune adevărul. Po privea spre tavanul întunecat. Am putea concluziona că Leck l-a răpit pe bunicul meu, dar într-un scop nevinovat? Pur şi simplu, nu poate fi asta.

Katsa nu putea înţelege lucrurile pe care Po le aflase, nu mai mult decât înţelegea maniera în care le aflase.

— Nimic din toate asta n-are niciun înţeles, zise ea cu o voce pierdută.

El îşi întrerupse şirul gândurilor pentru o clipă şi se concentră asupra ei.

— Katsa, îmi pare rău. Asta trebuie să fie copleşitor

pentru tine. Sunt capabil să simt o mulţime, vezi tu, de la oamenii care încearcă să mă păcălească, dar care nu ştiu să-şi ferească gândurile şi sentimentele.

Ea nu putea înţelege. Renunţase să încerce a găsi un sens în faptul că regele era atât vinovat, cât şi nevinovat.

Se uita la Po în timp ce acesta era din nou cufundat în gânduri şi-şi privea lung mâinile. Negustorii nu ştiuseră să-şi ferească gândurile şi sentimentele. Dacă era un lucru care putea fi făcut, atunci ea chiar dorea să înveţe cum să-l facă.

Îi simţi privirea şi îşi dădu seama că el o urmărea.

— Ţii ceva lucruri ascunse de mine, spuse el.

Ea tresări, apoi privi în gol pentru clipă.

— Sau o faci, continuă el, de când ai aflat despre darul meu. Vreau să zic, am simţit că-mi ascunzi unele lucruri – aşa cum o faci acum – şi pot să spun că funcţionează, fiindcă darul meu nu-mi indică nimic. Întotdeauna mă simt puţin uşurat când funcţionează, Katsa. Cu adevărat, nu doresc să-ţi aflu toate secretele. Se ridică în picioare, chipul fiindu-i luminat de o idee. Ştii? Întotdeauna ai fi putut să mă laşi lat. Nu te-aş fi oprit.

Atunci, Katsa râse.

— N-aş fi facut-o. Ţi-am promis că nu te voi lovi decât în timpul exerciţiilor.

— Dar, în cazul ăsta, ar fi vorba de autoapărare.

— Nu este.

— Ba este, insistă el, iar ea râse din nou de corectitudinea lui.

— Mai degrabă mi-aş antrena mintea împotriva ta, spuse ea, decât să te las lat de fiecare dată când aş avea un gând pe care n-aş vrea ca tu să-l ştii.

— Da, bine, şi eu aş prefera asta, crede-mă. Dar îţi

acord permisiunea să mă laşi lat dacă vreodată vei avea nevoie s-o faci.

— Mai bine n-ai face-o. Ştii cât de impulsivă sunt.

— Nu-mi pasă.

— Dacă-mi acorzi permisiunea, probabil că o voi face, Po. Probabil că voi…

El îşi ridică mâna.

— Am fi chit. Când luptăm, tu îţi stăpâneşti harul. Eu nu pot să-l stăpânesc pe al meu. Deci tu trebuie să ai dreptul să te aperi.

Ei nu îi plăcea asta. Dar nici nu putea să nu-i înţeleagă punctul de vedere. Nu putea să nu înţeleagă modul drăgăstos în care, de bunăvoie, renunţa la darul lui pentru ea.

— Vei avea mereu o durere de cap, îl avertiză ea.

— Poate că Raffin a inclus printre leacuri şi remediul său contra durerilor de cap. Mi-ar plăcea să-mi schimb culoarea părului, acum, că tu ţi-ai schimbat coafura. Albastru mi se potriveşte, nu crezi?

Din nou, ea râse şi jură în sinea ei că n-avea să-l lovească; n-avea s-o facă decât dacă era cu totul disperată. În clipa aceea, lumânarea aflată pe podea, între ei licări şi se stinse. Conversaţia lor o luase razna cu totul. Plecau spre Monsea în zori, cel mai probabil, şi era miezul nopţii, iar la han şi în cetate toată lumea dormea. Totuşi, ei stăteau pe podea, râzând în întuneric.

— Deci, plecăm spre Monsea, mâine? spuse ea. O să adormim călare.

— Eu am să adorm călare. Tu vei călări ca şi când ai fi dormit zile întregi – ca şi când ar fi un concurs între noi ca să vedem care ajunge primul în Monsea.

— Şi ce vom găsi când vom ajunge acolo? Un rege nevinovat de lucrurile de care se face vinovat?

El se scărpină în cap.

— Întotdeauna am considerat straniu faptul că mama şi tatăl meu n-aveau niciun fel de suspiciuni legate de Leck, chiar şi cunoscându-i povestea. Iar acum, aceşti bărbaţi par să-l considere fără vină în privinţa răpirii, deşi ei ştiu că nu e aşa.

— Poate fi el atât de cumsecade în alte privinţe, încât oricine să-i ierte crimele sau să nu reuşească să le vadă?

Pentru o clipă, el rămase tăcut.

— M-am întrebat... Mi-a trecut prin minte recent... că el ar putea fi înzestrat. Că ar putea avea un dar care schimbă modul în care lumea gândeşte despre el. Există asemenea daruri? Nici măcar nu ştiu.

Ei nu-i trecuse niciodată prin minte. Dar el ar putea fi înzestrat. Cu un ochi lipsă, el ar putea fi înzestrat şi nimeni n-ar şti măcar. Nimeni nici măcar n-ar bănui, căci cine ar bănui existenta unui dar care să controleze bănuielile?

— Ar putea avea darul de a prosti lumea, zise Po. Darul de a încurca lumea cu minciuni, minciuni care se împrăştie din regat în regat. Imaginează-ţi, Katsa, oamenii purtându-i minciunile în vorbele lor şi rostindu-le urechilor care cred; minciuni absurde, care desfiinţează logica şi adevărul, pe tot drumul către Lienid. Poţi să-ţi imaginezi puterea persoanei care are un asemenea dar? Şi-ar putea crea orice reputaţie ar dori. Ar putea lua orice ar vrea şi nimeni nu l-ar considera niciodată vinovat.

Katsa se gândi la băiatul care fusese numit moştenitor, la regele şi regina care muriseră la scurtă vreme după aceea. Sfetnicii care se presupunea că au sărit împreună în râu. Şi un întreg regat de oameni îndoliaţi, care nu s-au gândit niciodată să se întrebe

dacă băiatul avea familie sau trecut, sau sânge monsean curgându-i prin vene – dar care devenise rege.

— Dar bunătatea lui, spuse Katsa pe un ton imperios, animalele. Bărbatul vorbea despre animale însănătoşite.

— Şi ăsta e celălalt lucru, zise Po. Bărbatul credea cu adevărat în filantropia lui Leck. Dar eu sunt singura persoană care consideră că e puţin ciudat că există atât de mulţi câini şi veveriţe tăiate în Monsea, care au nevoie de a fi salvate? Sunt copacii şi stâncile făcute din sticlă pisată?

— Dar el e un om bun, căruia îi pasă de ele.

Po o privi ciudat pe Katsa.

— Şi tu îl aperi, în ciuda logicii care-ţi spune să n-o faci, exact ca părinţii mei şi la fel ca acei negustori. El are sute de animale cu tăieturi ciudate, care nu se vindecă, Katsa, iar copiii din serviciul lui mor de boli misterioase, iar tu nu ai nici cea mai vagă bănuială.

Avea dreptate. Katsa înţelese şi adevărul în toată măreţia sa îi copleşi mintea. Începu să i se formeze ideea unei puteri care se întindea ca o presimţire rea, ca boala însăşi, zăpăcind toate minţile pe care le atingea.

Putea exista un dar mai periculos decât acela care înlocuia vederea adevărului cu ceața falsităţii?

Katsa se cutremură. Pentru că avea să se afle în prezenţa acestui rege, destul de curând. Nu era sigură ce apărare să adopte împotriva unui bărbat care reuşise s-o păcălească, făcând-o să creadă în reputaţia lui de om neprihănit.

Ochii ei urmăriră silueta lui Po, întunecată pe fundalul uşii de culoare închisă. Cămaşa albă era singurul lucru cu adevărat vizibil din el, un cenuşiu

luminos în întuneric. Deodată, ea îşi dori săl poată vedea mai bine. El se ridică şi o ridică şi pe ea în picioare. O duse la fereastră şi îi privi faţa. Luna aprinse o strălucire în ochiul lui argintiu şi o rază se reflectă în aurul din ureche. Katsa nu ştia de ce se simţise atât de agitată sau de ce liniile nasului şi gurii, sau îngrijorarea din ochii lui ar trebui s-o liniştească.

— Ce este? întrebă el. Ce te frământă?

— Dacă Leck are acest har, după cum bănuieşti… începu ea.

— Da.

— … Cum am să mă apăr de el?

El se gândi serios la asta.

— Ei bine, şi asta e uşor, spuse el. Darul meu mă va proteja. Şi te va proteja şi pe tine. Vei fi în siguranţă cu mine, Katsa.

În patul ei, gândurile i se învălmăşeau ca o furtună în minte, dar ea îşi impuse să doarmă. Într-o secundă, furtuna se potoli. Adormi învăluită de o stare de calm.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Pentru a ajunge în cetatea lui Leck, de la han sau din oricare alt punct din Sunder, existau două căi. Pe una se putea călători spre sud, către unul dintre porturile sunderane, pentru a naviga spre sud-est, către Momport, cetatea-port cea mai vestică a peninsulei monseane, de unde un drum ducea spre nord, către cetatea lui Leck, peste câmpia aflată la est de vârfurile celor mai înalţi munţi din Monsea. Această rută era folosită de negustorii care transportau mărfuri şi cele mai multe grupuri în care se găseau femei, copii sau bătrâni.

Cealaltă cale era mai scurtă, însă mai dificilă. Mergea spre sud-est, printr-o pădure sunderană, care devenea

tot mai deasă şi mai sălbatică, şi urca pe munţii ce formau graniţa dintre Monsea, Sunder şi Estill. Cărarea devenea prea stâncoasă şi nepotrivită pentru cai. Cei care traversau munţii o făceau la picior. Un han de fiecare parte a trecătorii adăpostea caii celor care suiau munţii şi îi vindea sau îi înapoia celor care se întorceau din munţi. Aceasta fu ruta pe care Katsa şi Po aveau s-o urmeze.

Cetatea lui Leck se afla la o zi distantă dincolo de trecătoarea muntoasă sau mai puţin chiar, dacă îşi cumpărau alţi cai. Drumul spre cetate şerpuia prin văi inundate de apele care se scurgeau de pe versanţii muntoşi. Era un peisaj cu râuri şi pâraie similar celui din Lienid, îi spuse Po Katsei – precum scrisese regina monseană –, ceea ce-l făcea diferit de tot ce văzuse Katsa vreodată.

În timp ce călăreau, Katsa nu se putea linişti, deşi încerca să se gândească doar la peisajele ciudate din faţa lor. Căci, atunci când se trezise dimineaţă, în hanul sunderan, furtuna de gânduri din noaptea precedentă revenise în mintea ei.

Darul lui Po avea să-l protejeze pe Po de Leck. Iar Po avea s-o protejeze pe ea.

Cu Po, Katsa avea să fie în siguranţă.

O spusese simplu, ca şi când n-ar fi însemnat nimic. Dar, pentru Katsa, nu era uşor să se bizuie pe protecţia altcuiva. Nu făcuse aşa ceva niciodată în viaţa ei.

Şi, în plus, n-ar fi mai uşor pentru ea să-l omoare pe Leck imediat, înainte ca el să rostească vreun cuvânt sau să ridice un deget? Sau să-i pună un căluş, să-l imobilizeze, să găsească vreo modalitate să-l lase cu totul lipsit de puteri? Să menţină controlul şi să-şi asigure propria apărare? Katsa n-avea nevoie de protecţia altcuiva. Trebuia să existe o soluţie, o cale ca

ea să se poată apăra singură de Leck, dacă el avea cu adevărat puterile pe care le bănuiau ei. Trebuia doar să se gândească la asta.

Dimineaţă târziu, cerurile începură să se reverse. Pe la prânz, burniţa deveni ploaie în toată regula, o ploaie rece, necontenită, care răpăia şi ascundea pădurea de privirile lor. În cele din urmă, se opriră uzi până la piele, ca să vadă ce-ar putea face pentru a-şi asigura un adăpost înainte de căderea serii. Crengile încâlcite ale copacilor de pe ambele părţi ale drumului le asigurau un oarecare acoperiş. Legară caii sub un pin enorm, care mirosea a răşină ce curgea din ramurile lui odată cu apa de ploaie.

— Este cel mai uscat loc pe care l-am putea găsi, zise Po. Va fi imposibil să aprindem focul, dar cel puţin nu vom dormi în ploaie.

— Niciodată nu e imposibil să faci un foc, spuse Katsa. Îl fac eu, iar tu găseşte ceva de mâncare.

Aşa că Po porni printre copaci cu arcul său, sceptic, iar Katsa se apucă să facă focul. Nu era uşor, totul fiind ud în jurul ei. Dar pinul protejase acele căzute sub el, iar ea descoperi câteva frunze şi un băţ sau două care nu era îmbibate de apă. Cu o lovitură de cuţit, suflând uşor de câteva ori şi încercând să formeze o pavăză din braţele ei deschise, reuşi să facă o flacără să licărească în micul morman jilav pe care-l alcătuise ea. Faţa i se încălzi când se aplecă deasupra ei. Îi făcu plăcere. Ea întotdeauna se descurca în privinţa focului. Când era cu Oll şi Giddon, focul fusese întotdeauna responsabilitatea ei.

Desigur, o dovadă în plus că nu trebuia să se bizuie pe nimeni pentru a supravieţui.

Lăsă focul să mocnească şi căută ceva cu care să-l

alimenteze. Când Po se întoarse cu apa curgând pe el, în tabăra lor, ea fu recunoscătoare pentru iepurele gras din mâna lui.

— În mod hotărât, darul meu e încă în formare, spuse el ştergându-şi apa de pe faţă. Încă de când am intrat în pădure, am remarcat o mai mare sensibilitate faţă de animale. Iepurele ăsta se ascundea în scorbura unui copac şi mi se pare că n-ar fi trebuit să ştiu că se afla acolo… Se opri la vederea micului foc care scotea fum. O privi cum sufla în foc şi-l alimenta cu vreascurile şi rămu- relele adunate. Katsa, cum ai reuşit? Eşti o minune.

Ea râse auzind asta. El se ghemui lângă ea.

— E bine să te aud râzând, spuse Po. Ai fost atât de tăcută astăzi! Ştii? Mi-e cam frig, deşi nu mi-am dat seama până ce nu am simtit căldura acestor flăcări.

Po se încălzea, se ocupa de cină şi flecărea. Katsa începu să-şi desfacă bagajul şi să atârne pături şi haine de cele mai joase crengi ale pinului, pentru a le zvânta cât de bine se putea. Când carnea iepurelui sfârâi deasupra flăcărilor, Po i se alătură. Desfăşură hărţile şi apropie de foc un colţ muiat. Deschise pachetul de leacuri al lui Raffin şi le inspectă, întinzând plicurile etichetate pe pietre, pentru a se usca.

Era plăcut în tabăra lor, cu picăturile căzând de sus şi cu căldura focului, şi cu mirosul de lemn arzând, şi cu carnea care se frigea. Sporovăială lui Po era plăcută. Katsa întreţinea focul şi zâmbea la auzul spuselor lui. Îi era somn în acea noapte, învelită într-o pătură parţial uscată, sigură că ar putea supravieţui oriunde, pe cont propriu.

Se trezi la miezul nopţii, cuprinsă de un atac de panică, sigură că Po plecase şi că era singură. Dar trebuie că fusese sfârşitul unui vis furişându-se din

mintea ei, căci ea îl auzea pe Po respirând prin răpăitul monoton al ploii. Când se întoarse şi se ridică, îi zări trupul pe pământ, acolo, lângă ea. Se întinse şi-i atinse umărul. Doar ca să fie sigură. N-o părăsise, era acolo şi ei călătoreau împreună, prin pădurea sunderană, spre graniţa monseană. Se culcă din nou şi privi conturul siluetei lui adormite în întuneric.

La urma urmelor, avea să-i accepte protecţia, dacă ar fi avut cu adevărat nevoie de ea. Nu era atât de mândră, încât să nu se lase ajutată de acest prieten. Deja o ajutase într-o mie de feluri.

Şi ea l-ar proteja cu îndârjire, dacă el ar avea nevoie – dacă o luptă devenea primejdioasă pentru el sau dacă avea nevoie de adăpost, sau de mâncare, sau de un foc în ploaie. Sau de orice altceva ar fi putut ea să-i ofere. L-ar fi apărat de orice.

În cazul ăsta, lucrurile erau clare. Îşi închise ochii şi se cufundă în somn.

Katsa nu ştia ce era în neregulă cu ea când se trezi în următoarea dimineaţă. Nu-şi putea explica furia pe care o simţea faţă de el. Nu exista nicio explicaţie şi probabil că el ştia asta, căci n-o întrebă nimic. Doar comentă că ploaia se oprise, o privi cum îşi rula pătura, evitând să-l privească, şi-şi puse lucrurile pe cal. În timp ce călăreau, ea tot nu se uita la el. Şi, cu toate că nu se putea să-i fi scăpat intensitatea furiei ei, el nu făcu niciun comentariu.

Katsa nu era supărată pentru că exista o persoană care îi putea asigura sprijinul şi protecţia. Asta ar fi fost aroganţă, iar ea înţelesese că aroganţa era prostie. Trebuia să se străduiască să fie modestă – un alt aspect în privinţa căruia el o ajutase. O făcuse să se gândească la modestie. Dar nu era asta. Era faptul că

ea nu *ceruse* o persoană în care să aibă încredere, pentru care să facă atât de multe, căreia i s-ar dărui. Ea nu *ceruse* o persoană a cărei absenţă, dacă se trezea în miez de noapte, să o îngrijoreze – nu fiindcă i-ar fi lipsit protecţia lui, ci pur şi simplu pentru că îşi dorea compania lui. Ea nu ceruse o persoană a cărei companie să şi-o dorească.

Katsa nu-şi putea suporta propria stupiditate. Se acoperi cu o carapace de supărare şi-şi alungă toate gândurile din minte.

Când se opriră pentru a-şi odihni caii lângă un iaz umflat de apele ploii, el se rezemă de un copac şi mâncă o bucată de pâine. El o urmărea cu o privire calmă, în tăcere. Nu se uita la Po, dar era conştientă că avea ochii aţintiţi asupra ei, întotdeauna asupra ei. Nimic n-o înfuria mai tare decât felul în care el se rezema de copac şi-şi mânca pâinea, şi o urmărea cu acei ochi strălucitori.

— La ce te uiţi? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Iazul e plin de peşti, spuse el, şi de broaşte. Somni, cu sutele. Nu crezi că e nostim cum eu ştiu toate astea cu atâta limpezime?

Ea l-ar fi lovit pentru calmul lui şi pentru ultima lui abilitate de a număra broaştele şi peştii pe care nu-i putea vedea. Îşi încleştă pumnii, se întoarse şi se forţă să se îndepărteze. Dincolo de drum, între copaci, dincolo de copaci, apoi începu să alerge prin pădure, speriind păsările care îşi luară zborul. Alergă dincolo de izvoare şi de pâlcurile de ferigi, şi de dealurile acoperite cu muşchi. Se năpusti într-un luminiş cu o cascadă care se prăvălea peste stânci şi se aduna într-un mic lac. Îşi aruncă ghetele din picioare, îşi scoase hainele şi sări în apă. Ţipă din cauza frigului care îi

cuprinse trupul deodată, iar gura şi nasul i se umplură de apă. Ieşi la suprafaţă, tuşi şi pufni, cu dinţii clănţănindu-i. Râse din cauza răcelii şi se repezi spre mal. Acum, stând în picioare pe pământ, cu frigul zburlindu-i părul de pe corp, era calmă.

Răcorită şi cu mintea limpede, se întoarse la el. Po şedea rezemat de copac, cu genunchii adunaţi şi ţinându-şi capul în mâini. Stătea gârbovit. Obosit, nefericit. Simţi o undă de tandreţe când îl privi. Apoi, el îşi ridică ochii şi o privi, iar ea desluşi ceea ce nu mai văzuse până atunci. Icni.

Ochii lui erau frumoşi. Chipul lui era frumos în toate trăsăturile sale. La fel şi umerii, şi mâinile. Şi braţele care-i atârnau peste genunchi, şi pieptul care nu se mişca, căci el îşi ţinea respiraţia privind-o. Şi inima din piept. Acest prieten. Cum de nu văzuse până atunci? Cum de nu-l văzuse pe el? A fost oarbă. Apoi, lacrimile îi umplură ochii, căci ea nu ceruse asta. Ea nu-l ceruse pe acest bărbat frumos din faţa ei, în ochii lui citindu-se speranţa a ceva ce ea nu voia.

El se ridică, iar ei i se muiară picioarele. Îşi puse mâna pe cal, ca să se sprijine.

— Nu vreau, spuse ea.

— Katsa. Nici eu n-am plănuit asta.

Ea se apucă de marginile şeii, ca să nu cadă între picioarele calului.

— Tu… tu ai un fel de a-mi distruge planurile, spuse el, iar ea ţipă şi căzu în genunchi, apoi se ridică brusc, furioasă, înainte ca el să poată veni la ea, ca s-o ajute şi s-o atingă.

— Suie-te pe cal, zise ea, chiar acum. Plecăm!

Ea încălecă şi porni fără a fi sigură că el o urma. Călăriră în tăcere şi ea permise doar unui singur gând

să-i pătrundă în minte, iarăşi şi iarăşi. „Nu-mi doresc un sot. Nu-mi doresc un sot.“ Îl potrivi ritmului copitelor calului. Iar dacă el îi afla gândul, cu atât mai bine.

Nici când se opriră pentru noapte, ea nu-i vorbi. Dar nu putea să pretindă că el nu era acolo. Fără să-l vadă, simţea flecare mişcare a lui Po. Îi simţi ochii urmărind-o peste focul pe care-l făcea. El avea să stea acolo, strălucind în lumina focului, iar ea era incapabilă să se uite la el, căci el strălucea şi era frumos, şi ea nu putea suporta asta.

— Katsa, te rog! spuse el în cele din urmă. Măcar vorbeşte cu mine.

Ea se răsuci, pentru a se uita în ochii lui.

— Ce este de vorbit? Ştii ce simt şi ce părere am despre asta.

— Dar ce simt eu? Asta nu contează?

Vocea lui era mică. Atât de neaşteptat de mică în faţa amărăciunii ei, iar asta o făcu să se simtă ruşinată. Se aşeză vizavi de el.

— Po! Iartă-mă! În mod cert, contează. Poţi să-mi spui tot ce simţi.

El păru deodată să nu mai ştie ce să zică. Îşi coborâse privirea şi îşi făcea de lucru cu inelele lui. Trase aer în piept şi se scărpină pe cap, dar, când îşi înălţă chipul pentru a o privi, ea simţi că ochii lui erau goi, că putea vedea prin ei până în adâncul sufletului lui. Ştiu ce avea el de gând să-i spună.

— Ştiu că nu vrei asta, Katsa. Dar nu mă pot abţine. În clipa în care ai apărut deodată în viaţa mea, am fost pierdut. Mă tem să-ţi zic ce-mi doresc, de teamă că tu mă vei… o, nu ştiu, arunca în foc. Sau, şi mai probabil, mă vei refuza. Sau, cel mai rău dintre toate, mă vei dispreţui, spuse el, vocea frângându-i-se şi coborându-

şi privirea. Îşi lăsă capul pe braţe. Te iubesc! Îmi eşti mai dragă sufletului decât am ştiut vreodată că ar putea fi cineva. Şi te-am făcut să plângi. Mă voi opri acum.

Ea plângea, dar nu din cauza cuvintelor lui. Era din cauza unei certitudini pe care ea refuza s-o ia în consideraţie în timp ce stătea în faţa lui. Se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.

El sări.

— Nu, Katsa, te rog!

— Nu mă duc departe, Po. Am nevoie să gândesc, fără tine în mintea mea.

— Mă tem că, dacă pleci, n-ai să te mai întorci.

— Po. Cel puţin, această asigurare i-o putea oferi. Mă voi întoarce.

Pentru o clipă, el o privi.

— Acum, ştiu că vorbeşti sincer. Dar mă tem că, odată ce pleci să te gândeşti, vei hotărî că soluţia este să mă părăseşti.

— N-o voi face.

— N-am de unde să ştiu asta.

— Nu. Spuse Katsa. N-ai cum. Dar trebuie să gândesc singură şi refuz să te las lat, aşa că trebuie să-mi dai voie să plec. Şi, odată ce sunt plecată, va trebui să ai încredere în mine, aşa cum orice persoană fără harul tău ar trebui s-o facă. Şi după cum a trebuit s-o fac şi eu întotdeauna cu tine.

El se uită din nou la ea, cu ochii aceia goi, nefericiţi. Apoi, inspiră adânc şi se aşeză jos.

— Ai grijă să fie o distanţă de cam zece minute între noi, spuse el, dacă vrei să ai intimitate.

O distantă de zece minute era cu mult mai mult decât consi- derase ea că acoperea harul lui, iar ăsta

era un amotiv pentru o altă ceartă. Îi simţi privirea în ceafa pe când trecea printre copaci. Bâjbâi cu mâinile şi cu picioarele în căutarea întunericului, distanţei şi singurăţii.

Singură în pădure, Katsa se aşeză pe un ciot şi plânse. Plânse ca o persoană a cărei inimă era frântă şi se întreba cum, când doi oameni se iubeau reciproc, putea exista o asemenea durere.

Nu putea să-l aibă, şi nu greşea. Nu putea fi niciodată soţia lui. Nu putea să se rupă de la curtea lui Randa doar pentru a se oferi iarăşi – să aparţină altei persoane, să răspundă în faţa altei persoane, să-şi modeleze însăşi fiinţa ei în jurul altor persoane. Indiferent cât îl iubea.

Katsa şezu în întunericul pădurii sunderane şi înţelese trei adevăruri. Îl iubea pe Po. Îl dorea pe Po. Şi n-ar putea fi niciodată a nimănui altcuiva decât a ei înseşi.

După o vreme, începu să-şi croiască drum înapoi spre foc. Nimic nu se schimbase în sentimentele ei. Şi nu era obosită. Dar Po avea să sufere dacă nu dormea, iar ea ştia că el n-avea să doarmă până când ea nu se întorcea.

El era culcat pe spate, complet treaz, privind fix luna care se vedea doar pe jumătate. Se duse la el şi se aşeză în faţa lui. El o privi cu ochii calzi şi nu spuse nimic. Se uită şi ea la el şi-şi dezvălui sentimentele pentru el, astfel încât el să înţeleagă ce simţea, ce dorea şi ce nu putea face. Po se ridică. Îi privi chipul multă vreme.

— Ştii, nu m-aş aştepta să te schimbi dacă mi-ai fi nevastă, spuse el în cele din urmă.

— Să-ţi fiu nevastă m-ar schimba, zise ea.

El se uită în ochii ei.

— Da. Te înţeleg.

Un buştean căzu în foc. Şedeau tăcuţi. Vocea lui, când vorbi, fu ezitantă.

— Tocmai mi-am dat seama că inima frântă nu e singura alternativă la căsătorie, zise el.

— Ce vrei să spui?

El îşi aplecă fruntea o clipă. Apoi, îşi ridică din nou ochii spre ea.

— M-aş dărui ţie oricum vei vrea să mă iei, spuse el atât de simplu, încât Katsa constată că nu era stânjenită.

Îi privi faţa.

— Şi la ce ar duce asta?

— Nu ştiu. Dar am încredere în tine.

Ea îl privi în ochi. El i se oferea. Avea încredere în ea. Aşa cum şi ea avea încredere în el.

Ea nu luase în calcul această posibilitate când şezuse singură în pădure, plângând. Nici măcar nu se gândise la aşa ceva. Iar oferta lui atârna suspendată în faţa lui acum, ca ea să o atingă şi să o accepte; iar ceea ce păruse limpede şi simplu, şi sfâşietor era, din nou, încurcat şi complicat. Dar, de asemenea, exista o speranţă.

Ar putea ea fi iubita lui şi totuşi să-şi aparţină sieşi?

Aceasta era întrebarea, iar ea nu ştia răspunsul.

— Trebuie să mă gândesc, spuse ea.

— Gândeşte-te aici, zise el. Sunt atât de obosit, Katsa! Voi adormi imediat.

Ea încuviinţă.

— Bine, spuse ea. Voi rămâne.

El se întinse şi îi şterse o lacrimă care îi atârna pe obraz. Ea simţi atingerea degetului lui la baza şirei spinării ei şi luptă împotriva senzaţiei, împotriva

dorinţei de a-i acorda permisiunea de a şti ce simte ea. El se întinse. Ea se ridică şi se îndreptă spre un copac aflat dincolo de lumina focului. Se aşeză lângă acesta şi privi silueta lui Po, aşteptând ca el să adoarmă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Ideea de a avea un iubit era pentru Katsa ceva ca descoperirea unui membru pe care nu-l remarcase până atunci. Un braţ în plus sau un deget la picior. Era neobişnuit, iar ea întorcea problema pe toate feţele şi analiza acest lucru ca şi cum ar fi cercetat un deget străin apărut la piciorul ei pe neaşteptate.

Posibilitatea ca acel iubit să fie Po îi diminua întru câtva starea de confuzie. Asta se întâmpla gândindu-se la Po, nu la ideea de a avea un iubit, astfel încât Katsa începu să se simtă suficient de relaxată pentru a lua în consideraţie ce ar însemna să doarmă în patul lui, dar nu să-i fie nevastă.

Îi luă mai mult decât o noapte de gândire. Mergeau prin pădurea sunderană şi vorbeau, şi se odihneau, şi campau ca până atunci. Dar momentele lor de tăcere erau mai stânjenitoare decât înainte, iar Katsa lua pauză din când în când, pentru a-şi ţine sieşi companie şi a gândi de una singură. Nu mai exersau, căci Katsa se ruşina de atingerea lui. Iar el nu insista. Nu insista cu nimic, nici măcar cu conversaţia, nici măcar cu privirea.

Mergeau pe cât de repede permitea drumul. Dar cu cât mai departe călătoreau, cu atât mai mult drumul semăna în cel mai bun caz cu o cărare şerpuind printre râpe şi în jurul unor copaci de o mărime pe care Katsa n-o mai văzuse niciodată. Copaci cu trunchiuri groase cât lungimea unui cal şi ramuri care foşneau mult deasupra lor. Trebuiau să se aplece uneori pentru a

evita perdelele de lujeri care atârnau de pe ramuri. Pământul se ridica pe măsură ce ei se îndreptau spre est, iar pâraiele curgeau în zigzag prin pădure.

Cel puţin, ruta lor îi permitea lui Po să fie distras. El nu se putea abţine să nu privească înjur, cu ochii măriţi.

— E sălbatică pădurea asta. Ai mai văzut vreodată ceva asemănător? E superbă.

Superbă şi plină de animale care îşi făceau provizii pentru iarnă. Uşor de vânat şi uşor de găsit adăpost. Dar Katsa simţea într-un mod palpabil cum caii ei se mişcau la fel de încet ca şi propriile gânduri.

— Cred că am merge mai repede pe jos, spuse ea.

— Caii o să-ţi lipsească atunci când va trebui să-i dăm.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Pe hartă arată că, probabil, cam în zece zile.

— Voi prefera să merg pe jos.

— Tu nu oboseşti niciodată, întrebă Po, nu-i aşa?

— Ba da, dacă n-am dormit multă vreme. Sau dacă duc ceva foarte greu. M-am simţit obosită când l-am cărat pe bunicul tău pe un şir întreg de trepte.

El se uită atent la ea, cu sprâncenele ridicate.

— L-ai cărat pe bunicul meu pe un şir întreg de trepte?

— Da, la castelul lui Randa.

— După o zi şi o noapte de călărit intens?

— Da.

El izbucni în râs, dar ea nu vedea ce era atât de amuzant.

— A trebuit s-o fac, Po. Dacă n-aş fi facut-o, misiunea ar fi eşuat.

— Cântăreşte cât tine şi încă jumătate pe-atât.

Păi, da, şi am obosit când am ajuns în capul scărilor.

Tu n-ai fi fost atât de obosit.
— Eu sunt mai mare decât el, Katsa. Sunt mai puternic. Şi aş fi fost obosit dacă mi-aş fi petrecut noaptea pe cal.
— A trebuit s-o fac. N-am avut de ales.
— Darul tău e mai mult decât lupta, zise el.
Ea nu răspunse şi, după o clipă de uimire, îi uită vorbele. Gândurile i se întoarseră la chestiunea care o frământa. Ca şi când nu se putea abţine de la a o face, cu Po întotdeauna în faţa ei.
Care era diferenţa dintre un soţ şi un iubit?
Dacă îl lua pe Po de soţ, asta însemna să facă promisiuni în legătură cu un viitor pe care ea încă nu-l putea întrezări. Căci, odată devenită soţia lui, avea să fie soţia lui pentru totdeauna. Şi, indiferent de câtă libertate i-ar fi acordat Po, ea avea să ştie întotdeauna că exista un hăţ. Libertatea ei nu i-ar fi aparţinut, ar fi depins de Po dacă i-o acorda sau i-o retrăgea. Că n-avea niciodată să i-o retragă, asta nu prea conta. Dacă nu depindea strict de ea, nu era cu adevărat a ei.
Dacă Po ar fi fost iubitul ei, s-ar fi simţit ea captivă, încolţită într-un anume fel pentru totdeauna? Sau ar fi beneficiat în continuare de libertatea care i se datora ei înseşi?
Într-o seară, stăteau întinşi de o parte şi cealaltă a unui foc pe cale să se stingă, când o nouă îngrijorare o cuprinse. Dacă ea avea să primească mai mult de la Po decât ar fi putut ea să îi dea?
—Po?
Îl auzi întorcându-se pe o parte.
— Da?
— Cum te-ai simţi dacă te-aş părăsi pentru totdeauna? Dacă, într-o zi, m-aş dărui ţie şi, în următoarea, aş pleca – fără promisiuni de întoarcere?

— Katsa, un bărbat ar fi nebun să încerce să te ţină într-o cuşcă.

— Dar asta nu mă lămureşte cum te-ai simţi tu, întotdeauna supus capriciului meu.

— Nu e vorba de capriciul tău. Este o nevoie a sufletului tău. Uiţi că sunt în poziţia unică de a te înţelege, Katsa. Dacă te-ai smulge de lângă mine, aş şti că nu este din cauza lipsei de iubire. Sau, dacă ar fi, aş şti-o şi pe asta. Şi aş şti că e drept ca tu să pleci.

— Dar nu-mi răspunzi la întrebare. Cum te-ai simţi?

Urmă o pauză.

— Nu ştiu. Probabil că aş simţi o mulţime de lucruri. Dar numai unul dintre ele ar fi nefericirea; şi sunt dispus să risc nefericirea.

Katsa privi fix vârfurile copacilor.

— Eşti sigur de asta?

El oftă.

— Sunt mai mult decât sigur.

Era dispus să rişte nefericirea. Şi acesta era miezul problemei. Ea nu putea şti unde avea să ducă acest lucru, iar să continue însemna să rişte tot soiul de nefericiri.

Focul pâlpâi şi se stinse. Era înspăimântată. Căci, atunci când tabăra lor deveni întunecată, şi ea descoperi că preferă să rişte.

În ziua următoare, Katsa ar fi dat orice pentru o cărare dreaptă şi curată, astfel încât călăritul intens şi potcoavele care loveau pământul să-i poată stăvili simţămintele. În loc de asta, drumul mergea ba înainte, ba înapoi, în sus şi în jos prin râpe, iar ea nu ştia cum de se putea abţine să nu ţipe. Căderea serii îi determină să poposească într-o văgăună unde apa curgea şi forma un heleşteu liniştit şi adânc. Muşchiul

acoperea copacii şi pământul. Muşchi care atârnau de pe lujerii din copac şi plonjau în heleşteul care strălucea verde, ca lezpezile din curtea interioară a lui Randa.

— Pari puţin iritată, spuse Po. De ce nu vânezi? Eu am să fac focul.

Le îngădui să fugă primelor câteva animale pe care le întâlni. Se gândi că, dacă intră mai adânc în pădure şi durează mai mult, ar putea să-şi calmeze unele nelinişti. Dar, când se întoarse în tabără, mult mai târziu, cu o vulpe în mână, nimic nu se schimbase. El stătea calm lângă foc, iar ea se gândi că este pe cale să explodeze. Zvârli carnea pe pământ, lângă flăcări. Se aşeză pe o piatră şi îşi prinse capul cu mâinile.

Ştia că era tulburată în sinea ei. Era teamă, simplă şi rece.

Se întoarse către el.

— Înţeleg de ce n-ar trebui ă ne luptăm unul cu celălalt atunci când unul din noi este mânios. Dar oare e rău să ne luptăm când unul din noi este înspăimântat?

El privi focul şi se gândi intens la întrebarea ei. O privi în faţă.

— Cred că depinde de ceea ce speri să câştigi prin luptă.

— Cred că mă va calma. Consider că mă va face să mă simt bine cu… cu tine în preajma mea. Îşi frecă fruntea, oftând. M-ar reda pe mine mie însămi.

El o privi.

— Pare cu adevărat să aibă acest efect asupra ta.

— Vrei să te lupţi cu mine acum, Po?

El o privi îndelung, apoi se îndepărtă de foc şi-i făcu semn să-l urmeze. Ea merse după el, năucită, cu gândurile zumzăindu-i atât de nebuneşte, încât o

paralizau şi, când fură faţă în faţă, îşi dădu seama că se holba prosteşte la el. Scutură din cap pentru a-si reveni, dar nu-i fu de niciun folos.

— Loveşte-mă! îi ceru ea.

El se opri pentru o fracţiune de secundă. Apoi, îşi repezi pumnul spre chipul ei, iar ea îşi aruncă braţul în aer, pentru a-i bloca lovitura. Explozia braţului lovit de braţ o trezi din moleşeală. Avea să lupte cu el şi avea să-l bată. El încă n-o bătuse şi n-avea s-o învingă nici în seara asta. Indiferent de întuneric şi de furtuna din mintea ei, acum, că se luptau, furtuna dispăruse. Gândurile îi erau limpezi.

Ea lovi dur şi repede, cu mâna, cotul, genunchiul, piciorul. Lovi şi el tare, dar era ca şi cum fiecare lovitură stârnea şi mai multă energie în interiorul ei. Fiecare copac pe care-l loveau, fiecare rădăcină peste care călcau o echilibrau. Se simţea bine luptându-se cu Po, iar lupta era crâncenă.

Când se luptau corp la corp pe pământ, ea îşi întoarse faţa şi strigă:

— Aşteaptă. Sânge. Simt gustul sângelui.

El încetă să se mai lupte.

— Unde? Nu în gura ta?

— Cred că e mâna ta, spuse ea.

El se ridică în fund, iar ea se ghemui lângă el. Ea îi luă mâna şi îi cercetă cu atenţie palma.

— Sângerează? Poţi să-ţi dai seama de asta?

— Nu-i nimic. A fost muchia cizmei tale.

— N-ar fi trebuit să luptăm încălţaţi cu cizme.

— Dar nu putem lupta desculţi în pădure, Katsa. Zău, nu-i nimic.

— În afară de...

Ai sânge la gură, zise el, cu o voce amuzată, distrasă, care făcea să fie clar cât de puţin îi păsa de

mâna lui rănită.

Ridică un deget şi aproape îi atinse buza, apoi îşi lăsă degetul în jos, ca şi când şi-ar fi dat seama brusc că făcea ceva ce n-ar fi trebuit. Îşi drese vocea şi îşi luă privirile de la ea.

Şi atunci, ea simţi cât de aproape era el. Îi simţi mâna şi încheietura, caldă sub degetele ei. El era aici, chiar aici, respirând în faţa ei; ea îl atingea. Simţi riscul ca şi când ar fi fost apă rece împroşcată pe pielea ei. Ştiu că venise momentul să aleagă. Ştia ce va alege.

El o privi din nou, iar ea văzu în ochii lui că înţelesese. I se strecură în braţe. Se agăţară unul de celălalt, iar ea plângea, în egală măsură de uşurarea de a fi îmbrăţişată de el şi de teama de ceea ce făcea. El o legănă în braţe şi o strânse, şi îi şopti numele iarăşi şi iarăşi, până când, în cele din urmă, lacrimile i se opriră.

Ea îşi şterse faţa de cămaşa lui. Îl cuprinse cu mâinile de gât. Se simţea caldă în braţele lui şi calmă, şi în siguranţă, şi curajoasă. Iar apoi, ea râse, râse de cât de bine era, de cât de bine se simţea trupul lui lângă al ei. El îi zâmbi, un zâmbet năstruşnic, strălucitor, care o făcu să simtă căldura invadându-i trupul. Apoi, buzele lui îi atinseră gâtul şi se frecară de ceafa ei. Ea icni. Gura lui o găsi pe a ei. Ea se întoarse spre foc.

Ceva mai târziu, în timp ce era culcată alături de el pe muşchi, agăţată de el, hipnotizată de ceva ce buzele lui făceau pe gâtul ei, îşi reaminti de mâna lui sângerândă.

— Mai târziu, mârâi el, iar apoi ea îşi aminti de sângele de la gura ei, dar asta aduse din nou gura lui lângă a ei, gustând, căutând, cu mâinile bâjbâind pe sub hainele ei, iar ale ei pe sub hainele lui. Şi căldura pielii lui, în timp ce trupurile lor se explorau reciproc.

Şi, după toate astea, îşi cunoşteau reciproc trupurile, ca toţi iubiţii. Iar atingerea lui era atât de diferită, făcând-o să-şi dorească mai mult.

— Po, spuse ea când un gând îi trecu rapid prin minte.

— E printre leacuri, şopti el. Există dediţei-de-mare printre leacuri.

Iar mâinile lui şi gura lui, şi trupul lui o readuseră în starea de nepăsare. O îmbăta, acest bărbat o îmbăta şi, de fiecare dată când ochii lui se reflectau în ai ei, ea nu putea să respire.

Aştepta durerea atunci când aceasta veni. Dar icni din cauza violenţei ei; nu era ca nicio altă durere pe care o simţise înainte. El o sărută şi încetini, şi s-ar fi oprit. Dar ea râse şi spuse că, de data asta, avea să accepte durerea şi sângerarea la atingerea lui. El zâmbi cu nasul lângă gâtul ei şi o sărută iarăşi, şi ea se mişcă odată cu el prin valurile de durere. Durerea deveni o căldură care creştea. Creştea şi-i oprea respiraţia. Şi o lăsă fără respiraţie, apoi durerea şi gândurile ei se îndepărtară de trup, aşa încât nu mai rămase nimic decât corpul ei şi corpul lui, şi lumina, şi focul pe care le făcuseră împreună.

După aceea, s-au întins, încălzindu-se unul de la celălalt şi încălziţi de foc. Ea îi atinse nasul şi gura. Legănă cerceii din urechile lui. El o ţinea în braţe şi o săruta, iar ochii lui licăriră reflectându-se în ai ei.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Ea râse.

— Nu m-am pierdut. Dar tu?

El zâmbi.

— Sunt foarte fericit.

Ea urmări cu degetul conturul maxilarului lui până la

ureche şi în jos, până la umăr. Îi atinse semnele care îi încercuiau braţul.

— Şi Raffin s-a gândit că vom ajunge aici, spuse ea. Se pare că sunt singura care nu şi-a dat seama de ce urmează.

— Raffin va fi un rege foarte bun, spuse Po, iar ea râse din nou şi-şi lăsă capul pe încheietura braţului lui.

— Vom porni mâine la drum, zise ea gândindu-se la bărbaţii care nu erau regi buni.

— Da, bine. Te mai doare?

— Nu.

— De ce crezi că se întâmplă aşa? De ce simte o femeie acea durere?

N-avea răspuns pentru aşa ceva. Femeile o simţeau, asta era tot ce ştia.

— Lasă-mă să-ţi curăţ mâna, spuse ea.

— Mai întâi, am să te curăţ eu pe tine.

Ea tremură când el plecă de lângă ea pentru a se îndrepta spre foc şi pentru a găsi apă şi cârpe. Se aplecă în lumină, iar strălucirea şi umbrele îi dansau pe corp. Era frumos. Ea îl admiră, iar el îi aruncă un zâmbet. „Aproape la fel frumos pe cât eşti de vanitos“, gândi ea, iar el râse în hohote.

O surprinse ideea că acesta ar fi trebuit să fie un sentiment ciudat, să fie culcată acolo, urmărindu-l cu privirea, necăjindu-l. Să facă tot ceea ce făcuseră şi să fie ceea ce deveniseră. Dar, în loc de asta, se simţea firesc şi plăcut. Inevitabil. Şi doar în extrem de mică măsură era terifiant.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Purtau conversaţii lungi în care ea nu spunea un cuvânt. Căci Po putea simţi când Katsa dorea să-i vorbească şi, dacă era un lucru pe care ea voia ca el să

îl ştie, darul lui putea să prindă acel lucru. Părea a fi o abilitate folositoare pentru ca ei să exerseze. Iar Katsa descoperi că, cu cât mai uşor devenea să-şi deschidă mintea faţă de el, cu atât mai mult reuşea, la fel de bine, să şi-o închidă. Nu era niciodată pe deplin satisfăcătoare modalitatea de a-şi bloca gândurile, căci, de câte ori îşi ferea sentimentele de el, trebuia să le ferească şi de ea însăşi. Dar totuşi era mai mult decât nimic.

Descoperiră că era mai uşor pentru el să-i culeagă gândurile decât era pentru ea să le formuleze. La început, ea gândea lucrurile pentru el cuvânt cu cuvânt, ca şi când ar fi vorbit, dar în gând. „Vrei să ne oprim şi să ne odihnim, să prind ceva pentru cină? Am rămas fără apă.“

— Sigur că te înţeleg când eşti atât de exactă, spuse el. Dar nu trebuie să te străduieşti atât de tare. Pot să înţeleg şi imagini sau sentimente, sau gânduri în propoziţii neformate.

Şi, la început, asta a fost dificil pentru ea. Se temea să nu fie înţeleasă greşit şi îşi alcătuia imaginile cu aceeaşi grijă cu care-şi formula cuvintele. Peştele prăjindu-se la focul lor. Un pârâu. Dediţeii-de-mare pe care ea trebuie să îi mănânce la cină.

— Dacă tu doar deschizi un gând pentru mine, Katsa, eu îl voi vedea – indiferent cum îl gândeşti. Dacă intenţionezi ca eu să ştiu, aşa va fi.

Dar ce însemna să deschidă un gând pentru el? Să-l menească lui, ca să-l ştie? Ea încerca pur şi simplu să ajungă la mintea lui de fiecare dată când voia ca el să ştie ceva. „Po. Şi apoi să i-l lase lui pentru a aduna esenţa acelui gând.

Părea să funcţioneze. Ea exersa în mod constant, atât comunicând cu el, cât şi nepermiţându-i să-i

asculte gândurile. Încet, încordarea minţii ei slăbi.

Într-o noapte, lângă foc, protejată de ploaie, de un acoperiş de ramuri pe care ea îl construise, îl rugă să-i arăte inelele. El îşi puse mâinile în ale ei. Ea numără. Şase inele simple, din aur, de diferite lăţimi, pe mâna lui dreaptă. Pe stânga, unul simplu, de aur, altul subţire, cu o piatră cenuşie încrustată în mijloc, unul lat şi masiv, cu o piatră albă, strălucitoare şi ascuţită – acesta trebuie că o zgâriase pe ea în seara aceea, lângă terenul de antrenament – şi altul simplu şi din aur, la fel ca primul, dar gravat de jur împrejur cu un desen pe care ea îl recunoscu din marcajele de pe braţele lui. Acest inel o făcuse să se întrebe dacă inelele însemnau ceva.

— Da, zise el. Toate inelele purtate de un lienid înseamnă ceva. Acesta gravat este inelul celui de al şaptelea fiu al regelui. E inelul castelului meu şi al perioadei mele de prinţ. Moştenirea mea.

„Fraţii tăi au inele diferite şi alte marcaje pe braţe decât ai tu?“

— Da.

Ea atinse cu degetul inelul masiv cu piatra albă zimţată.

„Acesta este inelul unui rege.

Da, este pentru tatăl meu. Iar acesta, spuse el, atingându-l cu degetul pe cel mic, cu piatra cenuşie din mijloc, e pentru mama mea. Cel simplu, pentru bunicul meu.

„El n-a fost rege niciodată?”

— Fratele lui mai mare a fost rege. Când acesta a murit, el urma să fie rege dacă ar fi vrut. Dar fiul lui, tatăl meu, era tânăr şi puternic, şi ambiţios. Bunicul era bătrân şi bolnav, şi bucuros să-i cedeze calitatea de rege fiului său.

„Dar în legătură cu mama tatălui tău şi cu mama, şi tatăl mamei tale – porţi inele şi pentru ei?“

— Nu. Au murit. Nu i-am cunoscut niciodată.

Ea îi luă mâna dreaptă.

„Şi acestea? Nu ai destule degete pentru câte inele ai la mâna asta.“

— Acestea sunt pentru fraţii mei, spuse el. Câte unul pentru fiecare. Cel mai gros, pentru cel mai mare şi cel mai subţire, pentru cel mai tânăr.

„Asta înseamnă că fraţii tăi poartă cu toţii un inel şi mai subţire pentru tine?“

— Corect, şi mama, şi bunicul, şi tatăl meu, de asemenea.

„De ce trebuie ca ale tale să fie mai mici numai fiindcă eşti cel mai tânăr?“

— Aşa stau lucrurile, Katsa. Dar inelul pe care îl poartă ei pentru mine e diferit de celelalte. Are încrustată o pietricică aurie şi una argintie.

„Pentru ochii tăi.“

— Da.

„E un inel special pentru darul tău?

— Cei din Lienid îi cinstesc pe înzestraţi.

Ei bine, şi asta era o idee inedită. Ea nu ştiuse să existe cineva care să-i cinstească pe înzestraţi.

„Tu nu porţi inele pentru soţiile fraţilor tăi sau copiii lor?“

El zâmbi.

— Din fericire, nu. Dar ar urma să port unul pentru nevasta mea şi, dacă aş avea copii, aş purta unul pentru fiecare. Mama mea are patru fraţi, patru surori, şapte fii, doi părinţi şi un soţ. Poartă nouăsprezece inele.

„Dar asta e absurd. Cum îşi mai poate folosi degetele?“

El ridică din umeri.

— N-am nicio dificultate în a le folosi pe ale mele. Îi ridică mâinile la gură şi apoi îi sărută articulaţiile degetelor.

„N-ai să mă prinzi purtând atât de multe inele.“

El râse, îi întoarse mâinile şi îi sărută palmele şi încheieturile.

— N-am să te prind făcând nimic din ce n-ai să vrei.

Şi asta fu ceea ce deveni rapid aspectul preferat în legătură cu harul lui Po: el ştia, fără ca ea să-i spună, lucrurile pe care ea *chiar* voia să le facă. Căzu în genunchi în faţa ei acum, cu un zâmbet care părea neastâmpărat. Mâna lui o prinse şi apoi o trase mai aproape. Buzele lui îi mângâiară gâtul. Ea începu să gâfâie, uită orice reproş ar fi fost pe punctul de a îi face şi se bucură de răcoarea inelelor lui pe faţa şi pe corpul ei, şi în orice loc pe care-l atingeau.

— Tu crezi că Leck le-a tăiat chiar el pe animalele acelea, îi spuse ea într-o zi, când călăreau. Nu-i aşa?

El o privi la rându-i.

— Îmi dau seama că este o acuzaţie dezgustătoare. Dar, da, asta e ceea ce cred. Şi, de asemenea, mă întreb ce-i cu boala despre care a vorbit bărbatul acela.

— Tu crezi că el extermină oameni.

Po ridică din umeri şi nu răspunse.

Katsa zise:

— Crezi că regina Ashen s-a încuiat, fugind de el, pentru că a bănuit că e înzestrat?

— M-am întrebat şi în legătură cu asta.

— Dar cum de şi-a dat seama? N-ar fi trebuit ca ea să fie cu totul sub vraja lui?

— Habar n-am. Probabil că el a mers prea departe cu abuzurile lui, iar ea a avut un moment de iluminare mentală. Po ridică o ramură care le atârna în cale şi se

aplecă sub ea. Poate că darul lui funcţionează numai până la un punct.

Sau poate că nu exista niciun dar. Poate că nu era nimic altceva decât o idee ridicolă, pe care ei o inventaseră într-o încercare disperată de a lămuri împrejurările inexplicabile.

Dar un rege şi o regină muriseră şi nimeni nu fusese învinuit. Un rege răpise un bunic şi nimeni nu-l suspectase.

Un rege cu un singur ochi.

Era un dar. Şi, dacă nu era, tot era ceva nefiresc.

Cărarea deveni şi mai îngustă, şi mai năpădită de buruieni, iar ei mergeau mai mult pe lângă cai decât călăreau. Iar acum, toţi copacii păreau să-şi schimbe deodată culoarea, frunze portocalii şi galbene, şi stacojii, şi purpurii, şi cafenii. Încă o zi sau două până să ajungă la hanul unde urmau să-şi lase caii şi apoi urcuşul abrupt în munţi, cu lucrurile pe care le aveau în spate. „Este zăpadă în munţi, spusese Po, şi nu vor fi mulţi călători.te Ei vor trebui să se mişte cu precauţie şi să se ferească de furtuni.

— Dar nu eşti îngrijorată, Katsa, nu-i aşa?

— Nu în mod special.

— Pentru că ţie niciodată nu ţi-e frig şi poţi să dobori un urs cu mâinile, şi să faci un foc când viscoleşte, folosind ţurţuri drept scăpărătoare.

Nu râse la glumele lui, dar nu-şi putu reprima un zâmbet. Campară pentru noapte. Ea pescuia şi, întotdeauna când ea pescuia, el o necăjea, căci nu pescuia folosind o undiţă, aşa cum el ar fi facut-o. Pescuia scoţându-şi cizmele, rulându-şi crăcii pantalonilor şi bălăcindu-se în apă. Apoi, înşfăca orice peşte care se apropia de ea şi i-l arunca lui Po, care stătea pe mal, râzând de ea, curăţând de solzi şi

eviscerând cina, şi ţinându-i ei companie.

— Nu există mulţi oameni ale căror mâini să fie mai rapide decât un peşte, zise el.

Katsa înşfacă o strălucire roz-argintie ce-i trecu pe lângă glezne şi îi aruncă lui Po peştele.

— Nu există mulţi oameni care să ştie că un cal are o piatră prinsă în copită, deşi calul nu dă semne. Poate că sunt capabilă să-mi omor cina la fel de uşor cum omor bărbaţi, dar cel puţin nu conversez cu caii.

— Eu nu conversez cu caii. Am început numai să ştiu când ei vor să ne oprim. Şi, odată ce ne-am oprit, este de obicei destul de uşor să descopăr ce nu e în regulă.

— Ei bine, fără să ţinem cont de asta, mi se pare că nu eşti într-o poziţie în care să te minunezi de ciudăţenia darului meu.

Po se lăsă pe spate, pe coate şi zâmbi.

— Nu cred că darul tău e ciudat. Dar cred că nu este ceea ce crezi tu că e.

Katsa înşfacă o străfulgerare întunecată din apă şi-i aruncă un peşte.

— Ce este atunci?

— Ei, acum, asta n-o ştiu. Dar darul uciderii nu poate explica toate lucrurile pe care poţi să le faci. Faptul că niciodată nu oboseşti. Sau că nu suferi de frig ori de foame.

— Obosesc.

— Şi alte lucruri. Abilitatea pe care o ai în legătură cu focul în timpul unei ploi torenţiale.

— Sunt doar mai răbdătoare decât alţi oameni.

Po pufni.

— Da. Răbdarea m-a frapat întotdeauna ca fiind una dintre caracteristicile tale definitorii. Se feri de peştele care zbură spre capul lui şi se lăsă din nou pe spate, râzând.

— Îţi strălucesc ochii aşa cum stai în apă, cu soarele apunând în faţa ta. Eşti frumoasă.

„încetează.“

— Şi tu eşti un prost.

— Ieşi de acolo, pisică sălbatică. Avem destul peşte.

Ea se bălăci până la mal. Ieşindu-i în cale la marginea apei, el o trase pe muşchiul care se întindea pe pământ. Împreună, adunară peştele şi se îndreptară spre foc.

— Obosesc, zise Katsa. Şi simt frigul şi foamea.

— Bine, dacă spui tu. Dar încearcă să te compari cu ceilalţi oameni.

Să se compare cu ceilalţi oameni.

Se aşeză şi îşi şterse picioarele.

— Ne luptăm în seara asta? întrebă el.

Ea dădu din cap absentă.

El aşeză peştele deasupra flăcărilor şi fredonă, şi îşi spălă mâinile, şi o privi.

Ea stătea jos şi se gândea ce ar putea descoperi făcând o comparaţie cu ceilalţi oameni.

Chiar simţea frigul uneori. Dar nu suferea din această cauza aşa cum sufereau ceilalţi oameni. Simţea şi foamea uneori, dar rezista timp îndelungat cu mâncare puţină, iar foamea n-o făcea să fie slăbită. Nici măcar nu-şi amintea să se fi simţit slăbită din vreun motiv oarecare. Nici nu-şi putea aminti să fi fost bolnavă. Se gândi mai bine şi fu sigură. Nici măcar nu avusese vreo tuse.

Privea fix focul. Aceste lucruri erau puţin neobişnuite. Înţelegea asta. Şi ştia că era chiar mai mult de-atât.

Ea lupta şi călărea, şi se dădea de-a dura, dar pielea ei rareori se învineţea sau se zgâria. Nu-şi rupsese niciodată nici măcar un os. Şi nu suferea de durere aşa cum sufereau ceilalţi oameni.

Chiar şi când Po o lovea foarte tare, durerea era uşor de suportat. Dacă era să fie cinstită, trebuia să admită că nu prea înţelegea ce voiau să spună ceilalţi oameni când se plângeau de durere.

Nu obosea la fel ca restul oamenilor. N-avea nevoie de prea mult somn. În cele mai multe dintre nopţi, se forţa să doarmă numai fiindcă ştia că trebuia.

— Po.

El îşi ridică privirea dinspre foc.

— Poţi să-ţi spui ţie însuţi că trebuie să te duci la culcare?

— Ce vrei să zici?

— Vreau să spun, poţi să fii culcat şi să îţi impui să dormi ori de câte ori vrei, instantaneu?

El miji ochii la ea.

— Nu. N-am auzit niciodată de un asemenea lucru.

— Hm.

O studie pentru o clipă ce păru foarte lungă şi apoi păru să se hotărască s-o lase în ale ei. Ea de-abia îl remarca. Nu i se mai întâmplase până atunci să se gândească la faptul că modul în care îşi controla somnul ar putea fi nefiresc. Şi nu doar că putea să-şi comande să doarmă. Putea să-şi impună să doarmă o anume perioadă de timp. Şi, ori de câte ori se trezea, ştia mereu cât era ceasul. În orice clipă a zilei, de fapt, ştia cât era ora.

Exact aşa cum întotdeauna ştia unde se află şi încotro priveşte.

Unde e nordul? îl întrebă ea pe Po.

El îşi ridică din nou privirile şi cântări o clipă lumina. Arătă spre o direcţie care era aproximativ nord, dar nu exact. Cum de ea ştia acest lucru cu atâta certitudine?

Ea nu se rătăcea niciodată. Niciodată nu avea probleme în a face un foc sau un adăpost. Vâna cu

atâta uşurinţă! Vederea şi auzul îi erau mai bune decât ale oricui dintre cei pe care îi cunoscuse vreodată.

Se ridică brusc în picioare. Făcu câţiva paşi spre heleşteu şi privi în el fără să vadă.

Nevoile fizice care îi limitau pe ceilalţi oameni pe ea n-o limitau. Lucrurile din cauza cărora alţi oameni sufereau n-o atingeau pe ea. Ştia instinctiv cum să trăiască şi cum să se descurce în sălbăticie.

Şi putea omorî pe oricine. La cea mai mică ameninţare legată de supravieţuirea ei.

Katsa se aşeză brusc pe pământ.

Oare supravieţuirea era darul ei?

În clipa în care îşi puse întrebarea, o şi negă. Era doar o ucigaşă, întotdeauna fusese doar o ucigaşă. Omorâse un văr, în văzul tuturor, la curtea lui Randa – un bărbat care n-avea să-i facă rău, nu chiar. Îl omorâse fără un gând, fără să ezite – exact cum aproape fusese să-l omoare şi pe unchiul ei.

Dar *nu* îşi omorâse unchiul. Găsise o cale s-o evite şi să rămână în viată.

Şi intenţia ei nu fusese ca vărul ei să moară. Fusese doar o

copilă, cu darul neformat. Nu se dezlănţuise ca să-l omoare; se dezlănţuise ca să se protejeze, să se apere de atingerea lui. Uitase asta, undeva în timp, când oamenii de la curte începuseră să se ruşineze de ea, iar Randa începuse să-i folosească îndemânarea în scopuri proprii şi să o numească al lui copil ucigaş.

Darul ei nu era uciderea. Darul ei era supravieţuirea.

Râse atunci. Pentru că era aproape ca şi când ar fi zis că darul ei era viaţa şi, desigur, asta era caraghios.

Se ridică din nou în picioare şi se întoarse cu spatele la foc. Po o privi apropiindu-se. N-o întrebă la ce se gândea, nu o deranjă; avea să aştepte până când ea ar

fi vrut să-i spună. Se uită la el cum o măsura, privind-o pe deasupra flăcărilor. Era pur şi simplu curios.

— M-am comparat cu ceilalţi oameni, zise ea.

— Înţeleg, spuse el precaut.

Ea coji pielea unuia dintre peştii prăjiţi şi îşi tăie o bucată. Mestecă şi se gândi.

— Po.

El o privi.

— Dacă ai afla că darul meu nu este uciderea, zise ea, ci supravieţuirea…

El îşi ridică sprâncenele.

— Te-ar surprinde?

El îşi strânse gura pungă.

— Nu. Aşa devine mai clar pentru mine.

— Dar… este ca şi când ai spune că darul meu e viaţa.

— Da.

— E absurd.

— Oare? Nu cred. Şi nu e numai propria ta viaţă, zise el. Ai salvat multe vieţi cu darul tău.

Ea clătină din cap.

— Nu la fel de multe pe câte am distrus.

— Posibil. Dar ai restul vieţii ca să echilibrezi balanţa. Ai să trăieşti mult.

Restul vieţii ei pentru a echilibra balanţa.

Katsa desprinse carnea de pe oasele altui peşte. Sfărâmă carnea moale şi o mâncă, şi se gândi la asta zâmbind.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Brusc, copacii se răriră, iar munţii le ieşiră în întâmpinare şi, odată cu munţii, cetatea în care aveau să-si lase caii. Clădirile erau construite din piatră sau din lemn greu, din Sunder, dar ceea ce îi tăie Katsei

respiraţia era fundalul pe care se profila cetatea. Văzuse dealurile din Estill, dar nu văzuse niciodată munţi. Nu văzuse niciodată copaci argintii, care se căţărau până sus, la cer, şi stânci, şi zăpadă care se căţărau şi mai sus, pe vârfuri incredibil de înalte, care străluceau aurii în lumina soarelui.

— Îmi aminteşte de acasă, spuse Po.

— Lienid arată aşa?

— Anumite zone din Lienid. Cetatea tatălui meu este aşezată lângă nişte munţi ca aceştia.

— Ei bine, spuse Katsa, mie nu-mi aminteşte de nimic, căci n-am văzut nimic asemănător. Aproape că nu pot să cred ce văd acum.

Nu făcură tabără şi nici nu vânară în acea seară. Mâncarea lor fu preparată şi servită de nevasta necioplită, dar prietenoasă a hangiului, ce nu păru interesată de ochii lor de înzestraţi şi care voia să ştie tot ce văzuseră în călătoria lor şi pe oricine pe lângă care trecuseră. Mâncară într-o încăpere încălzită de focul dintr-un şemineu mare, din piatră. Tocană fierbinte, legume fierbinţi, pâine caldă şi toată încăperea numai pentru ei. Scaune cu spătar, pe care să te aşezi, şi o masă, şi farfurii, şi linguri. Băile de după, calde; patul, cald şi mai moale decât îşi amintea Katsa că ar putea un pat să fie. Era lux şi ei se bucurau de el, căci ştiau că era ultima dată când aveau să se delecteze cu un asemenea confort, pentru multă vreme de-acum încolo.

Plecară înainte ca lumina soarelui să se reverse peste piscuri, cu proviziile împachetate de către nevasta hangiului şi cu apă rece din fântâna hanului. Îşi cărau cele mai multe dintre lucruri, tot ceea ce nu lăsaseră în urmă, laolaltă cu caii. Un arc şi o tolbă de

săgeţi, pe spatele Katsei, căci ea era un arcaş mai bun. Niciuna din săbii, cu toate că amândoi aveau asupra lor pumnalul şi cuţitul. Sacii de dormit, ceva îmbrăcăminte, bani, leacuri, hărţile, lista cu contactele Consiliului.

Cerul către care urcau deveni purpuriu, apoi portocaliu şi roz. Cărarea de munte purta semnele trecerii altora – urme de foc, amprente de încălţăminte în pământ. În unele locuri fuseseră construite colibe, pentru a fi folosite de către călători, fără mobilier, dar cu vetre grosolane, funcţionale. Construite prin eforturile conjugate ale regatelor Sunder, Estill şi Monsea într-o vreme, cu mult timp în urmă, când acestea colaborau pentru a asigura trecerea graniţelor în siguranţă pentru toţi călătorii.

— Un acoperiş şi patru pereţi te pot salva în timpul unui viscol pe munte, spuse Po.

— Ai fost vreodată prins de un viscol în munţi?

— Am fost odată, cu fratele meu Silvern. Iesiserăm să ne cățărăm şi o furtună ne-a surprins. Am găsit coliba unui tăietor de lemne – dacă n-am fi găsit-o, probabil că am fi fost morţi. Am fost ţinuţi pe loc patru zile. Timp de patru zile n-am mâncat nimic decât pâinea şi merele pe care le aduseserăm cu noi, şi zăpadă. Mama aproape că ne dăduse dispăruţi.

— Al câtelea frate este Silvern?

— Cel de-al cincilea fiu al tatălui meu.

— Păcat că n-ai avut atunci simţul animalelor pe care-l ai acum. Ai fi putut ieşi să dezgropi o cârtiţă sau o veveriţă.

— Şi să mă rătăcesc pe drumul înapoi spre colibă, spuse el. Fie asta, fie să mă întorc la un frate care ar fi considerat că era îngrozitor de suspect faptul că reuşisem să vânez în timpul viscolului.

Se căţărau peste pământ şi iarbă care la un moment dat lăsară loc stâncilor, se căţărau întotdeauna având în faţă piscurile înalte ale munţilor. Era plăcut să ieşi din pădure, să te caţări, să te mişti rapid. Cerul vast, liber îşi oglindea soarele pe faţa ei şi îi umplea plămânii cu aer proaspăt. Era mulţumită.

— De ce n-ai avut niciodată încredere în fraţii tăi să le spui despre darul pe care îl ai?

— Mama mi-a interzis când eram copil, mi-a interzis cu desăvârşire să le spun. Am urât faptul că a trebuit să ascund asta de ei – în mod special de Silvern şi de Skye, care sunt cei mai apropiaţi de vârsta mea. Dar acum, că-i cunosc pe fraţii mei ca bărbaţi, înţeleg că mama avea dreptate.

— De ce? Nu poţi avea încredere în ei?

— Ba da, în privinţa celor mai multe dintre lucruri. Dar ei toţi sunt plămădiţi din ambiţie, Katsa, fiecare dintre ei, luptându-se unul cu celălalt în mod constant pentru a câştiga favorurile tatălui meu. După cum stau lucrurile acum, eu nu mai reprezint o ameninţare pentru ei – întrucât sunt cel mai tânăr şi n-am niciun fel de ambiţii. Şi ei mă respectă, căci ştiu că ar fi nevoie de toţi şase laolaltă ca să mă poată învinge într-o luptă. Dar, dacă ar fi ştiut adevărul despre darul meu, ar fi încercat să mă folosească. N-ar fi fost capabili să se abţină.

— Dar tu nu i-ai fi lăsat.

— Nu, dar atunci ar fi avut resentimente faţă de mine şi nu sunt sigur că unul dintre ei n-ar fi cedat tentaţiei de a-i spune nevestei sau sfetnicilor lui. Şi aşa ar fi aflat tata… Totul s-ar fi năruit.

Se opriră la un izvor. Katsa bău şi îşi spălă faţa.

— Mama ta prevăzuse asta.

— Şi, pe deasupra, se temea ca nu cumva să afle

tata. Îşi cufundă plosca în apă. Nu e un părinte lipsit de bunătate. Dar e greu să fii rege. Bărbaţii vor încerca întotdeauna să-l lipsească de putere pe un rege, prin toate mijloacele. Aş fi fost mult prea util pentru el. N-ar fi rezistat să nu mă folosească – pur şi simplu, n-ar fi putut. Şi acesta era lucrul cel mai grav de care se temea mama mea.

— N-a vrut niciodată să te folosească drept luptător?

— Cu siguranţă, şi l-am ajutat. Nu aşa cum l-ai ajutat tu pe Randa.

— Tatăl meu nu este tiran precum Randa. Dar, de fapt, mama se temea ca el să nu-mi folosească mintea. Ea voia ca mintea să-mi aparţină mie, nu lui.

Katsei nu i se părea corect ca o mamă să trebuiască să-şi protejeze copilul de tatăl lui. Dar ea nu prea ştia multe despre mame şi taţi. Ea n-avusese o mamă sau un tată care să o protejeze, să-l împiedice pe Randa să o folosească. Poate, mai degrabă decât taţii, regii reprezentau pericolul.

— Bunicul tău a fost de acord că nimeni n-ar trebui să ştie adevărul despre darul tău?

— Bunicul meu a fost de acord.

— Dacă ar afla adevărul acum, tatăl tău ar fi foarte supărat?

— Ar fi furios pe mine, pe mama şi pe bunicul meu. Cu toţii ar fi furioşi. Pe bună dreptate – faptul că i-am ascuns asta e o mare decepţie, Katsa.

— Ai fost obligat s-o faci.

— Chiar şi-aşa. N-ar fi uşor de iertat.

Katsa se urcă pe o grămadă de pietre şi se uită în jur. Nu păreau să fie mai aproape de crestele munţilor care se ridicau în faţa lor. Numai privind în urmă, la pădurea foarte îndepărtată, îşi dădeau seama că urcaseră. Dar şi pentru că temperatura scăzuse, îşi potrivi mai bine

bagajele pe umeri şi păşi pe cărare.

Apoi, gândul la reginele care-şi protejau copiii de regi se înfipse şi mai adânc în mintea ei.

„Po. Leck are o fiică.

— Da. Bitterblue. Are zece ani.

„Bitterblue ar fi putut avea un rol în afacerea asta ciudată. Dacă Leck ar fi încercat să-i facă rău, asta ar explica de ce regina Ashen s-a ascuns împreună cu ea.

Po se opri şi se întoarse, ca să se uite curios la ea.

— Dacă el taie animale de plăcere, nici nu vreau să mă gândesc ce i-ar trece prin minte să-i facă propriei fiice.

Supoziţia atârna în aerul dintre ei, sinistră şi oribilă. Katsa îşi aminti brusc de cele două fetiţe moarte.

— Să sperăm că te înşeli, spuse Po, punându-şi mâna pe stomac ca şi când i-ar fi fost greaţă.

— Să ne mişcăm mai repede, spuse Katsa, asta în caz că am dreptate.

Porniră aproape în fugă. Urmau cărarea în sus, printre munţii care îi despărţeau de Monsea şi de adevărul pe care regatul îl ascundea.

În dimineaţa următoare, se treziră pe podeaua unei colibe prăfuite, în faţa unui foc stins şi în răceala iernii care pătrundea pe sub uşă. Stelele îngheţate se topiră pe măsură ce Katsa şi Po urcau şi lumina se împrăştie deasupra orizontului. Cărarea deveni mai abruptă şi mai stâncoasă. Ritmul în care urcau alungă frigul şi amorţeala pe care Katsa nu le simţea, dar de care Po se plângea.

— M-am tot gândit cum ar trebui să ne purtăm la curtea lui Leck, zise Po.

Se căţără de pe o stâncă pe alta şi sări pe o a treia.

— La ce te-ai gândit?

— Păi, mi-aş dori să fiu mai sigur în legătură cu suspiciunile noastre înainte de a-l întâlni.

— Crezi că ar trebui să găsim un han în afara cetăţii lui şi să stăm acolo în prima seară?

— Asta-i părerea mea.

— Dar n-ar trebui să irosim timpul.

— Nu. Dacă nu putem afla nimic folositor într-o seară, atunci probabil că ar trebui să ne continuăm drumul şi să ne prezentăm la curte.

Urcau, iar Katsa se întreba cum avea să fie – ori urmau să pozeze în prieteni la curte şi să se infiltreze treptat, ori aveau să între şi să fie ofensivi, şi să pornească o luptă mare. Şi-l imagină pe Leck drept un bărbat nesincer şi zâmbind superior, stând la capătul covorului de catifea, cu singurul lui ochi îngustat şi sfredelindu-i cu o privire inteligentă. Se imagină pe ea trăgându-i o săgeată în inimă, astfel încât el să cadă în genunchi, să sângereze peste tot covorul şi să moară la picioarele curtenilor lui. La comanda lui Po, lovitura ei. Avea să fie la comanda lui Po, căci, până când urmau să cunoască adevărul despre darul lui, ea n-ar putea avea încredere în propria judecată.

„Po, asta-i adevărat, nu-i aşa?“

Lui îi trebui un moment pentru a aduna gândurile ei.

— Am şi eu nişte idei în legătură cu asta, zise el. Odată ajunşi în Monsea, ai fi de acord să faci numai şi numai ce spun eu? Numai până când voi reuşi să percep puterea lui Leck? Ai fi vreodată de acord cu asta?

— Sigur că aş fi, Po, în acest caz.

— Şi trebuie să te aştepţi ca eu să mă comport ciudat. Va trebui să mă prefac că sunt înzestrat cu darul luptei, doar atât, şi că eu cred fiecare cuvânt pe care el îl spune.

— Iar eu voi exersa arta trasului cu arcul şi a aruncării cutitelor, spuse Katsa. Căci am sentimentul că, atunci când totul va fi dat pe faţă, regele Leck se va găsi la capătul cuţitului meu.

Po clătină din cap şi nu zâmbi.

— Simt că n-o să fie chiar aşa de uşor.

A treia zi a traversării lor fu cea mai vântoasă şi cea mai rece. Trecătoarea montană îi duse între două vârfuri ascunse uneori în dosul unor furtuni de zăpadă. Cizmele lor scârţâiau pe peticele de zăpadă; din cerul albastru se cerneau fulgi pe umerii lor şi se topeau în părul Katsei.

— Îmi place iarna în munţi, zise ea, dar Po râse.

— Asta nu e iarnă în munţi. Asta e toamnă în munţi, şi una chiar blândă. Iarna e feroce.

— Cred că ar trebui să-mi placă şi asta, spuse ea, iar Po râse din nou.

— N-aş fi câtuşi de puţin surprins. Ţi-ai da toată silinţa să faci faţă acestei provocări.

Vremea rămase neschimbată, aşa încât declaraţia Katsei nu putu fi confirmată. Se mişcau pe cât de repede le permitea terenul. Deşi se mira de energia Katsei, Po era puternic şi agil. O necăji pentru ritmul pe care îl alesese, dar nu se plânse şi, dacă uneori se oprea pentru a mânca şi a bea apă, Katsa era recunoscătoare, căci îi reamintea şi ei să mănânce şi să bea. Şi îi oferea o scuză pentru a se întoarce şi a privi lung în urma lor, la munţii care se întindeau de la est la vest, la toată lumea pe care o putea vedea – căci era atât de sus, încât simţea că poate să vadă lumea întreagă.

Şi apoi, brusc, ajunseră în vârful trecătorii. În faţa lor, munţii plonjau într-o pădure de pini. Văi verzi se

întindeau la picioarele lor, brăzdate de pâraie, cu ferme şi mici puncte despre care Katsa bănui că erau vaci. Şi o linie – un râu care se micşora în zare şi ducea către o cetate miniaturală, albă, din cât puteau ei să-şi dea seama. Cetatea lui Leck.

— De-abia o zăresc, spuse Po, dar am încredere în vederea ta.

— Văd clădiri, spuse Katsa, şi un zid de o culoare închisă, în jurul unui castel alb. Şi, uită-te, vezi fermele din vale? Cu siguranţă, le zăreşti. Şi vacile. Vezi vacile?

— Da, le văd, acum, că ai adus vorba despre asta. E grozav, Katsa! Ai văzut vreodată o privelişte atât de grozavă?

Ea râse fiindcă el era fericit. Pentru moment, în timp ce priveau în jos, spre Monsea, lumea era frumoasă şi lipsită de griji.

Coborâşul era mai periculos decât urcuşul. Po se plângea că degetele de la picioare erau pe punctul de a-i ieşi prin cizme, apoi se plânse că şi-ar fi dorit să se întâmple asta, căci îl dureau de la mersul constant în coborâre. După aceea, Katsa băgă de seamă că el încetase a se tot plânge şi devenise preocupat de ceva.

— Po. Mergem repede.

— Da. Îşi umbri ochii cu mâna şi scrută câmpurile din Monsea. Sper numai că-i suficient de rapid.

În acea noapte, campară lângă un pârâu care curgea cărând sloiuri ce se topeau. Ea se aşeză pe o stâncă şi-i privi ochii care străluceau de îngrijorare. El îi întoarse privirea şi îi zâmbi brusc.

— Ţi-ar plăcea să mănânci ceva dulce cu acest iepure?

— Sigur, spuse ea, dar n-are nicio importanţă ce

vreau eu, dacă avem doar iepurele.

El se ridică în picioare, se răsuci pe călcâie şi intră într-un desiş.

„Unde te duci?“

El nu răspunse. Cizmele lui scârţâiră pe stâncă în timp ce el dispărea în întuneric.

Ea se ridică în picioare.

— Po!

— Nu-ţi face griji la inimioară, Katsa. Vocea lui venea din depărtare. Doar caut ceea ce îţi doreşti.

— Dacă tu crezi că eu am de gând să stau aici…

— Stai jos! Ai să-mi strici surpriza.

Se aşeză, dar îl lăsă să înţeleagă ce gândea despre el şi despre surpriza lui, fiindcă se agita aiurea în întuneric, rupându-şi probabil gleznele pe stânci, aşa încât ea va trebui să-l care restul drumul prin munţi. Trecură câteva minute, apoi ea îl auzi întorcându-se. El păşi în lumină şi veni spre ea, cu mâinile făcute căuş. Când îngenunche în faţa ei, Katsa văzu o grămăjoară de fructe de pădure în palmele lui. Privi umbrele de pe chipul lui.

— Fructe de ilice? întrebă ea. Fructe de ilice. Luă una din mâna lui şi o muşcă. Pocni cu o dulceaţă rece. Înghiţi carnea fructului şi se uită la chipul lui, încurcată. Darul tău ţi-a arătat aceste fructe?

— Da.

— Po, asta-i ceva nou, nu-i aşa? Că tu poţi simţi o plantă cu asemenea claritate. Nu e ca şi când s-ar fi mişcat sau ar fi gândit, sau pe punctul de a-ţi cădea în cap.

El se lăsă pe genunchi. Clătină din cap.

— Lumea mi se dezvăluie bucată cu bucată, tot ce e neclar se limpezeşte. Ca să fiu cinstit, e puţin derutant. Sunt mereu uşor ameţit.

Katsa îl privi fix. Nu era nimic de comentat. Darul lui îi arătase fructele şi el era mereu uşor ameţt. Mâine, el avea să fie capabil să-i povestească despre o alunecare de pământ din cealaltă parte a lumii şi amândoi aveau să leşine.

Ea oftă şi îi atinse aurul din ureche.

— Dacă-ţi pui picioarele în pârâu, apa rece îţi va calma durerea din degete, iar eu ţi le voi freca pentru a ţi le încălzi după ce termini.

— Şi dacă mi-e frig în alte locuri decât degetele de la picioare? Mi le vei încălzi şi pe acelea?

Vocea lui era numai zâmbet, iar ea îi râse în faţă. Dar apoi, el îi luă bărbia în mână şi o privi serios în ochi.

— Katsa. Când vom ajunge în preajma lui Leck, tu va trebui să faci orice îţi voi spune eu. Promiţi?

— Promit.

Trebuie, Katsa, trebuie să juri.

— Po, ţi-am promis-o şi înainte şi ţi-o voi promite iarăşi, şi voi jura. Voi face ce-mi vei spune tu.

El îi cercetă ochii şi apoi dădu din cap. Îi răsturnă în mână ultimele fructe şi se aplecă spre cizmele lui.

— Degetele mele de la picioare sunt o nenorocire şi nu sunt sigur dacă e înţelept să le eliberez. S-ar putea revolta şi ar alerga în munţi şi ar refuza să se mai întoarcă.

Ea luă încă un fruct.

— Mă aştept să le fac faţă degetelor tale de la picioare.

Ziua următoare n-au mai fost glume din partea lui Po în legătură cu degetele lui de la picioare sau cu orice altceva. De-abia vorbea şi, cu cât înaintau pe drumul care ducea la regele Leck, cu atât mai nerăbdător părea să devină. Starea lui de spirit era contagioasă.

Katsa nu se simţea nici ea în apele ei.
— Vei face ce-ţi spun când va veni vremea? o întrebă el încă o dată.
Ea deschise gura pentru a da glas unui val de iritare provocat de întrebarea la care deja răspunsese, iar acum trebuia din nou să răspundă. Dar, văzându-l târşâindu-şi picioarele alături de ea, încordat şi îngrijorat, îi dispăru supărarea.
— Voi face ce spui, Po.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

— Katsa!
Vocea lui o trezi. Deschise ochii şi ştiu că mai erau cam trei ore până în zori.
— Ce este?
— Nu pot să dorm.
Ea se ridică.
— Prea îngrijorat?
— Da.
— Păi, presupun că nu m-ai trezit numai ca să-ţi ţin companie.
— Ţie nu-ţi face trebuinţă să dormi şi, dacă tot voi rămâne treaz, am putea la fel de bine să ne punem în mişcare.
Ea se ridică, îşi rulă pătura şi îşi puse tolba, arcul şi bagajele în spate într-o clipă. O cărare care mergea în jos trecea printre copaci. Pădurea era întunecată. Po o luă de braţ şi o conduse cât de bine putu, împiedicându-se de pietre şi proptindu-se cu mâna de copaci pe care ea nu-i putea vedea, pentru a-şi păstra echilibrul.
Când, în cele din urmă, o lumină rece şi puternică aduse umbre şi le permise să întrezărească poteca, grăbiră pasul, practic alergând. Zăpada începu să

cadă, iar poteca mai largă şi mai plană strălucea într-o nuanţă bleu. Hanul de unde urmau să cumpere cai era dincolo de pădure, la câteva ore distanţă de mers pe jos. În timp ce mergeau grăbiţi, Katsa descoperi că aştepta cu nerăbdare relaxarea pe care caii aveau să o aducă picioarelor şi plămânilor ei. Îşi deschise gândul către Po.

— E nevoie de aşa ceva, spuse el, ca tu să oboseşti. Alergatul în întuneric, fără somn, fără mâncare, după zile de căţărat prin munţi.

Nu zâmbea şi nici n-o necăjea.

— Mă bucur. Oricare ar fi lucrul spre care alergăm, cel mai probabil, vom avea nevoie de energia ta şi de vitalitatea ta.

Asta îi aduse Katsei aminte de ceva. Scotoci într-o desagă din spatele ei.

— Mănâncă, spuse ea. Trebuie să mâncăm amândoi sau nu vom fi buni de nimic.

Era pe la jumătatea dimineţii şi încă ningea când se apropiară de locul unde pădurea se termina brusc şi începeau câmpiile. Deodată, Po se întoarse spre ea, alarmarea ţipând din fiecare trăsătură a chipului lui. Începu să alerge de-a lungul cărării, printre copaci, spre liziera pădurii. Iar atunci, Katsa auzi voci de bărbaţi ridicate, ţipând şi tunetul potcoavelor apropiindu-se. Fugi după Po, trecu printre copaci, la câţiva paşi în spatele lui.

O femeie se clătina peste câmpii venind spre ei, o femeie scundă, cu braţele ridicate, chipul ei – o mască a terorii. Păr de culoare închisă şi cercei din aur în urechi. O rochie neagră şi aur pe degetele pe care le întindea către Po. Şi, în urma ei, o armată de bărbaţi pe cai în galop, conduşi de un bărbat cu mantia fluturând şi cu o apărătoare de ochi, şi un arc ridicat, şi

o săgeată pregătită, care zbură din arc şi lovi pe femeie drept în spate. Aceasta tresări şi se împiedică. Căzu pe burtă, în zăpadă.

Po îngheţă. Alergă spre Katsa, strigând:

— Trage în el! Trage!

Dar ea deja îşi scosese arcul de pe spate şi întinsese mâna spre o săgeată. Trase coarda şi ţinti. Atunci, caii se opriră. Bărbatul cu apărătoarea de ochi urlă, iar Katsa încremeni.

— Ah, ce accident! strigă el.

Vocea lui păru sugrumată, un suspin. Atât de plin de durere disperată, încât Katsa icni şi lacrimi îi apărură în ochi.

— Ce accident îngrozitor, îngrozitor! strigă bărbatul. Soţia mea! Preaiubita mea soţie!

Katsa privea ţintă trupul chircit al femeii, rochia neagră şi braţele inerte, zăpada albă pătată cu roşu. Suspinele bărbatului ajungeau la ea peste câmpie. Era un accident. Un accident teribil, tragic. Katsa îşi lăsă arcul în jos.

— Nu! Trage în el!

Katsa îl privi uimită pe Po, şocată de vorbele lui, de sălbăticia din ochii lui.

— Dar a fost un accident, zise ea.

— Ai promis să faci ce-ţi spun.

— Da. Dar n-am de gând să trag într-un om care jeleşte, a cărui soţie tocmai a avut un asemenea accident…

Vocea lui era mânioasă acum, aşa cum ea n-o auzise niciodată.

— Dă-mi mie arcul, şuieră el atât de ciudat şi de aspru, atât de diferit de felul lui de a fi.

— Nu.

— Dă-mi-l!

— Nu! Nu eşti în apele tale.

El îşi duse mâinile la cap şi apoi privi disperat în spatele lui, la bărbatul care-i urmărea cu singurul lui ochi aţintit asupra lor – o privire rece, cercetătoare. Po şi bărbatul se uitară unul la altul pentru numai o clipă. Un licăr de recunoaştere se iscă în interiorul Katsei, dar apoi dispăru. Po se întoarse spre ea, calm acum. Disperat, imperios de calm.

— Vrei să faci altceva, atunci? întrebă el. Ceva mult mai nesemnificativ. Ceva ce nu va răni pe nimeni?

— Da, dacă nu va răni pe nimeni.

— Vrei să fugi cu mine acum, înapoi în pădure? Şi, dacă el începe să vorbească, vrei să-ţi acoperi urechile?

Ciudată cerere, dar simţi din nou acel licăr de recunoaştere, aşa că fu de acord fără să ştie de ce.

— Da.

— Repede, Katsa!

Într-o clipită, se întoarseră şi o luară la goană, şi, când ea auzi vocile, îşi duse mâinile la urechi. Dar încă putea să audă cuvintele lătrate ici şi colo, iar ceea ce auzi o făcu să fie confuză. Iar apoi, vocea lui Po strigând la ea să continue să alerge; strigând la ea, gândi ea vag, pentru a acoperi celelalte voci. Auzi pe jumătate ropotul înăbuşit al copitelor apropiindu-se. Ropotul deveni un tunet. Şi apoi, văzu săgeţile lovind copacii din jurul lor. Săgeţile o înfuriară. „Am fi putut să-i omorâm pe aceşti bărbaţi, pe toţi, gândi ea către Po. Ar trebui să luptăm." Dar el continua să strige la ea să alerge, iar mâna lui se încordă pe umărul ei şi o împinse mai departe şi ea avu din nou sentimentul că nimic nu era în regulă, că nimic din toate astea nu era normal şi că, în această nebunie, ar trebui să aibă încredere în Po.

Alergară pe după copaci şi se căţărară pe pante, grăbindu-se în orice direcţie alegea Po. Săgeţile cădeau pe măsură ce ei se afundau în pădure, căci copacii încetiniră caii şi îi încurcară pe bărbaţi. Totuşi, continuau să alerge. Ajunseră într-o parte a pădurii atât de deasă, încât zăpada fusese oprită în ramurile copacilor şi nu ajunsese deloc pe pământ. „Urmele paşilor noştri, gândi Katsa. El ne-a adus aici ca ei să nu poată depista urmele.” Se agăţă de acest gând, întrucât era singura parte din toată această lipsă de sens pe care ea putea s-o înţeleagă.

În cele din urmă, Po îi îndepărtă mâinile de pe urechi. Mai alergară până când ajunseră la un copac mare, gros, cu ace cafenii, pământul fiind acoperit cu ramuri moarte, care căzuseră de pe trunchiul lui.

— Există o scorbură acolo, sus, zise Po. E o deschidere în trunchi. Poţi să te caţări? Dacă mă duc eu primul, poţi să vii după mine?

Desigur. Iată, zise ea împletindu-şi mâinile pentru a forma o treaptă.

El îşi puse un picior în palmele ei şi sări, iar ea îl ridică pe cât putu de sus în copac. Ea îşi găsi sprijin pentru mâini şi picioare pe scoarţa aspră a copacului şi se căţără după el.

— Ai grijă la ramura aia, strigă el spre ea. Şi la aceasta: o adiere ar putea s-o dea jos.

Ea urcă pe aceleaşi crengi pe care le folosise şi el; el urca şi ea îl urma. Po dispăru şi, un moment mai târziu, braţele lui ieşiră dintr-o scorbură mare, de deasupra ei. O trase înăuntru, în scorbura în care o simţise de pe pământ. Stăteau în întuneric, respirând sacadat, cu picioarele împletite în scorbura lor.

— Deocamdată, vom fi în siguranţă aici, spuse Po. Atâta timp cât nu vin cu câinii după noi.

Dar de ce se ascundeau? Acum, că stăteau liniştiţi, ciudăţenia a tot ceea ce se întâmplase începu să penetreze mintea Katsei ca săgeţile pe care călăreţii le trăseseră spre ei. De ce se ascundeau, de ce nu luptau? De ce se temeau? Femeia aceea se temuse şi ea. Femeia care arăta ca un lienid. Ashen. Nevasta lui Leck era din Lienid, numele ei era Ashen – şi, da, asta avea o noimă, întrucât bărbatul îndurerat o numise soţia lui. Bărbatul cu apărătoare pentru ochi şi cu arcul în mână era Leck.

Dar nu fusese săgeata lui Leck cea care o lovise pe Ashen? Katsa nu prea putea să-şi amintească şi, când încercă să deruleze din nou acel moment în mintea ei, ceaţa şi zăpada care cădea îi blocară vederea.

Po ar fi putut să-şi amintească. Dar Po fusese şi el atât de ciudat, spunându-i să tragă în Leck când acesta îşi jelea propria soţie şi apoi cerându-i să-şi acopere urechile. De ce să-şi acopere urechile?

Lucrul acela pe care ea nu prea putea să-l conştientizeze i se ivi din nou în minte. Încercă să-l priceapă, dar acesta dispăru. Şi apoi, ea fu din nou mânioasă din cauza lentorii ei, din cauza prostiei ei. Nu putea să priceapă înţelesul tuturor lucrurilor deoarece ea era mult prea puţin inteligentă.

Se uită la Po care se rezemase de peretele copacului şi privea fix în faţa lui, în gol. Să-l vadă o supără şi mai mult, căci chipul său părea tras, gura strânsă. Era obosit, epuizat, cel mai probabil flămând. Spusese ceva despre câini şi ea îi cunoştea destul de bine ochii, încât să recunoască umbrele de îngrijorare din ei.

„Po. Te rog, spune-mi ce nu e în regulă.“

— Katsa. El oftă pronunţându-i numele. Îşi frecă fruntea şi apoi o privi drept în faţă. Îţi aminteşti conversaţiile noastre despre regele Leck, Katsa? Ce-am

spus despre el înainte să-l vedem azi?

Ea îl privi ţintă şi-şi aminti că spuseseră ceva, dar nu-şi putea aminti ce anume.

— În legătură cu ochii lui, Katsa. Ceva ce el ascunde.

— El e… Brusc, îşi aminti. Este înzestrat.

— Da. Îţi aminteşti care este darul lui?

Şi apoi, amintirile începură s-o năpădească una câte una, dintr-un colţ al minţii la care nu fusese capabilă să ajungă până atunci. Şi văzu totul limpede. Ashen, îngrozită, fugind de soţul ei şi de armata lui. Leck trăgându-i o săgeată în spate lui Ashen. Leck plângând cu jale prefăcută, vorbele lui înceţoşându-i mintea Katsei, transformând crima pe care ochii ei o văzuseră într-un accident tragic, pe care nu şi-l putea aminti. Po strigând la ea să tragă în Leck şi ea refuzând.

Nu-l putu privi în faţă, căci ruşinea o copleşi.

— Nu e vina ta, zise el.

— Am jurat că voi face ce-mi vei spune. Am jurat, Po!

— Katsa. Nimeni n-ar fi putut să-şi ţină acea promisiune. Dacă aş fi ştiut cât de puternic este Leck, dacă aş fi avut cea mai vagă idee – n-ar fi trebuit să te aduc niciodată aici.

— Nu m-ai adus aici. Am venit împreună.

— Ei bine, şi acum suntem amândoi în mare pericol. Încremeni. Aşteaptă, îi şopti. Păru să asculte ceva, dar Katsa nu auzea nimic. Ne caută în pădure, spuse el după un minut. Ăla s-a întors. Nu cred că au câini.

— Dar de ce ne ascundem de ei?

— Katsa…

— Ce vrei să spui, suntem în mare pericol? De ce nu luptăm cu aceşti măcelari? De ce… îşi prinse chipul cu mâinile. Sunt atât de încurcată! Sunt iremediabil proastă.

— Nu eşti proastă. E darul lui Leck cel care-ţi

îndepărtează gândurile şi este darul meu care vede cu mult mai mult decât ar face-o oricine altcineva. Eşti încurcată deoarece Leck, în mod deliberat, te-a zăpăcit cu cuvintele lui şi întrucât încă nu ţi-am spus ceea ce ştiu.

— Atunci, spune-mi. Spune-mi ce ştii.

— Ei bine, Ashen e moartă – asta nu trebuie să ţi-o spun. A murit fiindcă a încercat să scape de Leck împreună cu Bitterblue. Aceasta este pedeapsa ei pentru că şi-a protejat copila.

Auzi amărăciunea din glasul lui şi-şi amintea că Ashen nu era o străină pentru el, că Po văzuse un membru al familiei lui omorât astăzi.

— Cred că ai avut dreptate în legătură cu Bitterblue, zise el. Sunt aproape sigur de ceea ce Ashen voia în timp ce alerga spre mine.

— Ce voia?

— Voia ca eu să o găsesc pe Bitterblue şi să o protejez. Eu… eu nu ştiu exact ce vrea Leck cu ea. Dar cred că Bitterblue e în pădure, ascunzându-se la fel ca noi.

— Trebuie s-o găsim înaintea lor.

— Da. Dar mai e ceva ce ar trebui să ştii, Katsa. Suntem într-un anume pericol, tu şi cu mine. Leck ne-a văzut, ne-a recunoscut. Leck ne-a văzut…

El îşi întrerupse şirul vorbelor, dar nu conta. Brusc, ea înţelese ceea ce Leck văzuse. Îi văzuse alergând când ei n-ar fi trebuit să aibă nici cea mai vagă idee despre pericol. O văzuse punându-şi mâinile la urechi când n-ar fi trebuit să ştie despre puterea cuvintelor lui.

— Nu ştie… nu ştie cât de mult din adevăr cunoaştem noi, spuse Po. Dar ştie că darul lui nu funcţionează asupra mea. Eu reprezint o ameninţare

pentru el şi mă vrea mort. Iar pe tine te vrea vie.

Katsa îl fulgeră cu privirea.

— Dar ei trăgeau în noi…

— Am auzit ordinul, Katsa. Săgeţile îmi erau destinate.

— Ar fi trebuit să fi luptat, spuse Katsa. Am fi putut să-i învingem pe soldaţii ăia. Ar fi trebuit să-l găsim şi să-l ucidem.

— Nu, Katsa. Ştii că nu poţi să te afli în prezenţa lui.

— Pot să-mi acopăr cumva urechile.

— Nu poţi să blochezi toate sunetele, iar el pur şi simplu va vorbi mai tare. Va striga şi tu vei auzi – auzul tău este prea bun –, iar vorbele lui nu sunt mai puţin periculoase dacă sunt înăbuşite. Chiar şi vorbele soldaţilor lui sunt periculoase. Katsa, vei sfârşi prin a fi din nou încurcată şi va trebui să fugim…

— N-am să-i permit să-mi facă asta din nou, Po…

— Katsa. Exista o certitudine obosită în vocea lui, iar ea nu voia să audă ceea ce el avea de gând să spună. Ar fi de ajuns doar câteva vorbe, rosti el, şi te-ar avea. Câteva cuvinte au şters tot ceea ce tu ai văzut. Te vrea, Katsa! Îţi vrea darul. Şi eu nu te pot apăra.

Ea un adevărul cuvintelor lui, căci el avea dreptate. Leck ar putea face ce ar vrea cu ea. Ar putea face un monstru din ea, dacă asta i-ar fi dorinţa.

— Unde e el acum?

— Nu ştiu… nu în apropiere. Dar e probabil în pădure, căutându-ne pe noi sau pe Bitterblue.

— Ar fi greu să-l evităm?

— Nu cred. Harul meu îmi va spune dacă e în apropiere şi vom putea fugi, şi ne vom putea ascunde.

Un sentiment neplăcut îi tăie respiraţia. Dacă el ar încerca s-o întoarcă împotriva lui Po?

Îşi scoase pumnalul de la brâu şi i-l înmână lui. El o

privi cu ochii liniştiţi, înţelegând.

— Nu se va ajunge la asta, spuse el.

— Bine, zise ea. Ia-l oricum.

El se pregăti să spună ceva, dar nu o contrazise. Luă pumnalul si-l puse la centura lui. Ea îşi trase cutitul din cizmă şi i-l dădu. Îi dădu arcul şi-l ajută să-şi lege tolba de săgeţi pe spate.

— Nu prea avem ce face în legătură cu mâinile şi cu picioarele mele, spuse ea, dar cel puţin sunt neînarmată. Ai avea o şansă împotriva mea, Po, dacă ai avea câte un cuţit în fiecare mână, iar eu n-aş avea niciunul.

— Nu se va ajunge la asta.

— Nu, probabil că nu.

Dar, dacă avea să se întâmple, nu era nimic rău să fie pregătiţi. Ea îi privi chipul, ochii care străluceau vag. Ochii lui obosiţi. Dragii lui ochi. El ar fi mult mai în măsură să se apere dacă mâinile ei ar fi legate. Se întrebă dacă n-ar trebui să-i lege mâinile.

— Deja ai intrat în regatul absurdului, zise el.

Ea zâmbi.

— Totuşi, ar trebui să încercăm în luptele noastre.

Un zâmbet i se ivi în colţul gurii.

— Aş putea fi de acord uneori, când toate astea vor fi rămas în urma noastră.

— Acum, zise ea, hai să o găsim pe verişoara ta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Nu era uşor pentru ea să meargă neajutorată prin pădure, Po hotărând încotro să o ia şi ştiind când şi unde să se ascundă, încremenind pe loc dacă simţea lucruri pe care ea nu le putea vedea sau auzi. Darul lui era nepreţuit, ea ştia asta. Dar Katsa nu se simţise niciodată copil.

— Îi revenise speranţa când m-a văzut, spuse Po, vorbind repede în timp ce goneau printre copaci. Asta a simţit Ashen. La vederea mea, inima ei s-a umplut de speranţă. Pentru Bitterblue.

Această speranţă era ceea ce le zorea paşii acum. Ashen sperase atât de mult ca Po să o găsească pe Bitterblue, încât îi lăsase o percepţie a locului în care ea credea că ar fi Bitterblue, un anume loc pe care atât ea, cât şi copila îl ştiau din partidele lor de călărie împreună. Era la sudul trecătorii din munţi, într-o vâgăună cu un pârâu.

— Am o idee despre cum arată, spuse Po. Dar nu ştiu exact unde se află şi nu ştiu dacă ea a rămas acolo odată ce şi-a dat seama că întreaga armată o căuta.

— Cel puţin, ştim de unde să începem, zise Katsa. N-ar fi putut ajunge prea departe.

Alergau prin pădure. Ninsoarea se oprise şi din acele de pin picura încontinuu apă. Trecură de urmele soldaţilor întipărite în fâşii de noroi, soldaţi care-i căutau pe ei.

— Dacă ea a lăsat urme la fel de clare ca acestea, probabil că o vor fi găsit până acum, spuse Katsa.

— Să sperăm că a moştenit ceva din viclenia tatălui ei.

De mai multe ori, câte un soldat venea deranjant de aproape, iar Po schimbă direcţia, astfel încât să-l ocolească. Odată, când îl evitau pe unul dintre soldaţi, aproape că dădură peste un altul. Se căţărară într-un copac, iar Po îşi pregăti o săgeată, dar individul nu-şi ridică deloc privirea din pământ.

— Prinţesă Bitterblue, strigă bărbatul. Ieşi acum, prinţesă. Tatăl tău este foarte îngrijorat pentru tine.

Soldatul se îndepărtă, însă dură câteva minute până când Katsa fu capabilă să coboare. Chiar şi cu mâinile

peste urechi, auzise cuvintele bărbatului. Luptase împotriva lor, dar încă îi întunecau mintea. Era în copac, tremurând în timp ce Po o luă de bărbie, o privi în ochi şi îi vorbi peste toată confuzia ei.

— Bine, spuse ea în cele din urmă. Mintea mea e limpede. Coborâră din copac. Mergeau repede şi lăsau cât de puţine urme posibil în trecerea lor.

În apropierea intrării în pădure, lucrurile deveniră complicate. Pretutindeni erau soldaţi adunaţi în grupuri, mergând în toate direcţiile. Ea şi Po alergau în reprize scurte, când Po hotăra că nu exista niciun pericol, apoi se ascundeau.

Odată, Po o luă de braţ şi o împinse îndărăt, şi alergară înapoi pe unde veniseră. Găsiră o stâncă mare, acoperită de muşchi şi se ghemuiră în spatele acesteia, mâinile lui Po acoperindu-i urechile, ochii lui strălucind de încordare. Înghesuită între stâncă şi Po, cu inima lui bătându-i repede lângă trupul ei, ea ştiu că, de data aceasta, se ascundeau de ceva mai mult decât de soldaţi. Aşteptară, părându-li-se că nu se mai termină. Apoi, Po o luă de încheietura mâinii şi îi făcu semn să-l urmeze. Se târâră pe un drum diferit, unul care mărea distanţa dintre ei şi regele din Monsea.

Când se aflară pe atât de aproape de intrarea în pădure, pe cât considerase Po a fi sigur, cotiră spre sud, aşa după cum sperau că făcuse şi Bitterblue. Când un pârâu le apăru bolborosind în cale, Po se opri. Se ghemui la pământ şi îşi cuprinse capul cu mâinile. Katsa rămase în picioare lângă el şi privi, şi ascultă, aşteptând ca el să simtă ceva dinspre pădure sau din amintirea speranţei lui Ashen.

— Nu există nimic, zise el în cele din urmă. N-aş

putea spune dacă ăsta e pârâul bun.

Katsa se lăsă şi ea pe vine, lângă el.

— Dacă soldaţii n-au găsit-o încă, zise ea, atunci copila n-a lăsat nicio urmă evidentă, nici măcar în zăpadă şi noroi. Trebuie să fi avut prezenţa de spirit să meargă printr-un pârâu, Po. Toate pâraiele din această pădure curg din munţi spre vale. Ar fi ştiut să meargă spre vest, depărtându-se de vale. E rău dacă urmăm acest pârâu spre vest? Dacă nu dăm de ea, putem continua spre sud şi să căutăm următorul pârâu.

— Asta pare puţin cam hazardat, spuse Po, dar se ridică în picioare, se întoarseră amândoi şi urmară cursul apei, spre vest.

Când Katsa găsi o şuviţă de păr de culoare închisă, lung, prinsă în ramura unui copac care o lovi peste burtă, strigă numele lui Po în minte. Ţinu şuviţa de păr în sus, pentru ca el să o vadă. O îndesă în mânecă şi se bucură de expresia ceva mai optimistă de pe chipul lui.

Când pârâul coti brusc şi intră într-o mică văgăună cu ierburi şi ferigi, Po se opri şi o luă de mână.

— Recunosc acest loc. Acesta e.

— Ea este aici?

El rămase tăcut o clipă.

— Nu. Dar hai să continuăm de-a lungul pârâului. Repejor. Mă tem că s-ar putea să fie soldaţi pe urmele noastre.

Numai câteva minute mai târziu, el se întoarse spre ea, uşurarea fiind vizibil întipărită pe chipul său obosit.

— O simt acum!

Ieşi din pârâu, iar Katsa îl urmă. El îşi croi drum printre copaci, până când ajunse la un trunchi de copac căzut, întins la pământ. Măsură trunchiul din ochi. Merse spre un capăt, se ghemui la pământ şi privi în interior.

— Bitterblue, rosti el la intrarea în trunchi. Sunt vărul tău, Po. Fiul lui Ror. Am venit să te apărăm.

Niciun răspuns. Po vorbi liniştit şi blând:

— Nu vrem să-ţi facem rău, verişoară. Suntem aici să te ajutăm. Ţi-e foame? Avem de mâncare.

În continuare, niciun răspuns dinspre copacul căzut. Po se ridică în picioare şi se întoarse spre Katsa. Vorbi pe un ton scăzut:

— Se teme de mine. Trebuie să încerci tu.

Katsa pufni.

— Crezi că îi va fi mai puţin frică de mine?

— Se teme de mine pentru că sunt bărbat. Ai grijă. Are un cuţit şi e dispusă să-l folosească.

— Bravo ei.

Katsa îngenunche în faţa capătului scorburos al copacului şi privi înăuntru. Reuşi să întrezărească silueta fetei, ghemuită strâns, panicată, respirând sacadat. Mâinile ei ţineau strâns un cuţit.

— Prinţesă Bitterblue, zise ea. Sunt domnita Katsa din Middluns. Am venit cu Po să te ajutăm. Trebuie să ai încredere în noi, Bitterblue. Suntem amândoi luptători înzestraţi. Putem avea grijă ca tu să fii în siguranţă.

— Spune-i că ştim despre darul lui Leck, şopti Po.

— Ştim că tatăl tău te caută, rosti Katsa în întuneric. Ştim că e înzestrat. Putem să avem grijă ca tu să fii în siguranţă, Bitterblue.

Katsa aşteptă un semn din partea fetei, dar nu se întâmplă nimic. Privi înspre Po şi ridică din umeri.

— Crezi că putem despica trunchiul copacului? întrebă ea.

Dar apoi, din interiorul acestuia ieşi o voce mică, tremurândă:

— Unde e mama mea?

Ochii Katsei îi căutară iute pe ai lui Po. Nesiguri, se uitară unul la altul, apoi Po oftă şi dădu din cap. Katsa se întoarse spre trunchi.

— Mama ta a murit, Bitterblue.

Se aşteptă să audă suspine, ţipete. Dar, în loc de asta, se făcu o pauză, apoi vocea se auzi din nou. Şi mai mică acum.

— Regele a omorât-o?

— Da, zise Katsa.

Din nou se lăsă linişte în interiorul copacului. Katsa aşteptă.

— Vin soldaţii, murmură Po. Sunt la câteva minute distantă.

Nu voia să lupte cu aceşti soldaţi care transportau otrava lui

Leck în gurile lor. Şi s-ar fi putut să nu fie nevoiţi să o facă, dacă reuşeau s-o convingă pe copilă să iasă.

— Văd cuţitul acela, prinţesă Bitterblue, spuse ea. Ştii cum să-l foloseşti? Chiar şi o fetiţă poate să provoace mult rău cu un cuţit. Te-aş putea învăţa.

Po se lăsă pe vine şi o atinse pe umăr.

— Mulţumesc, Katsa, rosti el dintr-o suflare şi apoi se ridică, făcând câţiva paşi printre copaci, privind înjur şi ascultând orice ar fi putut darul lui să îi spună.

Iar ea înţelese de ce îi mulţumise, căci copila se ţâra afară din trunchi. Chipul ei apăru din întuneric, după aceea mâinile şi umerii. Ochii ei cenuşii şi părul de culoare închisă, la fel ca al mamei sale. Ochii mari, faţa udă de lacrimi şi dinţii clănţănindu-i. Degetele strângând puternic un cuţit care era mai lung decât antebraţul ei.

Ieşi din trunchiul copacului şi Katsa o luă în braţe şi îi pipăi obrajii şi fruntea. Copila tremura de frig. Fustele îi erau ude şi i se lipeau de picioare; botinele îi erau pline

de apă. Nu purta nici haină, nici fular, nici mănuşi.

— Cerule, ai înţepenit de frig, zise Katsa. Îşi smulse propria haină şi o trase peste capul copilei. Încercă să-i bage mâinile lui Bitterblue în mânecile hainei, dar fata nu voia să dea drumul cuţitului. Copilă, dă-i drumul doar pentru un minut. Doar pentru o secundă. Grăbeşte-te, vin soldaţii! îi smulse cuţitul dintre degete şi îi încheie haina. Îi dădu cuţitul înapoi. Poţi să mergi, Bitterblue?

Fata nu răspunse, dar se legănă, cu ochii privind în gol.

— Putem să o ducem noi, spuse Po brusc, de lângă Katsa. Trebuie să plecăm.

— Aşteaptă, zise Katsa. Îi este prea frig.

— Acum. În clipa asta, Katsa.

— Dă-mi haina ta.

Po îşi smulse bagajele, tolba şi arcul. Îşi smulse haina şi i-o aruncă Katsei. Aceasta i-o îndesă trăgându-i-o peste cap lui Bitterblue, luptându-se din nou cu degetele strânse pe cuţit. Îi ridică gluga peste urechi şi i-o legă strâns. Bitterblue arăta ca un sac cu cartofi, un sac cu cartofi care tremura, cu ochii goi şi cu un cuţit în mână. Po o bătu pe fată peste umeri şi-şi adunară lucrurile.

— E-n regulă, spuse Katsa. Să mergem.

Alergară spre sud, păşind peste ace de pin şi peste stânci de câte ori puteau, lăsând cât mai puţine semne ale trecerii lor. Dar pământul era prea umed, iar soldaţii erau iuţi în şeile lor. Cărarea era prea uşor de urmat şi, nu după mult timp, Katsa auzi ramuri rupându-se şi tunetul copitelor cailor.

„Po, câţi sunt?“

— Cincisprezece, zise el, cel puţin.

Ea respiră panicată.

„Dacă mă încurcă din nou cuvintele lor?“

Vocea lui era scăzută.

— Mi-aş dori să pot lupta singur împotriva lor, Katsa, şi fără ca tu să auzi. Dar asta ar însemna să ne despărţim şi, chiar în clipa asta, soldaţii ne înconjoară. Nu voi risca să fii găsită când eu nu voi aici.

Katsa pufni.

„Nici eu nu-ţi voi permite să lupţi singur cu cincisprezece bărbaţi.“

— Trebuie să omorâm cât mai mulţi posibil, zise Po, înainte ca ei să fie suficient de aproape pentru a vorbi. Şi să sperăm că, odată atacaţi, nu vor fi prea guralivi. Hai să găsim un loc unde să ascundem fata. Dacă n-o să o vadă, probabil că vor vorbi mai puţin despre ea.

Înghesuiră copila în spatele unor stânci şi ierburi, într-o scorbură aflată la baza unui copac.

— Să nu scoţi niciun sunet, prinţesă, spuse Katsa. Şi împrumută-mi cuţitul. Îl voi ucide pe unul dintre oamenii tatălui tău cu el.

Îi luă fetei cuţitul dintre degetele care nu răspundeau la comenzi.

„Po, gândi Katsa cu mintea alertă. Dă-mi cuţitele şi pumnalele. Am să omor din prima.”

Po scoase două pumnale de la centură şi câte un cuţit din fiecare cizmă şi i le dădu unul câte unul. Ea adună armele laolaltă. El îşi pregăti arcul cu o săgeată. Se ghemuiră în spatele unei stânci şi aşteptară, dar nu avură mult de aşteptat. Bărbaţii ieşiră dintre copaci, apropiindu-se rapid pe caii lor, cu ochii cercetând pământul în căutare de urme. Katsa numără şaptesprezece bărbaţi.

„Eu mă duc spre dreapta, gândi ea către Po. Tu du-te în stânga.

Şi, cu acestea, ea se ridică şi azvârli un cuţit, apoi

altul şi încă unul. Săgeata lui Po zbură, iar el se întinse după alta. Cuţitele şi pumnalele Katsei era înfipte în piepturile a cinci bărbaţi, iar Po ucisese doi înainte ca soldaţii să-şi dea seama că erau prinşi într-o ambuscadă.

Trupurile celor morţi se prăbuşiră de pe cai pe pământ, iar ale celor vii săriră după ele, trăgându-şi săbiile din teci, strigând, ţipând neinteligibil, unul sau doi scoţându-şi săgeţile. Katsa alergă spre bărbaţi. Po continuă să tragă. Primul îi ieşi în întâmpinare cu ochi sălbatici şi scrâşnind din dinţi, legănându-şi sabia atât de dezordonat, încât nu fu nicio problemă pentru Katsa să-l dezarmeze, lovind alt bărbat în cap, trăgând pumnalul primului bărbat de la brâul acestuia şi înjunghiindu-i pe ambii în gât? Păstră pumnalul, înşfacă o spadă şi se năpusti legănându-se. Îi smulse altui bărbat spada din mână şi o înfipse pe a ei în stomacul acestuia. Se răsuci spre doi soldaţi care veneau din spate şi-i ucise pe amândoi cu pumnalul, în timp ce lupta cu un al treilea cu spada ei. Aruncă pumnalul în pieptul unui bărbat călare, care se pregătea să trimită o săgeată în Po.

Brusc, rămase un singur bărbat care respira sacadat, cu ochii larg deschişi de teamă. Omul dădu înapoi şi porni să alerge. Într-o fracţiune de secundă, Katsa trase cuţitul din pieptul altui soldat şi alergă după el, dar auzi cum o săgeată fusese eliberată din arc, iar bărbatul ţipă şi căzu, şi rămase nemişcat.

Katsa îşi privi pantalonii şi tunica pătate de sânge. Îşi şterse faţa, iar sângele îi curse pe mâneci. De jur împrejurul ei zăceau bărbaţii ucişi, bărbaţi care n-avuseseră de ales, ale căror minţi nu fuseseră mai slabe decât a ei. Katsa era descurajată şi se simţea rău, şi era furioasă pe regele care făcuse ca această

baie de sânge să fie necesară.

— Hai să ne asigurăm că sunt morţi, zise ea, şi să-i punem pe cai. Trebuie să-i trimitem înapoi, ca să nu se mai ţină Leck după coada noastră.

Erau cu toţii morţi. Katsa scoase săgeţile şi cuţitele din piepturile şi spinările lor şi încercă să nu se uite la chipurile lor. Şterse cuţitele şi pumnalele şi i le dădu înapoi lui Po. Îi duse lui Bitterblue cuţitul ei şi găsi fata stând în picioare, cu braţele încrucişate, cu ochii atenţi acum, lucidă. Katsa aruncă o privire la hainele ei pline de sânge. Spera ca fata să nu fi fost martora masacrării bărbaţilor.

— M-am mai încălzit, spuse Bitterblue.

Bine. Cât ai văzut din luptă?

— Nu prea au avut vreo şansă, nu-i aşa? fu singurul ei răspuns. Unde mergem acum?

— Nu sunt sigură. Trebuie să ne găsim un loc sigur unde să ne ascundem, unde să putem mânca şi dormi. Trebuie să vorbim despre ce se va întâmpla în continuare.

— Va trebuie să-l omori pe rege, zise ea, dacă vrei ca el să înceteze să ne urmărească.

Katsa privi la această copilă care de-abia îi ajungea până la piept. Mânecile hainei lui Po îi atârnau până aproape de genunchi. Ochii şi nasul ei, mari sub glugă, prea mari pentru feţişoara ei. Vocea, un scâncet. Dar un calm în maniera ei de a vorbi, o siguranţă incredibilă în timp ce recomanda uciderea tatălui ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Păstrară doi cai. Bitterblue călărea împreună cu Katsa. Îşi croiră drum înapoi spre pârâu, pentru a se spăla de sângele soldaţilor. Apoi, o luară spre vest. Îndreptându-se spre munţi, merseră cu caii prin apă,

până când terenul din jurul lor deveni stâncos, astfel încât nu rămâneau urme de copite. Acolo, o luară spre sud, de-a lungul poalelor munţilor, şi începură să caute un loc potrivit în care să se ascundă pe timpul nopţii. Un loc pe care să-l poată apăra, un loc destul de departe de Leck pentru a fi în siguranţă, dar nu atât de îndepărtat, încât să nu poată ajunge la Leck, să-l omoare.

Căci, desigur, Bitterblue avea dreptate. Leck trebuia să moară. Katsa o ştia, dar nu-i plăcea să se gândească la asta. Fiindcă era o ucigaşă, ea ar fi trebuit să comită crima, dar era limpede că Po avea să fie cel care avea s-o ducă la îndeplinire. Po să ucidă un rege păzit de o armată de soldaţi. De unul singur şi fără ajutorul ei.

„Nu trebuie să te apropii de castel, gândi ea spre Po în timp ce călăreau. N-ai să poţi niciodată să te apropii suficient de el. Eşti prea uşor de remarcat. Te vor prinde într-o ambuscadă."

Caii păşeau cu grijă printre stânci. Po nu dădu vreun semn că avea cunoştinţă de gândurile ei, nici măcar nu o privi, însă ea ştia că o auzise.

„Ai face mai bine să te strecori după el în pădure, când o caută pe copilă, şi să tragi în el. De la o distanţă cât mai mare posibil."

Po călărea în faţa lor, cu spatele drept. Braţele nemişcate, în ciuda oboselii şi a frigului, şi a lipsei hainei.

„Şi apoi să fugi cât de repede poţi."

El încetini şi veni alături de ele. O privi în faţă şi ceva puternic din ochii lui argintiu şi auriu o mângâie şi o linişti. Po nu era nici slab şi nici lipsit de apărare. Îşi avea darul şi puterea. Se întinse după mâna ei. Când ea i-o dădu, el i-o sărută. O luă înainte, continuându-şi

drumul.

Bitterblue stătea liniştită în faţa ei. Înţepenise când Po venise aproape, dar, chiar dacă găsi că tăcerea lor era ciudată, nu spuse nimic.

Ajunseră într-un loc unde pământul cobora spre stânga şi forma o depresiune adâncă, având un lac care strălucea în depărtare, la picioarele lor. Spre dreapta, cărarea urca pe un bloc de piatră care atârna deasupra lacului.

— Dacă ne-am duce până spre capătul îndepărtat al acelei stânci şi ne-am ascunde acolo, zise Katsa, oricine ar veni după noi va trebui fie să traverseze stânca, aşa cum am făcut noi, fie să se catăre din defileu. Ar fi uşor de văzut.

— Şi eu m-am gândit la asta, spuse Po. Hai să vedem ce e acolo.

Aşa încât urcară. Cărarea de pe stâncă se înclina uşor spre marginea dinspre defileu, dar era largă, iar caii ţineau drumul pe lângă peretele stâncos. Pietricele alunecau de sub copitele lor şi se rostogoleau la vale, ciocnindu-se de margine şi plonjând în lac, însă călătorii erau în siguranţă.

În capătul îndepărtat găsiră ceva mai mult decât pietre şi desiş, şi câţiva copaci anemici crescând din fisurile rocii. O mică peşteră cu spatele spre defileu şi cărarea de pe stâncă părea a fi cea mai bună alegere pentru tabăra lor.

— N-o să fie un pat moale, zise Po, dar focul n-o să se vadă. Ţi-e foame, verişoară?

Fata şedea pe o stâncă, tăcută, mâinile ei strângând cuţitul. Nu se plânsese de foame, de nimic altceva de fapt. Dar acum ea urmărea cu ochii măriţi cum Po despacheta puţina mâncare pe care o aveau, nişte

carne din seara precedentă şi un măr mic, pe care îl cărase tot drumul de la hanul din partea sunderană a munţilor. Ochii lui Bitterblue priveau mâncarea, iar ea de-abia părea să respire. Era lihnită, oricine putea să vadă asta.

— Când ai mâncat ultima dată? o întrebă Po în timp ce punea mâncarea în faţa ei.

— Azi-dimineaţă, nişte fructe de pădure.

— Şi înainte de asta?

— Ieri. Ieri-dimineaţă.

— Uşurel, zise Po, când Bitterblue luă carnea în mâini şi muşcă o bucată mare. Încetişor, sau o să ţi se facă rău.

— Am să cobor în defileu şi am să găsesc ceva carne pentru noi, zise Katsa. Soarele va apune în curând. O să iau un cuţit, Po, dacă tu ai să stai cu ochii pe mine.

Po scoase un cutit din cizma lui şi i-l dădu.

— Dacă ai să auzi un sunet de bufniţă, să fugi. Două strigăte, fugi spre sud. Trei strigăte, alergi înapoi, spre tabără.

Ea încuviinţă din cap.

— De acord.

— Încearcă în păpurişul din sudul lacului, spuse el. Şi culege nişte pietricele când te întorci. Cred că am văzut nişte prepeliţe.

Katsa pufni, dar nu zise nimic. Aruncă o privire spre fată, care nu vedea nimic altceva decât mâncarea din mâinile ei. Apoi, se răsuci pe călcâie, îşi croi drum printre bolovani şi o luă prin defileu.

Când Katsa se întoarse în tabără cu o funie plină de prepeliţe jumulite şi eviscerate, soarele se scufunda dincolo de munţi. Po îngrămădea ramuri lângă peretele din fundul peşterii. Bitterblue era culcată în apropiere,

învelită într-o pătură.

— Aş zice că nu prea a dormit în ultimele câteva zile, spuse Po.

— O să-i fie mai bine acum, că hainele ei sunt uscate. O să avem grijă să-i fie cald şi să mănânce.

— E o fetiţă liniştită, nu-i aşa? Scundă pentru zece ani. M-a ajutat să adun lemnele până când pur şi simplu s-a prăbuşit de epuizare. I-am zis să doarmă până ce vom avea mai multă mâncare. Are degetele înfăşurate strâns în jurul cuţitului ăluia. Şi, în continuare, se teme de mine – am sentimentul că nu este obişnuită ca bărbaţii să-i arate vreo urmă de bunătate.

— Po. Încep să cred că nu vreau să ştiu care-i toată tărăşenia. Nu pot să pricep nimic din ea. Nu pricep deloc care este rolul bunicului tău în toată povestea.

Po clătină din cap şi privi spre fată, care era ghemuită pe pământ, înfofolită în hainele ei şi în pături.

Nu prea sunt sigur cât din toate astea are de-a face cu sănătatea mintală sau cu a avea sens. Dar o să avem grijă să fie în siguranţă şi o să-l omorâm pe Leck. Şi, în cele din urmă, vom afla care-i adevărul.

— Va fi o tânără regină îngrozitoare.

— Da, şi eu m-am gândit la asta. Dar n-avem ce face.

Se aşezară în linişte şi aşteptară întunericul ce avea să mascheze fumul care ieşea din foc. Po îşi trase încă o cămaşă peste cea pe care deja o purta. Ea îi privi faţa, trăsăturile cunoscute, ochii care captau lumina rozalie a sfârşitului zilei.

Îşi muşcă buzele pentru a nu se arăta îngrijorată, căci ştia că nu-i va fi de ajutor lui.

— Cum ai s-o faci? întrebă ea.

— Cel mai probabil, după cum ai spus. O să vorbim despre asta când se trezeşte Bitterblue. Mă aştept să

fie capabilă să ne ajute.

Să ajute să pună la cale uciderea tatălui ei. Da, probabil că ea avea să-i ajute dacă va putea. Căci problema era toată nebunia care constituia atmosfera acestui regat, în timp ce ei şedeau în tabăra lor stâncoasă de pe culmea munţilor din Monsea.

Lumina focului sau trosnetul acestuia, sau mirosul cărnii sfârâind deasupra lui o trezi pe Bitterblue. Veni să se aşeze lângă ei, în apropierea focului, cu pătura pe umeri şi cuţitul în mână.

— Te voi învăţa cum să foloseşti acest cuţit, îi spuse Katsa, când te vei simţi mai bine. Cum să te aperi, cum să schilodeşti un bărbat. Putem să-l folosim pe Po ca model.

Ochii copilei licăriră ruşinaţi spre cei ai Katsei, apoi şi-i coborî în poală.

— Minunat, zise Po. E chiar plictisitor, zău, felul în care mă baţi de mă laşi lat cu mâinile şi cu picioarele, Katsa. Va fi ceva nou să mă ataci cu un cuţit.

Bitterblue o privi din nou pe Katsa.

— Tu eşti luptătorul cel mai bun dintre voi doi?

— Da, rosti Katsa.

— De departe, zise Po. Nici nu poate fi vorba de comparaţie.

— Dar Po are alte avantaje, spuse Katsa. E mai puternic. Vede mai bine în întuneric.

— Dar, într-o luptă, zise Po, întotdeauna să pariezi pe această domniţă, Bitterblue. Chiar şi în întuneric.

Şedeau liniştiţi, aşteptând ca prepeliţele să se rumenească. Bitterblue tremura şi îşi strânse pătura mai bine în jurul umerilor.

— Mi-ar plăcea să am şi eu un dar, spuse ea, care să-mi permită să mă apăr singură.

Katsa îşi ţinu respiraţia şi se forţă să aştepte răbdătoare şi să nu pună întrebări.

După o clipă, Bitterblue zise:

— Regele mă vrea.

— Pentru ce? întrebă Katsa, căci nu se putu abţine.

Bitterblue nu răspunse. Îşi lăsă bărbia în piept şi îşi lipi braţele de corp, făcându-se mică.

— El are un dar, spuse ea. Aşa mi-a spus mama. Mi-a spus că poate manipula minţile oamenilor cu vorbele lui, astfel încât ei cred tot ce zice el. Chiar şi dacă aud acel lucru din gura altora, chiar şi dacă e doar un zvon pe care el l-a lansat şi care s-a împrăştiat departe de el. Puterea lui scade pe măsură ce se răspândeşte, dar nu dispare. Privea fix şi nefericită la cuţitul din mâinile ei. Ea mi-a zis că nu e omul potrivit pentru a se fi născut cu un dar ca ăsta. Îşi bate joc de oamenii mici şi slabi. Îi place să provoace durere.

Po îşi puse mâna pe coapsa Katsei, ceea ce era singurul lucru care o împiedica să ţâşnească în picioare înfuriată.

— Mama a bănuit toate astea, continuă Bitterblue, din când în când, încă de când l-a cunoscut. Dar el întotdeauna a fost capabil să o zăpăcească şi s-o facă să uite. Până cu câteva luni în urmă, când a început să aibă un interes deosebit pentru mine. Se opri din vorbit şi inspiră adânc, de câteva ori. Ochii ei se fixară asupra Katsei, în ei licărind ceva neplăcut. N-aş putea spune ce vrea de la mine în mod exact. A fost întotdeauna… pasionat de compania fetelor. Şi are nişte obiceiuri ciudate pe care eu şi mama am ajuns să le înţelegem. Taie animale cu cutitul. Le tortureazǎ şi le ţine în viaţă multă vreme, apoi le ucide. Îşi drese vocea: Şi cred că nu face asta numai cu animalele.

„Bunătate faţă de copii şi creaturi neajutorate“,

gândi Katsa, reţinându-şi lacrimile de furie. Întreaga ei viaţă crezuse în reputaţia de om cumsecade a lui Leck. Oare le convingea şi pe victime că le făcea un bine atunci când le tăia cu cuţitul?

— I-a zis mamei că voia să înceapă să petreacă timpul numai cu mine, zise Bitterblue. Zicea că era vremea să ajungă să-şi cunoască fiica mai bine. A devenit atât de furios când a fost refuzat! A lovit-o. A încercat să-şi folosească darul pe mine, a încercat să mă facă să merg la cuştile lui, cu el, dar, ori de câte ori vedeam vânătăile de pe chipul mamei, îmi aminteam adevărul. Îmi limpezea minţile. Puţin, dar destul ca să ştiu să refuz.

Deci, Po avusese dreptate. Decesele de la curtea lui Leck începeau să aibă şi mai multă noimă pentru Katsa. Probabil că Leck ucisese cam mulţi oameni – ceea ce devenise mai mult un necaz decât o plăcere, căci el îi rănise atât de grav, încât aceştia începuseră să înţeleagă adevărul.

— Atunci, l-a răpit pe bunicul, zise Bitterblue, căci ştia că nu era nimeni pe care mama să-l fi iubit mai mult. I-a spus mamei că avea de gând să-l tortureze pe bunicul dacă ea nu era de acord să mă predea. I-a zis că avea de gând să-l aducă în Monsea şi să-l ucidă sub privirile noastre. Am sperat că nu erau decât minciunile lui obişnuite. Dar, apoi, am primit scrisori din Lienid şi am ştiut că bunicul lipsea cu adevărat.

— Bunicul n-a fost nici torturat şi nici omorât, spuse Po. E în siguranţă acum.

— Ar fi putut pur şi simplu să mă ia pe mine, zise Bitterblue, vocea curmându-i-se cu un fior brusc. Are o armată întreagă, care nu l-ar trăda niciodată. Dar n-a vrut. Are această… răbdare bolnăvicioasă. Nu-l interesa să ne oblige. Voia să ne audă spunând da.

„Fiindcă era mai satisfăcător pentru el în felul acesta“, gândi Katsa.

— Eu şi mama ne-am baricadat în apartamentele ei, continuă Bitterblue. O vreme, regele ne-a ignorat. A pus să ni se aducă mâncare şi băutură, apă şi lenjerie curată. Dar, uneori, vorbea cu noi printre uşi. Tot încerca s-o convingă pe mama să mă trimită la el. Uneori, mă zăpăcea. Alteori, o zăpăcea pe ea. Întotdeauna, venea cu cele mai convingătoare motive pentru care ar trebui să ies şi trebuia să ne amintim mereu care este adevărul. A fost înspăimântător. O lacrimă îşi făcu loc pe chipul ei, dar ea continuă să vorbească repede, ca şi când n-ar mai fi putut să ţină pentru ea povestea: A început să ne trimită animale, şoareci tăiaţi, câini şi pisici încă în viaţă, scheunând şi sângerând. A fost oribil. Şi, într-o zi, fata care ne aducea mâncarea avea tăieturi pe faţă, trei linii pe fiecare obraz, sângerând abundent. Şi alte răni pe care nu le puteam vedea. Nu mergea cum trebuia. Când am întrebat-o ce se întâmplase, a zis că nu putea să-şi amintească. Era o fată de vârsta mea. Se opri o clipă, sufocată de lacrimi. Îşi şterse faţa de umăr. De asta mama a hotărât că trebuia să fugim. Am legat cearşafuri şi pături laolaltă şi le-am dat drumul pe fereastră. Am crezut că n-am să pot să o fac, de teamă. Dar mama mi-a vorbit într-una în timp ce coboram. Privi ţintă flăcările. Mama a omorât un străjer, cu un cuţit. Am alergat spre munţi. Am sperat că regele va presupune că am luat-o pe Drumul Portului, spre mare. Dar, în a doua dimineaţă, i-am văzut venind către noi, peste câmpii. Mama şi-a scrântit glezna într-o vizuină de vulpe. Nu mai putea alerga. M-a trimis înainte, să mă ascund în pădure. Fata inspiră furioasă, îşi şterse iarăşi faţa şi îşi strânse

mâinile pumni. Printr-un enorm efort de voinţă, îşi stăvili lacrimile. Înşfacă brusc cuţitul aflat în poală şi vorbi pe un ton amar: Dacă aş fi fost antrenată în arta tragerii cu arcul. Sau dacă aş fi putut folosi un cuţit, poate că aş fi putut să-mi ucid tatăl când a început toată tărăşenia.

— După cât se pare, e prea târziu, zise Po. Dar am să-l omor mâine, înainte să mai facă şi altceva.

Ochii lui Bitterblue îi căutară pe ai lui Po.

— De ce tu? De ce nu ea, dacă e cea mai bună luptătoare?

— Darul lui Leck nu funcţionează asupra mea. Are însă efect asupra Katsei. Asta am aflat azi, când ne-am întâlnit cu el pe câmpii. Eu trebuie să fiu cel care să-l omoare, căci nu mă poate manipula şi nu mă poate zăpăci aşa cum poate cu Katsa.

Îi oferi lui Bitterblue una dintre prepeliţe înfiptă într-un băţ. Ea o luă şi îl privi îndeaproape.

— E adevărat că darul lui şi-a mai pierdut ceva din putere asupra mea, zise ea, când a rănit-o pe mama. Şi şi-a pierdut ceva din puterea asupra mamei mele când m-a ameninţat pe mine. Dar de ce nu funcţionează asupra ta?

— N-aş şti să-ţi spun, răspunse Po. Le-a făcut rău multor oameni. Poate că există mulţi pentru care darul lui e slab – dar niciunul dispus să recunoască, de teama răzbunării lui.

Bitterblue îşi îngustă ochii.

— Cum anume te-a rănit?

— L-a răpit pe bunicul, zise Po. Mi-a omorât mătuşa în faţa ochilor. O ameninţă pe verişoara mea.

Bitterblue păru satisfăcută de vorbele lui sau, cel puţin, se concentră asupra mâncării şi înghiţi lacomă timp de câteva minute. Din când în când, mai arunca o

privire la mâinile lui, în timp ce el se ocupa de foc.

— Mama purta o mulţime de inele, aşa, ca tine, zise ea. Semeni cu mama, cu excepţia ochilor. Şi vocea ta e ca a ei când vorbeşti. Inspiră adânc şi privi ţintă la mâncarea din mâinile ei. Îşi va face tabăra în pădure, la noapte, iar mâine mă va căuta din nou. Nu ştiu cum o să-l găseşti.

— Pe tine te-am găsit, spuse Po, nu-i aşa?

Ochii ei priviră într-ai lui şi apoi din nou la mâncare.

— Va avea gărzile lui personale cu el. Cu toţii sunt înzestraţi, îţi spun ca să ştii cu cine vei avea de-a face.

Era un plan suficient de simplu. Po avea să pornească devreme, înainte de a se crăpa de ziuă, cu mâncare, un cal, arcul, tolba, un pumnal şi două cuţite. Urma să-şi croiască drum prin pădure şi să-şi ascundă calul. Avea să-l găsească pe rege – oricât de mult i-ar fi luat. Avea să se apropie de rege doar cât de departe putea zbura o săgeată. Urma să ţintească şi să tragă. Avea să se asigure că regele era mort. Iar apoi, avea să alerge cât de repede putea, înapoi la calul lui şi înapoi în tabără.

Un plan simplu, dar Katsa devenea din ce în ce mai neliniştită în timp ce-l puneau la cale, căci atât ea, cât şi Po ştiau că n-avea să se desfăşoare atât de simplu. Regele avea o gardă personală, alcătuită din cinci spadasini înzestraţi. Aceşti bărbaţi reprezentau o mică ameninţare pentru Po; ei stăteau întotdeauna alături de rege, iar Po nu se aştepta că va putea să ajungă în preajma lor. Era cealaltă gardă a regelui pe care Po trebuia să fie pregătit să o întâlnească. Aceşti zece bărbaţi aveau să fie poziţionaţi sub forma unui cerc larg în jurul lui Leck, la ceva distanţă de el şi unul faţă de celălalt, dar înconjurându-l pe rege în vreme ce

mergeau prin pădure. Erau cu toţii înzestraţi, unii luptători, doi fiind arcaşi desăvârşiţi. Altul înzestrat cu viteză, unul teribil de puternic, altul care se căţăra în copaci şi sărea din creangă-n creangă, ca o veveriţă. Unul cu o vedere şi un auz extraordinare.

— Ai să-l cunoşti pe acesta după barba lui roşie, zise Bitterblue. Dar, dacă ai să fii suficient de aproape ca să-l vezi, în cazul ăsta, e cel mai probabil că şi el te-a reperat. Îndată ce te-a reperat, va da alarma.

— Po, spuse Katsa. Lasă-mă să vin cu tine până la cercul exterior. Sunt prea mulţi şi s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

— Nu, rosti Po.

— Pur şi simplu, m-aş lupta cu ei şi apoi aş pleca.

— Nu, Katsa.

— Tu niciodată…

— Katsa.

Tonul vocii lui era ridicat. Ea îşi încrucişă braţele şi privi înspre foc. Inspiră adânc şi înghiţi cu putere.

— Prea bine, spuse ea. Du-te la culcare acum, Po, şi eu am să veghez.

Po încuviinţă:

— Să mă trezeşti în câteva ore şi preiau eu.

— Nu, zise ea. Ai nevoie să dormi dacă trebuie să faci lucrul ăsta. Nu sunt obosită, Po, continuă ea când el începu să protesteze. Ştii că nu sunt. Lasă-mă să fac asta.

Aşa că Po se cuibări într-o pătură, lângă Bitterblue. Katsa se aşeză în întuneric şi se gândi la planul întocmit.

Dacă Po nu se întorcea în tabăra lor de deasupra defileului până la apusul soarelui, atunci Katsa şi Bitterblue trebuiau să fugă fără el. Căci, dacă el nu se întorcea, putea să însemne că regele nu murise. Dacă

regele nu era mort, atunci nimic n-avea s-o apere pe Bitterblue de el, cu excepţia distanţei.

Să-l lase pe Po în urmă, în pădurea asta plină de soldaţi. Era de neimaginat pentru Katsa şi, cum şedea pe stâncă, în frig şi-n întuneric, nici măcar nu-şi permise să se gândească la aşa ceva. Privea urmărind cea mai slabă mişcare, asculta atentă la cel mai slab sunet. Şi refuza să se gândească la tot ce s-ar fi putut întâmpla a doua zi, în pădure.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Po se trezi dis-de-dimineaţă, în frig şi-şi adună lucrurile în linişte. O trase pe Katsa mai aproape şi o ţinu lipită de el.

— Am să mă întorc, zise el.

Apoi, plecă. Ea rămase să vegheze, aşa cum făcuse toată noaptea, şi urmări cu privirea cărarea pe care el se îndepărtase în tropotul calului. Îşi ţinea gândurile sub control.

Purta un inel pe o sfoară legată în jurul gâtului, un inel pe care i-l dăduse Po înainte de a încăleca pe cal şi de a porni pe cărarea de pe stâncă. Îl simţea rece pe pielea sânilor şi îi urmărea conturul cu degetul în timp ce aştepta să răsară soarele. Era inelul cu gravura care se potrivea cu semnele de pe braţele lui. Inelul castelului lui Po şi al perioadei lui de prinţ. Dacă Po nu se întorcea astăzi, atunci Katsa trebuia să o ia pe Bitterblue şi să pornească spre sud, către mare. Trebuia să aranjeze cumva o călătorie pe o corabie, spre coasta vestică a regatului Lienid şi castelul lui Po. Niciun lienid nu avea să o aresteze sau să o chestioneze dacă ea purta inelul lui Po. Aveau să ştie că ea acţionase după instrucţiunile lui Po, aveau să-i urez bun venit şi să-i acorde sprijinul lor. Şi Bitterblue

ar fi putut să fie în siguranţă în castelul lui Po în timp ce Katsa s-ar fi gândit şi ar fi plănuit, şi ar fi aşteptat să afle ceva despre Po.

Când se lumină şi Bitterblue se trezi, ea şi Katsa duseră calul la lac, pentru a se adăpa şi a paşte. Adunară lemne pentru eventualitatea că ar fi rămas în tabără încă o noapte. Mâncară fructe de ilice dintr-un tufiş de lângă lac.

Katsa prinse şi evisceră peşte pentru masa lor. Când se căţărară înapoi în tabăra dintre stânci, soarele nici măcar nu se ridicase pe cer.

Katsa se gândi să facă nişte exerciţii sau să o înveţe pe Bitterblue să-şi folosească pumnalul. Dar n-ar fi vrut să atragă atenţia cu zgomotul pe care l-ar fi făcut. N-ar fi vrut să-i scape cel mai slab sunet sau întrezărirea unui duşman care s-ar fi apropiat ori chiar a lui Po. Nu era nimic de făcut decât să stea liniştită şi să aştepte. Muşchii Katsei îşi ţipau nerăbdarea.

Pe la începutul după-amiezii, ea umbla înainte şi înapoi de-a lungul taberei, înnebunită de-a binelea. Mergea cu pumnii încleştaţi, iar Bitterblue stătea pe un bolovan, la soare, cu cuţitul în mână, urmărind-o cu privirea.

— Nu eşti obosită? o întrebă Bitterblue. Când ai dormit ultima dată?

— N-am nevoie de atât de mult somn precum ceilalţi oameni, îi răspunse Katsa.

Ochii lui Bitterblue o urmăriră în timp ce se fâţâia de colo-colo.

— Sunt obosită, zise Bitterblue.

Katsa se opri şi se ghemui lângă fată. Îi pipăi mâinile şi fruntea.

— Ţi-e frig? Sau ţi-e cald? Ţi-e foame?

Bitterblue clătină din cap.

— Sunt doar obosită.

Desigur că era obosită, avea ochii mari şi faţa pleoştită. Orice persoană în această situaţie ar fi fost obosită.

— Dormi, îi spuse Katsa. E bine să dormi şi cel mai bun mod pentru tine de a-ţi păstra puterile.

Nu că ar fi avut copila nevoie de puteri pentru a fugi în acea noapte, căci, fără îndoială, în orice clipă, Po urma să vină, urcând cărarea abruptă, pe calul lui.

Soarele se târî în spatele vârfurilor vestice ale munţilor şi coloră tabăra lor stâncoasă în portocaliu, dar Po încă nu se întorsese. Mintea Katsei era încremenită. Cu siguranţă, el avea să se materializeze în următoarele câteva minute, dar, în caz că n-ar fi facut-o, o trezi pe Bitterblue. Adună toate lucrurile lor laolaltă şi înlătură orice urmă a focului. Împrăştie lemnele de foc. Înşeuă calul şi-şi legă bagajele de frumoasa şa monseană.

Apoi, se aşeză şi privi fix la cărarea de pe stâncă, ce strălucea galbenă şi portocalie în lumina care dispărea uşor.

Soarele apunea, iar el încă nu se întorsese.

Nu-şi putu reprima gândul care-şi făcea loc în mintea ei – care nu mai putea fi reprimat indiferent cât de tare se străduia ea. Po ar fi putut să fie în pădure, rănit, regele ar fi putut să fie ucis şi totul ar fi putut să fie în regulă, iar Po ar fi putut să fie pe undeva, având nevoie de ajutor, iar ea era incapabilă să i-l acorde din cauza posibilităţii ca regele să fie încă în viaţă. El ar fi putut chiar să fie aproape, dincolo de cărarea de pe stâncă, şchiopătând, împleticindu-se spre ele. Având nevoie de ele, având nevoie de ea, iar ea, la o diferenţă de doar câteva minute, să încalece pe cal şi

să galopeze în direcţia opusă.

Ele urmau să plece atunci, pentru că trebuia. Dar s-ar putea abate puţin de la drum, sperând că el ar fi prin apropiere. Katsa aruncă o privire rapidă înjur, prin tabără, ca să nu fi lăsat vreun semn al prezenţei lor.

— Ei bine, prinţesă, zise ea, ar fi cazul să plecăm.

Evită privirea lui Bitterblue şi o ridică în şa. Dezlegă frâul calului şi îl înmână copilei. Atunci, auzi pietrele scârţâind pe cărare.

Alergă într-acolo. Calul venea pe poteca lipită de stâncă, anevoie, cu capul atârnând. Prea aproape, puţin prea aproape de margine. Şi Po zăcând pe spatele calului, nemişcat, iar o săgeată, o săgeată era în umărul lui. Cămaşa îmbibată de sânge. Şi cât de multe săgeţi înfipte în gâtul şi în coastele calului, pe care ea nu încercă să le numere, căci, brusc, pietrele zburară peste marginea stâncii. Calul aluneca îngrozit şi întreaga cărare se prăbuşea sub copitele lui. Strigă numele lui Po în mintea ei şi alergă. El îşi înălţă capul şi ochii lui se oglindiră în ai ei. Calul necheza şi se lupta nebuneşte pentru a nu cădea, dar ea n-ar fi putut să-l ajungă la timp. Calul se rostogoli peste margine şi ea ţipă din nou, de data asta tare, iar Po dispăru, căzând prin lumina galbenă.

Calul se răsuci şi se întoarse în aer. Po izbi apa mai întâi cu faţa, apoi calul se prăbuşi după el, iar pietrele zburară de-a valma de sub picioarele Katsei în timp ce ea se agăţă de marginea potecii, nemaisimţind nimic în vreme ce picioarele i se loveau de stânci şi ramuri o biciuiau peste faţă. Ştia numai că Po era în apa aceea şi ea trebuia să-l scoată.

Existau doar vagi încreţituri la suprafaţă apei care să-i indice încotro să se plonjeze. Îşi aruncă ghetele în păpuriş şi plonjă. Ignorând şocul la contactul cu apa

rece ca gheaţa a lacului, văzu locul unde mâlul şi bulele se ridicau la suprafaţă şi unde o siluetă mare, cafenie se scufunda, iar o alta, mai mică, se lupta. El se lupta, ceea ce însemna că era viu. Dădu din picioare pentru a se apropia şi văzu cu ce avea el de furcă. Cizma era prinsă într-o scăriţă. Scăriţa era legată de şa, iar calul se scufunda rapid. Mişcările lui erau neîndemânatice, iar apa din jurul umerilor şi capului era roşie din cauza sângelui. Katsa îl apucă de centură şi pipăi până când găsi un cuţit. Îl scoase din teacă şi tăie scăriţa. Pielea cedă, iar scăriţa se scufundă odată cu calul. Katsa îl cuprinse cu braţul pe Po şi dădu cu putere din picioare. Ţâşniră la suprafaţă. Îi cără trupul nemişcat la mal, căci acum era inconştient, însă, în timp ce ea îl împingea în păpurişul de la marginea lacului, el deveni brusc şi în mod violent conştient. Icni şi tuşi, şi vomită apa lacului, iarăşi şi iarăşi. Nu se înecase, dar asta nu însemna că n- avea să sângereze de moarte.

— Celălalt cal, strigă Katsa spre Bitterblue care se învârtea agitată prin apropiere. Leacurile sunt pe cal, ţipă ea, iar fata se îndepărtă şi se căţără înapoi în tabără.

Katsa îl trase pe Po pe pământ uscat şi îl aşeză acolo. Frigul şi umezeala – şi astea puteau să-l omoare. Nu trebuia să mai sângereze şi avea nevoie să-i fie cald şi să fie uscat. Ah, cum îşi dorea să-l aibă pe Raffin alături, în acest moment!

— Po, zise ea. Po, ce s-a întâmplat?

Niciun răspuns.

„Po. Po.“

El se strădui să deschidă ochii, dar privirea îi era apatică, nu se putea concentra. N-o vedea. Vomită.

— În regulă. Stai liniştit. Asta o să doară, spuse ea.

Dar, când trase săgeata din umărul lui, el nici măcar nu păru să bage de seamă. Braţele îi atârnau vlăguite în timp ce ea îi smulgea cămaşa de pe spate, iar el vomită din nou.

Bitterblue veni tropăind în josul cărării, împreună cu calul.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise Katsa şi, pentru o bună bucată de timp, Bitterblue fu asistenta Katsei, deschizând desagii, pentru a găsi haine ce puteau fi folosite pentru a-l usca sau pentru a-i opri hemoragia, cotrobăind printre leacuri în căutarea pomezii care curăţa răni, înmuind cârpe însângerate în lac.

— Mă auzi, Po? întrebă Katsa în vreme ce sfâşia o cămaşă, pentru a face un bandaj din ea. Mă auzi? Ce s-a întâmplat cu regele?

El o privi vag în timp ce ea îi bandaja umărul.

— Po, zise ea iarăşi şi iarăşi. Regele. Trebuie să-mi spui dacă regele e în viaţă.

Dar el era parcă lipsit de simţuri – ca şi când ar fi fost inconştient. Îi scoase cizmele şi pantalonii şi îl şterse cât de bine putu. Îi puse alţi pantaloni şi îi frecă braţele şi picioarele, pentru a-l încălzi. Luă înapoi de la Bitterblue haina lui, i-o trase peste cap şi îi împinse braţele inerte prin mâneci. El vomită din nou.

Era din cauza forţei cu care capul lui lovise apa. Asta ştia şi Katsa: că un om vomita dacă se lovea destul de tare la cap şi devenea amnezic şi confuz. Mintea avea să i se limpezească în timp, dar ei n-aveau vreme dacă regele era în viaţă. Aşa încât ea îngenunche în faţa lui şi îl apucă de bărbie. Ignoră clipitul lui din pleoape, ochii lui îndureraţi. Ea gândi adresându-se minţii lui.

„Po, trebuie să ştiu dacă regele e în viaţă. N-am de gând să încetez a te bate la cap până când n-ai să-mi spui dacă regele este în viaţă.”

Atunci, el o privi, îşi frecă ochii şi îi miji puternic spre ea.

— Regele, spuse el cu greutate. Regele. Săgeata mea. Regele e viu.

Inima Katsei se frânse. Căci, acum, trebuiau să fugă toţi trei, cu Po în această stare şi doar cu un cal. În întuneric şi în frig, cu puţină mâncare şi fără harul lui Po care să-i avertizeze în legătură cu urmăritorii.

Harul ei avea să le servească.

Îi întinse lui Po plosca ei.

— Bea asta. Toată. Bitterblue, zise ea, ajută-mă să adun toate lucrurile astea ude laolaltă. E un lucru bun că ai dormit azi, căci am nevoie să fii puternică în seara asta.

Po păru să înţeleagă când veni timpul să încalece pe cal. Nu contribui la efortul comun, dar nici nu se împotrivi. Atât Katsa, cât şi Bitterblue îl împinseră în şa cu toată puterea lor şi, cu toate că se întinse de-a lungul animalului şi aproape căzu pe partea cealaltă, ceva inconştient îl făcu să se apuce de braţul Katsei şi să îşi găsească echilibrul.

— Tu, în spatele lui, îi zise Katsa lui Bitterblue, astfel încât să îl poţi vedea. Ciupeşte-l dacă începe să alunece şi strigă-mă dacă ai nevoie de ajutor. Calul va merge repede, atât de repede cât pot eu să alerg.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

În întunericul de pe versantul unui munte, nimeni nu se poate mişca rapid, dacă nu are un anume har pentru a face asta. Se deplasau, iar Katsa nu-şi rupea gleznele păşind orbeşte înaintea calului, aşa cum s-ar fi întâmplat în cazul altora, însă nu se mişcau repede. Katsa de-abia mai respira, atât de concentrată asculta ce se întâmpla în spate. Urmăritorii lor aveau să fie

călare şi aveau să fie mulţi şi să poarte torţe. Dacă Leck trimisese o parte din ei în direcţia bună, în cazul acesta, prea puţin se putea face pentru a-i împiedica să-i găsească.

Katsa se îndoia că pe teren plan ar fi putut să se mişte cu mult mai repede, atât de rău se simţea Po. Se agăţase de coama calului, cu ochii închişi, străduindu-se din răsputeri să nu cadă. Se înfiora la fiecare mişcare. Şi încă sângera.

— Lasă-mă să te leg de cal, îi spusese Katsa odată, când se opriseră la un izvor pentru a umple ploştile. Aşa, ai putea să te odihneşti.

Îi luă un moment să înţeleagă cuvintele ei. Se aplecă în faţă şi oftă în coama calului.

— Nu vreau să mă odihnesc, zise el. Vreau să pot să-ţi spun dacă vine.

Prin urmare, nu erau complet lipsiţi de darul lui, dar el era complet lipsit de raţiune pentru a face un asemenea comentariu în timp ce Bitterblue şedea drept în spatele lui, tăcută, atentă şi fără să-i scape nimic din ce se vorbea.

„Ai grijă, gândi ea spre el. Bitterblue."

— Am să vă leg pe amândoi pe cal, spuse ea cu voce tare, şi apoi fiecare din voi va putea alege dacă se odihneşte sau nu.

„Odihnă, gândi ea spre el în timp ce înfăşură o funie în jurul picioarelor lui. Nu ne eşti de niciun folos dacă sângerezi de moarte."

— N-am să sângerez de moarte, spuse el cu voce tare, iar Katsa evită privirea lui Bitterblue, hotărâtă să nu-i mai vorbească în gând lui Po până ce nu avea să-şi recapete raţiunea.

Continuară să meargă încet, spre sud. Katsa călca

strâmb şi se împiedica de rădăcinile încăpăţânaţilor copaci de pe munte, care se agăţau de pământul din crăpăturile stâncilor. Pe măsură ce noaptea se instala, poticneala ei devenea tot mai intensă şi îşi dădu seama că era obosită. Îşi trimise gândul înapoi, spre ultimele câteva nopţi şi numără. Era cea de-a doua noapte nedormită, iar în noaptea de dinainte dormise numai câteva ore. Ar fi trebuit ca, în curând, să doarmă, dar deocamdată nici nu voia să se gândească la asta. N-avea niciun rost să ia în calcul imposibilul.

Cu multe ore înaintea zorilor începu să se gândească la peştele pe care îl prinsese mai devreme, peştele pe care îl curăţase de solzi şi îl eviscerase, îl împachetase şi îl legase cu celelalte bagaje, de şaua calului. Când se va lumina, nu vor mai putea să rişte nici cel mai mic foc. Mâncaseră foarte puţin în ziua aceea şi aveau foarte puţină mâncare pentru următoarea. Dacă s-ar opri acum, preţ de câteva minute, ar putea găti peştele. N-ar mai trebui să se mai gândească la mâncare până la căderea nopţii următoare.

Dar chiar şi asta era riscant, căci lumina focului ar fi putut atrage atenţia în întuneric.

Po îi şopti numele, iar ea opri calul şi se duse spre el.

— Există o peşteră, şopti el, la câţiva paşi spre sud-est. Mâna i se legănă în aer, apoi se odihni pe umărul ei. Stai lângă mine. Vă conduc eu până acolo.

Îi dirijă paşii peste pietrele şi bolovănişul din jur. Dacă ar fi fost mai puţin obosită, Katsa şi-ar fi îngăduit un moment de apreciere a clarităţii cu care harul lui îi dezvăluia peisajul. Dar acum, se găseau la intrarea în peştera lui Po şi asta era mai mult decât suficient să-i ţină mintea ocupată. Trebuia să o trezească pe Bitterblue, să o dezlege şi să o ajute să coboare. Trebuia să-l dea jos pe Po de pe cal. Trebuia să facă

focul, apoi să pregătească peştele. Trebuia să-i bandajeze din nou umărul lui Po, deoarece încă sângera abundent, indiferent cât de tare l-ar fi strâns.

— Dormi în timp ce se frige peştele, spuse el în timp ce ea îi lega fâşii curate de pânză în jurul braţului şi pieptului, pentru a opri hemoragia. Katsa, dormi puţin. Te trezesc eu dacă am nevoie de tine.

— Tu eşti cel care are nevoie de somn, zise ea.

El o prinse de braţ apoi, în timp ce ea îngenunche în faţa lui.

— Katsa. Dormi un sfert de oră. Nu e nimeni pe aproape. Nu vei mai avea şansa să dormi în noaptea asta.

Ea stătea pe călcâie şi se uita la el. Fără cămaşă, lipsit de culoare, cu ochii pe jumătate închişi din cauza durerii. Vânătăi îi întunecau pielea. Dădu drumul braţului ei şi oftă.

— Sunt ameţit, zise el. Sunt convins că arăt ca moartea, Katsa, dar n-am să sângerez de moarte şi nici n-am să mor de ameţeală. Dormi câteva minute.

Bitterblue se apropie.

— Are dreptate, spuse ea. Ar trebui să dormi. Am eu grijă de el. Îi ridică haina şi îl ajută să o îmbrace, mişcându-i blând, cu grijă umărul bandajat.

„Sigur, gândi Katsa, s-ar putea descurca fără mine câteva minute“ Cu siguranţă, le va fi mai bine tuturor dacă ea ar trage un pui de somn.

Aşa că se întinse lângă foc şi îşi impuse să doarmă doar un sfert de oră. Când se trezi, Po şi Bitterblue de-abia se miscaseră. Se simţea mai bine.

Mâncară în tăcere şi rapid. Po se rezemă de peretele peşterii, cu ochii închişi. Pretinse că nu prea avea poftă de mâncare, dar

Katsa n-avu milă. Se aşeză în faţa lui şi îl hrăni cu

bucăţele de peşte până ce fu mulţumită că mâncase destul.

Katsa stingea focul cu cizmele ei, iar Bitterblue lega lalolaltă restul de peşte când el vorbi:

— E bine că n-ai fost acolo, Katsa, spuse el. Căci, astăzi, l-am ascultat pe Leck gângurind ore în şir despre iubirea lui pentru fiica răpită. Despre cum va fi zdrobită inima lui până când o va găsi.

Katsa veni să se aşeze în faţa lui. Bitterblue se mută mai aproape, pentru a putea să audă vorbele lui şoptite.

— Am trecut cu uşurinţă de gărzile din exterior, zise Po. L-am văut, în cele din urmă, înainte de prânz. Străjerii din interior îl înconjurau atât de aproape, încât nici măcar nu puteam să încerc ceva. Am tot aşteptat. M-am ţinut după ei. Nu m-au auzit nici măcar o dată, dar nici nu s-au îndepărtat de rege vreo clipă.

— Te aştepta, spuse Katsa. Se aflau acolo pentru tine.

El încuviinţă, apoi se înfioră.

— Ne spui mai târziu, Po, zise Katsa. Odihneşte-te acum!

— E o poveste scurtă, rosti el. În cele din urmă, am decis că singura mea şansă era să-l scot din joc pe unul dintre străjeri. Aşa încât am tras într-unul. Dar, în secunda în care a căzut, desigur, regele a sărit să-l protejeze. Am tras iarăşi, dar săgeata mea de-abia i-a zgâriat gâtul lui Leck. Era o treabă menită ţie, Katsa. Tu l-ai fi nimerit în plin. Eu n-am putut.

— Ei bine, zise Katsa. În primul rând, eu nu l-aş fi găsit. Şi, chiar dacă l-aş fi găsit, nu l-aş fi ucis niciodată. Ştii asta. Nu era o treabă pentru niciunul din noi.

— După asta, evident, străjerii lui s-au năpustit pe

urmele mele, spuse Po, iar apoi şi străjerii din exterior, şi soldaţii lui, de îndată ce s-a dat alarma. A… a fost o baie de sânge. Probabil că am omorât vreo zece oameni. A fost tot ce am putut să fac pentru a scăpa, iar după aceea am călărit spre nord, pentru a-i pune pe o pistă greşită. Se opri o clipă şi închise ochii, apoi îi deschise din nou. Aruncă o privire pe furiş către Katsa. Leck are un arcaş care e aproape la fel de bun ca tine, Katsa. Ai văzut ce i-a făcut calului.

„Şi ţi-ar fi făcut şi ţie la fel, gândi ea adresându-se lui. Dacă n-ar fi fost abilitatea ta proaspăt descoperită de a simţi săgeţile în timp ce zboară spre tine."

El zâmbi vag. Apoi, se uită pe furiş la Bitterblue.

— Ai început să ai încredere în mine, spuse el.

— Ai încercat să-l omori pe rege, zise simplu Bitterblue.

— Bine, interveni Katsa, ajunge cu sporovăitul.

Se întoarse spre foc şi îl stinse. Apoi, îl împinse pe Po pe cal şi din nou legă bagajele de şa. Şi, în gândul ei, iarăşi şi iarăşi, îl avertiza pe Po, îl implora pe Po să se oprească din a anunţa cu voce tare orice lucru mărunt pe care harul lui i-l revela.

La lumina zilei, se mişcară mai rapid, dar acest lucru era dificil pentru Po. El nu se plângea niciodată de legănatul calului. Dar icnea şi ochii îi străluceau cu un fel de sălbăticie, iar Katsa putea recunoaşte durerea la fel de uşor pe cât recunoştea şi teama. Vedea durerea pe faţa lui şi în contractarea muşchilor braţelor şi gâtului ori de câte ori îi bandaja umărul.

— Ce te doare mai tare? îl întrebă ea dis-de-dimineată. Umărul sau capul?

— Capul.

O persoană pe care o doare capul nu ar trebui să

călărească un animal al cărui pas reverberează ca un topor în craniul său, dar despre mersul pe jos nici nu putea fi vorba. Nu-şi putea ţine echilibrul. Era veşnic ameţit şi îi era greaţă. Îşi tot freca ochii – îl usturau. Cel puţin, hemoragia de la umăr se redusese la picurat. Iar vorbitul nu îl mai încurca; părea să-şi amintească, în sfârşit, să-si tină ascuns darul faţă de verisoara lui.

— Nu mergem destul de repede, spusese el de mai multe ori în ziua aceea.

Katsa era şi ea iritată de ritmul lor. Dar, până ce nu îi va mai ceda durerea de cap, n-avea de gând să îndemne calul să alerge în galop peste dealurile stâncoase.

Bitterblue era mai de ajutor decât ar fi putut Katsa să spere. Părea să-l considere pe Po însărcinarea ei specială. Ori de câte ori se opreau, îl ajuta să se aşeze pe o stâncă. Îi aducea mâncare şi apă. Dacă Katsa se depărta un minut, ca să vâneze un iepure, când se întorcea, Bitterblue îi curăţa umărul lui Po şi i-l înfăşură în bandaje curate. Katsa se obişnuise să-l vadă pe Po legănându-se sprijinit de micuţa lui verişoară, cu mâna odihnindu-i-se pe umărul ei.

Cam pe când soarele apunea, Katsa simţi oboseala ultimelor zile şi a nopţilor nedormite. Po şi Bitterblue dormeau pe spatele calului. Poate că, dacă Po s-ar odihni acum, ar putea să stea cumva de veghe mai târziu şi să-i acorde şi ei câteva ore de somn. Nu puteau să facă popas toată noaptea, nu când călătoreau în ritmul ăsta. Doar câteva ore. Câteva ore de odihnă ar fi fost o posibilitate.

Când se trezi iarăşi în lumina palidă a lunii, el o strigă să vină la el. O ajută să găsească o grotă într-un cerc de stânci, care ar fi putut ascunde lumina unui foc.

— Nu ne mişcăm destul de repede, zise el din nou şi

ridică din umeri, căci nu prea era mare lucru de făcut în legătură cu asta.

Ea o trezi pe Bitterblue, o dezlegă şi o dădu jos de pe cal. Po se dădu singur jos, cu grijă.

— Katsa, spuse el. Vino aici, Katsa mea!

Întinse mâna spre ea şi ea veni la el. O cuprinse cu braţele. Umărul dureros – greoi şi ţeapăn, dar braţul sănătos – puternic şi cald. O ţinu strâns, iar ea îl sprijini. Îşi puse capul pe umărul lui şi oftă adânc. Era atât de obosită, iar el nu se simţea bine. Nu mergeau destul de repede. Dar cel puţin puteau să stea în picioare, cu braţele unuia în jurul celuilalt, iar ea îi simţea căldura pe faţă.

— Trebuie să facem ceva, zise el, iar ţie n-o să-ţi placă.

— Ce anume? murmură ea în scobitura gâtului lui.

— Noi… Trase adânc aer în piept şi se opri. Trebuie să mă laşi în urmă.

— Poftim?

Se îndepărtă de el. El se clătină, dar se ţinu de cal, ca să se echilibreze. Se uită urât la el şi apoi se repezi nervoasă după Bitterblue care culegea vreascuri pentru foc. Lasă-l să descurce singur. Lasă-l să meargă singur până la locul de popas dacă avea de gând să facă asemenea declaraţii absurde.

Dar el nu se mişcă. Stătea doar lângă cal, ţinându-l strâns, aşteptând să-l ajute cineva; şi lacrimi îi veniră în ochi la vederea neputinţei lui Po. Se reîntoarse la el.

„Iartă-mă, Po!“

Îi oferi umărul ei şi îl conduse pe terenul stâncos, la locul unde urmau să facă focul. Îl ajută să se aşeze şi se ghemui în faţa lui. Îi pipăi faţa – fruntea lui ardea. Îi ascultă respiraţia şi, după cum icnea, îşi dădu seama că avea dureri.

— Katsa, spuse el. Uită-te la mine. Nici măcar nu pot să merg. Cel mai important lucru acum este viteza, iar eu vă reţin. Nu sunt nimic altceva decât o povară.

— Nu-i adevărat. Avem nevoie de darul tău.

— Pot să îţi spun că vă caută, zise el, şi ştiu cu certitudine că vor continua să vă caute atâta timp cât veţi fi în Monsea. Pot să-ţi spun că, foarte probabil, vă vor dibui şi că, odată reperaţi, regele va fi pe urmele voastre. Nu aveţi nevoie ca eu să fiu cu voi, pentru a repeta astea la nesfârşit.

— Am nevoie de tine pentru a nu-mi pierde minţile.

— Nu te pot ajuta să-ţi păstrezi minţile. Singurul mod în care ţi le poţi păstra este să fugi de cei care te zăpăcesc. Fuga este singura speranţă pentru copilă.

Bitterblue li se alătură atunci, cu un braţ plin de vreascuri şi rămurele.

— Mulţumesc, prinţesă, îi spuse Katsa. Poftim, adu iepurele pe care l-am prins. Am să fac focul.

Avea să se concentreze asupra focului şi nu-i va da atentie lui Po.

— Dacă mă laşi în urmă, zise Po, aţi putea călări mai iute. Mai iute decât o armată de soldaţi.

Katsa îl ignoră. Aşeza rămurelele unele peste altele şi se concentra asupra flăcării care creştea între mâinile sale.

— Katsa, ne va ajunge din urmă dacă înaintăm în ritmul ăsta. Şi tu nu vei putea să ne aperi pe niciunul de el.

Katsa mai puse rămurele pe foc şi suflă uşor asupra flăcării. Aşeză crengile peste rămurele.

— Trebuie să mă laşi în urmă, zise Po. Altminteri, rişti siguranţa lui Bitterblue.

Katsa sări în picioare, cu pumnii strânşi, nervoasă, brusc dincolo de limita oricărei pretenţii de calm.

— Şi o risc pe a ta dacă te părăsesc. N-am de gând să te abandonez în munţi, să-ţi cauţi singur hrană şi să-ţi construieşti propriul adăpost, şi să te aperi când va veni Leck, când tu… tu, Po, nici măcar nu poţi să mergi! Ce intenţionezi să faci, să te târăşti departe de soldaţii lui? Durerea de cap îţi va trece în curând. Ai să-ţi recapeţi echilibrul şi vom merge mai repede.

El o privi pe furiş şi oftă. Îşi privi mâinile. Îşi răsuci inelele pe degete.

— Cred că, o vreme, nu-mi voi recăpăta echilibrul, zise el şi ceva ciudat din vocea lui îi atrase atenţia.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează, Katsa. Chiar dacă mâine m-aş trezi complet vindecat, tot va trebui să mă laşi în urmă. Avem un singur cal. Dacă tu şi Bitterblue nu vă mişcaţi rapid, veţi fi ajunse din urmă.

— Nu te părăsesc.

— Katsa! Aici nu e vorba despre mine sau despre tine. E vorba despre Bitterblue.

Ea se aşeză brusc, nemaiavând putere să stea în picioare. Căci era vorba despre Bitterblue. Bătuseră atâta cale pentru Bitterblue şi ea era singura speranţă a copilei. Înghiţi un nod. Îşi compuse o faţă inexpresivă, deoarece copila nu trebuia să ştie cât de mult o durea că trebuia să pună siguranţa ei înaintea celei a lui Po.

Şi, deodată, ştiu că avea să plângă. Încercă să respire regulat şi nu se uită la el.

— Mă gândesc să dorm câteva ore, spuse ea.

— Da, zise el. Dormi puţin, iubire.

Ea ar fi vrut ca glasul lui să nu fi fost atât de blând şi amabil. Se înfăşură într-o pătură şi se întinse lângă foc, cu spatele la el. Îşi impuse să doarmă. O lacrimă se prelinse pe nas şi îi intră în ureche şi din nou îşi

impuse:

„Dormi!“

Când se trezi, Bitterblue dormea pe pământ, lângă ea. Po stătea pe o stâncă, în faţa focului care trosnea şi îşi privea mâinile. Katsa se aşeză alături de el. Carnea era friptă, iar ea mâncă recunoscătoare, căci, dacă mânca, nu trebuia să vorbească şi, dacă vorbea, ştia că va plânge.

— Am putea face rost de un alt cal, reuşi ea în cele din urmă să spună.

Privea fix focul şi încerca să nu se uite la luminile care străluceau pe faţa lui.

— Aici, la poalele munţilor, Katsa?

Bine, atunci. Nu exista un alt cal.

— Şi, chiar dacă am putea, zise el, ar dura o veşnicie până ce aş putea să călăresc destul de repede. Capul nu mi-ar trece în timp ce eu m-aş clătina pe un cal. Şi pentru mine e cel mai bine aşa, Katsa, dacă mă laşi în urmă, m-aş vindeca mai rapid.

— Şi cum te vei apăra? Cum te vei hrăni?

— Mă voi ascunde. Mâine, în zori, vom găsi un loc unde să mă pot ascunde. Haide, Katsa, ştii că mă ascund mai bine decât oricine de care ai auzit sau pe care l-ai văzut tu vreodată. Ea simţi zâmbetul din vocea lui. Vino, pisica mea sălbatică! Vino aici!

Nu avea cum să-şi reţină lacrimile. Căci urmau să-l lase pe Po în urmă, să se descurce singur şi să rămână în viaţă ascunzându-se, cu toate că nici măcar nu putea merge de unul singur. Ingenunche în faţa lui, iar el o cuprinse cu braţul sănătos. Plânse pe umărul lui ca un copil. Fiindu-i ruşine de ea însăşi, căci nu era decât o despărţire şi Bitterblue nu plânsese în felul acesta nici măcar la moartea mamei sale.

— Nu-ţi fie ruşine, îi şopti Po. Tristeţea ta îmi este

dragă. Nu-ţi fie teamă. Nu voi muri, Katsa. Nu voi muri şi ne vom reîntâlni.

Când Bitterblue se trezi, Katsa îşi împacheta lucrurile. Bitterblue o privi în faţă pentru o clipă. Apoi, îl privi pe Po, care se uita lung la foc.

— Deci, te părăsim, îi spuse ea lui Po.

El o privi pe copilă şi încuviinţă din cap.

— Aici?

— Nu, verisoară. Când se face dimineaţă, vom căuta un loc în care să mă ascund.

Bitterblue lovi cu piciorul în pământ. Îşi încrucişă braţele la piept şi îl cântări din priviri pe Po.

— Ce-ai să faci în ascunzătoarea ta?

— Mă voi ascunde, zise Po, şi îmi voi recăpăta puterile.

— Şi când vei fi iarăşi puternic?

— Mă voi alătura vouă, în Lienid sau oriunde veţi fi, şi vom plănui moartea regelui Leck.

Fata îl cântări din priviri încă o clipă.

— Te vom căuta, vere!

Katsa se uită fugitiv şi zări un zâmbet extrem de vag pe chipul lui Po, iscat la auzul cuvintelor copilei. Apoi, Bitterblue se răsuci pe călcâie, pentru a o ajuta pe Katsa cu leacurile.

Copilei îi clănţăniră dinţii când îngenunche lângă Katsa. Nu purta nicio haină, iar pătura pe care o avea pe ea era roasă până la urzeală. Tremurând, fata duse pachetele lângă cal şi îi aduse apă lui Po.

De ce Katsa nu păstrase pieile iepurilor pe care îi vânase? Ar fi avut ceva de făcut. Ar fi trebuit să-i facă rost de ceva mai călduros de purtat. Căci protecţia acestui copil era însărcinarea ei, iar ea trebuia să se gândească la toate. Grija ei faţă de Bitterblue trebuia

să fie pe măsura sacrificiului lui Po.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

În lumina rozalie a zorilor, dădură peste o colibă mică, cu foarte puţine de oferit, cu excepţia acoperişului şi pereţilor; probabil, cândva adăpostul unui călugăr monsean. Se afla într-o văgăună mai mult ierboasă decât stâncoasă, cu un copac sau doi şi un petic de ierburi care arătau ca şi când serviseră cândva drept grădină. Obloane rupte şi o vatră rece. Un strat de praf pe podeaua din lemn negeluit, pe masă şi pe pat, pe dulapul care se înclina pe trei picioare, având uşa atârnând deschisă.

— Am să mă ascund aici, zise Po.

— Asta e un loc în care să poţi locui, Po, nu unul în care să te ascunzi. E mult prea evident – nu va trece nimeni mai departe fără să intre.

— Dar, Katsa, aş putea să stau aici şi să mă ascund undeva prin apropiere dacă îi aud venind.

Şi ce loc de ascuns simţise el prin apropiere?

— Po…

— Mă întreb dacă e vreun iaz pe aici pe undeva? spuse el. Veniţi cu mine, doamnelor. Sunt încredinţat că aud apa curgând.

Nu exista niciun sunet de apă pe care Katsa să îl poată auzi, ceea ce însemna că nici Po nu putea. Oftă.

— Da, zise ea. Cred că aud şi eu.

Trecură peste ierburile din spatele colibei. Po se sprijinea de Katsa, iar Bitterblue ducea calul de căpăstru. Curând, Katsa chiar auzi apa curgând şi, când ajunseră pe o movilă cafenie, iar iarba cedase locul bolovănişului, o şi văzură. Trei pâraie mari îşi croiau drum la vale, unindu-se şi curgând peste o lespede de piatră, într-un heleşteu adânc. Din loc în

loc, apa se revărsa peste marginile heleşteului şi câteva pârâiaşe se prelingeau în jos, spre partea estică, spre pădurea din Monsea.

„Prea bine, gândi Katsa pentru el. Şi unde e locul de ascuns?“

— Există o cădere de apă ca asta în munţii din apropierea castelului fratelui meu Skye. Înotam într-una din zile şi am descoperit un tunel subacvatic care ducea la o peşteră.

Katsa ştia ce însemna asta, iar privirea încurcată a lui Bitterblue – nu, mai potrivit ar fi să fie numită suspicioasă – sugera că Po deja spusese mai mult decât destul. Katsa îl aşeză pe Po jos. Îşi scoase o cizmă.

— Dacă în acest heleşteu e vreun loc de ascuns, îl găsesc eu pentru tine, Po. Îşi scoase şi cealaltă cizmă. Dar, numai fiindcă există un loc de ascuns nu înseamnă că îţi va fi şi de folos. Nu poţi ajunge de la colibă la heleşteu de unul singur.

— Pot, spuse el, pentru a-mi salva viaţa.

— Ce-ai să faci? Ai să te târăşti?

— Nu e nicio ruşine să te târăşti când nu poţi merge. Iar înotul necesită mai puţin echilibru.

Se uită urât la el, iar Po îi întoarse o privire calmă, cu o vagă urmă de amuzament. Şi de ce nu s-ar fi amuzat? Căci ea era pe cale să plonjeze în apa rece ca gheaţa, în căutarea unui tunel despre care el deja ştia că există, şi să exploreze o peşteră căreia el îi ştia deja mărimea exactă, forma şi localizarea.

— Îmi scot hainele, zise ea, aşa că uită-te în altă parte, prinţe.

N-avea rost să-şi ude hainele şi, dacă tot era o scenă menită să o păcălească pe Bitterblue, atunci puteau la fel de bine să pretindă că Po nu se găsea într-o postură

care să-i permită s-o vadă dezbrăcată. Cu toate că ea nu credea că Bitterblue ar lua de bună această prefăcătorie mai mult decât pe altele. Copila stătea lângă cal şi nu zicea nimic. Ochii ei erau mari şi copilăroşi, dar nu le scăpa nimic.

Katsa oftă. Îşi dezbrăcă haina.

„Indică-mi direcţia corectă, Po."

Îi urmări privirea către baza căderii de apă. Îşi aruncă pantalonii pe stâncile lângă care îşi lăsase haina şi cizmele. Când intră în heleşteu, dinţii îi clănţăniră din pricina răcelii apei. Malul se înclina periculos şi, cu un scâncet, se scufundă. Plonjă.

Stâncile de pe fundul heleşteului sclipeau verzui, iar peşti argintii străluceau în lumină. Fu surprinsă de adâncimea apei. Dădu din picioare îndreptându-se spre cascadă. Nu vedea nimic prin perdeaua de apă de la bază, dar pipăi de-a lungul pietrelor, cu ambele mâini, până găsi în întuneric o scobitură ce era probabil tunelul lui Po. Zâmbi. N-ar fi descoperit niciodată acest loc secret de una singură; probabil că nimeni nu a făcut niciodată ceea ce ea tocmai era pe cale să facă. Ţâşni la suprafaţă pentru a trage aer în piept, apoi plonjă din nou şi se strecură prin deschizătură.

Era întuneric în acel tunel, un întuneric deplin, iar apa era şi mai rece decât cea din heleşteu. Nu vedea nimic. Se împinse înainte cu o bătaie a picioarelor şi numără încontinuu. Stâncile îi zgâriau braţele, iar ea pipăia în faţă cu mâinile, pentru a evita să dea cu capul de ceva neaşteptat. Era strâmt, dar nu periculos. Po n-ar fi avut nicio problemă dacă s-ar fi simţit destul de bine, încât să poată înota.

Când ajunse cu număratul la treizeci, pasajul deveni mai larg, iar pereţii tunelului dispărură. Ţâşni în sus, sperând să iasă la suprafaţă, căci nu ştia unde

altundeva ar fi găsit aer în peştera aceea întunecată, dacă nu drept în sus. Era conştientă acum de simţul de orientare pe care îl avea şi de care Po se minunase întotdeauna. Dacă pierdea intrarea în tunel, în întunecimea aceea, şi dacă nu găsea o ieşire spre suprafaţă, totul se termina pentru Katsa. Dar Katsa ştia exact unde se afla tunelul, în spatele ei, dedesubt. Ştia cât de departe ajunsese şi în ce direcţie; ştia încotro şi în sus, şi în jos, şi la stânga, şi la dreapta. Întunericul n-avea să o revendice.

Şi, desigur, Po n-ar fi trimis-o niciodată în această peşteră dacă ar fi fost un loc în care ea nu s-ar fi descurcat. Umărul ei lovi stânca şi auzi un plescăit înăbuşit de apă lovind malul. Îşi făcu vânt în sus, spre sursa sunetului, şi ţâşni deasupra apei. Putea să respire. Pipăi înjur şi simţi stânca de a cărei porţiune aflată în apă se lovise. Ieşea afară din apă şi se simţea plană şi acoperită de muşchi în vârf. Se trase pe piatră, cu dinţii clănţănindu-i.

Era mai întuneric în această peşteră decât în oricare noapte pe care o trăise. Nu exista nicio sclipire pe suprafaţa apei, nici măcar un întuneric mai subţiat, care să contureze spaţiul din jurul ei. Îşi întinse braţele, dar nu întâlni nimic. Nu avea simţul înălţimii tavanului sau al grosimii pereţilor. Crezu că aude apa lovind stâncile undeva, nu departe, dar nu putea fi sigură fără să exploreze. Dar nu avea de gând să exploreze, pentru că nu aveau timp.

Deci aceasta era peştera lui Po. Ar fi destul de în siguranţă aici dacă ar putea ajunge, întrucât nimeni care nu împărtăşea darul lui nu l-ar putea găsi vreodată în această grotă rece, întunecată, de sub munte.

Katsa se lăsă să alunece iarăşi în apa rece ca gheaţa

şi plonjă spre tunel.

Ieşi la mal cu o pereche de peşti care i se zbăteau în mâini.

— Ţi-am găsit peştera, spuse ea. Ar fi destul de uşor să reuşeşti dacă, având vreun leac-minune care să te vindece, ai putea să înoţi. Tunelul e chiar sub căderea de apă. Şi asta-i cina ta.

Îi aruncă peştii pe piatră şi se şterse cu o cârpă pe care i-o adusese Bitterblue. Se îmbrăcă. Întinse mâna după cuţitul lui Po, iar el i-l aruncă. Decapită peştii şi îi spintecă. Aruncă intestinele în apă.

— Trebuie să plecaţi acum, spuse Po. Nu are rost să mai întârziaţi.

— Ba are rost să întârziem, zise Katsa. Ce ai să mănânci după ce noi plecăm?

— Am să mă descurc.

Katsa pufni.

— Ai să te descurci? N-ai nici măcar un arc şi, chiar dacă ai avea, aş vrea să văd cum ţinteşti. Nu vom pleca până ce nu vei avea destulă mâncare şi destule lemne de foc.

— Zău, Katsa, trebuie să plecaţi, pur şi simplu, trebuie…

— Calul are nevoie de o dimineaţă de odihnă, spuse Katsa. De acum înainte, vom călări dur. Şi… şi…

Refuza, efectiv refuza să cedeze panicii care o copleşea. „Şi vine iarna, iar tu mă poţi obliga să te părăsesc aici, dar nu mă poţi sili să te las să mori de foame."

Po se frecă la ochi. Oftă.

— Vei avea nevoie de multe lemne de foc. Mă apuc să le adun, zise Bitterblue, iar Po râse sincer.

— Sunt depăşit numeric, spuse el. Prea bine, Katsa.

Fă ce trebuie să faci. Dar, înainte de prânz, porniţi la drum.

Dimineaţa fu ca un vârtej. Cu cât Katsa se mişca mai mult, cu atât mai puţin timp avea să se gândească, aşa încât se zorea cât de repede îi permiteau picioarele şi mâinile. Îi prinse doi iepuri pe care el putea să-i gătească laolaltă cu peştele, în seara aceea, şi apoi să-i păstreze fără probleme câteva zile. Blestemă vremea. Era destul de frig pentru ca Po să nu se simtă confortabil în timpul zilei, când nu putea să rişte să aprindă vreun foc. Dar nu era destul de frig pentru a îngheţa carnea şi nici sare nu aveau pentru a o conserva. Nu putea să-i vâneze destulă carne, încât să-i ajungă toată iarna sau măcar câteva săptămâni. Şi, în câteva săptămâni, vânătoarea avea să devină dificilă chiar şi pentru cineva stabil pe picioarele lui şi care putea purta un arc.

— Ai făcut vreun arc vreodată? îl întrebă ea.

— Niciodată.

— Îţi caut eu lemnul, spuse ea, înainte să plecăm. Şi o să ai pieile de iepure pentru a întări lemnul şi pentru coardă. Îţi explic eu cum se face.

Se blestemă singură pentru penele pe care le aruncase, de la toate păsările pe care le omorâse. Dar, când pasul ei grăbit pe stânci deranjă un cuib de prepeliţe, adună pietre de pe jos şi reuşi să le doboare pe majoritatea. Acestea aveau să constituie cina ei şi a lui Bitterblue, iar Po urma să aibă pene pentru săgeţi.

Când găsi un copac tânăr, cu crengi puternice, flexibile, alese o bucată curbată pentru arc şi câteva drepte şi lungi pentru săgeţi. Apoi, un gând îi trecu prin minte. Mai tăie câteva ramuri şi le despică. Începu să împletească un soi de coş pătrat, cu margini, capac şi

fund, cam de lungimea braţului ei. Îl împleti strâns, cu mici deschizături între nuiele. Când reveni la iazul unde Po stătea, şi Bitterblue încă aduna vreascuri, ducea coşul pe un umăr, iar prepeliţele şi crengile sub celălalt braţ. Tăie câteva lungimi de sfoară şi le legă de marginile coşului. Lăsă coşul în apă, destul de adânc cât să nu fie văzut, şi legă funiile de tulpina unui tufiş de pe mal. Apoi, îşi scoase cizmele, haina şi pantalonii şi se pregăti încă o dată pentru şocul contactului cu apa rece ca gheaţa.

Plonjă. Atârna suspendată sub apă şi aşteptă, aşteptă. Când un peşte trecu prin apropiere, îl înşfacă. Înotă până la coş şi, depărtând puţin nuielele, strecură peştele prin deschizături pe care apoi le strânse la loc. Se scufundă iarăşi, prinse alt peşte, înotă la mal şi depozită vietatea care se zbătea în coş. Prinse peşti pentru Po; atât de mulţi, încât, când termină, coşul era doldora de trupurile lor înghesuite.

— Va trebui să îi hrăneşti, spuse ea întorcându-se la mal şi îmbrăcându-se. Dar ar trebui să-ţi ajungă o vreme.

— Acum, trebuie să plecaţi, zise Po.

— Vreau să-ţi fac nişte cârje mai întâi.

— Nu, spuse Po. Plecaţi acum!

— Vreau…

— Katsa, crezi că eu vreau ca tu să pleci? Dacă îţi spun să pleci e pentru că aşa trebuie.

Ea îl privi în faţă, apoi îşi întoarse privirea.

— Trebuie să împărţim lucrurile, zise ea.

— Am făcut noi asta, eu şi Bitterblue.

— Trebuie să îţi bandajez umărul pentru o ultimă dată.

— A facut-o copila deja.

— Bidonul cu apă…

— E plin.

Bitterblue li se alătură.

— Coliba dă pe dinafară de lemne de foc, spuse aceasta.

— E timpul să plecaţi, zise Po şi se aplecă înainte, se legănă, apoi rămase în picioare.

Katsa îşi înghiţi protestele şi îi oferi umărul. Bitterblue dezlegă calul şi se îndreptară spre colibă.

„Echilibrul tău este mai bun, gândi Katsa adresându-i-se. Vino cu noi!“

— Verişoară, spuse Po, n-o lăsa să alerge calul până îl omoară. Şi asigură-te că doarme şi mănâncă din când în când. Va încerca să-ţi dea ţie toată mâncarea.

— Aşa cum ai făcut şi tu, zise Bitterblue, iar Po zâmbi.

— Am încercat să-ţi dau ţie cea mai mare parte din mâncare, spuse el. Katsa va încerca să ţi-o dea pe toată.

Se opriră la intrarea în colibă, iar Po se sprijini de cadrul uşii.

„Vino cu noi“, gândi Katsa în timp ce stătea în faţa lui.

— Vor fi pe urmele voastre, spuse Po. Nu trebuie să le permiţi să se apropie într-atât încât să vă vorbească. Gândeşte-te cum să vă deghizaţi. Sunteţi pline de pământ şi murdare, dar orice prost ar recunoaşte-o pe oricare din voi. Katsa, nu prea ştiu ce ai putea face în legătură cu ochii tăi, dar trebuie să faci ceva.

„Vino cu noi!“

— Bitterblue, trebuie s-o ajuţi pe Katsa dacă va fi zăpăcită de cuvintele pe care le va auzi. Trebuie să vă ajutaţi una pe alta. Să nu aveţi încredere în niciun monsean, pricepeţi? Nu trebuie să aveţi încredere în nimeni care ar fi putut fi expus harului lui Leck. Şi nicio

clipă să nu-ţi treacă prin minte, Katsa, că ai putea să-l învingi. Siguranţa voastră constă în a fugi de el. Înţelegeţi?

„Vino cu noi!“

— Katsa! Vocea lui era aspră, dar blândă în acelaşi timp: înţelegi ce spun?

— Înţeleg, răspunse ea şi, când o lacrimă i se prelinse pe obraz, el se întinse şi i-o şterse cu un deget.

Îi studie chipul o clipă, apoi se întoarse către Bitterblue. Se lăsă pe un genunchi şi o luă de mâini.

— Cu bine, verişoară, zise el.

— Cu bine, răspuse copila pe un ton serios.

El se ridică iarăşi în picioare, precaut, şi se sprijini din nou de tocul uşii. Închise ochii şi oftă. Deschise ochii şi o privi pe Katsa în faţă. Buzele i se arcuiră într-un surâs vag.

— Katsa, întotdeauna ai vrut să mă părăseşti!

Ea îşi înăbuşi un suspin.

— Cum de poţi glumi? Ştii că nu asta am vrut.

— Ah, Katsa! Pisică sălbatică!

Îi atinse faţa. El zâmbi, aşa încât o duru să-l privească şi fu sigură că nu-l putea părăsi. Po o trase mai aproape şi o sărută, şi îi şopti ceva la ureche. Ea se agăţă de el atât de tare, încât trebuie că-l duru umărul, dar nu se plânse.

Katsa nu privi înapoi în timp ce se îndepărtau. Dar o strânse pe Bitterblue cu putere şi strigă la el, numele lui izbucnind atât de dureros în ea, încât o bună bucată de vreme nu mai putu simţi nimic altceva.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUA

Urmară creasta munţilor monseeni şi îl îmboldiră pe bietul cal spre sud. Din când în când, galopau pe teren

deschis, dar, cel mai adesea, înaintarea lor era încetinită de costişe, râpe şi căderi de apă – locuri unde practic nu existaun puncte de sprijin pentru picioarele calului. Acolo, Katsa era nevoită să descalece, să se întoarcă şi să mâne calul spre zone mai joase. Atunci, i se ridica părul pe ceafa şi îi stătea inima în loc din pricina fiecărui sunet pe care îl auzea; nu respira uşurată până ce nu se căţărau iarăşi. Căci terenul aflat mai jos era împădurit, iar Katsa ştia că pădurea mişuna de armata lui Leck.

Armata scotocea pădurea, Drumul Portului şi terenul dintre acestea. Scotoceau trecătorile montane de la graniţa cu Sunder şi cu Estill. Probabil că îşi instalaseră tabăra în Momport şi supravegheau vasele care veneau şi plecau, cercetând orice navă pe care s-ar fi putut ascunde fata răpită a regelui.

Nu. Când ziua se îngâna cu noaptea, Katsa ştia că se păcălea singură. Ei ar fi scotocit orice vas, suspect sau nu. Ar fi scotocit fiecare clădire din portul oraşului. Aveau să scotocească toată coasta estică a Momportului şi în vest, spre munţi, şi să cerceteze fiecare vas care din întâmplare se apropia de ţărmul monsean. Aveau să facă bucăţi orice vas lienid. Şi, într-o zi, două, Katsa şi Bitterblue s-ar fi aflat la poalele masivelor muntoase monseene, o zonă împânzită de soldaţii lui Leck. Căci nu existau decât două căi de ieşire din Monsea: marea şi trecătorile de la graniţa cu Sunder şi Estill. Dacă fugarii nu erau descoperiţi pe Drumul Portului sau în pădure, dacă nu ar fi apărut în Momport, prin trecători sau la bordul unui vas, atunci Leck ar fi ştiut că ei erau în munţi, prinşi în capcană între pădure şi mare, cu munţii care alcătuiau graniţa dintre Monsea şi Sunder lăsaţi în urma lor.

La căderea nopţii, Katsa făcu focul lângă un perete

stâncos.

— Eşti obosită? o întrebă pe Bitterblue.

— Da, dar nu îngrozitor, răspunse copila. Învăţ să dorm călare.

— Va trebui să dormi călare şi la noapte, zise Katsa, căci nu trebuie să ne oprim. Spune-mi, prinţesă, ce ştii despre şirul ăsta de munţi?

— Şirul ăsta care ne desparte de Sunder? Prea puţin. Nu cred că ştie cineva prea multe despre munţii ăştia. Nu prea mulţi oameni s-au aventurat în munţi, exceptând partea nordică, desigur, la trecătoare.

— Hm!

Katsa scotoci prin bagajele ei şi scose la iveală sulul de hărţi. Le întinse pe pământ şi le frunzări. În mod cert, Raffin îl crezuse pe Po pe cuvânt când acesta spusese că nu era sigur încotro mergeau. Trecu cu degetul peste hărţile cetăţilor Nander şi Wester, hărţile cetăţilor Drowden şi Birn. O hartă a cetătii Sunder şi o alta a cetăţii Murgon. Mai multe hărţi ale diferitor zone din Monsea. Trase o pagină răsucită din morman şi o întinse pe pământ, lângă foc, punând pietre pe marginile ei pentru a o îndrepta. Apoi, se aşeză pe vine şi o studie pe prinţesă, care păzea prepeliţele ce se frigeau.

În toate cele şapte regate existau oameni cu ochi cenuşii şi păr de culoare închisă; coloritul tenului lui Bitterblue nu era neobişnuit. Dar, chiar şi la lumina palidă a focului, ea ieşea în evidenţă. Nasul ei drept şi linia blândă a gurii. Sau era oare desimea părului, sau poate felul în care îşi dădea la o parte părul de pe frunte? Katsa nu se prea putea decide ce era, dar ştia că, şi fără cerceii din urechi sau inelele de pe degete, copila avea ceva dintr-un lienid în înfăţişarea ei. Ceva ce trecea dincolo de părul întunecat şi ochii de culoare

deschisă.

Într-un regat care o căuta disperat pe copila de zece ani a unei mame lienide, Bitterblue ar fi fost foarte greu de deghizat. Chiar dacă ar fi făcut lucrurile vădite: să-i taie părul, să-i schimbe hainele şi s-o transforme într-un băiat. Şi nici însoţitoarea fetei nu constituia o problemă mai simplă. Katsa nu reuşea să pară convingătoare ca băiat la lumina zilei, aşa cum reuşea în întuneric. Şi, cumva, ar fi trebuit să-şi acopere ochiul verde. Un băiat efeminat, cu un ochi albastru, strălucitor, cu un petic pe ochi şi un copil lienid mai mult ar atrage atenţia în plină zi, decât ar reuşi să le ajute să se strecoare. Şi nu şi-ar permite să călătorească numai noaptea. Şi, chiar dacă ar reuşi să ajungă până în Momport fără să fie văzute, odată depistate, ar fi recunoscute pe loc. Ar fi arestate, iar ea ar fi nevoită să omoare oameni. Ar trebui să rechiziţioneze o barcă sau să fure una, ea care nu ştia nimic despre ambarcaţiuni. Leck ar afla despre asta şi ar şti exact unde să le caute.

Îşi coborî privirea de la prinţesă la harta de pe pământ, aflată în faţa ei. Era o hartă a graniţei dintre Sunder şi Monsea, cu vârfurile monseene de netrecut. Dacă Po ar fi fost acolo, ar fi bănuit că ei i-ar fi trecut aşa ceva prin minte. Îşi putea imagina controversa monstruoasă pe care ar fi avut-o.

Îşi imagina controversa, deoarece o ajuta să ia o hotărâre.

În timpul cinei, rulă hărţile şi legă lucrurile lor de şaua calului.

— Hopa sus, Bitterblue! Nu putem pierde noaptea asta. Trebuie să mergem înainte.

— Po te-a avertizat să nu extenuezi calul, spuse Bitterblue.

— Calul e pe cale să se bucure de o odihnă adevărată. Intrăm în munţi şi, odată ce ne vom afla la o altitudine mai mare, îi vom da drumul.

— În munţi, zise Bitterblue. Cum adică în munţi?

Katsa împrăştie rămăşiţele focului. Săpă o groapă cu pumnalul, pentru a ascunde oasele rămase de la cină.

— Nu suntem în siguranţă în Monsea. Vom traversa munţii în Sunder.

Bitterblue rămase liniştită lângă cal şi o privi ţintă.

— Să traversăm munţii? Munţii ăştia, aici?

— Da. Trecătoarea de la graniţa de nord va fi păzită. Trebuie să ne găsim propriul drum, pe aici.

— Nici măcar vara, nimeni nu traversează aceşti munţi, spuse fata. E aproape iarnă. Nu avem haine călduroase. Nu avem unelte, numai pumnalul tău şi cuţitul meu. Nu e posibil. Nu vom supravieţui.

Katsa avea răspuns pentru toate acestea, deşi nu unul concret. Ridică fata în şa şi sări şi ea pe crupa calului. Întoarse animalul către vest şi spuse:

— Voi avea grijă să rămâi în viaţă.

Nu aveau numai un pumnal şi un cuţit care să le ajute în trecerea peste culmea monseană în Sunder. Aveau pumnalul şi cuţitul, un colac de funie, un ac şi nişte sfoară, hărţile, o parte din leacuri, cea mai mare parte din aur, câteva haine în plus, pătura uzată pe care o purta Bitterblue, doi coburi, o şa şi un căpăstru. Şi mai aveau orice putea Katsa să prindă, să omoare sau să construiască doar cu mâinile ei în timp ce urcau. Asta, înainte de toate, ar trebui să includă blana unor animale, pentru a proteja copila de frigul pătrunzător de aici şi de gerul periculos care le aştepta – gând asupra căruia Katsa nu insista, deoarece, atunci când analiza o situaţie, începea să aibă dubii.

Avea să-şi facă un arc şi, posibil, tălpici – ca acelea pe care le purtase o dată sau de două ori în pădure, iarna, dincolo de cetatea lui Randa. Credea că îşi aminteşte cum arătau încălţările acelea şi cum funcţionau.

Când cerul începu să se coloreze şi să se lumineze în urma lor, Katsa trase copila jos de pe cal. Dormiră cam o oră, cuibărite una în alta, într-o nişă din stâncă, căptuşită cu muşchi. Soarele se ridică pe cer. Pe Katsa o trezi sunetul dinţilor fetei care clănţăneau. Trebuia s-o trezească pe Bitterblue şi să continue să meargă, şi, înainte de sfârşitul zilei, ea trebuia să găsească o soluţie împotriva frigului care n-o lăsa pe fată să se odihnească.

Bitterblue clipi din cauza luminii.

— Suntem mai sus, spuse ea. Am urcat în timpul nopţii.

Katsa îi dădu copilei ceea ce rămăsese de la masa din ziua precedentă.

— Da.

— În mintea ta, tu tot mai vrei ca noi să traversăm munţii.

— E singurul loc din Monsea unde Leck nu ne va căuta.

— Deoarece ştie că am fi nebune să încercăm.

În tonul copilei era o nuanţă de irascibilitate, primul semn de nemulţumire din partea fetei de când Katsa şi Po o găsiseră în pădure. Ei bine, avea dreptul. Era obosită şi îi era frig; mama ei murise. Katsa desfăşură în poală harta munţilor monseeni şi nu răspunse nimic.

— Sunt ursi în munţi, zise Bitterblue.

— Urşii hibernează până la primăvară, spuse Katsa.

— Mai sunt şi alte animale. Lupi. Râşi. Animale pe care nu le-ai văzut în Middluns. Şi nici zăpadă nu ai

văzut. Nu ştii cum sunt munţii ăştia.

Pe harta Katsei, între două piscuri, era o cărare care părea a fi traseul cel mai puţin complicat de acces în Sunder. Pasul lui Grella, conform cuvintelor scrijelite, şi probabil singurul traseu prin munţi care mai fusese străbătut şi de altcineva.

Katsa strânse sul hărţile şi le băgă într-unul dintre coburi. O ridică pe fată în şa.

— Cine este Grella? o întrebă.

Bitterblue pufni şi nu spuse nimic. Katsa se urcă şi ea în şa, la spatele copilei. Călăriră timp de câteva minute înainte ca Bitterblue să vorbească.

— Grella a fost un faimos explorator montan monsean, zise ea. A murit în pasul care îi poartă numele.

— Avea vreun dar?

— Nu. Nu avea niciun dar aşa cum ai tu. Era însă la fel de nebun ca tine.

Înţepătura remarcei n-o atinse pe Katsa. Nu exista niciun motiv pentru care Bitterblue să creadă că un înzestrat care vedea munţii pentru prima dată putea să îi conducă prin Pasul lui Grella.

Nici chiar Katsa nu era sigură de asta. Ştia doar că, atunci când cântărise pericolul legat de regele din Monsea în comparaţie cu cel legat de urşi, lupi, viscole şi gheaţă, ajunsese la concluzia certă că darul ei era mai bine pregătit să facă faţă munţilor.

Aşa că nu spuse nimic şi nu se răzgândi. Când porni să bată vântul şi Katsa o simţi pe Bitterblue tremurând, o trase pe copilă mai aproape şi îi acoperi mâinile cu ale sale. Calul se poticnea urcând, iar Katsa se gândea la şaua lor. Dacă ar da-o jos, ar uda-o şi ar bate-o, pielea s-ar înmuia. Ar putea deveni o haină grosolană pentru Bitterblue sau poate chiar pantaloni. Nu avea

niciun motiv s-o irosească dacă putea fi prelucrată pentru a asigura căldura şi, foarte curând, avea să nu-i mai fie necesară calului.

Urcau orbeşte, chiar şi în timpul zilei, neştiind niciodată ce ar fi putut întâlni în continuare, deoarece dealurile şi copacii se ridicau în faţa lor şi ascundeau privirii terenul mai înalt. Katsa prindea veveriţe şi peşti, şi şoareci pentru mesele lor, ba chiar şi iepuri dacă era norocoasă. Lângă foc, în fiecare noapte, ea întindea şi usca pieile animalelor care constituiseră cina lor. Le ungea cu grăsime şi untură de peşte. Le asambla, făcând încercări şi perseverând până reuşi să-i facă fetei o glugă grosolană din blană, cu capete care se puteau înfăşură în jurul gâtului ca un fular.

— Arată cam ciudat, spuse Katsa când o termină şi copila o probă. Dar vanitatea nu-mi pare a fi una dintre calităţile tale frapante, prinţesă.

— Miroase ciudat, zise Bitterblue, dar e călduroasă.

Asta era tot ce îi trebuia Katsei să audă.

Terenul devenea tot mai accidentat, iar tufişurile tot mai sălbatice şi cu un aspect tot mai dezolant. Noaptea, când focul ardea şi Bitterblue dormea, Katsa auzea foşnete în jurul taberei lor, aşa cum nu mai auzise până atunci. Foşnete care făceau calul să fie agitat, uneori urlete nu tocmai îndepărtate, care o trezeau pe copilă şi o aduceau, tremurând, lângă Katsa, catalogându-le drept coşmaruri. „Despre monştri urlători şi uneori despre mama“, spunea ea, nepărând dispusă să dea amănunte. Katsa nu-i cerea să o facă.

Era una dintre acele nopţi când urletul lupilor o aduse pe copilă lângă Katsa, iar aceasta lăsă jos băţul pe care îl cioplea pentru a-l transforma într-o săgeată şi o luă pe copilă pe după umeri. Îi frecă mâinile

crăpate, pentru a i le încălzi. Şi atunci îi spuse copilei, pentru că asta îi veni în minte, despre vărul Raffin care era pasionat de arta leacurilor şi care ar fi un rege de zece ori mai bun decât tatăl lui, despre Helda, care se împrietenise cu Katsa când nimeni altcineva n-ar fi vrut şi care nu se gândea la nimic altceva decât s-o vadă măritată cu vreun lord, despre Consiliu şi despre noaptea în care Katsa şi Oll, şi Giddon îl salvaseră pe bunicul lui Bitterblue, iar Katsa se încăierase cu un străin în grădinile lui Murgon şi îl lăsase zăcând inconştient pe pământ – un străin care se dovedise a fi Po.

Bitterblue râse auzind asta, iar Katsa îi spuse cum ea şi Po deveniseră prieteni şi cum Raffin îl îngrijise pe bunicul lui Bitterblue până se însănătoşise, şi cum Katsa şi Po se duseseră în Sunder pentru a dezlega misterul din spatele răpirii şi cum urmaseră indiciile în Monsea şi în munţi, în pădure şi pentru a o găsi pe fată.

— Nu prea semeni cu persoana din povestiri, zise Bitterblue. Povestirile pe care le-am auzit înainte să te cunosc.

Katsa se îmbărbătă singură împotriva amintirilor care o inundau şi care păreau să nu-şi piardă niciodată prospeţimea, şi mereu o făceau să se ruşineze.

— Povestirile sunt adevărate, spuse ea. Eu sunt acea persoană.

— Dar cum ai putea tu să fii? Tu nu i-ai rupe braţul unui om nevinovat şi nici nu i-ai tăia degetele.

— Am comis lucrurile acelea pentru unchiul meu, zise Katsa, într-o vreme când avea putere asupra mea.

Şi Katsa simţi din nou certitudinea că, urcând către Pasul lui Grella, singurul loc în care Leck nu le-ar fi urmărit, făceau un lucru corect. Întrucât ea nu putea s-

o apere pe Bitterblue decât dacă puterile îi rămâneau intacte. O cuprinse şi mai strâns în braţe pe fată.

— Ar trebui să ştii că darul meu nu e doar lupta, copilă. Darul meu este şi supravieţuirea. Am să te trec dincolo de munţii ăştia.

Fata nu răspunse, dar îşi puse capul în poala Katsei, îi înconjură piciorul cu braţul şi se ghemui lângă ea. Adormi aşa, în timp ce lupii urlau, iar Katsa hotărî să nu-şi reia cioplitul. Moţăiră amândouă lângă foc, apoi Katsa se trezi şi o urcă pe fată în şa. Luă frâiele şi conduse animalul prin noaptea monseană.

Sosi şi ziua în care terenul deveni impracticabil pentru cal. Katsa nu voia să-l ucidă, dar se strădui să ia în consideraţie această posibilitate. Pielea ar fi fost utilă. Pe o parte, dacă îl lăsa în viaţă, ar fi rătăcit prin munţi şi le-ar fi oferit soldaţilor un indiciu despre locul unde se aflau fugarii. Pe de altă parte, dacă Katsa omora animalul, nu putea să folosească tot corpul. Ar fi trebuit să abandoneze carcasa pe versantul muntelui, pentru animalele care se hrănesc cu hoituri şi, dacă soldaţii ar găsi-o, cu oasele curăţate, ar fi un semn mult mai clar al direcţiei lor decât un animal hoinărind liber prin munţi. Katsa hotărî cu o oarecare uşurare că animalul trebuie să trăiască. I-au luat bagajele, şaua şi căpăstrul. I-au urat numai bine şi l-au trimis în drumul lui.

Urcau folosindu-se de mâini şi de picioare, Katsa ajutând-o pe Bitterblue pe pantele cele mai alunecoase şi ridicând-o pe stâncile prea mari pentru ca ea să se poată căţăra pe ele. Din fericire, în ziua în care coborâse pe pereţii castelului agăţată de o funie făcută din cearşafuri înnodate, Bitterblue fusese încălţată cu ghete bune. Dar acum se împiedica în rochia jerpelită.

În cele din urmă, Katsa îi tăie fusta şi i-o transformă într-o pereche de pantaloni grosolani. După aceea, mersul fetei fu mai rapid şi mai puţin frustrant.

Şaua din piele era mai ţeapănă decât anticipase Katsa. Se luptă cu ea noaptea, când Bitterblue dormea, şi, în cele din urmă, decise să taie patru jambiere, câte una pentru fiecare picior, pentru partea de jos şi pentru partea de sus, cu şnururi pentru a putea fi legate peste pantaloni. Arătau mai degrabă comic, dar îi ofereau ceva protecţie împotriva vântului şi a umezelii. Pentru că, din ce în ce mai des, pe măsură ce înaintau târându-şi picioarele, din cer se cernea zăpadă.

Hrana deveni din ce în ce mai greu de găsit. Katsa nu lăsa niciun animal să se irosească; ceva dacă mişca, ea dobora acel ceva. Mânca puţin şi îi dădea cea mai mare parte din hrană lui Bitterblue, care înfuleca orice.

În lumina fiecărei dimineţi, Katsa îi scotea fetei ghetele şi verifica dacă are băşici pe picioare. Îi inspecta mâinile să vadă dacă nu îi degerau degetele de frig. Îi ungea pielea crăpată cu alifie. Îi înmâna bidonul cu apă de fiecare dată când se opreau să se odihnească. Şi Katsa făcea opriri dese, căci începuse să-şi închipuie că fata avea mai degrabă să se prăbuşească decât să admită că era obosită.

Katsa nu era obosită. Îşi simţea braţele şi picioarele puternice şi cuţitul ager. Cel mai acut o deranja lentoarea ritmului în care înaintau. În răstimpuri, ar fi vrut s-o ia pe umeri pe copilă şi să alerge pe versantul muntelui, pe panta abruptă. Însă Katsa bănuia că tocmai pe acest versant va avea nevoie de fiecare părticică din darul ei şi, ca atare, nu trebuia să se epuizeze. Îşi stăpâni nerăbdarea cât de bine putu şi îşi concentră energia pentru a-i asigura copilei cele

necesare.

Râsul a fost un adevărat cadou, picând odată cu prima furtună de zăpadă.

Viscolul se pregătise toată după-amiaza. Norii se îngrămădiră laolaltă. Fulgii se măriră şi deveniră mai tăioşi. Katsa instală tabăra în locul cel mai apropiat cu putinţă, o grotă în peretele muntelui, adăpostită de o proeminenţă stâncoasă de deasupra. Bitterblue ieşi să adune surcele, iar Katsa porni, cu pumnalul la brâu, în căutarea cinei.

Îşi croi drum pe deasupra stâncii care forma acoperişul adăpostului lor. Se îndreptă spre unul dintre pâlcurile de copaci care creşteau spre înaltul cerului pe acest munte, cu rădăcinile înfipte mai mult în rocă decât în sol. Simţurile îi erau ascuţite pentru a percepe orice mişcare.

Ceea ce văzu mai întâi, cu coada ochiului, fu o străfulgerare vagă. O străfulgerare cafenie în copaci, o străfulgerare care se răsuci şi se săltă cumva altfel decât mişcarea unei crengi. O ramură care se legăna în mod bizar – săltat, nu cum ar mişca-o vântul, ci parcă ar fi tras-o ceva greu în jos.

Trupul ei se mişcă mai iute decât gândul, recunoscând animalul de pradă şi înţelegând că ea e prada. Într-o fracţiune de secundă, avea pumnalul în mână. Felina uriaşă sări ţipând, iar ea îi înfipse cuţitul în burtă. În timp ce căzu şi se rostogoli, îşi înfipse ghearele în umărul ei. Apoi, animalul fu deasupra ei, labele grele trântind-o cu umerii la pământ şi ţintuind-o pe spate. O atacase mârâind, lovind puternic cu ghearele şi dezvelindu-şi dinţii atât de rapid, încât nu putu decât să-şi păzească pieptul şi gâtul pentru a nu fi sfâşiate. Îşi făcu pavăză din antebraţele puternice şi îşi

răsuci capul, evitând astfel colţii care ar fi muşcat-o de faţă. O lovi sălbatic în piept. Chiar când căuta să-şi înfigă colţii în gâtul Katsei, fata îl înşfacă de gât şi strigă, împingându-i labele care loveau departe de faţa ei. Animalul se dădu îndărăt şi o zgârie cu ghearele pe braţe. Zări ceva strălucitor în burta râsului şi îşi aminti de pumnal. Colţii se apropiară iarăşi, dar Katsa se răsuci, lovind animalul cu pumnul în bot. Pentru o fracţiune de secundă, uimit, acesta dădu înapoi, moment în care Katsa se întinse disperată după cuţit. Felina făcu din nou un salt înainte, iar Katsa îi înfipse pumnalul în gâtlej.

Animalul scoase un horcăit oribil, un zgomot bolborosit. Apoi, se prăbuşi pe pieptul Katsei, iar ghearele se îndepărtară de pielea ei. Muntele era tăcut şi râsul era mort. Îl dădu deoparte de pe ea. Se propti în cotul drept şi îşi ştrese ochii de sângele cald al animalului. Îşi verifică umărul stâng şi se crispă de durere. Îşi înăbuşi o undă de iritare la gândul că acum avea o rană care ar putea să le încetinească. Îşi descheie haina şi oftă dezgustată la vederea tăieturilor adânci din piept, care o usturau aproape la fel de rău ca acelea din umăr. Şi alte tăieturi şi sfâşieturi, îşi dădu seama acum, pe gât şi pe burtă, şi pe braţe, zgârieturi adânci pe coapse, unde felina o ţintuise cu labele din spate.

Ei bine, n-avea niciun motiv să zacă şi să-şi plângă de milă. Ningea şi mai tare acum. Lupta aceasta îi pricinuise răni şi neplăceri, dar se alesese cu hrană care avea să le ajungă multă vreme şi un veşmânt din blană, de care Bitterblue avea mare nevoie.

Katsa se ridică în picioare. Cântări din priviri râsul ce zăcea în faţa ei mort şi însângerat. Coada lui – asta era ce văzuse ea ridicându-se şi răsucindu-se în acel

copac. Primul indiciu care îi salvase viaţa. De la cap la coadă, râsul o depăşea în înălţime şi bănui că şi cântărea mult mai mult decât ea. Avea gâtul gros şi puternic, umerii şi spinarea musculoase. Colţii îi erau lungi cât degetele Katsei, iar ghearele – şi mai lungi. Îi veni în minte că nu se descurcase prea rău în luptă, în ciuda a ceea ce va crede Bitterblue când o va vedea. Acesta nu era un animal pe care să-l fi ales pentru a lupta corp la corp. Acest animal ar fi putut s-o omoare.

Apoi, îşi dădu seama cât de mult timp o lăsase pe Bitterblue singură şi o pală de vânt îi suflă în faţă zăpadă îngheţată. Trase pumnalul din gâtul felinei, îl şterse de pământ şi îl puse la brâu. Întoarse râsul pe spate şi îi luă cu fiecare mână labele din faţă. Scrâşni din dinţi din cauza durerii din umăr şi târî animalul spre peştera lor.

Bitterblue îi alergă în întâmpinare când o văzu venind. Avea ochii larg deschişi. Scoase un sunet ininteligibil, de parcă s-ar fi sufocat.

— Sunt teafară, spuse Katsa. M-a zgâriat doar.

— Eşti plină de sânge.

— Cea mai mare parte e sângele râsului.

Fata dădu din cap şi arătă spre rupturile din haina Katsei.

— Cerule! spuse ea când văzu tăieturile de pe pieptul Katsei. Cerule! şopti iarăşi la vederea umărului, braţelor şi burţii acesteia. Va trebui să coasem unele dintre aceste tăieturi. Hai să te curăţăm! Aduc leacurile.

În noaptea aceea, tabăra lor fu cam înghesuită, dar focul încălzea micul spaţiu şi ele gătiră fleicile de râs şi uscară pielea de culoare roşcată, care curând avea să devină haină pentru Bitterblue. Fetiţa supraveghea

carnea care se frigea; urmau să ia cu ele restul de carne îngheţată.

Ningea şi mai tare acum. Vântul sufla fulgii de zăpadă în foc, unde aceştia sfârâiau şi mureau. Dacă furtuna mai dura, ar fi fost destul de confortabil pentru ele acolo. Hrană, apă, un acoperiş şi căldură – aveau tot ce le trebuia. Katsa îşi schimbă poziţia, în aşa fel încât căldura s-o cuprindă şi să-i usuce hainele zdrenţuite, pe care le îmbrăcase iarăşi, căci n-avea nimic altceva de purtat.

Lucra la arcul cel mare, la care tot muncise în ultimele zile. Îndoi nuiaua şi îi verifică rezistenţa. Tăie o bucată de sfoară pentru coardă. Legă coarda bine de un capăt al arcului şi trase tare de ea, pentru a o întinde până la celălalt capăt. Mormăi din cauza durerii din umăr şi a usturimii din picior, unde arcul apăsa una dintre tăieturi.

— Dacă asta înseamnă să fii rănit, n-am să înţeleg niciodată de ce lui Po îi place atât de mult să se lupte cu mine. Nu dacă aşa se simte după aceea.

— Eu nu înţeleg oricum mare lucru din ce faceţi voi, spuse fata.

Katsa se ridică în picioare şi testă coarda. Se întinse după una dintre săgeţile pe care le cioplise. Puse săgeata şi trase, prin perdeaua de ninsoare, într-un copac din afara peşterii. Săgeata lovi copacul cu o bufnitură şi se înfipse adânc în el.

— Nu-i rău, zise Katsa. Ne va folosi. Ieşi în zăpadă şi smulse săgeata din copac. Reveni, se aşeză jos şi se apucă de cioplit şi mai multe săgeţi. Trebuie să spun că aş schimba un cotlet de râs pe un morcov. Sau un cartof. Îţi poţi imagina ce lux va fi să luăm o masă într-un han, odată ajunşi în Sunder, prinţesă?

Bitterblue o privea numai şi rumega carnea râsului.

Nu răspunse. Vântul gemea, iar covorul de zăpadă care se aşternuse în afara peşterii lor devenea tot mai gros. Katsa trase încă o săgeată în copac şi tropăi în furtună pentru a o recupera. Când veni înapoi şi îşi lovi o cizmă de cealaltă pentru a-şi scutura zăpada, observă că ochii lui Bitterblue erau în continuare aţintiţi asupra ei.

— Ce e, copilă?

Bitterblue clătină din cap. Mestecă o bucată de carne şi înghiţi. Scoase o bucată de carne friptă din foc şi i-o dădu Katsei.

— Te porţi de parcă n-ai fi rănită.

Katsa ridică din umeri. Muşcă din friptură şi îşi încreţi nasul.

— Şi eu fantazam în legătură cu pâinea, zise Bitterblue.

Katsa râse. Şezură împreună, prietenoase, copila şi ucigaşa râsului, ascultând vântul care spulbera zăpada în afara peşterii.

CAPITOLUL TREIZECI

Fata era epuizată. Îi era mai cald acum, în pielea râsului, dar era epuizată. Era un drum lung, parcă fără sfârşit, iar pietrele îi alunecau de sub picioare, trăgând-o înapoi când încerca să înainteze. Era un povârniş abrupt, pe care nu ar fi reuşit să-l urce dacă Katsa nu ar fi împins-o de la spate şi mai era şi faptul că la capătul acestei pante era o alta la fel de abruptă sau alt povârniş acoperit de pietre care ar fi alunecat în timp ce ar fi încercat să le urce. Era zăpada care îi uda ghetele şi vântul care îşi croia drum pe sub hainele ei. Şi mai erau şi lupii, şi râşii care apăreau mereu atât de brusc, scuipând şi urlând de dincolo de stânci. Katsa se mişca repede cu arcul ei. Creaturile erau întotdeauna moarte înainte să le poată ataca, uneori înainte chiar

ca Bitterblue să fie conştientă de prezenţa lor. Însă Katsa văzu cât timp îi trebuia lui Bitterblue să-şi recapete suflarea după fiecare atac al animalelor care urlau şi ştia că oboseala fetiţei nu era numai epuizare fizică, ci şi teamă.

Katsa aproape că nu suporta să-şi încetinească şi mai mult paşii. Dar o făcu, pentru că trebuia s-o facă. „Totul ar fi în van dacă salvarea noastră îl omoară“, spusese Oll în noaptea în care îl salvaseră pe bunicul Tealiff. Dacă Bitterblue se prăbuşea în munţii aceştia, responsabilitatea i-ar fi aparţinut Katsei.

Ningea abundent acum, aproape permanent, aşa încât continuau să meargă şi când ningea. Katsa îi înfăşurase mâinile şi faţa lui Bitterblue în blană, aşa că numai ochii erau la vedere. Conform hărţii, în Pasul lui Grella nu erau copaci. Înainte să ajungă pe culme, pe cărarea şerpuită dintre vârfuri, copacii aveau să dispară. Aşa că începu să construiască tălpici, astfel încât să nu-i trebuiască într-un loc în care să nu găsească lemn. Plănuia să facă doar o pereche. Nu ştia ce fel de teren vor găsi în trecătoare. Dar avea oarece idei despre vânt şi frig. N-ar fi fost locul unde să te mişti lent, numai dacă nu ai fi vrut să mori de frig. Bănui că va trebui să care copila în braţe.

Noaptea, Bitterblue căzu imediat într-un somn agitat, scâncind uneori, de parcă ar fi visat urât. Katsa o veghe şi menţinu focul arzând. Asambla şipci din lemn şi încerca să nu se gândească la Po. Încerca, dar, de obicei, nu reuşea.

Rănile i se vindecau bine. Cele mai mici abia se mai zăreau, dar nici cele mai mari n-au mai sângerat după câteva ore. Nu mai erau decât nişte iritaţii, deşi bagajele pe care le căra îi atingeau tăieturile, iar tălpicile pe jumătate terminate se loveau de zonele

rănite. Umărul şi pieptul protestau uşor ori de câte ori îşi ducea mâna spre tolba de pe spate, tolba pe care o întărise cu o bucată din pielea şeii. S-ar fi putut să-i rămână cicatrici pe umăr şi pe piept, posibil şi pe coapse. Dar ar fi fost singurele urme pe care râsul le lăsase pe corpul ei.

Avea să facă un soi de ham mai târziu, când va fi terminat cu tălpicile. În ideea că va trebui să care copila. O alcătuire de fâşii şi legături, făcută din harnaşamentul calului, astfel încât, dacă trebuia să o ducă pe Bitterblue, braţele să-i fie libere pentru a folosi arcul. Şi poate o haină pentru ea acum, că lui Bitterblue îi era mai cald. O haină, probabil din următorul lup sau râs pe care l-ar întâlni.

Şi, în fiecare noapte, cu focul arzând şi treaba isprăvită, şi gândurile despre Po atât de prezente, încât nu izbutea să scape de ele, se cuibărea alături de Bitterblue şi îşi îngăduia câteva ore de somn.

Când Katsa descoperi că tremura de frig în somn, noaptea, înfaşurându-şi capul şi gâtul în blănuri şi mişcându-şi picioarele pentru a scăpa de amorţeală, se gândi că probabil se apropiau de Pasul lui Grella. N-avea cum să fie prea departe. Deoarece, în Pasul lui Grella, ar putea să fie şi mai frig decât aici, iar Katsa nu credea că altundeva în lume ar putea să fie mai rece.

Începu să se teamă pentru degetele de la mâinile şi de la picioarele copilei, şi pentru pielea feţei. Se oprea adesea pentru a-i masa degetele şi picioarele lui Bitterblue. Fetiţa nu vorbea, urca amorţită, obosită, dar mintea îi funcţiona. Dădea din cap ca răspuns la întrebările Katsei. O cuprindea cu braţele pe Katsa ori de câte ori aceasta o ducea în braţe sau o ridica. Plângea uşurată când, noaptea, focul o încălzea.

Plângea de durere când Katsa o trezea în frigul dimineţii.

Probabil că erau aproape de Pasul lui Grella. Cel puţin, aşa spera, deoarece Katsa nu era sigură cât mai putea copila să îndure.

Într-o dimineaţă, în timp ce urcau cu greu printre copaci şi tufişuri, se iscă o furtună de gheaţă. Cea mai mare parte a dimineţii fură orbite, înaintând cu capetele aplecate în viscol, cu trupurile biciuite de zăpadă şi gheaţă, Katsa ţinându-şi braţul în jurul umerilor copilei, aşa cum făcea mereu în timpul furtunilor, şi urmându-şi puternicul simţ al direcţiei în sus şi spre vest. Şi, după ceva vreme, observă cum cărarea deveni mai puţin abruptă şi că nu mai păşea anevoios peste rădăcini de copac sau tufişuri de munte. Îşi simţea picioarele ca de plumb, ca şi când zăpada se adâncise, iar ea trebuia să-şi croiască din greu drumul prin zăpadă.

Când furtuna încetă, la fel de brusc cum începuse, peisajul se schimbase. Se aflau la baza unui povârniş întins, acoperit de zăpadă, fără vegetaţie, vântul desprinzând cristale de gheaţă şi ridicându-le în aer. În faţa lor, la oarecare distanţă, două piscuri negre se înălţau la stânga şi la dreapta. Povârnişul urca printre ele.

Albeaţa era orbitoare, cerul atât de aproape şi atât de luminos, încât Bitterblue îşi duse mâna la ochi să şi-i protejeze. Pasul lui Grella: niciun animal de evitat, niciun bolovan sau tufiş de ocolit. Doar o simplă ridicătură de zăpadă curată de traversat, drept peste vârful muntelui şi în jos, spre Sunder.

Părea aproape paşnic.

În mintea Katsei, un semnal începu să bâzâie şi apoi să se manifeste zgomotos. Privi trâmbele de zăpadă

care se răsuceau de-a lungul suprafeţei trecătorii. Mai întâi, probabil că era mai departe decât părea. Apoi, probabil că nu exista niciun adăpost împotriva vântului. Şi nici nu avea să fie atât de lin pe cât părea de acolo, cu soarele care strălucea deasupra. Şi dacă s-ar isca viscolul ─ de fapt, viscolul părea fenomenul meteorologic cel mai potrivit acestor piscuri muntoase unde nicio fiinţă nu supravieţuia, iar singurele lucruri pentru care exista o speranţă să reziste erau stâncile şi gheaţa.

Katsa înlătură zăpada care atârna pe blana copilei. Rupse ţurţurii de gheaţă de pe acoperământul feţei lui Bitterblue. Desprinse tălpicile din legătura de pe spate şi şi le puse în picioare, înfaşurând curelele în jurul gambelor şi legându-le strâns. Desfăcu hamul pe care îl făcuse şi o vârî pe copilă în el, cu câte un picior obosit de fiecare parte. Bitterblue nu protestă şi nu ceru explicaţii. Se mişca lent. Katsa se aplecă, o luă de bărbie şi o privi în ochi.

— Bitterblue, zise ea. Trebuie să rămâi trează. Te voi căra eu numai fiindcă trebuie să ne mişcăm repede. Trebuie musai să rămâi trează. Dacă voi crede că adormi, te pun jos şi te oblig să mergi. Înţelegi? Te voi obliga să mergi, prinţesă, oricât de greu ar fi pentru tine.

— Sunt obosită, şopti copila, iar Katsa o prinse de umeri şi o scutură.

— Nu-mi pasă dacă eşti obosită. Ai să faci ce-ţi spun eu. Vei folosi şi ultima fărâmă de putere pentru a rămâne trează. Înţelegi?

— Nu vreau să mor, zise Bitterblue şi lacrima care îi curse îi îngheţă pe gene.

Katsa îngenunche şi strânse în braţe bocceluţa rece de fată.

— N-o să mori, rosti Katsa. N-am să te las să mori. Dar era nevoie de mai mult decât voinţa ei pentru a o ţine pe Bitterblue în viaţă, aşa încât duse mâna la mantie şi scoase de acolo bidonul cu apă: Bea asta, zise ea, toată.

— E rece, spuse Bitterblue.

— Te va ajuta să rămâi în viaţă. Repede, înainte să îngheţe.

Copila bău, iar Katsa luă pe dată o hotărâre. Aruncă jos arcul. Trase bagajele şi tolba peste cap şi le aruncă lângă arc. Apoi, luă blănurile de lup pe care le purta pe umăr, blănuri pe care îşi îngăduise să le păstreze şi să le poarte numai după ce copila fusese acoperită în mai multe straturi de blană, din cap până în picioare. Vântul îi pătrunse prin tăieturile din haina pătată de sânge şi frigul o împunse ca un cuţit în burtă, în rănile rămase pe piept şi pe umăr, dar curând avea să alerge, îşi zise, iar mişcarea o va încălzi. Blănurile care îi acopereau gâtul şi capul ar fi de ajuns. Înfăşură pieile de lup în jurul copilei, ca o pătură.

— Ţi-ai pierdut minţile, îi spuse Bitterblue, iar Katsa aproape că zâmbi, căci, dacă fata putea formula păreri jignitoare, atunci cel puţin era cât de cât lucidă.

— Voi avea de făcut un efort considerabil, zise Katsa. Nu vreau să mă supraîncălzesc. Acum, dă-mi bidonul, copilă. Katsa se aplecă şi umplu vasul cu zăpadă. Apoi, îl închise şi îl îngropă în veşmintele lui Bitterblue. Va trebui s-o duci tu, spuse, dacă vrem să se topească.

Vântul bătea din toate direcţiile, dar Katsa se gândi că bătea mai tare dinspre vest şi înspre chipurile lor. Aşa că avea s-o care în spate pe copilă. Atârnă celelalte lucruri în faţă şi trase curelele hamului fetei peste umeri. Se ridică în picioare cu copila în spate şi îşi îndreptă trupul. Făcu câţiva paşi cu precauţie, pe

tălpici.

— Strânge-ţi mâinile în pumni, îi ceru fetei, şi vâră-le la subra- ţul meu. Lipeşte-ţi faţa de blana din jurul gâtului meu. Fii atentă la picioare. Dacă începi să nu le mai simţi, spune-mi. Înţelegi, Bitterblue?

— Înţeleg, confirmă fata.

— E în regulă, atunci, zise Katsa. Pornim.

O luă la goană.

Se adaptă rapid mersului pe tălpici şi echilibrului precar al poverilor din spate şi din faţă. Fata nu avea practic cine ştie ce greutate, iar tălpicile funcţionau destul de bine odată ce stăpâni alergatul cu picioarele uşor îndoite. Nu-i venea să creadă cât de frig era în acea trecătoare din munţi. Nu-i venea să creadă că vântul putea să bată atât de tare şi insistent, fără să scadă deloc în intensitate. Orice gură din acest aer odată inspirat era ca o lamă care îi sfredelea plămânii. Braţele, picioarele, torsul, în special mâinile – toate porţiunile din corpul ei care nu erau acoperite de blănuri o ardeau din cauza frigului, ca şi când s-ar fi aruncat în foc.

Alerga şi, la început, crezu că tropotul picioarelor şi a tălpilor crea ceva căldură, dar apoi bufniturile neîncetate deveniră o durere vie, apoi una surdă şi, în cele din urmă, nu o mai simţi deloc şi se forţă să continue înainte, în sus, mai aproape de piscurile care păreau să rămână la aceeaşi distanţă.

Norii se strânseră din nou şi revărsau zăpadă asupra lor. Vântul urla, iar ea alerga orbeşte. Iarăşi şi iarăşi, strigă la Bitterblue. Îi punea întrebări, întrebări fără sens, despre Monsea, despre cetatea lui Leck, despre mama ei. Şi mereu aceleaşi întrebări: dacă îşi mai simţea mâinile, dacă îşi putea mişca degetele de la

picioare, dacă se simţea ameţită sau amorţită. Nu ştia dacă Bitterblue înţelegea întrebările. Nu ştia ce ţipa Bitterblue ca răspuns. Dar Bitterblue reacţiona bine şi, dacă Bitterblue ţipa, atunci Bitterblue era trează. Katsa îşi strânse braţele peste mâinile copilei, îşi întindea mâna la spate şi, din când în când, apuca gheata copilei, încercând să-i frece degetele de la picioare. Şi alerga, o ţinea tot într-o goană, chiar şi când i se părea că vântul o împinge îndărăt. Chiar şi când întrebările ei începură să aibă din ce în ce mai puţin sens, iar degetele nu mai puteau freca şi braţele nu mai puteau strânge.

În cele din urmă, fu conştientă numai de două lucruri: vocea fetei pe care o auzea încontinuu în ureche şi povârnişul din faţa lor, pe care ea trebuia să-l urce alergând.

Când soarele cel mare şi roşu coborî de pe cer şi începu să se scufunde dincolo de orizont, Katsa înregistră vag fenomenul. Dacă vedea soarele apunând, asta însemna că nu mai ningea. Da, acum, dacă se gândea mai bine, vedea că ninsoarea se oprise, deşi ea nu-şi amintea când. Dar apusul soarelui însemna sfârşitul zilei. Venea noaptea, iar noaptea era întotdeauna mai frig decât ziua.

Katsa continuă să alerge deoarece, în curând, avea să fie şi mai frig. Picioarele i se mişcau, copila vorbea din când în când, nu simţea nimic, exceptând răceala care îi înjunghia plămânii la fiecare respiraţie. Apoi, prin ceaţa care îi cuprinsese mintea, începu să conştientizeze altceva.

Vedea o linie a orizontului care se întindea departe, la picioarele ei.

Privea soarele scufundându-se dincolo de linia orizontului care se întindea departe, la picioarele ei.

Nu ştia când se schimbase priveliştea. Nu ştia când trecuse peste vârf şi începuse să coboare. Dar o făcuse. Nu mai vedea piscurile întunecate, deci acestea probabil că rămăseseră în urma ei. Ceea ce vedea era celălalt versant al muntelui şi pădurile, nesfârşitele păduri, şi soarele punând capăt zilei în vreme ce ea alerga la vale, în Sunder, cu copila trăind şi respirând în spatele ei. Şi, nu prea departe în faţa ei, poalele acestui versant înzăpezit şi începutul copacilor şi al tufişurilor, şi o coborâre care avea să fie mult mai uşoară pentru copilă decât fusese urcuşul.

Remarcă atunci tremuratul, tremuratul violent, şi o cuprinse panica, chinuindu-i mintea înceţoşată pentru a o trezi. Copila nu trebuia să se îmbolnăvească acum, nu acum, când erau atât de aproape de a fi în siguranţă. Duse mâinile la spate şi apucă ghetele lui Bitterblue. Îi strigă numele. Apoi, auzi vocea lui Bitterblue ţipându-i ceva la ureche şi simţi braţele fetei cuprinzându-i pieptul şi strângând-o. Brusc, simţi altfel linia de sub sâni unde braţele lui Bitterblue o încercuiau. Caldă, ciudat de caldă, iar Katsa îşi auzi propriii dinţi clănţănind. Îşi dădu seama că nu fata tremura, ci ea.

Constată că râde, deşi nu era nimic amuzant. Dacă nici pe ca însăşi nu se putea ţine în viaţă, atunci nu exista nicio speranţă pentru copilă. N-ar fi trebuit să permită să se întâmple aşa ceva; fusese nebună să treacă amândouă în Sunder pe această cale. Se gândi la mâinile ei şi le ridică în faţa ochilor. Îşi răsfiră degetele forţându-le şi se blestemă când îşi văzu buricele degetelor albite.

Îşi îndesă pumnii la subţioară. Îşi sili mintea să gândească limpede, lucid. Îi era frig, prea frig. Trebuiau să ajungă în locul unde începeau copacii, aşa încât să

poată avea lemne de foc şi protecţie împotriva vântului. Trebuia să facă un foc. Să ajungă în locul ăla şi să facă focul. Şi s-o ţină pe copilă în viaţă. Acelea erau nevoile ei, acelea îi erau scopurile şi ea avea să se concentreze asupra lor în timp ce alerga.

Când ajunseră la copaci, Bitterblue scâncea de amorţeală şi de frig. Dar, când Katsa căzu în genunchi, fata se desfăcu singură din ham. Bâjbâi pentru a-şi scoate blănurile de lup şi le înfăşură în jurul Katsei. Apoi, îngenunche în faţa Katsei şi trase de curelele tălpicilor cu degetele ei zdrelite şi sângerânde. Katsa se dezmetici şi o ajută şi ea la curele. Îşi scoase cu greu picioarele din tălpici şi aruncă bagajele, tolba, hamul şi arcul.

— Lemne de foc! spuse Katsa. Lemne de foc.

Copila îşi trase nasul, dădu din cap şi porni împleticindu-se pe sub copaci, adunând ce putea găsi. Lemnele pe care i le aduse Katsei erau ude de la zăpadă. Degetele Katsei erau încete şi neîndemânatice cu pumnalul, nesigure din cauza tremuratului care îi scutura tot corpul. Nu mai avusese niciodată în viaţa ei dificultăţi cu aprinsul focului, nici măcar o dată în viaţa ei. Se concentră aprig şi, la a zecea sau a unsprezecea încercare, o flacără cuprinse un capăt uscat de lemn. Katsa alimentă flacăra cu ace de pin şi o ocroti, o dirijă, nelăsând-o să se stingă, până ce cuprinse capetele ramurilor pe care le aşezase deasupra. Crescu şi scoase fum, şi trosni. Aveau un foc.

Katsa se ghemui tremurând şi privi flăcările, ignorând cu tenacitate înţepăturile dureroase din degete şi pulsaţiile din picioare.

— Nu, şopti ea când Bitterblue se ridică şi porni să mai caute lemne de foc. Mai întâi, încălzeşte-te. Stai aici şi încălzeşte-te mai întâi.

Katsa făcu focul încet şi, treptat, după ce se aplecă deasupra lui, iar acesta se înteţea, tremuratul i se mai potoli. O privi pe fată, care stătea pe pământ, cuprinzându-şi genunchii cu mâinile. Cu ochii închişi, cu faţa culcată pe genunchi. Obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi. Vie.

— Cât de proastă sunt, şopti Katsa. Cât de proastă sunt.

Se forţă să se ridice în picioare şi se duse anevoie de sub un copac sub altul, pentru a mai aduna lemne. O dureau oasele, mâinile, iar picioarele îi ţipau de durere. Poate că era mai bine că fusese atât de nesăbuită, căci, dacă ar fi ştiut cât de greu avea să fie, poate că n-ar fi facut-o.

Se întoarse la locul lor de campare şi mai puse lemne pe foc. În această noapte, focul avea să fie enorm; în această noapte, vor avea un foc pe care tot Sunderul să îl poată vedea. Se îndreptă spre copilă şi o luă de mâini. Cercetă degetele fetei.

— Le simţi? o întrebă. Le poţi mişca?

Bitterblue încuviinţă din cap. Katsa trase brusc de bagaje şi bâjlâi prin ele până ce găsi leacurile. Masă mâinile crăpate, sângerânde ale lui Bitterblue cu alifia tămăduitoare.

— Prinţesă, lasă-mă să-ţi văd picioarele acum! îi frecă degetele de la picioare pentru a i le încălzi şi îi încopcie la loc ghetele. Ai reuşit să treci prin Pasul lui Grella, îi spuse lui Bitterblue, dintr-o singură bucată. Eşti o fată puternică.

Bitterblue o cuprinse în braţe pe Katsa. O sărută pe obraz şi o ţinu strâns. Dacă Katsa ar fi avut suficientă energie să se mire, s-ar fi mirat. În schimb, cam înţepenită, o îmbrăţişă şi ea pe fată.

Katsa şi Bitterblue se strânseră în braţe şi trupurile

lor se târâ- că înapoi spre căldură. În noaptea aceea, când Katsa se întinse în faţa focului, cu copila ghemuită în braţele ei, nici măcar durerea din mâini şi din picioare nu putu s-o ţină trează.

PARTEA A TREIA

Lumea în schimbare

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Hanul se afla în ceea ce trecea drept un luminiş aici, în Sunder, dar care ar fi fost numit pădure oriunde în altă parte. Exista un oarecare spaţiu între stejari şi arţari pentru han, grajd, hambar şi un petic de grădină, plus destul cer liber pentru ca lumina soarelui să licărească şi să permită copacilor din jur să se reflecte în ferestrele clădirilor.

Hanul nu era aglomerat, dar nici gol. Traficul din Sunder era întotdeauna constant, chiar şi la venirea iernii, chiar şi pe culmea munţilor. Caii de ham munceau în partea de nord, trăgând care încărcate cu butoaie cu cidru din Monsea sau lemn din pădurile Sunderului, sau gheaţă de pe versantul muntos estic, din Sunder. Neguţătorii aduceau roşii, struguri, caise din Lienid, bijuterii şi ornamente lienide, dar şi peşte care se găsea numai în mările din Lienid, la nord de oraşele-porturi sunderane, până în Middluns, Wester, Nander şi Estill. Din sudul aceloraşi regate veneau peştele proaspăt şi fânul, porumbul, cartofii, morcovii – toate lucrurile pe care locuitorii pădurilor le-ar fi vrut – şi ierburi, şi mere, şi pere, şi cai, pentru a fi încărcaţi pe vase şi transportaţi în Lienid şi Monsea.

Un negustor stătea acum în curtea hanului, lângă o căruţă încărcată până sus cu butoaie. Bătea din picioare şi îşi sufla în pumni. Butoaiele nu erau marcate, iar negustorul era o persoană greu de

descris, cu haina şi ghetele lui simple, cu cei şase cai care nu purtau niciun articol sau ornament care să fi indicat din ce regat proveneau. Hangiul se repezi în curte împreună cu fiii săi, gesticulând înspre el şi înspre cai. Strigă ceva spre negustor, iar respiraţia îi îngheţă în aer. Negustorul strigă şi el, dar nu suficient de tare pentru ca vorbele să-i fie duse spre desişul aflat dincolo de luminiş, unde Katsa şi Bitterblue se ghemuiseră, aşteptând.

— Cel mai probabil e monsean, şopti Bitterblue, vine dinspre porturi şi îşi croieşte drum prin Sunder. Căruţa îi este foarte încărcată. Dacă ar fi venit din vreunul dintre regate, n-ar fi vândut până acum cea mai mare parte din ceea ce transporta? Exceptând Lienidul, desigur, dar el nu arată ca un lienid, nu-i aşa?

Katsa căută printre hărţile ei.

— Nu prea contează. Chiar dacă stabilim că e din Nander sau din Wester, nu ştim cine altcineva se mai află la han sau cine ar putea să mai vină. Nu putem să riscăm, nu până când nu aflăm dacă vreuna dintre poveştile tatălui tău s-a răspândit în Sunder. Copilă, noi am fost în munţi săptămâni întregi. Habar n-avem ce au auzit oamenii ăştia.

— Povestea se prea poate să nu fi ajuns atât de departe. Ne aflăm la o oarecare distanţă de porturi şi de trecătoarea montană, iar locul ăsta e izolat.

— Adevărat, spuse Katsa, dar nici nu vrem să le oferim o poveste care să se răspândească până în porturi şi până la trecătoare. Cu cât mai puţin ştie Leck despre locurile prin care am fost, cu atât mai bine.

— Dar, în cazul ăsta, niciun han nu va fi sigur. Va trebui să ajungem în Lienid fără să ne vadă careva.

Katsa examină hărţile şi nu răspunse.

— Numai dacă nu cumva plănuieşti să omori pe

oricine ne-ar vedea, mormăi Bitterblue. Ah, Katsa, uită-te! Fata aia duce nişte ouă. Ah, aş ucide pentru un ou!

Katsa aruncă o privire pentru a o vedea pe fată cu capul descoperit, tremurând de frig, fugind de la hambar la han, cu un coş cu ouă atârnat de braţ. Hangiul îi făcu semn şi o strigă. Fata lăsă coşul la rădăcina unui copac uriaş şi se grăbi spre el. El şi negustorul îi dădură rând pe rând câte o desagă, iar ea şi le punea pe umeri şi pe spate, până când Katsa nu mai putu s-o vadă din cauza poverii. Fata se repezi în han. Ieşi apoi, iar ei o încărcară din nou.

Katsa numără copacii dintre locul în care se ascundeau şi coşul cu ouă. Aruncă o privire spre rămăşiţele îngheţate ale grădinii. După aceea, scotoci printre hărţi şi apucă lista oamenilor de legătură ai Consiliului din Sunder. Întinse foaia în poală.

— Ştiu unde ne aflăm, zise Katsa. Există un oraş nu departe de aici, la cam două zile de mers. După Raffin, un proprietar de magazin de acolo este un simpatizant al Consiliului. Cred că acolo am fi în siguranţă.

— Numai fiindcă este un simpatizant al Consiliului nu înseamnă că e capabil să vadă dincolo de orice poveste pe care Leck o împrăştie.

— Adevărat, spuse Katsa. Dar ne trebuie haine şi informaţii. Iar tu ai nevoie de o baie fierbinte. Ar fi bine să ajungem în Lienid fără să ne întâlnim cu nimeni, dar e imposibil. Dacă e să avem încredere în cineva, prefer să fie un simpatizant al Consiliului.

Bitterblue o privi încruntată.

— Şi tu ai nevoie de o baie fierbinte la fel de mult ca mine.

Katsa zâmbi.

— Am nevoie de *o baie* la fel de mult ca tine. A mea nu e nevoie să fie fierbinte. N-am de gând să te vâr în

vreun heleşteu pe jumătate îngheţat, să te îmbolnăveşti şi să mori, după ce ai supravieţuit până acum. Copilă, spuse Katsa în timp ce negustorul şi hangiul îşi puseseră şi ei pe umeri desagi şi se îndreptau către intrarea în han, nu te mişca până mă întorc.

— Unde… începu Bitterblue, dar Katsa deja zbura de la un copac spre altul, ascunzându-se în spatele unui trunchi masiv, apoi în spatele altuia, trăgând cu ochiul la ferestrele şi uşile hanului.

Când, câteva momente mai târziu, Katsa şi Bitterblue îşi reluară drumul prin pădurea sunderană, Katsa avea patru ouă în mânecă şi un dovleac îngheţat pe umăr. Cina lor din seara aceea avu un aer de sărbătoare.

Katsa nu putea face prea multe în legătură cu înfăţişarea ei sau a lui Bitterblue atunci când veni vremea să ciocănească la uşa proprietarului de prăvălie, nimic mai mult decât să cureţe noroiul şi murdăria de pe feţele lor pe cât de bine putea, să împletească părul încâlcit al lui Bitterblue într-un fel de cosiţă şi să aştepte lăsarea întunericului. Era prea frig ca Bitterblue să-şi scoată blănurile peticite, iar Katsa pieile de lup. Indiferent cât de îngrijorătoare, erau mai puţin înspăimântătoare decât hainele pătate şi zdrenţuite pe care le ascundeau.

Proprietarul fu identificat uşor, clădirea sa fiind cea mai mare şi mai aglomerată din oraş, cu excepţia hanului. El era un om de înălţime şi constituţie medii, având o nevastă voinică, deloc proastă şi un număr exagerat de copii care păreau să fie de toate vârstele, de la bebeluşi până la cei de vârsta Katsei ori chiar mai mari. Sau cel puţin aşa deduse Katsa pe când ea şi Bitterblue îşi petreceau timpul printre copacii de la marginea oraşului, aşteptând venirea serii. Prăvălia era

de mărime considerabilă, iar casa care se ridica îndărătul acesteia era uriaşă. „Aşa cum ar fi trebuit să fie, gândi Katsa, pentru a-i adăposti pe toţi copiii.“ Pe măsură ce ziua trecea şi din ce în ce mai mulţi copii ieşeau din casă pentru a hrăni puii, pentru a-i ajuta pe negustori să-şi descarce mărfurile, pentru a se juca şi a se bate, şi a se ciorovăi în curte, Katsa şi-ar fi dorit ca acest om de legătură al Consiliului să nu fi luat atât de în serios îndatorirea de a procrea. Trebuiau să aştepte nu doar până ce oraşul se liniştea, dar şi până când cei mai mulţi dintre aceşti copii ar fi adormit, dacă Katsa îşi dorea ca apariţia lor pe treptele de la intrare să nu producă o adevărată rumoare.

Când în cele mai multe dintre case se făcu întuneric şi când în casa proprietarului de prăvălie lumina străluci numai la o fereastră, Katsa şi Bitterblue se furişară de sub copaci. Traversară curtea şi se strecurară până la uşa din spate. Katsa îşi înfăşură pumnul în mânecă şi bătu în uşa din lemn sunderan solid cât de uşor putu, sperând însă să fie auzită. Într-o clipă, lumina din geam dispăru. După încă un moment, uşa se întredeschise şi hangiul le privea atent, având o lumânare în mână. Le măsură din cap până în picioare, două siluete fragile, în blănuri, pe pragul uşii lui, şi ţinu bine de clanţa uşii.

— Dacă vreţi mâncare sau un pat, spuse el ţâfnos, le găsiţi la hanul din capul drumului.

Prima întrebare a Katsei era cea mai riscantă şi ea se oteli împotriva unui răspuns nepotrivit.

— Informaţii căutăm. Aţi auzit vreo veste din Monsea?

— Nimic de câteva luni. Aflăm prea puţine lucruri din Monsea în colţul ăsta de pădure.

Katsa respiră uşurată.

— Luminează-mi faţa, proprietarule.

Omul mormăi. Îşi întinse braţul prin crăpătura uşii şi ţinu lumânarea în faţa chipului Katsei. Îşi miji ochii, apoi îi deschise larg şi întrega atitudine i se schimbă. Într-o secundă, deschise uşa, le strecură înăuntru şi puse zăvorul în urma lor.

— Iertaţi-mă, domniţa mea. Făcu un gest spre o masă şi începu să tragă scaunele. Vă rog să luaţi loc. Marta! strigă el spre camera alăturată. De mâncare, îi ceru el femeii încurcate care apăru în cadrul uşii, şi mai multă lumină. Şi trezeşte-l pe…

— Nu, spuse Katsa brusc. Nu, te rog, nu trezi pe nimeni. Nimeni nu trebuie să ştie că suntem aici.

— Desigur, domniţă, zise omul. Trebuie să-mi iertaţi… să mă…

— Nu ne aşteptai, spuse Katsa. Înţelegem.

— Într-adevăr, rosti omul. Am auzit ce s-a întâmplat la curtea regelui Randa, domniţă, şi ştiam că aţi trecut prin Sunder cu prinţul din Lienid. Dar, undeva pe traseu, se zvonea că vi s-a pierdut urma.

Femeia veni agitată înapoi în cameră şi puse un platou cu pâine şi brânză pe masă. O fată cam de vârsta Katsei o urma cu un urcior şi căni. Un băiat, un tânăr mai înalt chiar decât Raffin, forma ariergarda şi el aprinse torţele de pe pereţii din jurul mesei. Katsa auzi un oftat moale şi o privi pe Bitterblue. Copila privea fix, cu ochii larg deschişi şi cu gura lăsându-i apă, la brânza şi pâinea de pe masa din faţa ei. Îi prinse privirea Katsei.

— Pâine, şopti ea, iar Katsa nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Mănâncă, copilă, spuse Katsa.

— Cum să nu, tânără domnişoară, spuse femeia. Mâncaţi cât vreţi.

Katsa aşteptă până ce se aşezară cu toţii, iar Bitterblue îşi umplea mulţumită gura cu pâine. Apoi, vorbi:

— Avem nevoie de informaţii, spuse ea. Ne trebuie un sfat. Trebuie să ne îmbăiem şi ne trebuie orice fel de haine – de preferat băieţeşti – de care vă puteţi dispensa. Mai presus de toate, avem nevoie să se păstreze secretul absolut asupra prezenţei noastre în acest oraş.

— Vă stăm la dispoziţie, domniţă, zise proprietarul.

— Avem destule haine în casa asta cât să îmbrăcăm o armată, interveni soţia lui. Şi, în magazie, orice provizii v-ar trebui. Şi un cal, garantez, dacă veţi vrea vreunul. Puteţi fi sigură că vom păstra secretul, domniţă. Ştim ce aţi făcut cu Consiliul dumneavoastră şi vom face tot ce ne stă în puteri pentru dumneavoastră.

— Vă mulţumim.

— Ce informaţii căutaţi, domniţă? întrebă proprietarul. Am aflat foarte puţine lucruri din oricare regat.

Privirea Katsei era aţintită asupra lui Bitterblue, care rupea pâinea şi brânza ca o sălbatică.

— Încet, copilă, spuse ea absentă.

Îşi freca fruntea şi cugeta cât de mult putea să-i spună acestei familii sunderane. Erau unele lucruri pe care trebuiau să le ştie şi, cu siguranţă, acel lucru care cel mai probabil avea să combată influenţa oricărei minciuni pe care ar fi împrăştiat-o Leck.

— Venim din Monsea, zise Katsa. Am trecut munţii prin Pasul lui Grella.

Aceste vorbe fură întâmpinate cu tăcere şi cu ochii larg deschişi. Katsa oftă.

— Dacă vă vine greu s-o credeţi, veţi găsi restul

poveştii noastre de-a dreptul incredibil. Cu adevărat, nu ştiu de unde să încep.

— Începe cu darul lui Leck, spuse Bitterblue cu gura plină de pâine.

Katsa o privi pe copila care îşi lingea firimiturile de pâine de pe degete. Bitterblue arăta ca şi când ar fi fost aproape de o stare de extaz pe care nici povestea trădării tatălui ei n-ar fi putut să o tulbure.

— Prea bine, zise Katsa. Voi începe cu darul lui Leck.

Katsa nu făcu o baie în noaptea aceea, ci două. Prima pentru a înmuia noroiul şi a înlătura stratul de murdărie de la suprafaţă, cea de a doua pentru a deveni cu adevărat curată. Proprietarul, soţia şi cei doi copii mai mari se mişcau în linişte şi eficient, scoţând apă, încălzind-o, golind cada şi arzând veşmintele vechi, zdrenţuite. Făcând rost de haine noi, băieţeşti şi pe potriva oaspeţilor. Adunând pălării, haine, eşarfe şi mănuşi de prin dulapurile lor şi din prăvălie. Tăind părul lui Bitterblue la lungimea tunsorii unui băiat şi potrivindu-l pe al Katsei pentru a fi din nou scurt.

Senzaţia de curăţenie era uimitoare. Katsa pierduse şirul oftaturilor mulţumite pe care le scotea Bitterblue. Un oftat pentru că era curată şi îi era cald, pentru că se spălase cu săpun, altul, la gustul pâinii pe limbă şi senzaţia de a avea pâine în stomac.

— Mă tem că nu vom dormi prea mult la noapte, copilă, spuse Katsa. Trebuie să plecăm din casă înainte să se trezească familia.

— Şi crezi că-mi pasă? Seara aceasta a fost o binecuvântare. Lipsa de somn nu va însemna nimic.

Cu toate acestea, când Katsa şi Bitterblue se întinseră într-un pat pentru prima dată după atât de mult timp – patul proprietarului şi al soţiei lui, deşi

Katsa protestase împotriva sacrificiului Bitterblue căzu într-un somn adânc. Katsa stătea întinsă pe spate şi încerca să nu lase respiraţia liniştită a însoţitoarei ei, moliciunea saltelei şi a pernei să o inducă în eroarea de a crede că ar fi în siguranţă. Se gândea la golurile pe care le lăsase în povestirea pe care o spusese în acea seară.

Familia proprietarului de prăvălie înţelesese acum oroarea care era darul lui Leck. Înţelegeau uciderea lui Ashen şi evenimentele care duseseră la răpirea bunicului Tealiff. Bănuiau, deşi Katsa nu le spusese explicit, că fata care mânca pâine şi brânză de parcă nu mai văzuse niciodată până atunci aşa ceva era prinţesa monseană care fugea de tatăl ei. Înţelegeau chiar şi că, dacă Leck împrăştia prin Sunder o poveste falsă, minţile lor ar putea uita adevărul spuselor ei. Toţi membrii acestei familii se minunau, acceptau şi înţelegeau.

Katsa omisese un singur adevăr şi le zisese o singură minciună. Adevărul omis era destinaţia lor. Leck ar putea să le zăpăcească minţile, încât să recunoască faptul că prinţesa şi domniţa bătuseră la uşa lor şi că dormiseră sub acoperişul lor. Dar nu va putea niciodată să-i amăgească şi să-i facă să dezvăluie o destinaţie pe care nu o cunoşteau.

Minciuna spusă era că prinţul lienid murise ucis de gărzile lui Leck atunci când încercase să-l omoare pe regele monsean. Katsa presupuse că aceasta era inutilă. Şansa ca familia să vorbească despre aşa ceva nu avea să apară vreodată. Dar, dacă da, s-ar afla că Po este mort. Cu cât mai mulţi oameni l-ar crede mort, cu atât mai puţini s-ar gândi să-l caute şi să-i facă rău.

Acum, trebuiau să se îndrepte către oraşele-port sunderane. Să călărească spre sud şi să navigheze

spre vest. Dar gândurile ei, în timp ce stătea întinsă lângă prinţesa care dormea, se îndreptau spre est, spre o colibă de lângă o cascadă şi către nord, către camera de lucru dintr-un castel şi către o siluetă aplecată asupra unei cărţi, unei eprubete sau asupra unui foc.

Cât de tare îşi dorea să o poată duce pe Bitterblue spre nord, în cetatea lui Randa şi să o ascundă acolo, aşa cum îl ascunseseră pe bunicul ei! În nord, spre mângâierea lui Raffin, răbdarea şi grija lui Raffin. Dar, chiar şi ignorând complicaţiile statutului ei la curtea lui Randa, era imposibil. De neconceput să ascunzi copila într-un loc atât de evident şi atât de apropiat de influenţa lui Leck; de neconceput să-i împovăreze cu această criză pe cei dragi ei. N-avea să-l pună pe Raffin să aibă de-a face cu un om care-ţi întuneca raţiunea şi-ţi deturna intenţiile. N-avea să-l conducă pe Leck către prietenii ei. N-avea să-şi implice deloc prietenii.

Ea şi copila aveau să plece mâine. Aveau să călărească pe deşelate calul. Vor găsi o cale spre Lienid, iar ea o va ascunde pe copilă şi apoi se va gândi.

Închise ochii şi îşi impuse să doarmă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Prima impresie vizuală a Katsei despre mare fu asemănătoare primeia despre munţi, deşi munţii şi marea nu semănau câtuşi de puţin. Munţii erau tăcuţi, iar marea era un zgomot agresiv, apoi calm şi iarăşi agresiv. Munţii erau înalţi, iar marea întinsă până departe în zare şi ea fu surprinsă că nu vedea luminile unui tărâm sclipind în depărtare. Nu semănau deloc. Dar nu se putea opri din a privi ţintă marea sau din a inhala briza şi astfel o marcaseră şi munţii.

Peticul de material legat peste ochiul ei verde îi limita vederea. Katsa avea o poftă grozavă să-l sfâşie, dar nu îndrăznea, nu când reuşiseră să ajungă până aici, mai întâi prin suburbii şi, în cele din urmă, chiar pe străzile oraşului. Mergeau numai noaptea şi nimeni nu le recunoscuse. Ceea ce era echivalent cu a spune că nu trebuise să omoare pe nimeni. O încăierare ici şi colo, când bătăuşii deveniseră prea curioşi în legătură cu cei doi băieţi care se strecurau spre sud, către apă, la miezul nopţii. Dar niciodată nu au fost recunoscute şi niciodată nu au apărut mai multe probleme decât putea Katsa rezolva fără să stârnească suspiciuni.

Acesta era Suncliff, cel mai mare oraş-port sunderan şi cu cel mai încărcat trafic comercial. Un oraş care, pe timp de noapte, o frapa pe Katsa ca fiind în declin şi murdar, plin de străduţe înguste, prăfuite, care păreau să ducă spre o închisoare sau o mahala, şi nu spre întinderea uimitoare de apă. Apa care se întindea, o umplea, ştergând orice urmă a prezenţei beţivilor şi hoţilor, a clădirilor părăginite şi a străzilor lăsate în urmă.

— Cum vom găsi un vas lienid? întrebă Bitterblue.

— Nu doar un vas lienid, spuse Katsa. Un vas lienid care n-a fost recent în Monsea.

— Aş putea verifica prin jur, zise Bitterblue, în timp ce tu te ascunzi.

— În niciun caz. Nici dacă nu ai fi cine eşti, locul ăsta nu ar fi sigur. Chiar de n-ar fi noapte. Nici chiar dacă n-ai fi atât de mică.

Bitterblue se cuprinse singură cu braţele şi se întoarse cu spatele la vânt.

— Îţi invidiez darul.

— Hai să mergem, spuse Katsa. Trebuie să găsim un vas în noaptea asta sau ne vom petrece ziua de mâine

ascunzându-ne sub nasurile a mii de oameni.

Katsa o trase pe fetiţă în braţele ei protectoare. Îşi croiră drum peste stânci, spre străzile şi scările care duceau la docuri.

Docurile erau înfiorătoare noaptea. Vasele erau siluete negre, mari cât castelele, ridicându-se din apă, catarge scheletice şi pânze fluturânde, cu vocile oamenilor care nu se vedeau răsunând dinspre ele.

Fiecare navă era un fel de regat cu gărzi proprii, care stăteau cu spadele scoase, în faţa trepinei, şi cu propriii marinari care veneau de pe punte sau se adunau în jurul unor mici focuri pe mal. Doi băieţi care se mişcau printre vase, înfofoliţi împotriva frigului şi ducând cu ei o pereche de desagi ponosite, erau departe de a fi demni de remarcat în acest decor. Erau fugari sau săraci în căutare de lucru ori în trecere.

Un accent cadenţat recunoscut în conversaţia unui grup de străjeri îi atrase atenţia Katsei. Bitterblue se întoarse spre ea, ridicând din sprâncene.

— Aud, spuse Katsa. Vom continua să mergem, dar ţine minte vasul ăsta.

— De ce să nu vorbim cu ei?

— Sunt patru şi prea mulţi prin apropiere. Dacă apare vreo problemă, nu voi putea s-o rezolv în linişte.

Brusc, Katsa şi-ar fi dorit să fie cu Po datorită darului său, pentru a şti dacă ar fi recunoscute şi dacă ar conta. Dacă Po ar fi fost acolo, el ar fi aflat cu o singură întrebare dacă acei străjeri lienizi erau de încredere.

Desigur, dacă Po ar fi fost acolo, dificultatea de a păstra anonimatul ar fi sporit şi mai mult; cu ochii lui, cerceii din urechi, accentul şi chiar modul de a se comporta, el ar fi trebuit să poarte un sac pe cap pentru a evita să atragă atenţia. Dar poate că marinarii

lienizi ar face orice ar dori prinţul lor, în ciuda a ceea ce ar auzi? Simţi inelul lui atârnând rece pe pielea de pe pieptul ei, inelul cu gravuri care se potriveau cu cele de pe braţele lui. Acest inel era biletul lor dacă vreun vas lienid era să le servească de bunăvoie, şi nu ca urmare a ameninţării darului ei sau a greutăţii pungii sale. Deşi, dacă era necesar, ea s-ar fi folosit de dar sau de pungă.

Trecură de un grup de vase mai mici ai căror străjeri păreau a fi ocupaţi să se fălească unul mai abitir decât celălalt. Un grup westeran şi un altul...

— Monsean, şopti Bitterblue.

Deşi Katsa nu-şi schimbă pasul, simţurile i se acutizară şi tot trupul îi zbârnâi de încordare până ce lăsară acele nave în urmă şi multe altele după aceea. Continuară să meargă, topindu-se în întuneric.

Marinarul stătea singur, la marginea unei estacade din lemn, cu picioarele legănându-se deasupra apei. Vasul se afla într-o neobişnuită stare de agitaţie, puntea zumzăind de bărbaţi şi de băieţi. Bărbaţi şi băieţi lienizi, deoarece, la urechi şi pe degetele lor, Katsa zări, la lumina felinarelor, sclipiri de aur. Nu ştia nimic despre vase, dar credea că acesta trebuia ori să fi ajuns de foarte puţin timp, ori să se afle pe punctul de a pleca.

— Pornesc vase şi în toiul nopţii? întrebă ea.

— Habar n-am, răspunse Bitterblue.

— Repede. Dacă ăsta pleacă, cu atât mai bine.

Şi, dacă marinarul acela singuratic le-ar da bătăi de cap, l-ar putea arunca în apă, încredinţată că bărbaţii care alergau pe puntea vasului nu i-ar remarca absenţa.

Katsa veni pe estacadă, cu Bitterblue la spatele ei.

Bărbatul le zări imediat. Duse mâna la centură.

— Uşurel, marinare, spuse Katsa pe un ton scăzut. Avem doar câteva întrebări.

Bărbatul nu zise nimic, dar îşi ţinu mâna la centură şi le permise celor două siluete să se apropie. Când Katsa se aşeză alături de el, îşi schimbă poziţia şi se înclină – pentru a avea mai multă forţă, îşi dădu ea seama, în caz că s-ar fi hotărât să-şi folosească pumnalul. Bitterblue se aşeză alături de Katsa, ascunsă vederii bărbatului de corpul Katsei. Katsa îi mulţumi Middlunsului pentru întunericul şi hainele lor groase, care îi ascundeau faţa şi formele de acest individ.

— De unde vine vasul vostru, marinare? întrebă Katsa.

— Din cetatea lui Ror, răspunse el cu o voce puţin mai profundă decât a ei, iar Katsa îşi dădu seama că nu era bărbat, ci doar un băiat – lat în umeri şi solid, dar mai tânăr decât ea.

— Plecaţi în noaptea asta?

— Da.

— Şi unde vă duceţi?

— În Suport şi South Bay, Westport şi din nou în cetatea lui Ror.

— Nu în Momport?

— Nu avem schimburi comerciale cu Monsea la vremea asta.

— Ai ceva noutăţi din Monsea?

— E destul de clar că suntem un vas lienid, nu-i aşa? Găseste-ti un vas monsean dacă vrei noutăţi monseene.

— Ce fel de bărbat e căpitanul tău, întrebă Katsa, şi ce transportaţi?

— Cam multe întrebări, zise băiatul. Vrei noutăti din Monsea şi informaţii despre căpitanul nostru. Vrei să

ştii unde am fost şi ce cărăm. Ce, Murgon angajează copii pentru a-i fi spioni?

— Habar n-am pe cine angajează Murgon ca spioni. Căutăm o cursă spre vest, spuse Katsa.

— N-aveţi noroc, zise băiatul. N-avem nevoie de braţe în plus, iar voi nu păreţi genul care să plătească.

— Oh? Ai darul vederii nocturne?

— Văd destul de bine cât să recunosc o pereche de coate-goale, spuse băiatul, care s-au bătut, după cum arată bandajul de pe ochiul tău.

— Putem plăti.

Băiatul avu o ezitare.

— Fie minţi, fie sunteţi hoţi. Aş pune rămăşag că amândouă sunt adevărate.

— Nu suntem niciuna, nici alta.

Katsa băgă mâna în buzunarul hainei, după pungă. Băiatul trase cuţitul din teacă şi sări în picioare.

— Stai blând, marinare! Am băgat mâna după pungă, spuse Katsa. Poţi s-o scoţi tu însuti din buzunarul meu, dacă doreşti. Dă-i drumul, zise ea în timp ce el ezita. Am să ţin mâinile ridicate, iar prietenul meu va sta mai departe.

Bitterblue se ridică în picioare şi se dădu înapoi câţiva paşi, îndatoritoare. Katsa era în picioare, cu mâinile ridicate. Băiatul se opri şi apoi duse mâna spre buzunarul ei. În vreme ce o mână scormonea după pungă, cealaltă ţinea cuţitul la gâtul Katsei. Ea se gândi că ar trebui să pară agitată. Încă un motiv de recunoştinţă pentru întunericul care făcea ca expresia de pe faţa ei să nu poată fi desluşită.

Cu punga în cele din urmă în mână, băiatul făcu un pas sau doi înapoi. O deschise şi scutură câteva piese din aur în palmă. Cercetă monedele la lumina lunii, apoi la licărirea focului dinspre mal.

— Asta e aur lienid, zise el. Nu numai că sunteţi hoţi, dar aţi furat de la bărbaţi din Lienid.

— Du-ne la căpitanul tău şi lasă-l pe el să decidă dacă acceptă aurul nostru. Dacă faci asta, o piesă e a ta – indiferent ce hotărăşte el.

Băiatul cântări oferta, iar Katsa aşteptă. Cu adevărat, nu conta dacă el era sau nu de acord cu termenii lor, căci nu aveau să găsească un vas mai potrivit scopurilor lor decât acesta. Katsa avea să se îmbarce cu Bitterblue într-un fel sau altul, chiar dacă ar trebui să-i dea în cap băiatului şi să-l târască peste pasarelă, fluturând inelul lui Po pe sub nasurile străjerilor.

— Bine, acceptă băiatul. Alese o monedă din grămada pe care o avea în palmă şi o îndesă în interiorul hainei sale. Vă duc la căpitanul Faun contra unei piese din aur. Dar vă garantez că vă veţi trezi aruncaţi în temniţă pentru tâlhărie. Ea n-o să vă creadă că aţi dobândit aşa ceva în mod cinstit şi n-avem timp să vă predăm autorităţilor din oraş.

Cuvântul nu scăpase atenţiei Katsei.

— Ea? Căpitanul vostru e o femeie?

— O femeie, zise băiatul, şi înzestrată.

O femeie şi înzestrată. Katsa nu ştia ce anume ar trebui să o surprindă mai mult.

— Atunci, ăsta e un vas al regelui?

— E vasul ei.

— Cum…

— În Lienid, înzestraţii sunt liberi. Nu sunt în posesia regelui.

Da, îşi aminti că Po îi explicase acest lucru.

— Veniţi, spuse băiatul, sau stăm aici conversând?

— Care e darul ei?

Băiatul făcu un pas lateral şi le făcu semn să înainteze, gesticulând cu cuţitul.

— Mergeţi, zise el.
Aşa încât Katsa şi Bitterblue porniră pe chei, însă Katsa aştepta să audă răspunsul băiatului. Dacă femeia-căpitan era cititoare de gânduri sau o luptătoare competentă, voia să ştie înainte să ajungă la gărzi, astfel încât să poată hotărî dacă să meargă înainte sau să-l arunce pe băiat în apă şi să fugă.
În faţa lor, gărzile vorbeau între ele şi râdeau de vreo glumă. Unul dintre ei ţinea o tortă. Flacăra se mări în vânt şi le lumină feţele aspre, piepturile late, săbiile scoase din teci. Bitterblue icni de-abia auzit, iar Katsa îşi îndreptă atenţia asupra copilei. Bitterblue era înspăimântată. Katsa îşi puse palma pe umărul fetei şi o strânse.
— O fi darul înotului, spuse ea alene spre băiatul din urma lor, sau vreo abilitate de navigaţie. Am dreptate?
— Darul ei e motivul pentru care plecăm în toiul nopţii, zise băiatul. Ea vede furtunile înainte ca acestea să lovească. Pornim acum pentru a evita un viscol care vine dinspre est.
O clarvăzătoare a vremii. Darurile prezicătoare erau de preferat celor de citire a gândurilor, mult mai de preferat, dar tot îi dădeau fiori Katsei. Ei bine, meseria acestei femei-căpitan era pe potriva darului şi nici nu era împotriva scopurilor lor – ba chiar ar putea fi folositoare. Katsa avea să o întâlnească pe această femeie-căpitan Faun şi s-o cântărească, apoi să decidă cât de mult să-i spună.
Gărzile se holbau la ele pe măsură ce acestea se apropiau. Unul ţinu torţa aproape de feţele lor. Katsa îşi îngropă bărbia în gulerul hainei şi, la rândul ei, se holbă la el cu singurul ei ochi vizibil.
— Ce aduci tu la bord, Jem? întrebă bărbatul.
— Ei merg la căpitan, răspunse băiatul.

— Prizonieri?

— Prizonieri sau pasageri. Căpitanul va hotărî.

Garda gesticulă spre unul dintre tovarăşii săi.

— Du-te cu ei, Bear, şi asigură-te că nimic rău n-o să i se întâmple lui Jem.

— Mă descurc singur, zise Jem.

— Sigur că te descurci. Dar Bear se poate descurca şi cu tine, şi cu el, şi cu doi prizonieri, şi să ducă o spadă, şi să ţină o lumină – toate în acelaşi timp. Şi să aibă grijă de siguranţa căpitanului.

Se prea poate ca Jem să fi vrut să protesteze, dar, la menţionarea căpitanului, dădu din cap a încuviinţare. Preluă conducerea în timp ce Katsa şi Bitterblue urcau pasarela. Bear le urma îndeaproape, legănând spada într-o mână şi ţinând un felinar ridicat cu cealaltă. Era unul dintre cei mai mari oameni pe care Katsa îi văzuse vreodată. Când păşiră pe puntea vasului, marinarii se dădură deoparte pentru a se holba la străinii prea mici şi aflaţi într-o stare deplorabilă, dar şi pentru a se feri din calea lui Bear.

— Jem, ce-i asta? întrebară câteva glasuri.

— Mergem la căpitan, răspunse Jem iarăşi şi iarăşi, iar oamenii se împrăştiară ducându-se la treburile lor.

Puntea era lungă şi plină de oameni care se înghionteau şi de forme necunoscute ce se întrezăreau în toate părţile şi care aruncau umbre ciudate în lumina felinarului lui Bear. O pânză coborî brusc, eliberată din funiile de ancorare. Flutură deasupra capului Katsei, strălucind cenuşiu-deschis, semănând foarte bine cu o pasăre uriaşă, care încerca să se elibereze din legături şi să se avânte înspre cer; şi apoi se ridică din nou, la fel de brusc, împăturită şi aşezată la locul ei. Katsa habar n-avea ce însemnau toate acele lucruri, toată activitatea, însă simţea un soi de emoţie

datorită ciudăţeniei şi vânzolelii aceleia, vocilor care strigau comenzi pe care ea nu le recunoştea, rafalelor de vânt, tangajului.

Trebui să meargă câţiva paşi pentru a se adapta la înclinarea şi legănarea punţii. Bitterblue nu se simţea la fel de confortabil, iar echilibrului ei nu-i făcea deloc bine panica pe care o resimţea faţă de tot ce se întâmpla în jurul ei. În cele din urmă, Katsa o apucă pe fată şi o ţinu strâns alături de ea. Uşurată, Bitterblue se rezemă de ea şi o lăsă pe Katsa să o sprijine.

Jem se opri la o deschizătură în podeaua punţii.

— Urmaţi-mă! zise el.

Strânse cuţitul între dinţi, păşi în întunericul deschizăturii şi dispăru. Katsa îl urmă, bizuindu-se pe scara pe care n-o putea vedea materializându-se sub mâinile şi picioarele ei, oprindu-se pentru a o ajuta pe copilă să coboare treptele. Bear veni ultimul, lumina purtată de el făcând ca umbrele lor să danseze pe pereţii coridorului îngust unde în cele din urmă ajunseră.

Urmăriră silueta întunecată a lui Jem. Bitterblue se sprijini de Katsa şi se întoarse cu faţa la pieptul Katsei. Da, aerul era înăbuşitor acolo, jos şi rânced, şi neplăcut. Katsa auzise că oamenii se obişnuiseră cu corăbiile. Până ce Bitterblue avea să se obisnuiască, Katsa o va ţine la verticală şi va avea grijă de ea.

Jem le conduse dincolo de uşi întunecate, spre un dreptunghi portocaliu de lumină despre care Katsa ghici că ducea la cabina femeii-căpitan înzestrate. Femeia-căpitan. Din deschizătura luminată se auzeau voci, iar una dintre ele era puternică, poruncitoare şi feminină.

Când ajunseră în cadrul uşii, conversaţia se opri. De la locul ei din umbra din spatele băiatului, Katsa auzi

vocea femeii:

— Ce este, Jem?

— Vă rog umil să mă iertaţi, căpitane, zise Jem. Aceşti doi băieţi sunderani vor să-şi plătească o călătorie spre vest, dar aurul lor nu-mi inspiră încredere.

— Şi ce nu e în regulă cu aurul lor? întrebă vocea.

— E aur lienid, căpitane, şi mai mult decât mi se pare mie că ar trebui să aibă.

— Adu-i înăuntru, rosti vocea, să văd aurul lor.

Îl urmară pe Jem într-o încăpere bine luminată, care îi aminti Katsei de unul dintre atelierele lui Raflin, mereu ticsit cu cărţi deschise, sticle cu lichide ciudat colorate, ierburi puse la uscat în cârlige şi de experimentele ciudate, pe care Katsa nu le înţelegea. Exceptând faptul că aici cărţile erau înlocuite de hărţi terestre şi maritime, sticlele – de instrumente din cupru şi din aur pe care Katsa nu le recunoştea, ierburile – de corzi, funii, cârlige, plase, articole despre care Katsa ştia că făceau parte din dotarea vaselor, dar habar nu avea la ce erau folosite, după cum nu cunoştea nici scopul experimentelor lui Raffin. Într-un colţ se afla un pat îngust, cu un cufăr la picioarele lui. Şi aici exista o asemănare cu camerele de lucru ale lui Raffin, căci uneori el acolo dormea, în patul pe care îl instalase pentru nopţile în care gândul îi era mai mult la muncă decât la propriul confort.

Femeia-căpitan stătea în picioare lângă o masă, alături de ea se afla un marinar la fel de masiv ca Bear, iar o hartă era întinsă în faţa lor. Era o femeie aflată la vârsta la care nu mai putea naşte copii, părul ei gri-argintiu fiind prins într-un coc la ceafă. Veşmintele îi erau asemănătoare cu ale celorlalţi marinari: pantaloni cafenii, jachetă cafenie, cizme butucănoase şi un cuţit

la cingătoare. Ochiul ei stâng, gri-deschis, iar cel drept, albastru şi la fel de strălucitor ca al Katsei. Chipul încruntat, iar căutătura, când se întoarse spre cei doi străini, iute şi pătrunzătoare. În acea încăpere luminată, cu ochii strălucitori ai femeii aţintiţi asupra lor, Katsa simţi pentru prima dată că deghizamentul lor nu-şi mai avea rostul.

Jem lăsă monedele Katsei să cadă în mâna întinsă a femeii- căpitan.

— Căpitane, în punga lui mai sunt o mulţime.

Femeia-căpitan socoti aurul din palma sa. Îşi ridică ochii mijiţi spre Katsa şi Bitterblue.

— De unde îl aveţi?

— Suntem prieteni ai prinţului Greening din Lienid, spuse Katsa. Aurul e al lui.

Marinarul masiv aflat lângă femeia-căpitan pufni.

— Prieteni de-ai prinţului Po, zise el. Sigur că da.

— Dacă aţi furat de la prinţul nostru… începu Jem, dar femeia- căpitan Faun ridică o mână.

O privi pe Katsa atât de intens încât aceasta simţi ca şi cum privirea femeii îi pătrundea până la ceafa. Se uită la haina Katsei, la cingătoarea ei, la pantaloni, la cizme, iar Katsa se simţea dezbrăcată în faţa acelor ochi inteligenţi, de culori diferite.

— Te aştepţi să cred că prinţul Po a dat unor băieţi sunderani zdrenţăroşi o pungă de aur? întrebă femeia-căpitan într-un final.

— Cred că ştii că nu suntem băieţi sunderani, spuse Katsa, introducându-şi mâna sub gulerul hainei. Mi-a dat inelul lui, astfel încât tu să ştii că poţi avea încredere în noi.

Îşi scoase şnurul peste cap. Ţinu inelul pentru ca femeia-căpitan să-l vadă. Remarcă expresia şocată a acesteia, iar apoi strigătele furioase ale lui Jem şi Bear

o avertizară în legătură cu transformarea bruscă a încăperii într-un azil de nebuni. Aceştia fandară spre ea, amândoi, Jem fluturându-şi cuţitul, Bear rotindu-şi spada, iar marinarul de lângă femeia-căpitan trăsese spada din teacă.

Po ar fi putut să menţioneze că, la vederea inelului său, oamenii înnebunesc, dar acum avea să acţioneze şi mai târziu să-si rumege supărarea. O împinse pe Bitterblue spre un colţ, astfel încât propriul ei trup să se afle între copilă şi restul oamenilor din încăpere. Se întoarse şi îi blocă atât de tare braţul lui Jem care ţinea cuţitul, încât acesta ţipă şi îl scăpă pe podea. Îl lovi de căzu cu picioarele sub el, pară lovitura spadei lui Bear şi îşi roti piciorul încălţat cu cizmă, pentru a-l pocni pe Bear în moalele capului. În timp ce trupul lui Bear se prăbuşea la podea, Katsa ţinea cuţitul lui Jem la beregata băiatului. Săltând spada lui Bear cu piciorul şi aruncând-o în aer, o prinse cu mâna liberă şi o îndreptă spre marinarul rămas, care stătea în afara zonei ei de acţiune, cu cuţitul scos, gata să se avânte. Inelul încă atârna pe şnurul lui, prins de aceeaşi mână care ţinea şi spada, iar inelul fu acela care atrăgea privirea femeii-căpitan.

— Opreşte-te! îi spuse Katsa marinarului. Nu vreau să te rănesc şi nici nu suntem hoţi.

— Prinţul Po n-ar da nicicând acel inel unui derbedeu sunderan, bolborosi Jem.

— Iar tu nu prea îl respecţi pe înzestratul prinţ, zise Katsa îndesându-şi genunchiul în spatele lui, dacă socoţi că un derbedeu sunderan ar fi putut să-l jefuiască.

— Bine, spuse femeia-căpitan. E mai mult decât destul. Aruncaţi armele, domnită, şi eliberati-mi oamenii.

— Dacă acest individ se aruncă asupra mea, zise Katsa indicându-l cu vârful spadei pe marinarul rămas, va sfârşi dormind lângă Bear.

— Înapoi, Patch! îi spuse femeia-căpitan omului ei. Şi lasă jos cuţitul. Fă-o! adăugă pe un ton imperativ, văzând că Patch ezită.

Acesta se uită urât la Katsa, dar se supuse.

Katsa lăsă armele să cadă pe podea. Jem se ridicase în picioare şi îşi freca gâtul, privind-o mânios. Katsa se gândi la foarte puţinele combinaţii de cuvinte pe care ar fi vrut să i le adreseze lui Po. Îşi legă din nou inelul în jurul gâtului.

— Ce anume i-ai făcut lui Bear? vru să ştie femeia-căpitan.

— Se va trezi destul de curând.

— Ar fi bine să fie aşa.

— Aşa va fi.

— Iar acum, explică despre ce-i vorba, zise femeia-căpitan. Ultima dată când am auzit despre prinţul nostru era în Middluns, la curtea regelui Randa. Antrenându-se cu tine, dacă nu mă înşel.

Se auzi un zgomot din colţ. Se întoarseră şi o văzură pe Bitterblue în genunchi, chircită lângă perete, vomând pe podea. Katsa se duse lângă fată şi o ajută să se ridice în picioare.

Bitterblue se agăţă ameţită de ea.

— Podeaua se mişcă.

— Da, spuse Katsa. Ai să te obişnuieşti.

— Când? Când o să mă obişnuiesc?

— Vino, copilă!

Katsa practic o cără pe copilă înapoi la femeia-căpitan.

— Căpitane Faun, aceasta este prinţesa Bitterblue din Monsea. Verişoara lui Po. După cum bănuieşti, eu

sunt Katsa din Middluns.

— De asemenea, aş zice că nu e nimic în neregulă cu ochiul acela, spuse căpitanul.

Katsa smulse legătura de pe ochiul ei verde. O privi pe femeie în ochi, iar aceasta îi susţinu privirea, cu o atitudine rece. Se întoarse către Patch şi Jem care o priveau la rândul lor, înţelegând acum, cu sprâncenele ridicate a mirare. Atât de cunoscute îi erau trăsăturile chipurilor lor, părul închis la culoare, aurul din urechi. Calmul cu care o priveau în ochi.

Katsa se întoarse spre căpitan.

— Prinţesa este în mare pericol, zise ea. O duc în Lienid, ca să o ascund de... de cei care vor să-i facă rău. Po a spus că ne vei ajuta când îţi voi arăta acest inel. Dar, dacă nu vrei, voi face tot ce stă în puterile harului meu pentru a te obliga să mă ajuţi.

Femeia-căpitan o privi insistent, cu ochii mijiţi şi cu chipul impenetrabil.

— Dă-mi voie să văd acel inel mai de aproape.

Katsa făcu un pas înainte. Nu-şi va scoate iar inelul de la locul lui din jurul gâtului ei, nu când vederea acestuia a stârnit o asemenea nebunie. Dar căpitanul nu se temea de ea şi se întinse către gâtul Katsei, pentru a lua cercul de aur între degetele ei. Îl întoarse pe o parte şi pe cealaltă, la lumină. Dădu drumul inelului şi o privi pe Bitterblue cu ochii mijiţi. Apoi, se întoarse către Katsa.

— Unde este prinţul nostru? întrebă ea.

Katsa se gândi şi se hotărî că ar trebui să-i ofere acestei femei cel puţin câteva frânturi de adevăr.

— La o oarecare distanţă de aici, refacându-se după ce a fost rănit.

— E pe moarte?

— Nu, răspunse Katsa tresărind. Sigur că nu.

Căpitanul o privi cercetător şi se încruntă.
— Atunci, de ce ţi-a dat acest inel?
— Ţi-am spus. Mi l-a dat pentru ca un vas lienid să ne ajute.
— Prostii. Dacă asta e tot ce a vrut, de ce nu ti-a dat inelul regelui sau al reginei?
— Nu ştiu, răspunse Katsa. Nu cunosc semnificaţia inelelor, doar oamenii pe care îi reprezintă. Acesta e cel pe care a ales să mi-l dea.
Căpitanul pufni în râs. Katsa îşi încleştă dinţii şi se pregăti să spună ceva usturător, dar vocea lui Bitterblue o opri.
— Într-adevăr, Po i-a dat inelul Katsei, zise ea pe un ton jalnic. Vocea îi era îngroşată, corpul gheboşat. Po a vrut ca ea să-l aibă. Şi, cum nu i-a explicat ce înseamnă, ar trebui ca tu să o faci. Chiar acum.
Căpitanul o cântări pe Bitterblue din priviri. Bitterblue îşi ridică bărbia, decisă şi încăpăţânată. Căpitanul oftă.
— Se întâmplă foarte rar ca un lienid să-şi dea vreunul dintre inele şi aproape nu s-a auzit să-şi dea inelul propriei identităţi. A da acel inel înseamnă a renunţa la propria identitate. Prinţesă Bitterblue, domniţa ta are la gâtul ei inelul celui de al şaptelea prinţ al Lienidului. Dacă prinţul Po i-ar fi dat cu adevărat acest inel ar fi însemnat că el a renunţat la dreptul de a fi prinţ. N-ar mai fi prinţul Lienidului. Ar fi făcut-o pe ea prinţesă şi i-ar fi dat castelul şi moştenirea lui.
Katsa privi fix. Trase un scaun şi se lăsă să cadă pe el.
— Nu se poate.
— Niciun lienid dintr-o mie nu şi-ar da inelul, spuse căpitanul. Majoritatea îl poartă până în mormântul din

mare. Dar, ocazional, dacă o femeie e pe moarte şi vrea ca sora ei să-i ia locul ca mamă a copiilor ei sau dacă un proprietar de prăvălie e pe moarte şi vrea ca prăvălia sa să treacă la un prieten, sau dacă un prinţ e pe moarte şi vrea să schimbe linia de succesiune, un lienid va da în dar acel inel. Căpitanul se întoarse pentru a o privi pe Katsa. Lienizii îşi iubesc prinţii, mai ales pe cel mai tânăr dintre ei, prinţul înzestrat. A-i fura prinţului Po inelul ar fi o infracţiune îngrozitoare.

Dar Katsa clătina din cap, încurcată de faptul că Po ar fi făcut un asemenea gest şi de teama cuvintelor pe care căpitanul le tot repeta. Pe moarte. Po nu era pe moarte.

— Nu-l vreau, spuse ea. Că mi l-a dat şi nu a explicat…

Bitterblue se sprijini de masă, cenuşie la faţă şi murmurând:

— Katsa, nu te îngrijora. Poţi fi sigură că a avut vreun motiv.

— Ce motiv să fi avut? Rănile lui nu erau atât de grave…

— Katsa! Vocea copilei era răbdătoare, dar obosită. Gândeşte-te. Ţi-a dat inelul înainte de a fi rănit. N-a fost un lucru chiar atât de ciudat, ştiind că ar fi putut muri în luptă.

Katsa pricepu atunci ce însemna şi îşi duse mâna la gât. Era atât de tipic pentru el. Iar acum se lupta să-şi reţină lacrimile, deoarece era chiar genul de lucru nebunesc pe care şi l-ar fi pus el în minte să-l facă – nebunesc şi prostesc, mult prea amabil şi deloc necesar, fiindcă n-avea să moară.

— De ce, în numele Middlunsului, nu mi-a spus?

— Dacă ar fi facut-o, răspunse Bitterblue, nu l-ai fi luat.

— Ai dreptate, nu l-aş fi luat. Mă vezi luând aşa ceva de la Po? Mă vezi fiind de acord cu un asemenea lucru? Şi a avut dreptate să-l dea, fiindcă are să moară, căci am să-l omor când o să-l văd data viitoare, pentru că a făcut aşa ceva şi m-a îngrozit, şi nu mi- a spus ce înseamnă.

— Sigur că o s-o faci, rosti Bitterblue pe un ton împăciuitor.

— Nu e permanent, nu-i aşa? întrebă Katsa întorcându-se spre căpitan.

Atunci, remarcă pentru prima dată că era privită altfel de căpitan. Altfel o priveau şi Patch, şi Jem. Cu feţele albe şi cu ceva şocant şi tăcut în privirile lor. Acum, o credeau că nu furase inelul şi credeau că prinţul lor i-l dăduse. Iar Katsa era vădit uşurată că măcar acea parte din chin dispăruse.

— Pot să i-l dau înapoi, o întrebă ea pe căpitan, nu-i aşa?

Căpitanul îşi drese glasul. Dădu din cap a încuviinţare:

— Da, prinţesă.

— Ceruri! exclamă Katsa supărată. Nu-mi spune aşa.

— Poţi să i-l dai înapoi oricând, prinţesă, zise căpitanul, sau să-l dai altcuiva. Şi el îl poate pretinde. Între timp, rangul îţi dă dreptul asupra întregii puteri şi autorităţi deţinute de un prinţ din Lienid. E dreptul tău să porunceşti.

— Voi fi mulţumită dacă ne vei duce rapid la castelul lui Po de pe coasta vestică, zise Katsa, şi vei înceta să mă mai numeşti „prinţesă“.

— Acum e castelul tău, prinţesă.

Furia Katsei începea să arunce scântei, căci nu dorea să fie tratată aşa, dar, înainte să poată să se certe, un bărbat ciocăni în tocul uşii.

— Căpitane, suntem gata.

Katsa o trase pe Bitterblue deoparte în timp ce în încăpere se porni agitaţia. Cu vocea ridicată, căpitanul începu să dea ordine:

— Patch, du-te la postul tău şi scoate-ne de aici! Jem, vezi de Bear! Şi curăţă mizeria din colţ. Prinţesă, e nevoie de mine pe punte. Vino sus, dacă doreşti. Răul de mare al prinţesei BitterBlue va fi mai puţin grav acolo.

— Ţi-am spus să nu mi te mai adresezi aşa, insistă Katsa.

Căpitanul o ignoră şi se îndreptă către uşă. Katsa o luă cu sine pe Bitterblue, cuprinzând-o cu braţul, şi o urmă privind cu duşmănie spatele femeii în vreme ce treceau pe coridor.

Şi apoi, în întunericul de la piciorul scării, căpitanul se opri. Se întoarse către Katsa.

— Prinţesă, zise ea. Ce faceţi aici şi de ce sunteţi deghizate, şi de ce prinţesa-copilă e în pericol – e treaba ta. Nu voi cere nicio explicaţie. Dar, dacă pot fi de vreun ajutor, trebuie numai să spui. Sunt întru totul sub comanda ta.

Katsa duse mâna la piept şi atinse cercul de aur. La urma urmelor, era recunoscătoare pentru puterea pe care i-o dădea, dacă acea putere ar putea să o ajute să-i fie de folos lui Bitterblue. Şi aceasta putea fi şi o explicaţie a darului lui Po; poate că el voise numai ca ea să aibă autoritatea deplină, pentru a o putea proteja mai bine pe copilă. Dar nu voia ca toţi oamenii de pe punte să vadă inelul, dacă inspira o asemenea adoraţie. Nu voia ca toţi să vorbească despre el şi să-l arate, şi s-o trateze în felul acesta. Îşi desfăcu gulerul hainei şi vârî inelul înăuntru.

— Prinţul Po se reface de pe urma rănilor? întrebă

căpitanul Faun, iar Katsa pricepu îngrijorarea, îngrijorarea autentică, ca şi când femeia-căpitan ar fi întrebat despre un membru al propriei familii. Şi, de asemenea, Katsa auzi şi titlul regal, mai dificil de separat de numele lui Po decât de adăugat numelui ei.

— Se reface, spuse ea.

Şi îi trecu prin minte să se întrebe dacă, ştiind adevărul despre harul lui, oamenii din Lienid şi-ar mai iubi la fel de mult prinţul.

Totul era prea încurcat, tot ceea ce se petrecuse de când urcase la bordul acestui vas şi prea multe din câte se întâmplaseră o îndurerau.

Pe punte, o conduse pe Bitterblue într-o parte a vasului. Inspirau împreună briza mării şi priveau strălucirea întunecată a apei.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Ceea ce îi plăcea cu adevărat era să se aplece peste bord şi să privească prora vasului despicând valurile. Îi plăcea mai ales când erau valuri uriaşe şi corabia se ridica şi cădea sau când ningea şi fulgii de zăpadă o pişcau de faţă. Oamenii râdeau şi îşi spuneau unii altora că prinţesa Katsa era născută marinar. La care Bitterblue adăuga, de îndată ce se simţi destul de bine ca să iasă pe punte şi să se alăture zeflemelilor, că prinţesa Katsa fusese născută să facă orice lucru pe care oamenii normali l-ar fi considerat terifiant.

Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să se caţăre pe cel mai înalt catarg şi să atârne din cer, aşa că, într-o zi senină, când se nimeri ca Patch să fie ofiţer de punte, acesta trimise un camarad pe nume Red să descâlcească un talmeş-balmeş de funii şi îi spuse Katsei să se ducă împreună cu el.

— N-ar trebui s-o încurajezi, îi zise Bitterblue lui

Patch, cu mâinile în şolduri şi cu faţa ridicată, pentru a-l putea privi urât, drept în ochi.

Expresia era fioroasă, căci, în rest, avea doar o cincime din mărimea lui Patch.

— Prinţesă, bănuiesc că se va duce acolo în cele din urmă, cu sau fără acordul meu, şi mai degrabă să se întâmple acum, cât e sub supravegherea mea, decât noaptea sau în timpul vreunei furtuni.

— Dacă îţi închipui că, trimiţând-o acolo, sus, o vei împiedica să…

— Ai grijă! rosti Patch în timp ce puntea se clătina, iar Bitterblue cădea în faţă.

O prinse şi o ridică în braţe. Amândoi o priviră pe Katsa căţărându-se cu mâinile şi picioarele pe catarg, în urma lui Red. Când, în cele din urmă Katsa privi în jos, spre cei doi, din locul ei din cer, legănându-se atât de tare înainte şi înapoi, minunându-se de abilitatea lui Red de a descâlci orice, ea se gândi la cum nu avea Bitterblue încredere în niciun bărbat când se întâlniseră prima dată. Iar acum fata îi permitea uriaşului marinar s-o ia şi s-o ţină în braţe, ca un tată, şi braţul fetei era pe după gâtul lui Patch, iar ea şi Patch râdeau privind în sus, spre Katsa.

Căpitanul prevăzuse că voiajul va dura cam patru sau cinci săptămâni. Corabia se deplasa rapid şi, în cea mai mare parte a timpului, erau singuri pe ocean. Katsa nu se căţăra niciodată pe catarg fără să-şi concentreze atenţia şi să privească în spatele ei, în căutarea vreunui semn că ar fi urmăriţi, dar nimeni nu se afla acolo. Era o adevărată uşurare să nu se simtă vânată şi să nu simtă că trebuie să se ascundă. Erau în siguranţă pe mare, izolaţi cu căpitanul Faun şi echipajul ei, căci niciun marinar nu părea să le

privească suspicios, iar ea ajunsese treptat la convingerea că niciunul nu fusese expus zvonurilor lansate de Leck.

— N-am zăbovit nici măcar o zi în Suncliff, îi zise căpitanul. Eşti norocoasă, prinţesă. Trebuie să-i mulţumeşti darului meu pentru asta.

— Şi pentru viteză, spuse Katsa.

Deoarece, pe mare, era o iarnă furtunoasă şi, cu toate că schimbaseră cursul atât de des, încât traseul lor semăna cu un soi de dans ciudat pe suprafaţa apei, reuşiseră să evite tot ce fusese mai rău. Înaintau constant.

În primele zile când lui Bitterblue îi fusese rău, iar ea nu avea altceva de făcut decât să aibă grijă de fată şi să se gândească, Katsa îi zisese căpitanului despre darul lui Leck şi motivele pentru care fugiseră. O făcuse deoarece îi trecuse prin minte, simţind că o apucă leşinul, că acei înjur de patruzeci de oameni aflaţi la bordul corăbiei ştiau exact cine erau ea şi Bitterblue şi unde se duceau. Asta însemna înjur de patruzeci de denunţători odată ce Katsa şi Bitterblue erau livrate la destinaţie, iar corabia se reîntorcea la itinerariul său comercial.

— Am încredere în majoritatea oamenilor mei, prinţesă, spuse căpitanul Faun. În cei mai mulţi, dacă nu chiar în toţi.

— Tu nu înţelegi, zise Katsa. Când vine vorba de regele Leck, nu am încredere nici în mine. Nu e destul dacă jură că nu spun nimic nimănui. Dacă vreuna dintre poveştile lui Leck le ajunge la urechi, îşi vor uita jurămintele.

— Prinţesă, ce ai vrea să fac în cazul acesta?

Katsei îi displăcea să ceară, aşa că se zgâia la hărţile de pe masa din faţa lor, cu buzele făcute pungă şi

aşteptând înţelegerea căpitanului. Nu dură mult.

— Vrei să rămânem pe mare, după ce vă lăsăm în Lienid, zise căpitanul pe un ton strident, din ce în ce mai strident pe măsură ce vorbea. Vrei să ne ţinem pe mare, la o parte, toată iarna – mai mult, probabil pe un termen nedefinit, până ce tu şi prinţul Po, cu care nici măcar nu poţi lua legătura, veţi fi găsit o modalitate să-l imobilizaţi pe regele din Monsea. Când anume e de presupus că trebuie să ne aşteptăm să veniţi în căutarea noastră şi să ne invitaţi înapoi pe ţărm? Ce va mai fi rămas din noi, fiindcă vom rămâne fără provizii, prinţesă – suntem o corbie comercială, după cum ştii, destinată a naviga din port în port şi a ne reface stocul de mâncare şi apă la fiecare oprire. E destul de mare efortul de a merge acum înapoi către Lienid…

— Cala voastră e plină cu fructe şi legume din comerţul vostru, spuse Katsa, iar oamenii tăi ştiu să pescuiască.

— Vom rămâne fără apă.

— Atunci, du-ţi corabia printr-o furtună, zise Katsa.

Chipul căpitanului era sceptic. Katsa presupuse că fusese o sugestie absurdă – întru totul absurdă. Cum putea ea să-şi imagineze că această corabie va merge în cercuri, în vreun colţ îngheţat de mare, aşteptând veştile care ar fi putut să nu vină vreodată? Totul pentru siguranţa unei vieţi tinere. Căpitanul scoase un sunet parţial de neîncredere şi parţial hohot de râs, iar Katsa se pregăti pentru o discuţie în contradictoriu.

Dar femeia îşi privea fix mâinile, gânditoare, şi, când în cele din urmă vorbi, o surprinse pe Katsa.

— Ne ceri un lucru foarte dificil, spuse ea, dar nu pot pretinde că nu înţeleg de ce îl ceri. Leck trebuie să fie oprit, şi nu doar de dragul prinţesei Bitterblue. Darul lui este nelimitat, iar un rege cu înclinaţiile lui este o

ameninţare pentru toate cele şapte regate. Dacă echipajul meu evită contactul cu bârfa şi zvonurile, asta înseamnă patruzeci şi trei de oameni şi o femeie ale căror gânduri limpezi sunt numai la treburile lor. Şi, continuă ea, am promis să te ajut în orice fel pot.

Veni rândul Katsei să fie neîncrezătoare.

— Chiar faci lucrul ăsta?

— Prinţesă, zise căpitanul. Nu-mi stă în puteri să refuz nimic din ce îmi ceri. Dar lucrul ăsta îl fac de bunăvoie, atâta timp cât nu-mi primejduiesc oamenii şi corabia. Şi cu condiţia să mi se ramburseze cheltuielile pentru marfa pierdută.

— Asta se înţelege de la sine.

— În afaceri, nimic nu se înţelege de la sine, prinţesă.

Şi astfel făcură o înţelegere. Căpitanul avea să rămână pe mare, într-un loc apropiat de Lienid, un anume loc exact la vest de o insulă nelocuită, pe care ea să o poată descrie şi un alt vas să o poată găsi când va sosi în căutarea ei sau pe care să se poată debarca dacă, din cauza circumstanţelor de la bordul corăbiei, izolarea ar fi devenit imposibilă.

— Habar n-am ce-i voi spune echipajului, rosti căpitanul.

— Când va veni vremea pentru explicaţii, zise Katsa, spune-le adevărul.

Într-o zi, pe când stăteau la masă în cambuză, căpitanul le întrebă pe Katsa şi pe Bitterblue cum de ajunseseră în Suncliff fără să fie văzute.

— Am traversat munţii spre Sunder, zise Katsa, şi am călătorit prin păduri. Când am ajuns la periferiile Suncliffului, am umblat numai noaptea.

— Cum aţi trecut prin pasul montan, prinţesă? Nu era

păzit?

— N-am traversat prin trecătoare. Am mers prin Pasul lui Grella.

Căpitanul se uită atentă la Katsa, peste cupa pe care o ridicase. Puse cupa jos.

— Nu te cred.

— E adevărat.

— Aţi trecut prin Pasul lui Grella şi v-au rămas toate degetele de la mâini şi de la picioare, ca să nu mai zic că aţi rămas în viaţă? Aş putea crede că e posibil în cazul tău, prinţesă, dar nu pot crede că e valabil şi pentru copilă.

— Katsa m-a cărat, zise Bitterblue.

— Şi am avut parte de vreme bună, adăugă Katsa.

Căpitanul izbucni în hohote de râs.

— N-are rost să mă minţi în legătură cu vremea, prinţesă. A nins în pasul lui Grella în fiecare zi din vară încoace şi, în toate cele şapte regate, mai există doar foarte puţine locuri mai friguroase.

— Fără îndoială că ar fi putut fi mai rău în ziua în care am traversat.

Căpitanul încă râdea.

— Dacă voi avea vreodată nevoie de un protector, prinţesă, sper să te găsesc prin preajmă.

O zi sau două mai târziu, după ce Katsa se întorsese de la una dintre băile pe care îi plăcea să le facă în oceanul rece ca gheaţa – băi pe care Bitterblue le considera o dovadă în plus a faptului că era nebună –, se aşeză pe cuşeta lui Bitterblue şi îşi scoase hainele ude. Cabina lor nu era prea mare, cu greu încăpeau cele două cuşete în care dormeau, slab luminată de un felinar ce atârna din tavan. Bitterblue îi aduse Katsei o cârpă uscată, ca să-şi şteargă pielea udă şi părul îngheţat. Întinse mâna pentru a o atinge pe Katsa pe

umăr. Katsa privi în jos şi văzu, în lumina mişcătoare, dungile albe care îi atrăseseră atenţia fetei. Erau cicatricile făcute de râs. Dungi şi pe piept.

— S-au vindecat bine, zise Bitterblue. Nu se pune întrebarea cine a câştigat lupta aceea.

— Cu toate că, spuse Katsa, nici nu eram măcar pe măsură, iar râsul avea un avantaj asupra mea. Într-o altă zi, m-ar fi omorât.

— Aş vrea să am şi eu abilitatea ta, zise Bitterblue. Mi-aş dori să mă pot apăra împotriva a orice.

Nu era pentru prima dată când Bitterblue spunea aşa ceva. Şi fusese una dintre nenumăratele ocazii de care Katsa îşi amintea cu un junghi de spaimă că Bitterblue n-avea dreptate – amintirea unicei întâlniri cu Leck, singura dată când Katsa fusese lipsită de posibilitatea de a se apăra.

Totuşi, nu trebuia ca Bitterblue să fie la fel de vulnerabilă cum fusese ea. Când, într-o zi, Patch o tachină în legătură cu cuţitul pe care îl purta în teaca de la brâu – acelaşi cuţit mare cât antebraţul ei, pe care îl avea încă din ziua în care Katsa şi Po o găsiseră în pădurea lui Leck –, Katsa hotărî că sosise vremea să facă din Bitterblue o ameninţare. Sau o cât de mare ameninţare putea fi copila. Cât de absurd era că, în toate cele şapte regate, cele mai slabe şi mai vulnerabile fiinţe – fetele, femeile – erau neînarmate şi nu învăţau nimic despre luptă, pe când cei puternici erau pregătiţi să atingă culmea îndemânării lor.

Deci Katsa începu să o înveţe pe fată. Mai întâi să se simtă în largul ei cu un cuţit în mână. Să-l ţină cum se cuvine, astfel încât să nu-i alunece printre degete, să-l poarte cu uşurinţă, ca şi când ar fi o prelungire naturală a braţului ei. Prima lecţie i-a dat copilei mai

mult de furcă decât anticipase Katsa. Cuţitul era greu. Era şi prea ascuţit. Pe Bitterblue o speria să ţină în mână un cuţit scos din teacă, în vreme ce mergea pe o podea instabilă şi alunecoasă. Ţinea mânerul mult prea strâns, atât de strâns, încât o durea braţul şi făcu băşici în palmă.

— Te temi de propriul cuţit, îi spuse Katsa.

— Mă tem să nu cad pe el, zise Bitterblue, sau să rănesc pe cineva din greşeală.

— E destul de firesc. Dar e la fel de probabil să-l scapi de sub control dacă îl ţii prea strâns sau prea lax. Mai slăbeşte strânsoarea, copilă! N-o să-ţi scape printre degete dacă ai să-l ţii cum te-am învăţat.

Astfel, copila lăsă mai moale mâna care ţinea cuţitul, până ce podeaua se balansa iarăşi sau se apropia vreunul dintre marinari şi atunci uita ce-i spusese Katsa şi din nou strângea cuţitul cu toată puterea.

Katsa schimbă tactica. Puse capăt lecţiilor propriu-zise şi, în schimb, o puse pe Bitterblue să meargă peste tot pe vas, cu un cuţit în mână, după-amiază, timp de mai multe zile. Cu cuţitul în mână, copila îi vizită pe marinarii care le erau prieteni, se căţăra pe scara dintre punţi, mânca în cambuza vasului şi îşi lungea gâtul să o privească pe Katsa căţărându-se pe catarg. La început, ofta des şi trecea cuţitul greu dintr-o mână în cealaltă. Dar apoi, după una sau două zile, păru să n-o mai deranjeze atât de mult. Încă vreo câteva zile şi cuţitul se balansa lejer pe lângă trupul ei. Nu uitând de el, căci Katsa vedea câtă grijă avea de cuţit când podeaua se clătina sau vreun prieten era prin preajmă. Dar relaxat în mâna ei. Firesc. Abia acum, în cele din urmă, venise timpul ca fata să înveţe să folosească arma pe care o ţinea.

Următoarele câteva lecţii merseră lent. Bitterblue era

perseverentă şi cumplit de hotărâtă, dar muşchii ei nu erau antrenaţi, erau neobişnuiţi cu mişcările pe care i le cerea Katsa. Uneori, Katsa resimţea ca pe o mare apăsare faptul că nu ştia ce să o înveţe. Era oarecum folositor să o înveţe să pareze sau să dea lovituri în mod tradiţional – dar nu cine ştie ce. N-ar rezista niciodată într-o bătaie dacă ar încerca să lupte după regulile tradiţionale.

— Ceea ce trebuie tu să faci, îi spuse Katsa, e să produci cât de multă durere posibil şi să cauţi o breşă în apărarea inamicului.

— Şi să ignori propria durere, adăugă Jem, pe cât de bine poţi.

Jem o ajuta la lecţii, la fel şi Bear, şi oricare alt marinar care îşi găsea răgaz. Pentru câteva zile, lecţiile serviră ca distracţie în timpul mesei din cambuza vasului sau, în zilele frumoase, ca distracţie într-un loc retras de pe punte. Nu toţi marinarii înţelegeau de ce o tânără fată ar trebui să fie învăţată să lupte. Dar nimeni nu râdea de eforturile ei, nici chiar atunci când Katsa o încuraja să folosească înjositoarele metode muşcat, zgâriat, tras de păr.

— Nu e nevoie să fii puternică pentru a-ţi băga degetele în ochii unui bărbat, zise Katsa, iar asta produce foarte mult rău.

— E dezgustător, rosti Bitterblue.

— Cineva de mărimea ta nu-şi permite luxul de a lupta corect.

— Nu spun că n-o voi face. Spun numai că e dezgustător.

Katsa încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Da, prea bine. Presupun că e dezgustător.

Îi arătă lui Bitterblue toate locurile moi în care putea înjunghia un om dacă voia să-l omoare – gât, stomac,

ceafa, ochi –, locurile uşor accesibile, care nu necesitau efort. O învăţă pe Bitterblue să ascundă un cuţit mic în cizmă şi cum să-l scoată rapid. Cum să mânuiască un cuţit cu ambele mâini şi cum să ţină câte unul în fiecare mână. Cum să nu scape cuţitul în iureşul unui atac, când totul se desfăşoară atât de repede, încât mintea nu poate ţine pasul.

— Aşa trebuie să procedezi, strigă Red într-o zi când Bitterblue îl lovise cu succes pe Bear cu cotul în vintre şi acesta se îndoise de mijloc mormăind.

— Iar acum, că nu e atent, spuse Katsa, ce ai de făcut?

— Îl înjunghii în ceafă cu cuţitul, răspunse Bitterblue.

— Bravo!

— E o micuţă curajoasă, aprobă Red.

Era o micuţă curajoasă. Atât de mică, atât de cu totul mică, încât Katsa ştia, la fel cum trebuie să fi ştiut oricare dintre marinari, cât de mult noroc i-ar fi trebuit dacă ar fi fost nevoie să se apere de un atacator. Dar ceea ce învăţa i-ar da o şansă în luptă. De asemenea, ar ajuta-o încrederea în sine pe care o căpăta. Aceşti bărbaţi, aceşti marinari care stăteau pe margini strigându-şi încurajările – şi ei ajutau mai mult decât îşi puteau închipui.

— Desigur, ei nu-i vor fi niciodată de trebuinţă aceste abilităţi, adăugă Red. O prinţesă din Monsea va avea întotdeauna gărzi de corp.

Katsa îşi înghiţi primele cuvinte care îi veniră în minte.

— Mie mi se pare că este mai bine ca o copilă să aibă aceste abilităţi şi să nu le folosească nicicând, decât să nu le aibă şi, într-o bună zi, să-i trebuiască.

— Nu pot să neg asta, prinţesă. Nimeni n-ar şti mai bine decât tine sau decât prinţul Po. Îmi imaginez cum

voi doi aţi instrui o trupă de copii, transformându-i într-o armată decentă.

În mintea Katsei pâlpâi o imagine a lui Po ameţit şi instabil pe picioare. Se trase deoparte. Se duse să-l verifice pe Bear şi îşi concentra gândurile asupra următorului exerciţiu al lui Bitterblue.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Katsa era pe catarg împreună cu Red când zări Lienidul pentru prima dată. Era exact cum îl descrisese Po şi era ireal, parcă ar fi fost ceva dintr-o tapiserie sau dintr-un cântec. Stânci întunecate se înălţau din mare, cu pajişti acoperite de zăpadă pe culmea lor. Înălţându-se dintre câmpii, un pisc de piatră şi, în vârful lui, o cetate. Strălucind atât de tare, încât Katsa fu sigură că era făcută din aur.

Pe măsură ce corabia se apropia, văzu că nu se înşelase prea tare. Clădirile din cetate erau din gresie cafenie, marmură galbenă şi cuarţ alb, care sclipeau în lumina dintre cer şi apă. Iar acoperişurile şi turnurile construcţiei care se înălţa deasupra celorlalte şi se întindea de-a lungul orizontului erau, de fapt, din aur: castelul lui Ror şi căminul în care copilărise Po. Atât de mare şi de strălucitor, încât Katsa rămase atârnând de catarg cu gura căscată. Red râse de ea şi strigă în jos, spre Patch acel unic lucru care, cel puţin, reuşi să domolească avântul cu care prinţesa se căţăra.

— Hei, pământ! strigă el, iar bărbaţii de pe punte chiuiră.

Red se lăsă să alunece spre punte, dar Katsa rămase pe catarg şi privea cum cetatea lui Ror creştea sub ochii ei. Putea zări drumul care şerpuia de la baza piscului până sus, în oraş şi platformele înălţându-se din câmpii spre cetate, pe funii mult prea subţiri pentru

ca ochii ei să le poată distinge. Când vasul ocoli limita sudică a Lienidului şi se îndreptă spre nord, ea se răsuci şi îşi menţinu privirea aţintită asupra oraşului, până când acesta dispăru. Cetatea lui Ror aproape că făcea să o doară ochii şi nici n-o surprinse că Po venise dintr-un loc care strălucea.

Sau un ţinut spectaculos de frumos. Corabia se învârti în jurul regatului-insulă, spre nord şi apoi spre vest, iar Katsa aproape că nici nu clipi. Văzu plaje cu nisip alb, uneori înzăpezite. Munţi dispărând în norii de furtună. Oraşe din piatră construite în piatră şi atârnând camuflate deasupra mării. Copaci pe o stâncă, puternici şi desfrunziţi, profilându-se întunecaţi pe cerul de iarnă.

— Copacii lui Po, îi spuse Patch arătând spre ei. Ţi-a zis prinţul? Toamna, frunzele devin aurii şi argintii. Acum două luni, erau frumoşi.

— Sunt frumoşi şi acum.

— Presupun că da. Dar, iarna, Lienidul e cenuşiu. În celelalte anotimpuri e o explozie de culori. Ai să vezi, prinţesă.

Katsa îl privi surprinsă, iar apoi se întrebă dacă ar trebui să fie surprinsă. Va vedea, dacă va rămâne suficient timp şi probabil că va rămâne ceva timp. Planurile ei, odată ajunsă la castelul lui Po, erau destul de vagi. Îl va cerceta, va afla care îi sunt ascunzişurile şi îl va fortifica. Va instaura paza, cu orice personal va găsi acolo. Se va gândi şi va plănui, şi va aştepta veşti despre Po sau despre Leck. Nu va fortifica doar castelul, ci şi propria minte împotriva oricăror veşti pe care le-ar auzi şi care ar putea purta încărcătura otrăvită a minciunilor lui Leck.

— Ştiu ce ne-ai cerut să facem, prinţesă, zise Patch de lângă ea.

De data aceasta, îl privi cu adevărat surprinsă. Cu chipul grav, el privea defilarea copacilor.

— Căpitanul Faun mi-a spus, continuă el. Ne-a zis câtorva dintre noi – foarte puţini la număr. Vrea să-i aibă pe unii dintre noi de partea ei când va veni timpul să le comunice şi celorlalţi.

— Atunci, eşti de partea ei? întrebă Katsa.

— M-a adus de partea ei, în cele din urmă.

— Mă bucur, zise Katsa. Şi îmi pare rău.

— Nu e făcătura ta, prinţesă. E făcătura monstrului care e regele din Monsea.

Începu să ningă uşor. Katsa întinse mâinile, pentru a prinde fulgii.

— Prinţesă, ce crezi că e în neregulă cu el? întrebă Patch.

Katsa prinse un fulg în podul palmei.

— Ce vrei să spui cu „în neregulă cu el“?

— Păi, de ce îi face plăcere să le facă rău oamenilor?

Katsa ridică din umeri.

— Darul lui face totul atât de lesne.

— Dar toţi au un soi de putere de a face rău oamenilor, spuse Patch. Dar nu înseamnă că o şi fac.

— Nu ştiu, zise Katsa gândindu-se la Randa şi la Murgon, şi la ceilalţi regi, şi la acţiunile lor lipsite de sens. Mi se pare că un număr măricel de oameni sunt fericiţi să fie pe cât de cruzi le permit puterile lor şi niciunul nu este mai puternic decât Leck. Nu ştiu de ce o face, ştiu doar că trebuie să-l oprim.

— Crezi că Leck ştie unde sunteţi, prinţesă?

Katsa privi cum fulgii se topeau în mare. Oftă.

— Ne-am încrucişat cărările cu foarte puţini oameni, spuse ea, odată ce am plecat din Monsea. Şi n-am comunicat nimănui destinaţia noastră până ce nu am ajuns la bordul acestei corăbii. Dar… el ne-a văzut pe

amândoi, Patch, atât pe mine, cât şi pe Po, şi desigur că ne-a recunoscut. Există numai puţine locuri în care să putem ascunde copila. În cele din urmă, o va căuta aici. Trebuie să găsesc o ascunzătoare în castel sau pe moşii. Sau chiar undeva în sălbăticia Lienidului.

— Prinţesă, vremea va fi aspră până la primăvară.

— Da. Ei bine, poate că nu voi putea să-i asigur confortul. Dar voi avea grijă să fie în siguranţă.

Po spusese despre castelul lui că e mic, mai curând o casă mare decât un castel. Dar, după ce văzu cum castelul lui Ror umple cerul, Katsa se întrebă dacă scara de măsură a lui Po era diferită de cea a altor oameni. Castelul lui Randa era mare. Al lui Ror era uriaş.

Unde se încadra al lui Po rămânea de văzut.

Când, în cele din urmă, zări castelul lui Po, fu încântată. Era mic sau cel puţin aşa i se părea de pe catargul corăbiei. Era construit simplu, din piatră văruită, cu balcoanele şi ramele ferestrelor vopsite în albastru, pentru a se asorta cu cerul, şi cu un singur turn pătrat înălţându-se de undeava din spate, sugerând că este mai mult decât o casă.

Aşezarea sa, desigur, era departe de a fi simplă şi o încânta pe Katsa chiar mai mult decât simplitatea lui. O stâncă ieşea din mare şi chiar în vârful ei se legăna castelul. Părea că oricând ar putea să cadă, ca şi cum vântul ar putea pătrunde în vreo crăpătură din fundaţia acestuia şi să doboare castelul, scârţâind şi gemând, peste margine şi drept în mare. Înţelegea de ce balcoanele erau periculoase iarna. Unele dintre ele atârnau deasupra spaţiului gol.

Sub castel, marea se izbea de baza stâncii. Dar exista un singur golfuleţ săpat în rocă, un intrând mic,

unde valurile se spărgeau înspumate pe nisip. O plajă micuţă. Şi un şir de trepte urcând de pe plajă, ridicându-se pe laterala stâncii, întorcându- se, dispărând din când în când şi suindu-se în cele din urmă pe un perete lateral al castelului şi ajungând în unul dintre acele balcoane ameţitoare.

— Unde vom acosta? îl întrebă ea pe căpitan când coborî precipitată pe punte.

— Există un golf pe cealaltă parte a acestei faleze, la ceva distanţă de plajă. Vom acosta acolo. O cărare duce din golf şi se îndepărtează de castel – vei crede că mergi în direcţia greşită, prinţesă –, dar apoi face o cotitură înapoi şi te duce, peste un deal, drept în faţa castelului. S-ar putea să fie zăpadă, însă cărarea e curăţată mereu în eventualitatea că prinţul se întoarce.

— Vorbeşti de parcă ai şti bine.

— Am fost căpitan pe un vas mai mic acum câţiva ani, prinţesă, o corabie de aprovizionare. Castelele din Lienid sunt minunat aşezate, dar crede-mă când îţi spun că niciunul dintre ele nu e uşor de aprovizionat. E o cale abruptă până la uşă.

— Cât de numeros e personalul pe care îl deţine?

— Aş zice că foarte puţini oameni, prinţesă. Şi îţi reamintesc că, acum, sunt castelul şi servitorii tăi, deşi continui să te referi la ei ca fiind ai lui.

Da, ştia asta şi era unul dintre motivele pentru care nu aştepta cu nerăbdare prima întâlnire cu locuitorii castelului. Apariţia domnitei Katsa din Middluns, renumită bătăuşă înzestrată, în posesia inelului lui Po, absurda, tragica poveste pe care trebuia să o spună despre Leck şi Ashen, intenţiile ei de a transforma castelul într-o fortăreaţă şi suprimarea oricăror contacte cu lumea exterioară. Katsa avea sentimentul că nu va fi uşor.

Cărarea era întocmai cum o descrisese căpitanul Faun, iar dealul – abrupt şi acoperit din loc în loc cu nămeţi. Dar cea mai mare problemă o constituiau picioarele lui Bitterblue. Mergea şi pe pământ la fel de stângace ca atunci când păşise prima dată pe puntea vasului, pe mare, iar Katsa o susţinea în timp ce urcau spre uşa din faţă a castelului lui Po. Din spate bătea vântul şi parcă erau împinse în sus, pe deal.

Din acest unghi, nu semăna prea mult a castel. Părea o casă înaltă, în vârful unei pante, cu nişte copaci masivi, care umbreau o curte ce ar putea fi plăcută pe vreme mai bună, un turn mare, ce se ridica din spatele copacilor, ferestre mari, acoperişuri înalte, cel puţin o terasă, grajduri într-o parte, o grădină îngheţată în cealaltă şi niciun semn, atâta vreme cât urechea nu prindea vreun zgomot al valurilor spărgându-se, că, dincolo de toate acestea, se afla marea.

Ajunseră în vârful dealului. O rafală de vânt le împinse până în curtea pavată cu dale de gresie colorată. Bitterblue oftă uşurată că a dat peste teren plan. Se apropiară de casă şi Katsa ridică pumnul spre uşa mare, din lemn, a lui Po. Înainte să apuce să bată, uşa se deschise şi un val de căldură le lovi în faţă. Un lienid stătea înaintea lor, bătrâior, îmbrăcat ca un servitor, într-o livrea lungă, maronie.

— Salutări! zise el. Vă rog să poftiţi în încăperea de primire. Repejor, spuse omul în timp ce Katsa stătea nemişcată, uimită de primirea lui repezită. Iese căldura.

Bărbatul le conduse într-o sală întunecată. Dintr-o privire, Katsa zări tavanele înalte, scara care ducea la coridoarele cu balustrade de deasupra şi cel puţin trei şeminee. Bitterblue se sprijini de braţul Katsei.

— Sunt domniţa Katsa din Middluns, începu ea, dar bărbatul îi făcu semn cu mâna să înainteze spre o uşă dublă.

— Pe aici, zise el. Stăpânul meu vă aşteaptă.

Katsei îi căzu falca de uimire. Se uită neîncrezătoare la bărbatul din faţa ei.

— Stăpânul tău! Vrei să spui că e aici? Cum e posibil aşa ceva? Unde e?

— Vă rog, domniţă, zise servitorul. Veniţi pe aici. Întreaga familie e în încăperea de primire.

— Întreaga familie?

Bărbatul dădu din mână spre uşile din faţa sa. Katsa se uită la Bitterblue şi ştiu că expresia uimită a fetei trebuia să o fi reflectat pe a ei. Cu siguranţă că fusese timp ca Po să fi ajuns acasă; Katsa şi Bitterblue stătuseră în munţi veacuri întregi. Dar cum de putuse în asemenea stare de sănătate? Şi cum să-şi fi părăsit ascunzătoarea fără să fi fost văzut? De ce, cum…

Bărbatul le îndemnă către uşa din faţă, iar Katsa încercă să rostească o întrebare, orice întrebare.

— De când e prinţul aici? întrebă ea.

— Prinţii de-abia au ajuns, zise bărbatul şi, înainte ca ea să poată întreba ceea ce o preocupa, el deschise uşile.

— Cât de minunat, spuse o voce de dinăuntru. Bine aţi venit, dragi prietene! Intraţi şi ocupaţi-vă locurile de onoare în cercul nostru fericit!

Era un glas cunoscut, iar ea o prinse pe Bitterblue şi o susţinu când copila icni şi se prăbuşi. Katsa îşi ridică privirea şi îi văzu pe străinii care şedeau pe lângă pereţii unei încăperi lungi. În fundul camerei, zâmbind şi cercetându-le cu un singur ochi, se afla regele Leck din Monsea.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Bun venit. Prietene. Locuri de onoare. Cerc fericit.

Katsa simţi imediat că era ceva ce o făcea să nu aibă încredere în acel bărbat care spunea lucruri atât de drăguţe şi pe un ton atât de cald. Era ceva la el, o însuşire care îi ţinea toate simţurile încordate la maximum. Nu-l plăcea.

Cu toate acestea, cuvintele lui erau amabile şi sugerau ospitalitate, iar toţi străinii din acea încăpere îi zâmbeau lui şi îi zâmbeau şi ei. Nu avea niciun motiv pentru acea senzaţie neplăcută. Niciun motiv să-i displacă omul instantaneu. Ezită în pragul uşii şi făcu câţiva paşi în faţă. Va proceda cu grijă.

Copilei îi era rău. Katsa se gândi că fetiţa cedase, în cele din urmă, la ameţitoarea fermitate de sub picioarele ei. Bitterblue plângea şi se agăţa de Katsa, şi îi tot spunea să vină deoparte.

— Minte, spunea ea într-una. Minte!

Katsa o privi absentă. În mod clar, nici copilei nu-i plăcea acest bărbat. Katsa va trebui să tină cont de asta.

— Fiica mea este bolnavă. Mă doare să-mi văd fiica suferind, zise Leck, iar Katsa îşi aminti şi înţelese că bărbatul era tatăl lui Bitterblue. Ajută-ţi nepoata, îi ceru Leck femeii din stânga lui.

Femeia sări de la locul ei şi veni spre ele, cu braţele întinse.

— Sărmană copilă, rosti aceasta.

Încercă să o ia deoparte pe fetiţă, îmbrăţişând-o şi murmurându-i vorbe de mângâiere, dar Bitterblue începu să ţipe şi să o pălmuiască pe femeie, şi să se agaţe de Katsa ca o nebună, ca o fiinţă îngrozită. Katsa luă copila în braţe şi încercă mecanic să o liniştească. Pe deasupra capul lui Bitterblue, o privi pe femeia care

era cumva mătuşa copilei. Chipul acesteia prinse contur în mintea ei. Fruntea, nasul îi erau cunoscute. Nu culoarea ochilor, dar forma lor. Katsa aruncă o privire la mâinile femeii şi înţelese. Era mama lui Po.

— E isterică, spuse mama lui Po către Katsa.

— Da, zise Katsa. O ţinea strâns pe copilă. Voi avea eu grijă de ea.

— Unde e fiul meu? întrebă femeia cu ochii măriţi de îngrijorare. Ştii unde e fiul meu?

— Într-adevăr, spuse Leck pe tonul lui bubuitor. Îşi înclină capul şi o privi pe Katsa cu singurul lui ochi. Lipseşte cineva din grupul vostru. Sper că e în viaţă.

— Da, zise Katsa şi apoi se întrebă vag dacă avusese de gând să pretindă că e mort. Nu pretinsese ea cândva că Po murise? Dar de ce să fi făcut asta?

Leck închise rapid ochiul.

— Zău? Ce veşti minunate. Poate că putem să-l ajutăm. Unde e?

Bitterblue ţipă:

— Nu-i spune, Katsa. Nu-i spune unde e Po, nu-i spune, nu-i spune…

Katsa încercă să o potolească pe fetiţă.

— E în regulă, copilă.

— Te rog, nu-i spune!

— Nu-i spun, zise Katsa.

Îşi lipi faţa de pălăria lui Bitterblue şi hotărî că era corect să nu-i spună acestui bărbat unde era Po, nu dacă acest lucru o supăra atât de mult pe copilă.

— Prea bine, zise Leck. Văd cum stau lucrurile.

Tăcu o clipă. Păru să gândească. Degetele sale se jucau cu mânerul cuţitului de la brâu. Privirea îi alunecă spre Bitterblue şi rămase aţintită pe chipul copilei, iar Katsa se pomeni trăgând fetiţa şi mai aproape de trupul ei, acoperind-o cu propriile braţe.

— Fiica mea nu e în apele ei, spuse Leck. E confuză, e bolnavă, mintea îi este tulburată şi crede că vreau să-i fac rău. I-am tot povestit familiei prinţului Po despre boala fiicei mele. Făcu un gest cu mâna spre întreaga încăpere. Le-am tot spus cum a fugit de acasă după accidentul mamei ei. Şi cum tu şi prinţul Po aţi găsit-o, domniţă Katsa, şi cum aţi avut grijă ca ea să fie în siguranţă.

Katsa îi urmări gestul cu privirea. Mai multe chipuri cunoscute, unul dintre ei fiind un bărbat mai în vârstă decât Leck, un rege. Trăsăturile lui erau dârze şi mândre, dar avea o lipsă de claritate în ochi. Exista o lipsă de claritate în ochii tuturor celor din încăpere, în ai acelor tineri care trebuie să fi fost fraţii lui Po şi în cei ai femeilor care probabil erau nevestele lor. Sau era o lipsă de claritate în propria minte care o împiedica să le vadă chipurile limpede?

— Da, zise ea ca răspuns la orice comentariu tocmai făcuse Leck. Ceva legat de siguranţa lui Bitterblue. Da, am avut grijă să fie în siguranţă.

— Spune-mi, bubui vocea lui Leck. Cum aţi plecat din Monsea? Aţi traversat munţii?

— Da, răspunse Katsa.

Leck îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— M-am gândit eu că aşa aţi făcut când v-am pierdut urma. Imediat, m-am gândit să stau deoparte şi să aştept. Ştiam eu că veţi ieşi la suprafaţă pe undeva, în cele din urmă. Dar, când am făcut cercetări, am aflat că n-ai fost bine primită la curtea ta, domniţă Katsa. Şi asta m-a înnebunit complet – să stau degeaba, fără să fac nimic când draga mea copilă era… Din nou, îşi aţinti privirea asupra lui Bitterblue şi îşi frecă buzele cu mâna. În timp ce fata mea era departe de mine. M-am hotărât să-mi încerc norocul. Desigur, le-am poruncit

oamenilor mei să continue cercetările în celelalte regate, dar am decis să încerc eu însumi în Lienid.

Katsa scutură din cap, dar ceaţa din mintea ei nu se risipea.

— Nu trebuia să te fi îngrijorat, zise ea. Am avut grijă să fie în siguranţă.

— Da, spuse el. Şi acum mi-ai adus-o mie, drept în prag, în castelul meu din Lienid, de pe coasta vestică.

— Castelul tău, zise Katsa pe un ton neîncrezător.

Ea crezuse că acesta era castelul lui Po. Sau crezuse că era al ei? Nu, asta era absurd: ea era o domniță din Middluns şi n-avea niciun castel. Trebuie să fi înţeles greşit ceva ce spusese altcineva, undeva.

— Acum, e timpul să-mi dai copila înapoi, rosti Leck.

— Da, zise Katsa, dar nu se simţea în stare să renunţe la a avea grijă de copila care încetase să se mai zbată, însă era dărâmată, sprijinită de Katsa, murmurând cuvinte fără sens şi scâncind. Repetând iarăşi şi iarăşi cuvintele pe care Leck le spunea, în şoapte uluite, ca şi când încerca să audă cum sună rostite de vocea ei. Da, rosti Katsa din nou. Aşa am să fac… dar nu până nu se va simţi mai bine.

— Nu, zise Leck. Adu-mi-o acum! Ştiu cum s-o fac să se simtă mai bine.

Katsa chiar nu-l plăcea pe acest om. Modul în care îi poruncea – şi felul în care se uita la Bitterblue, cu ceva în privire ce Katsa mai văzuse şi până atunci, dar n-ar fi putut preciza. Bitterblue era responsabilitatea Katsei. Katsa îşi înălţă bărbia.

— Nu! Ea va rămâne cu mine până ce se va simţi mai bine.

Leck râse. Privi înjur.

— Domniţa Katsa nu e pusă decât pe contrazis, spuse el. Dar presupun că niciunul dintre noi nu o va

condamna pentru că e prea protectoare. Ei, nu contează. Mă voi bucura de compania fetei mele şi ochiul lui licări iarăşi – mai târziu.

— Acum, îmi spui despre fiul meu? o întrebă femeia de lângă ea. De ce nu e aici? Doar nu e rănit, nu-i aşa?

— Da, zise Leck. Alină o mamă nerăbdătoare, domniţă Katsa. Spune-ne despre prinţul Po. E prin preajmă?

Katsa se întoarse spre femeie, tulburată, încercând să rezolve mai multe ghicitori deodată. Cu siguranţă că erau unele lucruri pe care era lipsit de pericol să le zică despre Po, dar nu erau unele subiecte menite a fi tăcute sub tăcere? Categoriile se amestecau. Poate că era cel mai bine să nu spună nimic.

— Nu vreau să vorbesc despre Po, rosti ea.

— Nu? întrebă Leck. Asta e neplăcut. Căci eu doresc să vorbesc despre Po.

Timp de o clipă, gânditor, bătu darabana în braţul jilţului.

— E un tânăr puternic, Po al nostru, continuă el. Puternic şi curajos. O onoare pentru familia lui. Dar are şi el secretele lui, nu-i aşa?

Deodată, Katsa simţi cum o furnică nervii din vârfurile degetelor.

Leck o privea.

— Da, continuă el. Po e cam dificil, nu-i aşa? Se încruntă şi îşi strânse gura pungă; păru să fi luat o hotărâre. Privi prin încăpere, la diferiţi membri ai familiei lui Po, şi se lumină la faţă. Vorbi încântat: Mă gândisem să păstrez ceva numai pentru mine, zise el. Dar mi-a trecut prin minte acum că Po e cu adevărat foarte puternic şi s-ar putea să apară în pragul nostru într-o zi. Şi, probabil, în anticiparea acestui eveniment, ar fi foarte bine ca eu să vă spun ceva ce poate –

zâmbi scurt – ar avea o oarecare greutate în modul în care îl veţi primi. Căci, vezi tu, draga mea domniţă Katsa, spuse el, privirea încrucişându-i-se cu a ei, m-am tot gândit mult timp la dragul nostru Po şi am dezvoltat o teorie. O teorie pe care cu toţii o veţi găsi facsinantă, chiar dacă şi puţin supărătoare. Da, zise el zâmbind chipurilor uimite care îl priveau, întotdeauna este puţin supărător să afli că a fost înşelat cineva, şi încă de un membru al familiei. Şi eşti chiar persoana cu care să-mi verific teoria, domniţă Katsa, deoarece cred că te-ai putea afla în posesia adevărului despre Po.

Tatăl lui Po şi fraţii lui îşi schimbară poziţiile în jilţuri şi se încruntară, iar mintea Katsei era paralizată din cauza panicii şi a confuziei.

— Este o teorie despre darul prinţului Po, spuse Leck.

Katsa auzi un icnet lângă ea – îl scosese femeia care era mama lui Po. Aceasta făcu un pas spre Leck şi îşi duse mâna la gât.

— Stai! zise ea. Nu ştiu…

Se opri. Îşi întoarse privirea spre Katsa, uimită, temătoare.

Iar Katsa era în flăcări din cauza consternării şi a panicii disperate. Simţi – înţelese – aproape că îşi amintea…

— Cred că Po al tău a ţinut ceva secret faţă de tine, spuse Leck. Zi-mi dacă am dreptate, domniţă Katsa, că, de fapt, prinţul Po e…

În acel moment, în sfârşit, pe Katsa o lovi un fulger de certitudine. În acea clipă, se mişcă. Dădu drumul copilei, înşfacă pumnalul de la brâu şi-l aruncă. Nu fiindcă îşi amintea că Leck trebuia să moară. Nu fiindcă îşi amintea adevărul despre harul lui Po. Dar fiindcă îşi amintea că Po avea într-adevăr un secret, un secret îngrozitor, a cărui dezvăluire avea să-i facă rău într-un

fel îngrozitor, pe care îl resimţea adânc, dar nu şi-l putea aminti – şi iată-l pe acest bărbat pe cale să-i dezvăluie secretul. Iar ea trebuia să-l oprească, cumva să-l oprească; trebuia să-l facă pe acest bărbat să tacă înainte ca distrugătoarele cuvinte să fie rostite.

În final, Leck ar fi trebuit să rămână la minciunile lui. Căci adevărul pe care aproape l-a rostit l-a omorât.

Pumnalul zbură drept la ţintă. Se înfipse în gura deschisă a lui Leck şi îl ţintui de spătarul scaunului. Şedea acolo, cu braţele şi picioarele atârnându-i, cu unicul ochi deschis şi lipsit de viaţă. Sângele curgea pe lângă mânerul pumnalului şi în jos, pe partea din faţă a mantiei sale. Femeile ţipau, bărbaţii strigau îngroziţi, alergând spre ea cu spadele scoase, iar Katsa ştiu, în aceeaşi secundă, că trebuie să aibă grijă în acestă luptă. Nu avea voie să-i rănească pe fraţii lui Po şi pe tatăl lui. Şi, brusc, ei se opriră, căci, cu o privire lungă spre Leck, Bitterblue se ridică în picioare,clătinând u-se.

Se aşeză în faţa Katsei, îşi trase cuţitul din teacă şi, cu o mână tremurătoare, îl îndreptă înspre ei.

— N-o să-i faceţi niciun rău, spuse Bitterblue. A procedat bine.

— Copilă, zise regele Ror. Dă-te la o parte, căci nu dorim să te rănim. Nu te simţi bine. Prinţesă Bitterblue, o aperi pe ucigaşa tatălui tău.

— Acum, că e mort, mă simt perfect, spuse Bitterblue, vocea ei devenind din ce în ce mai puternică, iar mâna – tot mai sigură. Şi nu sunt prinţesă. Sunt regina din Monsea. Pedepsirea Katsei este responsabilitatea mea, iar eu afirm că a procedat bine, iar voi nu îi veţi face nimic rău.

Ea părea să se simtă bine bine – stăpână pe cuţitul

din mână, ne tulburată şi foarte hotărâtă. Fraţii lui Po şi tatăl lui stăteau în semicerc, cu spadele ridicate. Inele pe degetele lor şi cercei în urechi. „Ca şapte variante ale lui Po, gândi Katsa vag, dar fără sclipiri în ochi.“ Se frecă la ochi. Era obosită şi nu prea putea gândi. În fundal, şapte femei plângeau.

— L-a omorât pe tatăl tău, zise iarăşi regele Ror, dar pe un ton slab.

Îşi duse mâna la frunte. O privi cercetător pe Bitterblue, încurcat.

— Tatăl meu era rău, spuse Bitterblue. Tata avea darul de a înşela oamenii cu vorbele sale. V-a înşelat – în legătură cu moartea mamei mele, cu boala mea, cu intenţiile sale faţă de mine. Katsa mă apăra de el. Azi, m-a salvat definitiv.

Toţi îşi duseră mâinile la cap. Sprâncenele tuturor erau ridicate, toate chipurile erau măşti de uimire.

— A zis el… a zis Leck că e proprietarul acestui castel? A zis el…

Vocea lui Ror se pierdu. Ochii lui priveau ţintă inelele de pe degetele sale.

Mama lui Po respiră tremurat. Se întoarse spre soţul ei.

— Mi se pare posibil ca tot ceea ce domniţa Katsa a făcut să nu fie cu totul neîntemeiat, spuse ea. El era clar pe punctul de a-i aduce vreo acuzaţie absurdă fiului meu. Eu, în ceea ce mă priveşte, sunt dispusă să iau în calcul posibilitatea ca el să fi minţit tot timpul. Îşi apăsă pieptul cu mâna. Ar trebui să ne aşezăm şi să încercăm să rezolvăm lucrurile.

Soţul şi fiii ei se scărpinau pe cap, încuviinţând vag.

— Să ne aşezăm cu totii, zise Ror arătând scaunele cu mâna. Privi spre cadavrul lui Leck şi tresări, ca şi când uitase că şedea acolo, prăbuşit şi sângerând.

Aduceţi scaunele aici, în mijlocul încăperii, departe de acest… spectacol. Fiii mei, ajutaţi-le pe doamne! Iată, ele plâng. Prinţesă… Regină… Bitterblue, vrei să repeţi lucrurile pe care tocmai le-ai spus? Mărturisesc că gândurile îmi sunt confuze. Fiii mei, lăsaţi spadele în jos – nu are rost să fiţi nesăbuiţi.

— O dezarmez eu, spuse Bitterblue, dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine. Te rog, Katsa, îi ceru ea pe un ton de scuză, întinzând mâna.

Katsa vârî mâna în cizmă şi, amorţită, îi înmână copilei cuţitul. Se aşeză în jilţul care îi fu adus şi, ca prin ceaţă, înregistra agitaţia oamenilor care formau un cerc, zăngănitul spadelor, femeile ştergându-şi feţele şi suspinând, agăţându-se de braţele soţilor lor. Îşi lăsă capul pe braţe. Căci mintea îi revenea şi înţelegea ce făcuse.

Era ca o vrajă care se împrăştia încet, fâsâind, aruncând câte o bulă când şi când şi lăsându-le minţile goale. Cu totul goale – vorbeau prosteşte, lent, străduindu-se să reînnoade o conversaţie pe care nu şi-o puteau aminti, chiar dacă toţi fuseseră prezenţi.

Ror nu putu nici măcar să dea răspunsuri simple la întrebările lui Bitterblue despre când anume sosise Leck în Lienid, ce spusese, ce făcuse să-i convingă că, de fapt, castelul lui Po era al lui. Pentru a-l determina pe Ror să-şi lase cetatea şi curtea şi să vină într-un colţ îndepărtat al regatului lui, cu soţia şi fiii săi, şi să-l distreze pe Leck, şi să se lase subjugat de Leck în timp ce Leck aştepta o fiică despre care nu ştia dacă va veni vreodată. Cuvintele despre spusele lui Leck în timpul acelei aşteptări veniră pe buzele lui Ror lent, nesigur:

— Eu cred… eu cred că mi-a zis că i-ar plăcea să se stabilească în cetatea mea. Pe lângă tronul meu!

— Eu cred că a spus ceva despre fetele mele de companie, ceva ce nu voi repeta, rosti regina lui Ror.

— A vorbit despre schimbarea tratatelor noastre comerciale! Sunt sigur de asta! exclamă Ror. În favoarea regatului monsean!

Ror se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere. Katsa se ridică anevoie, în semn de respect faţă de un rege care se ridică, dar regina o trase înapoi pe scaun.

— Dacă ne ridicăm de fiecare dată când el umblă de colo-colo, ar însemna să stăm numai în picioare, zise ea.

Îşi lăsă mâna pe braţul Katsei puţin mai mult decât ar fi fost necesar şi îi privi chipul. Vocea îi era blândă. Cu cât mai mult adunarea se îndrepta către clarificarea manipulărilor lui Leck, cu atât mai amabil părea să o privească regina din Lienid pe domniţa înzestrată de lângă ea.

Furia lui Ror se înteţea, la fel şi furia fiilor lui, fiecare tremurând de stupoare şi ridicându-se unul câte unul. Strigându-şi furia, certându-se între ei în legătură cu ceea ce fusese spus.

— Po chiar e teafar? o întrebă unul dintre ei pe Katsa, unul dintre cei mai tineri, care se oprise în faţa jilţului ei şi o privea în faţă.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă şi ea o lăsă pe Bitterblue să spună povestea lor, să dezvăluie adevărurile despre Leck, care îi loviră ca nişte săgeţi pe cei din încăpere. Că Leck dorise să-i facă rău copilei într-un mod cumplit, îngrozitor, că Leck îl răpise pe bunicul Tealiff, că Leck o omorâse pe Ashen. Că oamenii lui aproape că îl omorâseră pe Po. Acum, jalea lui Ror ajunse pe măsura furiei sale şi el îngenunche pe podea, suspinând pentru tatăl lui şi pentru fiul lui, şi

mai ales pentru sora lui, iar ţipetele fiilor lui deveniră din ce în ce mai intense şi mai sceptice. Katsa gândi prosteşte că nu era de mirare că Po era atât de volubil. În Lienid, toţi erau şi cu toţii vorbeau în acelaşi timp. Îşi şterse lacrimile de pe faţă şi se luptă cu propria confuzie.

Când fratele mai mic se ghemui iarăşi la picioarele Katsei şi îi oferi batista lui, ea o luă şi îl privi fără să-l vadă.

— Crezi că Po e teafăr? o întrebă el. Ai să te duci după el acum? Aş vrea să merg cu tine.

Ea îşi sterse fata cu batista.

— Care frate eşti?

Fratele zâmbi.

— Eu sunt Skye. N-am mai văzut pe nimeni care să arunce pumnalul atât de iute. Eşti exact aşa cum mi te-am imaginat.

Se ridică în picioare şi se duse la tatăl lui. Katsa se ţinu de burtă şi încercă să-si calmeze arsura din interior. Ceața darului lui Leck o părăsea mai lent pe ea decât pe ceilalţi şi îi era greaţă din cauza a ceea ce făcuse. Da, Leck era mort şi ăsta era un lucru bun. Dar era aşa pentru că ea folosise un pumnal – un *pumnal* – pentru a opri pe cineva să vorbească. Era la fel de violent ca orice făcuse vreodată pentru Randa. Şi nici măcar nu fusese conştientă de gestul ei.

Trebuia să se ducă la Po. Trebuia să-i lase să descopere singuri tot adevărul. Nu contau aceste detalii pe care le disecau şi se certau asupra lor la nesfârşit, în timp ce ziua devenea noapte. Bitterblue era salvată şi asta conta; Po era singur şi rănit, şi luptându-se în iarna monseană, şi asta conta.

— Vrei să le spui despre inel? o întrebă Bitterblue în

acea noapte, în vreme ce Katsa şedea în dormitorul lor, forţându-şi mintea inertă să evalueze realitatea.

— Nu, răspunse ea. Nu este nevoie. I-ar îngrijora numai. Primul lucru pe care îl voi face când îl voi întâlni pe Po va fi să i-l dau înapoi.

— Plecăm foarte devreme?

Katsa o privi scurt pe copila care stătea în faţa ei, cu chipul serios, cu o mână odihnindu-se pe cuţitul de la brâu. Regina din Monsea în pantaloni şi cu părul scurt, înfăţişându-se lumii ca un pirat în miniatură.

— Nu e nevoie să vii, zise Katsa. Va fi o călătorie dificilă. Odată ajunse în Momport, vom călători foarte repede şi nu-mi voi reduce ritmul pentru confortul tău.

— Ba sigur că vin.

— Acum, eşti regina din Monsea. Poţi comanda o corabie mare şi să călătoreşti în condiţii de lux. Poţi aştepta schimbarea anotimpului.

— Şi să nu-mi aflu locul aici, în Lienid, până ce-mi trimiţi vorbă că Po e teafăr? Sigur că vin cu tine.

Katsa îşi coborî privirea şi înghiţi nodul din gât. Nu voia să admită cât de mult o mângâia faptul că Bitterblue va fi alături de ea.

— Plecăm la prima geană de lumină, spuse ea, cu o corabie de care a făcut rost Ror din satul vecin. Mai întâi, mergem să-l luăm pe căpitanul Faun şi să le reaprovizionăm vasul. Apoi, ea ne va duce în Momport.

Bitterblue dădu din cap.

— Atunci, am să fac o baie şi am să trag un pui de somn. Unde crezi că trebuie să mă duc să găsesc pe cineva care să aducă apă caldă?

Katsa zâmbi blajin.

— Sună din clopoţel, regină. Cred că servitorii lui Po sunt puţin cam suprasolicitaţi deocamdată, dar, pentru conducătorul regatului monsean, va veni cineva.

De fapt, cea care veni fu mama lui Po. Evaluă situaţia şi făcu rost de o servitoare care o duse pe Bitterblue în altă încăpere, murmurând asigurări referitoare la temperatura apei şi făcând reverenţe pe cât de bine putea cu braţele pline de prosoape.

Mama lui Po rămase în urmă şi se aşeză pe pat, alături de Katsa. Îşi împreună mâinile în poală. Inelele de pe degetele ei reflectară lumina focului din şemineu şi îi atraseră privirea Katsei.

— Po mi-a spus că porţi nouăsprezece inele, se auzi spunând fără nicio noimă.

Îşi luă fruntea în mâini şi încercă, pentru a suta oară, să-şi alunge din minte imaginea lui Leck ţintuit în scaun de pumnalul ei.

Regina îşi răsfiră degetele şi îşi privi inelele. Le împreună din nou şi o privi pe Katsa.

— Ceilalţi cred că ţi-ai amintit brusc adevărul despre Leck, zise ea. Cred că ţi l-ai amintit brusc şi l-ai redus imediat la tăcere, înainte ca minciunile lui să te facă să uiţi iarăşi. Şi poate că asta este ceea ce s-a întâmplat. Dar eu cred că înţeleg de ce ai găsit tăria de a acţiona în acel moment.

Katsa se uită şi ea la femeie, în ochii calmi, liniştiţi şi inteligenţi. Răspunse întrebării pe care o citise în acei ochi.

— Po mi-a spus adevărul despre darul lui.

— Trebuie să te iubească tare mult, zise regina atât de simplu, încât Katsa tresări.

Îşi lăsă capul în jos.

— Am fost foarte supărată, spuse ea, când mi-a mărturisit. Dar mi-a… mi-a trecut supărarea.

Era o descriere îngrozitor de nepotrivită a sentimentelor ei, îşi dădu seama Katsa. Dar regina o privi, iar Katsa socoti că femeia înţelegea ceva din

ceea ce ea nu-i spunea.
— Te vei căsători cu el? o întrebă regina atât de direct, încât Katsa tresări din nou, dar ea nu putu să răspundă la fel de simplu.
O privi pe regină în ochi.
— Nu mă voi căsători niciodată, zise ea.
Fruntea reginei se încreţi de uimire, dar nu comentă nimic.
— I-ai salvat viaţa fiului meu în Monsea, spuse ea, şi i-ai salvat-o iarăşi astăzi. N-am să uit asta niciodată.
Se ridică în picioare şi o sărută pe Katsa pe frunte şi, pentru a treia oară de la venirea acestei femei, Katsa tresări surprinsă. Regina se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere, cu fustele măturând podeaua. În timp ce uşa se închidea după ea, iar Katsa privea în gol în urma mamei lui Po, în mintea ei se ivi din nou imaginea lui Leck.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Katsa rămase într-un colţ îndepărtat al punţii în vreme ce Bear, Red şi alţi câţiva bărbaţi trăgeau funiile care ridicau coşciugul lui Leck pe punte. Îşi dorea să nu aibă nimic de-a face cu el, îşi dorea ca până şi funiile să se rupă şi trupul lui Leck să cadă în mare, pentru a fi sfâşiat de creaturile marine. Se căţără pe catarg şi stătu singură acolo.
Era o mare procesiune de capete încoronate care plănuiau cursa spre Monsea. Nu numai pentru că acum Bitterblue era regină, dar prinţul Skye şi regele Ror o escortau. Copilul surorii lui, punctase Ror, era doar o copilă. Şi, chiar dacă nu ar fi fost, se reîntorcea la o situaţie imposibilă. Un regat aflat profund sub imperiul unui farmec, un regat care considera că regele este om desăvârşit, iar prinţesa – bolnavă şi prea slabă, posibil

chiar nebună. Copila-regină nu putea fi trimisă orişicum în Monsea, să anunţe că acum ea era împuternicită şi să comunice unui întreg regat că regele adorat este mort. Bitterblue ar fi avut nevoie de autoritate şi i-ar fi trebuit consiliere. Ambele îi puteau fi asigurate de către Ror.

Ror avea să îl trimită pe Skye la Po. Ror expediase o altă corabie spre Middluns, pentru a-l lua pe bunicul Tealiff şi a-l aduce acasă. Pe ceilalţi fii, Ror îi trimisese acasă la familiile şi îndatoririle lor, rămânând surd la insistentele oricăruia că locul lui ar fi fost în cetatea lui Ror, veghind asupra treburilor lui Ror. În schimb, Ror îşi lăsă treburile pe mâna reginei, aşa cum procedase întotdeauna când împrejurările îl duceau departe de tron. Regina era mai mult decât capabilă.

Katsa îl urmări cu privirea pe Ror, zi după zi, de la locul ei de pe catarg. Se obişnui cu sunetul râsului lui şi cu conversaţia lui bonomă, care îi făcea pe marinari să se simtă în largul lor. Nu era nimic umilitor sau nelalocul lui în legătură cu Ror. Era chipeş, la fel ca Po, şi încrezător, la fel ca Po, dar cu un comportament atât de autoritar, cum Po nu ar putea fi vreodată. Însă – şi Katsa ajunsese treptat să înţeleagă acest lucru –, nu era îmbătat de putere. Se prea putea ca el să nici nu viseze măcar să ajute vreun marinar să tragă o funie, dar stătea întotdeauna acolo, interesat, în timp ce marinarul trăgea funia, şi îi punea întrebări despre funie, despre munca lui, despre mama şi tatăl lui, despre vărul care petrecea un an pescuind în lacurile din Nander. Pe Katsa o izbi acest lucru pe care nu-l mai întâlnise niciodată: un rege care se uita la oamenii lui, în loc să privească peste capetele lor, un rege care vedea dincolo de el însuşi.

Katsa se ataşă uşor de Skye. Acesta se căţăra din

când în când pe catarg, icnind, cu ochii lui cenuşii surâzători de fiecare dată când corabia plonja în valuri. Stătea lângă ea, niciodată la fel de relaxat pe stinghia lui cum ea era pe a ei, dar tăcut, mulţumit şi un bun companion.

— După ce ţi-am cunoscut familia, am crezut că Po este singurul capabil să tacă, îi spuse Katsa odată, când şezuseră ceva timp fără să vorbească.

Un zâmbet îi încălzi chipul.

— Aş izbucni destul de repede într-o ceartă dacă ai avea chef de vreuna, zise el. Şi am o mie de întrebări să-ţi pun. Dar îmi imaginez că, dacă ai avea chef de vorbă… ei bine, atunci ai vorbi, nu-i aşa? În loc să te caţări aici, unde mai că poţi fi ucisă de fiecare dată când ne aflăm pe creasta unui val.

Tovărăşia lui şi vocea prietenoasă a lui Ror venind de dedesubt. Amabilitatea duioasă a marinarilor faţă de Bitterblue când fata veni pe puntea rece pentru a exersa. Căpitanul Faun, care era atât de competentă şi fermă, şi care întotdeauna se uita cu respect în ochii Katsei. Toate aceste lucruri o alinau pe Katsa şi îi oblojeau rana deschisă în inimă, atunci când pumnalul ei îl lovise pe Leck, acoperind-o cu ceva ca un ţesut dur.

Se surprinse gândindu-se la unchiul ei. Cât de mic părea Randa acum, cât de fără temei era puterea lui! Cât de caraghios că o asemenea persoană fusese vreodată capabilă să o controleze!

Control. Aceasta era rana Katsei: Leck îi răpise controlul. Nu avea legătură cu autocondamnarea; nu se putea învinui pentru ceea ce se întâmplase. Cum să nu se fi întâmplat? Leck era prea puternic. Putea să respecte un adversar puternic, aşa cum respectase râsul şi munţii. Dar niciun fel de umilinţă sau respect

nu făcea ca pierderea controlului să pară mai puţin îngrozitoare.

— Iartă-mă, Katsa, îi spuse Skye odată, pe când atârnau împreună deasupra mării. Dar e o întrebare pe care trebuie să ţi-o pun.

Mai văzuse confuzia din ochii lui şi în alte ocazii. Ştia ce voia să o întrebe.

— Nu eşti soţia fratelui meu, nu-i aşa?

Ea îi zâmbi înverşunată.

— Nu.

— Atunci, de ce lienizii de pe corabia aceasta te strigă prinţesă?

Ea inspiră adânc, pentru a calma lovitura bruscă dată de această întrebare rănii ei interioare. Îşi duse mâna la gulerul hainei şi trase afară inelul, pentru ca el să-l vadă.

— Când mi l-a dat, zise ea, nu mi-a spus ce înseamnă. Nici nu mi-a spus de ce mi l-a dat.

Skye privi insistent inelul. Pe faţa lui se citi mai întâi uimirea, apoi panica urmată de un soi de negare încăpăţânată, îndărătnică.

— Trebuie să fi avut vreun motiv bine întemeiat pentru asta, zise el.

— Da, rosti Katsa. Intenţionez să-l bat până mi-l spune.

Skye râse scurt, apoi tăcu. Pe frunte i se vedea o cută produsă de îngrijorare. Şi Katsa ştiu că acea cicatrice dură formată peste durerea din ea avea la fel de mult de-a face cu viitoarea ei lipsă de control ca şi cu cea trecută. Nu-l putea face pe Po să fie teafăr, nu mai mult decât fusese capabilă să se facă pe sine să gândească în prezenţa lui Leck. Unele lucruri îi depăşeau puterile, iar ea era nevoită să se pregătească pentru orice ar găsi în coliba lui Po de la

poalele munţilor monseeni.

Odată ce corabia acostase în Momport şi grupul debarcase, întârzierea era de nesuportat. Căpitanul gărzii din Momport şi nobilii de la curtea lui Leck staţionaţi în Momport trebuiau să fie convocaţi şi făcuţi să priceapă incredibilele adevăruri pe care Ror le dezvăluia. Trebuia anulat ordinul de căutare a lui Bitterblue, care era încă în vigoare, precum şi instrucţiunile de a-i aduce pe Katsa în viaţă şi pe Po mort. Tonul lui Ror folosit la acest ultim punct deveni glacial.

— El a fost găsit? îl întrerupse Katsa.

— A fost… cine? întrebă prosteşte căpitanul gărzii din Momport, cu mâna la frunte, atitudinea sa profund tulburată nescăpându-le celor din Lienid.

L-au găsit oamenii tăi pe prinţul din Lienid? rosti răspicat Ror şi apoi, mai blând, în timp ce privirile vădit încurcate ale căpitanului şi ale celorlalţi nobili se îndreptau spre Skye: Cel mai tânăr prinţ. El e un înzestrat, cu un ochi auriu şi unul argintiu. L-a văzut cineva?

— Nu cred că a fost văzut, măria ta. Da, chiar sunt aproape sigur că aşa este. Nu l-am găsit. Iartă-mă, măria ta! Această poveste pe care mi-ai spus-o… memoria mea…

— Da, zise Ror. Înţeleg. Trebuie s-o luăm cu încetul.

Katsa ar fi putut să dărâme oraşul piatră cu piatră, atât de furioasă o făcea să fie acest „luat cu încetul“. Începu să umble furioasă înainte şi înapoi în spatele regelui lienid. Se ghemui la podea şi se trase de păr. Conversaţia trena. Avea să dureze ore – ore – ca aceşti oameni să se elibereze de sub farmecul lui Leck, iar Katsa nu putea suporta aşa ceva.

— Poate că ar trebui să vedem de nişte cai, tată,

murmură Skye, şi să ne vedem de drumul nostru?

Katsa ţâşni în picioare.

— Da, zise ea. Da, în numele Middlunsului, vă rog.

Ror le aruncă o privire Katsei şi lui Skye, apoi lui Bitterblue.

— Regină Bitterblue, spuse el, dacă ai încredere în mine să administrez această situaţie în absenta ta, nu văd niciun motiv pentru care aţi mai întârzia.

— Sigur că am încredere în tine, zise copila, iar oamenii mei se vor supune judecăţii tale în toate, cât timp voi fi plecată.

Căpitanul şi nobilii fură cuprinşi de uimire la vederea noii lor regine, înaltă până la brâul lui Ror, îmbrăcată ca un băiat şi cu o atitudine suverană. Cu sprâncenele încruntate, se scărpinau pe cap, iar Katsa era gata să le scoată ochii. Ror se întoarse către dânsa.

— Cu cât mai repede ajungeţi la Po, cu atât mai bine, zise el. Nu vă mai reţin.

— Avem nevoie de doi cai, spuse Katsa, cei mai iuţi din cetate.

— Şi mai aveţi nevoie de o gardă monseană, zise Ror, căci nu toţi cei care vă vor ieşi în cale vor şti ce s-a întâmplat. Orice soldat monsean care vă zăreşte va încerca să vă prindă.

Katsa îşi frângea mâinile neliniştită.

— Prea bine, o gardă. Dar, dacă nu se pot ţine de mine, îi voi lăsa în urmă. Se răsuci spre Skye: Sper că şi tu călăreşti la fel de bine ca fratele tău.

— Sau, dacă nu, îl laşi şi pe el în urmă? întrebă Ror. Şi pe regina din Monsea – dacă îţi îngreunează calul o laşi şi pe ea în urmă? Chiar calul, presupun, odată prăbuşit de epuizare şi din cauza folosirii lui abuzive? Se ridicase în picioare cât era de înalt şi vocea sa era puternică: Fii raţională, Katsa! Vei lua o gardă şi ei vor

călări în faţa şi în urma voastră. Pe toată durata călătoriei, e clar? O duci cu tine pe regina din Monsea şi călătoreşti cu fiul meu.

Katsa practic se răsti la el:

— Îţi imaginezi că am nevoie de o gardă pentru a-i apăra de soldaţii din Monsea?

— Nu, i-o trânti Ror. Nu mă îndoiesc că eşti capabilă să-i treci pe regina din Monsea şi pe fiul meu, şi pe restul fiilor mei, şi o sută de pisoi nanderani printr-un atac violent al unor inamici care urlă dacă aşa vrei tu. Se îndreptă şi mai aprig de spate. Vei asculta glasul raţiunii. În această perioadă critică, nici unuia dintre noi nu-i va fi de folos să alergi în galop nebun prin Monsea, cu regina acestui regat pe calul tău, omorând soldaţi în stânga şi în dreapta. Ce anume vei realiza cu asta? Vei călători cu gardă, iar garda va da explicaţiile necesare şi se va asigura că nu sunteţi atacaţi. M-am făcut înţeles?

Nu aşteptă să vadă dacă se făcuse înţeles. Se răsuci brusc spre căpitan, care se eschivase de la întregul schimb de opinii ca şi când l-ar fi durut capul.

— Căpitane, imediat, cei mai rapizi patru călăreţi din garda ta, porunci el, şi cei mai iuţi şase cai. Se răsuci înapoi spre Katsa şi o privi aspru: Ţi-a revenit uzul raţiunii? bubui el.

Nu uzul raţiunii şi-l pierduse ea – sau, dacă o fi fost acesta, îi revenise odată cu promisiunea a patru călăreţi rapizi şi a şase cai iuţi, şi a unui straşnic drum călare către Po.

Călăriră rapid şi trecură pe lângă câţiva oameni. Drumul Portului era larg, cu suprafaţa formată dintr-un amestec de pământ şi zăpadă frământat de copitele nenumăraţilor cai. Troiene se înălţau pe ambele

margini ale drumului, iar în spatele acestora, câmpii întregi de nea. Departe, spre vest, de-abia puteau zări liziera întunecată a pădurii, precum şi munţii de dincolo de ea. Aerul era îngheţat, dar copilei aflate pe cal în faţa ei îi era destul de cald şi era destul de mulţumită să gonească mai repede decât i-ar fi fost confortabil. „Regina din faţa mea“, gândi Katsa, corectându-se. Iar regina Bitterblue era foarte schimbată în comparaţie cu fiinţa sperioasă pe care ea şi Po o convinseseră prin linguşiri să iasă dintr-un trunchi găunos, cu câteva luni în urmă.

Bitterblue avea să devină o bună conducătoare într-o bună zi. Iar Raffin – un bun rege, iar Ror era puternic şi de nădejde, şi avea să trăiască mult timp. Asta însemna că trei regate din şapte erau pe mâini bune. Trei din şapte, oricât de nepotrivit ar părea, însemna o mare îmbunătăţire.

Trei la număr erau cetăţile de-a lungul Drumului Portului, cetăţi cu hanuri. Grupul se oprea din când în când, pentru o masă frugală sau în căutare de adăpost în nopţile geroase, de iarnă târzie. Gărzile lor făceau acest lucru posibil, căci fiecare soldat din fiecare încăpere în care intrau sărea la vederea lor, punea mâna pe arme şi rămânea astfel până ce explicaţiile acestora şi câteva cuvinte din partea lui Bitterblue îl lămureau cum stau lucrurile. La un han, explicaţiile gărzii au venit prea lent. Un ochitor de frunte aflat în partea opusă a unei încăperi goale trase o săgeată care l-ar fi nimerit pe Skye dacă Katsa nu ar fi sărit asupra prinţului şi nu l-ar fi trântit la pământ. Ea fu din nou în picioare înainte ca Skye măcar să fi conştientizat că se află la pământ, corpul ei obturându-i vederea săgeţilor trase de ea şi de regină, însă cei din

gardă interveniseră şi deja se terminase. Katsa îl ridică pe Skye în picioare. Îl privise în ochi şi înţelese ce se întâmplase.

— A crezut că eşti Po, îi spuse ea lui Skye. Acel arcaş. A văzut cerceii din urechile tale, inelele şi părul negru şi a tras înainte să-ţi vadă şi ochii. De acum înainte, înainte de a intra într-o încăpere, ar trebui să aştepţi până ce vorbesc gărzile.

Skye o sărută pe frunte.

— Mi-ai salvat viaţa.

Katsa zâmbi.

— Voi, lienizii, sunteţi foarte expansivi în afecţiunea voastră.

— Îmi voi numi primul născut după tine.

Auzind aceasta, Katsa râse:

— De dragul copilului, aşteaptă să ai o fată. Sau, şi mai bine, aşteaptă până ce toţi copiii tăi sunt mai mari şi dă-i numele meu aceluia care este cel mai dificil şi mai încăpăţânat.

Skye izbucni în hohote de râs şi o strânse în braţe, iar Katsa îi răspunse la îmbrăţişare. Şi îşi dădu seama că, fără să fi intenţionat, inima ei ferecată îşi făcuse un nou prieten.

Grupul avu parte de cel mai scurt somn. Arcaşul fusese luat, cel mai probabil pentru a fi pedepsit cum se cuvine fiindcă trăsese o săgeată atât de aproape de o fată cu ochi cenuşii, care se întâmpla să fie Bitterblue. Iar dacă oamenii care locuiau în cetăţi şi care călătoreau pe drumuri nu cunoşteau încă amănuntele legate de moartea lui Leck sau nu-i bănuiau trădarea, cel puţin în Monsea începuse să fie clar că Bitterblue era în siguranţă, că Bitterblue era teafără şi că Bitterblue era regină.

Drumul era liber şi se mergea repejor, dar nu ducea direct la Po. În cele din urmă, grupul o luă către vest, peste câmpiile acoperite de zăpadă troienită şi de gheaţă, iar Katsa resimţea din plin încetinirea pasului. Caii se chinuiau să-şi croiască drum prin zăpada care le ajungea uneori până la umeri.

După câteva zile, ajunseră la adăpostul pădurii şi fu mai uşor de mers. Apoi, terenul începu să urce, iar copacii să se împuţineze. Curând, urcau de-a binelea. Se dădură jos de pe cai, cu excepţia reginei, şi o luară pe jos.

Aproape că ajunseră, erau aproape acolo, iar Katsa îşi mâna însoţitorii cu sălbăticie, târând caii, golindu-şi mintea de orice altceva în afară de cumplita lor înaintare.

— Cred că am schilodit unul dintre cai, îi strigă Skye într-o dimineaţă devreme, când erau atât de aproape, încât îşi simţea trupul vibrând.

Ea se opri şi se întoarse să privească înapoi. Skye gesticulă spre calul din frunte.

— Vezi? Sunt sigur că bietul animal şchioapătă.

Calul îşi înclină capul într-o parte şi fornăi pe nări. Katsa se forţă să rămână calmă.

— Nu şchioapătă, zise ea. E doar obosit şi aproape că am ajuns.

— Cum poţi să spui asta când nici măcar nu l-ai văzut păşind?

— Păi, să păşească atunci.

— Nu se poate până ce nu pornim.

Katsa se uită urât la el, cu o privire ucigaşă. Scrâşni din dinţi.

— Ţine-te bine, măria ta, îi zise ea lui Bitterblue, care şedea pe calul ei.

Înşfacă hăţurile şi îmboldi calul.

— După cum văd, tot te mai străduieşti să nenoroceşti caii.

Katsa încremeni. Vocea venea mai degrabă de deasupra ei decât din spate şi nu semăna cu a lui Skye. Se răsuci.

— Credeam că e imposibil să mă furişez până la tine. Ochi de şoim şi auz de lup, şi toate alea, zise el – şi acolo, el era acolo, stând drept, cu ochii strălucindu-i, mişcând din buze, cărarea pe care o făcuse prin zăpadă întinzându-se în urma lui.

Katsa strigă şi alergă, năpustindu-se atât de tare asupra lui Po, încât acesta căzu pe spate în zăpadă, cu ea peste el. Şi el râse şi o ţinu strâns în braţe, iar ea plânse, iar apoi Bitterblue veni şi se aruncă şi ea peste ei, iar Skye veni să îi ajute pe toţi. Po îşi îmbrăţişă aşa cum se cuvenea verisoara. Îşi îmbrătisă şi fratele şi se ciufuliră reciproc, şi râseră unul de altul, şi se îmbrăţişară din nou. Apoi, Katsa fu din nou în braţele sale, plângând cu lacrimi fierbinţi, care se prelingeau pe gâtul lui, şi strângându-l atât de tare, încât el se văită că nu poate respira.

Po strânse mâinile celor din gardă, care zâmbeau, dar erau epuizaţi, şi preluă conducerea grupului, a calului schilodit şi a tuturor spre coliba sa.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Coliba era curată şi mai ospitalieră decât atunci când ei o descoperiseră. Lângă uşă se afla o grămadă de lemne, în şemineu ardea un foc vesel, dulapul încă se mai sprijinea pe trei picioare, dar praful dispăruse şi un arc arătos atârna pe perete. Katsa sorbi totul dintr-o privire. Şi asta fu de deajuns, căci nu voia să se uite decât la Po.

El mergea fără probleme, cu aceeaşi uşurinţă

dintotdeauna. Părea puternic. Prea slab, dar, când ea comentă, el spuse:

— Peştii nu te prea îngraşă, Katsa, şi nu prea am mai mâncat altceva de când ai plecat. Nu pot să-ţi spun în ce hal m-am săturat, până în ceruri, de peşte.

Atunci, ei au scos pâine, apoi mere şi caise uscate, şi brânză şi le-au întins pe masă. El mâncă şi râse, şi declară că era încântat la culme.

— Caisele provin din Lienid, spuse Katsa, via Suncliff, şi din nou prin Lienid, şi printr-o zonă din mijlocul mării lienide, şi, în final, în Momport.

El îi zâmbi, iar ochii lui reflectară focul din şemineu şi Katsa era în culmea fericirii.

— Aveţi să-mi spuneţi o poveste, zise el, şi înţeleg că are un sfârşit fericit. Dar o veţi începe de la început?

Aşa că ele începură de la început. Katsa furniză ideile principale, iar Bitterblue – detaliile.

— Katsa mi-a făcut o pălărie din blănuri de animale, spuse Bitterblue. Katsa s-a luptat cu un râs. Katsa a făcut tălpici pentru zăpadă. Katsa a furat un dovleac.

Bitterblue înşiruia realizările Katsei una câte una, ca şi cum s-ar fi lăudat cu o soră mai mare, iar pe Katsa nu o deranjă. Părţile amuzante făceau să fie mai uşoară tranziţia către cele cumplite.

În timpul povestirii despre ceea ce se întâmplase la castelul lui Po, mintea Katsei se agăţă de ceva ce nu-i dădea pace. Po nu era atent. Privea masa, în loc să-i privească pe cei care vorbeau, chipul lui era absent, nu asculta. Chiar în clipa când remarcă lipsa lui de atenţie, el îşi ridică privirea spre ea. Pentru o secundă, păru să o vadă, să se concentreze asupra ei, dar apoi privi în gol, spre propriile mâini. Katsa ar fi putut să jure că exista un soi de amărăciune în crisparea gurii lui.

Katsa se opri din povestit, brusc – în mod ciudat –

înspăimântată. Îi studie chipul, dar nu prea era sigură de ceea ce căuta.

— Pe lung şi pe scurt, Leck ne avea sub farmecul lui, zise ea, până când am avut o scânteiere de limpezime şi l-am ucis. „Îţi voi spune mai târziu adevărul despre ce s-a întâmplat de fapt“, gândi ea, adresându-i-se.

El tresări vizibil, iar ea se alarmă, dar, o clipă mai târziu, el zâmbea ca şi când totul era în regulă, iar ea se întrebă dacă nu cumva îşi închipuise.

— Apoi, te-ai întors, spuse el pe un ton vesel.

— Cât de repede am putut, zise Katsa muşcându-şi încurcată buzele. Iar acum am un inel să-ţi înapoiez. Castelul tău e un loc superb, exact aşa cum ai spus.

Durerea care se ivi pe faţa lui, nefericirea, era atât de acută, încât ea suspină. Dispăru la fel de rapid cum apăruse, însă, de data aceasta, ea o văzuse, ştia că o văzuse şi nu-şi mai putea ascunde spaima. Sări de la locul ei şi întinse mâna către el, fără a fi sigură de ceea ce avea să spună sau să facă.

Şi Po se ridică – făcu cumva vreun efort să-şi păstreze echilibrul? Nu era sigură, dar credea că se putea ca el să o fi făcut. El îi luă mâna şi îi zâmbi:

— Katsa, hai afară, să vânezi cu mine, îi spuse el. Poţi să încerci arcul pe care l-am făcut.

Vocea lui era uşoară, iar Skye şi Bitterblue zâmbiră. Katsa simţi că ea era singura persoană din lume care avea habar că era ceva în neregulă.

— Desigur, zise ea. Mi-ar face plăcere.

— Ce nu e în regulă? întrebă ea în secunda în care ieşiră din colibă.

El zâmbi uşor:

— Nu e nimic în neregulă.

Katsa urcă îndârjită şi îşi reprimă sentimentele.

Păşeau pe o cărare în zăpadă, pe care bănuia că Po o făcuse. Trecură de heleşteu. Cascada era o masă de gheaţă, cu un firicel firav de apă în mijloc.

— A funcţionat capcana mea pentru peşti?

— A funcţionat de minune. Încă o mai folosesc.

— Au căutat soldaţii lui coliba?

— Au căutat-o.

— Ai reuşit să ajungi în peşteră teafăr, în ciuda rănii tale?

— La vremea aceea, mă simţeam deja mai bine. Am reuşit cu uşurinţă.

— Dar probabil că ai fost ud şi ţi-a fost frig.

— Katsa, ei n-au stat mult. M-am întors la colibă imediat după ce au plecat şi am făcut focul.

Katsa se căţără pe un povârniş pietros. Se prinse de un trunchi subţire de copac şi se trase peste un dâmb. O stâncă alungită, plată ieşea din stratul de zăpadă neatinsă. Dădu zăpada la o parte şi se aşeză pe ea. El o urmă şi se aşeză alături. Ea îl cercetă din priviri. El nu se uita la ea.

— Vreau să ştiu ce nu e în regulă, zise ea.

El îşi strânse gura pungă şi tot nu se uită la ea. Când vorbi, glasul lui era precaut:

— Nu mi-aş impune cu forţa sentimentele dacă n-ai vrea să le împărtăşeşti.

Ea făcu ochii mari.

— Adevărat. Dar nu te-aş minţi, aşa cum faci tu acum, spunându-mi că nu e nimic în neregulă.

O expresie ciudată apăru pe chipul lui. Deschis, vulnerabil de parcă ar fi fost un copil de zece ani, abţinându-se să nu plângă. Ea simţi un nod în gât văzându-i privirea.

„Po…“

El tresări, iar expresia dispăru.

— Te rog, nu, zise el. Mă ameţeşte când îmi vorbeşti în gând. Mă doare capul.

Ea înghiţi în sec şi încercă să se gândească la ce să spună.

— Te mai doare capul de la căzătură?

— Uneori.

— Asta e ceea ce nu e în regulă?

— Ţi-am spus, nu este nimic în neregulă.

Ea îl atinse pe braţ.

— Po, te rog…

— Nu merită să te îngrijorezi, spuse el şi îi dădu mâna la o parte. Acum, ea era şocată şi rănită, iar ochii o usturau din cauza lacrimilor. Po pe care şi-l amintea ea nu-i respingea îngrijorarea, nu se ferea de atingerea ei. Acesta nu era Po. Acesta era un străin şi de aici lipsea ceva ce mai înainte fusese. Vârî mâna sub gulerul hainei şi scoase şnurul peste cap. Îi întinse inelul.

— Acesta e al tău, zise ea.

El nici măcar nu o privi, se uita fix la propriile mâini.

— Nu-l vreau.

Pe tot Middlunsul, ce tot spui? Este inelul tău.

— Ar trebui să-l păstrezi tu.

Ea îl privi cu ochii mari, neîncrezătoare.

— Po, ce te face să crezi că aş păstra vreodată inelul tău? În primul rând, nici nu ştiu de ce mi l-ai dat. Aş vrea să n-o fi făcut.

Buzele lui erau strânse din cauza nefericirii şi în continuare îşi mai privea fix mâinile.

— La vremea când ţi l-am dat, am procedat astfel fiindcă ştiam că puteam să mor. Dacă aş fi murit, voiam ca ţie să îţi aparţină casa mea. Casa mea ţi se potriveşte, spuse el cu o amărăciune care o duru, iar ea nu putea să înţeleagă aşa ceva.

Îşi dădu seama că plânge. Furioasă, îşi ştrese lacrimile de pe faţă şi se întoarse cu spatele la el, fiindcă nu putea suporta să-l vadă cu faţa împietrită, privindu-şi mâinile.

— Po, te implor, spune-mi despre ce este vorba.

— E atât de rău că trebuie să păstrezi tu inelul? Castelul meu este izolat într-un colţ sălbatic de lume. Ai fi fericită acolo. Familia mea ţi-ar respecta intimitatea.

— Ai luat-o razna cu totul? Ce-ai face tu odată ce eu îţi voi fi luat casa şi bunurile? Unde ai avea de gând să trăieşti?

Vocea lui fu foarte scăzută:

— Nu vreau să mă duc înapoi la casa mea. M-am gândit să stau aici, unde e liniştit şi departe de oricine. Eu… eu vreau să fiu singur.

Ea încremeni cu gura căscată.

— Ar trebui să-ţi vezi de viaţa ta, Katsa. Păstrează inelul. Am zis că nu-l vreau.

Ea se simţi incapabilă să vorbească. Buimăcită, clătină din cap, apoi întinse mâna şi dădu drumul inelului în palma lui.

El îl privi fix, apoi oftă.

— Am să i-l dau lui Skye, spuse el, să-l ducă tatălui meu. El să decidă ce va face cu el.

Po se ridică şi, de data aceasta, ea fu sigură că el făcuse un efort să-şi păstreze echilibrul. Se îndepărtă de ea, cu arcul în mâini. Zări o rădăcină şi, ţinându-se de ea, se trase peste o lespede de piatră. Ea îl privi cum se căţăra în munţi, departe de ea.

În timpul nopţii, pe fondul sunetului respiraţiei celor din jurul ei, Katsa încercă să îşi dea seama. Se rezemă de perete şi îl privi pe Po întins într-o pătură, lângă

fratele lui şi gărzile monseene. El dormea, iar chipul lui era împăcat. Frumosul lui chip.

Când se întorsese la colibă după discuţia avută, cu arcul într-o mână şi cu un braţ de iepuri în cealaltă, descărcă vânatul în braţele fratelui său şi se dezbrăcă de haină, scuturându-se. Apoi, venise spre locul unde ea stătea meditând lângă perete. Se ghemui în faţa ei, îi luă mâinile între ale lui şi i le sărută, frecându-si fata rece de ele.

— Îmi pare rău, îi zise el şi ea simţi deodată că totul era firesc, iar Po era el însuşi, iar ei aveau să o ia de la capăt. Apoi, în timpul cinei, pe când ceilalţi făceau haz, iar Bitterblue tachina gărzile, Katsa îl privi pe Po retrăgându-se în el însuşi. El mâncă puţin.

Se cufundă în tăcere, cu nefericirea vizibilă în cutele de pe chip. Iar pe ea o duru atât de mult sufletul să-l privească, încât ieşi din colibă şi orbecăi mult timp singură în întuneric.

În anumite momente, părea fericit. Dar ceva era în mod evident în neregulă. Dacă el pur şi simplu ar… dacă pur şi simplu s-ar uita la ea. Dacă pur şi simplu ar privi-o în faţă.

Şi, desigur, dacă să rămână singur era ceea ce îi trebuia, ea avea să îi ofere singurătatea. Dar – şi ea se gândi că aşa ceva ar fi putut să fie incorect, dar tot se hotărî – avea de gând să-i solicite dovezi. El va trebui să o convingă, să o convingă pe de-a-ntregul că singurătatea era ceea ce îi trebuia. Numai atunci avea să-l lase ea pradă ciudatei suferinţe.

Dimineaţă, Po păru destul de vesel, dar Katsa, care începea să se simtă ca o cloşcă, remarcă lipsa lui de interes faţă de mâncare, chiar şi faţă de mâncarea din Lienid etalată pe masă. Practic, el nu mâncă aproape

nimic, iar apoi făcu nişte aluzii vagi, nepotrivite, în legătură cu verificarea calului care şchiopăta. Se plimbă pe afară.

— Ce nu e în regulă cu el? întrebă Bitterblue.

Privirea Katsei alunecă spre chipul copilei şi susţinu privirea fermă a ochilor cenuşii ai acesteia. Nu avea niciun rost să se prefacă a nu şti ce voia Bitterblue să spună. Bitterblue nu fusese niciodată proastă.

— Nu ştiu, zise Katsa. Nu vrea să-mi spună.

— Uneori, pare el însuşi, zise Skye, iar alteori cade într-o altă stare. Îşi drese vocea: Dar m-am gândit că ar putea fi o ceartă între îndrăgostiţi.

Katsa îl privi direct. Mânca o bucată de pâine.

— Se poate, dar eu nu cred.

Skye ridică o sprânceană şi zâmbi.

— Mi se pare că, dacă ar fi fost, tu ai fi ştiut.

— Dacă lucrurile ar fi atât de simple, spuse Katsa pe un ton sec.

— E ceva ciudat cu ochii lui, zise Bitterblue.

— Da, spuse Katsa, ei bine, probabil că are cei mai ciudaţi ochi din toate cele şapte regate. Dar mă aşteptam ca tu să fi observat asta până acum.

— Nu, zise Bitterblue. Vreau să spun că e ceva diferit cu ochii lui.

Ceva diferit cu ochii lui.

Da, era o diferenţă. Diferenţa era că el nu voia să o privească nici pe ea, nici pe altcineva dintre ei. Aproape de parcă l-ar fi durut inima să-şi ridice ochii şi să privească o altă persoană. Aproape ca şi când…

O imagine îi apăru brusc în minte, din neant. Po căzând prin lumină, trupul enorm al unui cal căzând peste el. Po izbind apa mai întâi cu faţa, apoi calul prăbuşindu-se imediat după el.

Şi mai multe imagini. Po bolnav şi cenuşiu la chip, în

faţa focului, cu tenul înnegrit de vânătăi. Po mijindu-şi şi frecându-şi ochii.

Katsei îi rămase în gât pâinea pe care o mânca. Sări în picioare şi se lovi de scaun.

Skye o pocni în spate.

— Ceruri, Katsa! Te simţi bine?

Katsa tuşi şi rosti pe nerăsuflate ceva despre verificatul calului schilodit. Ieşi în fugă din colibă.

Po nu era la cai, dar, când Katsa întrebă de el, unul dintre membrii gărzii arătă în direcţia heleşteului. Katsa fugi prin spatele colibei, peste deal.

El stătea în picioare, cu spatele la ea, privind în gol la apa îngheţată. Gârbovit şi cu mâinile în buzunare.

— Katsa, ştiu că eşti invincibilă, spuse el fără să se întoarcă. Dar chiar şi tu ar trebui să-ţi pui o haină când ieşi afară.

— Po, zise ea. Întoarce-te şi uită-te la mine.

El îşi înclină capul. Umerii i se înălţară şi coborâră odată cu oftatul lui adânc. Privirea lui păru să se oprească în a ei, preţ de o clipă, apoi şi-o coborî. Ochii lui se goliră de orice expresie. Ea văzu întâmplându-se acest lucru, văzu privirea lui goală.

Katsa şopti:

— Po! Eşti orb?

La auzul vorbelor ei, ceva păru să se rupă în el. Se prăbuşi în genunchi. O lacrimă lăsă o dâră îngheţată pe faţa lui. Când Katsa se duse la el şi căzu în faţa lui, el o lăsă să se apropie – puterea de a lupta îl părăsise şi o lăsă să-i pătrundă în suflet. Braţele Katsei se încolăciră în jurul lui. O lipi pe Katsa de el, practic o înăbuşi strângând-o în braţe, şi plânse în curbura gâtului ei. Ea îl ţinu, pur şi simplu îl ţinu şi îl atinse, şi îi sărută chipul rece.

— Oh, Katsa, plânse el. Katsa!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

În acea dimineaţă izbucni viscolul. Pe la prânz, se transformă într-o ninsoare blândă, dar umedă.

— Nu pot suporta gândul altei călătorii pe timp de iarnă, zise Bitterblue pe jumătate adormită în faţa focului. Katsa, acum, că suntem aici cu Po, n-am putea rămâne până ce nu va mai ninge?

Însă, pe urmele acelei furtuni veni o alta şi, după aceea, încă una, ca şi când iarna nu mai voia să respecte curgerea firească a anotimpurilor şi hotărâse că n-avea de gând să înceteze, la urma urmelor. Bitterblue îi trimise pe doi dintre membrii gărzii cu o scrisoare către Ror. Ror le răspunse de la curtea lui Bitterblue că vremea era nimerită; cu cât mai mult timp îi lăsa Bitterblue pentru a pune rânduială în poveştile pe care le lăsase Leck în urma lui, cu atât mai blândă şi mai sigură avea să fie tranziţia ei la tron. El avea să programeze ceremonia de încoronare în plină primăvară, deci ea putea să aştepte să se termine furtunile, oricât de multă vreme ar fi dorit.

Katsa ştia că intimitatea inevitabilă din colibă îl punea pe Po la grea încercare, el purtând povara nefericitului său secret. Dar, dacă rămâneau toţi, atunci cel puţin nu trebuia să-şi justifice încă intenţiile de a nu pleca împreună cu ei. Îşi ţinu pentru el nemulţumirea şi îi ajută pe soldaţii din gardă să îndrume caii spre un adăpost din stânci aflat în apropiere, pe care îl găsise în timpul recuperării sale.

Povestea lui ieşi la iveală lent, ori de câte ori el şi Katsa reuşeau să născocească metode de a fi singuri.

Ziua plecării lui Bitterblue şi a Katsei nu fusese uşoară pentru Po. Încă mai avea harul vederii, dar nu

mai funcţiona prea bine; se schimbase într-un fel pe care mintea lui prea confuză nu-l putea cuantifica, într-un mod care îi stârnea o presimţire rea.

Nu mi-ai spus, zise Katsa. M-ai făcut să plec lăsându-te în starea aceea.

— Dacă ţi-aş fi spus, n-ai fi plecat niciodată. Trebuia să pleci.

Po se împleticise până la patul lui din colibă. Îşi petrecuse cea mai parte a acelei zile zăcând pe partea nevătămată, cu ochii închişi, aşteptându-i pe soldaţii lui Leck şi aşteptând să-i treacă ameţeala. Încercase să se convingă singur că, atunci când mintea i se va limpezi, i se va limpezi şi vederea. Dar, când se trezise în dimineaţa următoare, deschisese ochii spre întuneric.

— Am fost mânios, îi spuse el. Şi nesigur pe picioare. Şi rămăsesem fără mâncare, ceea ce însemna că trebuia să-mi găsesc cărarea spre capcana cu peşti. Nu puteam să mă concentrez. N-am mâncat nici în acea zi, nici în următoarea.

Ceea ce îl împinsese în cele din urmă către heleşteu n-a fost foamea. Au fost soldaţii lui Leck. Îi simţise căţărându-se pe stânci, spre colibă.

— M-am ridicat şi am pornit împleticit, îi zise el, înainte ca măcar să-mi dau seama de ceea ce făceam. Umblam grăbit prin colibă să-mi adun lucrurile şi apoi m-am pomenit afară, căutând o crăpătură în stâncă unde să le ascund. Nu eram perfect lucid. Sunt sigur că trebuie să fi căzut de mai multe ori. Însă ştiam unde se afla heleşteul şi m-am dus într-acolo. Apa era îngrozitoare, atât de rece, dar m-a trezit şi cumva era mai puţin ameţitor să înot decât să merg. Am reuşit într-un fel să ajung în peşteră şi cumva m-am tras pe stânci. Iar apoi, în peşteră, cu soldaţii care ţipau pe

afară şi cu corpul atât de rece, încât am crezut că am să-mi muşc limba din cauza dinţilor care îmi clănţăneau – asta am descoperit, Katsa.

Se opri şi rămase tăcut atât de mult timp, încât ea se întrebă dacă nu cumva uitase despre ce vorbea.

— Ce ai descoperit?

El îşi întoarse capul spre ea, surprins.

— Claritate, spuse el. Gândurile mi s-au limpezit. Nu era nicio lumină în peşteră, nu era nimic de văzut. Totuşi, am simţit peştera cu harul meu, într-un mod atât de real. Şi mi-am dat seama de ceea ce făceam. Stăteam în colibă plângându-mi de milă când Leck era pe undeva pe acolo şi oamenii erau în pericol. În peşteră, m-a izbit cât de vrednic de dispreţ eram.

Gândul la Leck îl făcuse pe Po să între din nou în apă, să iasă din peşteră şi să umble la capcana cu peşti. A orbecăit înapoi către colibă, amorţit de frig, căutând lumina focului. Următoarele câteva zile au fost cumplite.

— Eram slăbit şi mi-era greaţă. La început, nu am mers mai departe de capcana cu peşti. Apoi, cu gândul la Leck, m-am silit să mă duc puţin mai departe. Echilibrul mi se părea acceptabil dacă stăteam liniştit. Am făcut arcul. Cu gândul la Leck, am început să exersez tirul cu arcul.

Îşi lăsă capul în jos. Tăcerea îl copleşi. Iar Katsa crezu că a înţeles restul. Po îşi păstrase la îndemână gândul la Leck; Leck îi dăduse un motiv să-şi recapete forţele. Îl împinsese către însănătoşire şi echilibru. Iar ei se întorseseră la el cu vestea fericită că Leck era mort. Po rămăsese fără motivaţie. Nefericirea îl înecase încă o dată.

Faptul că era nefericit îl făcea nefericit.

— N-am niciun drept să-mi plâng de milă, îi spuse el

într-o bună zi, când ieşiseră într-o ninsoare slabă, pentru a aduce apă. Văd totul. Văd lucruri pe care nu ar trebui să le văd. Mă las copleşit de mila faţă de mine când, de fapt, nu am pierdut nimic.

Katsa se ghemui cu el pe malul heleşteului.

— Acesta este primul lucru cu adevărat prostesc pe care mi l-ai zis vreodată.

El îşi strânse buzele. Culese una dintre pietrele cu care, de obicei, izbea gheaţa. Ridică piatra deasupra capului şi o azvârli cu putere înspre suprafaţa îngheţată a apei şi, în cele din urmă, ea fu recompensată cu un gâlgâit care aproape putea să treacă drept râs.

— Modul tău de a linişti pe cineva seamănă întru câtva cu tactica ofensivă.

— Ai pierdut ceva, îi zise ea, şi ai tot dreptul să regreţi ceea ce ai pierdut. Darul tău şi vederea nu sunt acelaşi lucru. Darul îţi arată forma lucrurilor, dar nu-ţi arată frumuseţea. Ai pierdut frumuseţea.

Din nou, îşi strânse buzele şi privi dincolo de ea. Când se uită din nou spre ea, Katsa se gândi că s-ar putea ca el să plângă. Dar el vorbi fără lacrimi, pe un ton rece:

— Nu mă voi întoarce în Lienid. Nu mă voi duce la castelul meu dacă nu pot să-l văd. E destul de greu să fiu cu tine. Acesta este motivul pentru care nu ţi-am spus adevărul. Am vrut ca tu să pleci, pentru că mă doare să fiu cu tine când nu te pot vedea.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi cântări expresia lui furioasă.

— Asta e foarte bine, zise ea. Te pricepi de minune să-ţi plângi de milă.

Şi atunci, gâlgâitul râsului şi un soi de durere sufletească fără speranţă zugrăvită pe chipul lui au

făcut-o să se întindă spre el, să-l ia în braţe şi să-l sărute pe gât, pe umărul acoperit de zăpadă, pe degetul fără inel şi în orice loc pe care îl putea găsi. El îi atinse blând fata. Îi atinse buzele şi o sărută. Îşi lipi fruntea de a ei.

— Nu te-aş reţine niciodată aici, spuse el. Dar, dacă tu poţi să suporţi asta – dacă poţi să suporţi modul în care mă comport –, vreau cu adevărat ca tu să nu pleci.

— N-am să plec multă vreme, rosti Katsa. N-am să plec până când nu vei vrea tu ca eu să plec sau până când vei fi tu însuţi gata să pleci.

El chiar avea talent să joace teatru. Katsa înţelegea asta acum, fiindcă vedea transformarea ori de câte ori erau singuri şi el înceta să se mai prefacă. Fratelui şi verişoarei lui le prezenta o mască dârză, fermă, de om sănătos. Umerii îi erau drepţi, pasul egal. Când nu-şi putea ascunde nefericirea, juca rolul celui cu toane. Când nu-şi găsea energia pentru a-şi îndrepta privirea către feţele lor şi a pretinde că îi vedea, juca rolul omului neatent. Era puternic, vesel – neatent într-un mod ciudat poate, dar refacându-se bine de pe urma rănilor. Era un spectacol impresionant – şi, în general, părea să-i mulţumească. Suficient cel puţin pentru ca ei să nu aibă motive să-i bănuiască adevăratul dar, ceea ce în fond încerca el să ascundă.

Când el şi Katsa erau singuri, vânând, aducând apă sau stând împreună în colibă, renunţa lent la acel rol. Pe chip, în voce, pe trup îi apărea sfârşeala. Uneori, se sprijinea cu mâna de câte un copac ori de o stâncă, pentru a se echilibra. Ochii lui se fixau sau pretindea că se fixează asupra a nimic. Iar Katsa începu să înţeleagă că, dacă o parte a stării lui deplorabile era pricinuită de

simpla nefericire, o parte şi mai mare îşi avea rădăcina în însuşi darul lui. Căci el încă se mai perfecţiona, iar acum, că nu mai avea vederea pentru a-şi ancora percepţia asupra lumii, era permanent copleşit.

Într-o zi, lângă heleşteu, în timpul unei rare pauze între viscole, ea îl urmări cu privirea cum punea calm o săgeată în arc şi cum ţintea către ceva ce ea nu vedea. O lespede de piatră? Un ciot de copac? El îşi înălţă capul ca şi cum ar fi ascultat. Slobozi săgeata din arc, iar aceasta tăie aerul rece şi se înfipse într-un morman de zăpadă.

— Ce… începu Katsa să spună, apoi se opri când o picătură de sânge ieşi la suprafaţă şi coloră zăpada din jurul săgeţii.

— Un iepure, spuse el. Unul mare.

El o luă înainte spre vânatul lui îngropat, însă nu apucă să facă un pas când un stol de gâşte tăbărî asupra lui din cer. Îşi duse mâna la cap şi căzu în genunchi.

Katsa trase două săgeţi şi nimeri două gâşte. Apoi, îl ridică pe Po.

— Po, ce…

— Gâştele. M-au luat prin surprindere.

Ea clătină din cap.

— Şi înainte puteai să simţi animalele, dar asta nu te-a doborât niciodată până acum.

El pufni în râs, apoi râsul se schimbă într-un oftat.

— Katsa! încearcă să-ţi imaginezi cum sunt lucrurile acum. Darul meu îmi arată toate detaliile munţilor de deasupra mea şi panta spre pădurea de sub mine. Simt mişcarea tuturor peştilor din apă şi a tuturor păsărilor din copaci. Se formează din nou gheaţă peste copca noastră din gheaţa heleşteului. Zăpada se adună rapid în nori, Katsa. Mă aştept ca, într-o clipă, să înceapă din

nou să ningă. Se întoarse acum cu faţa la ea, îndârjit. Skye şi Bitterblue sunt în colibă. Bitterblue e îngrijorată din cauza mea, ea crede că nu mănânc destul. Şi tu eşti aici, desigur – toate mişcările tale, corpul tău, îmbrăcămintea ta, toate grijile tale făcându-şi loc în mine. Cei dăruiţi cu vederea îşi pot fixa privirea. Eu nu-mi pot controla darul. Nu pot opri asta. Cum anume, când sunt conştient de totul de deasupra, de dedesubt, din faţă, din spate şi de dincolo de mine, se presupune să am mintea la pământul de sub picioare?

Târându-şi picioarele, se îndreptă spre pata roşie, de sânge. Trase istovit de săgeata din zăpadă. Ieşi uşor, cu un iepure alb, mare, plin de sânge. Se întoarse cu paşi trudiţi la ea, cu iepurele în mână. Stăteau acolo, cercetându-se reciproc şi apoi începură să cadă fulgi mari, de nea. Katsa nu se putu abţine – zâmbi văzând că predicţia se îndeplinea. Un moment mai târziu, Po zâmbea şi el, cu zgârcenie, şi, când se întoarseră pentru a se urca pe stânci, el o trase de mânecă.

— Zăpada e derutantă, zise el.

Porniră de-a lungul pantei, iar el se sprijini de ea în timp ce urcau.

Ea se obişnuia cu felul nou în care Po o judeca acum, că nu o putea vedea. El nu se uita la ea, desigur. Ea bănuia că nu va mai simţi niciodată intensitatea privirii lui, nu va mai fi subjugată niciodată de privirea lui. Era ceva la care ea încerca să nu se gândească. O făcea să fie tristă într-un mod copilăresc, prostesc.

Dar şi felul cel nou al Po de a fi cu ea era intens. Era un soi de atenţie pe chipul lui, o concentrare în trupul său, direcţionată către ea. Când se întâmpla, putea simţi liniştea chipului şi trupului lui acordată cu al ei. Se gândi că se întâmpla din ce în ce mai mult, pe măsură ce zilele treceau. Ca şi când se reconecta cu ea

încet şi trăgând-o înapoi în gândurile lui. De asemenea, acum, o atingea cu uşurinţă, aşa cum făcuse şi înainte de accident sărutându-i mâinile dacă era aproape ori atingându-i faţa când ea stătea în faţa lui. Iar Katsa se întreba dacă era adevărat sau dacă doar îşi imagina că el le acorda atenţie tuturor, mai multă atenţie

— Mai veritabilă. Ca şi când probabil că ar fi fost mai puţin copleşit de harul lui. Sau mai puţin absorbit de el însuşi.

— Uită-te la mine, îi spuse el odată, într-una dintre rarele ocazii când erau numai ei în colibă. Katsa, par eu a mă uita la tine?

Lucrau cu cuţitele în faţa focului, decojind crengi de copac, pentru a face săgeţi. Ea se întoarse către el şi îi întâlni privirea reflectând-o pe a ei. I se tăie răsuflarea şi puse cuţitul jos, îmbujorată de la căldură; şi se întrebă rapid cât ar dura până la întoarcerea celorlalţi. Şi apoi încercarea lui Po de a-şi reprima un zâmbet o smulse din uluială.

— Dragă pisică sălbatică. Asta a fost mai mult decât răspunsul pe care îl aşteptam.

Ea pufni.

— Văd că părerea foarte bună despre tine ţi-a rămas intactă. Şi ce anume sperai să realizezi?

El zâmbi. Mâinile lui îşi reluară lucrul, iar privirea i se goli din nou.

— Pe scurt, am nevoie să ştiu cum să-i fac pe oameni să creadă că mă uit la ei. Am nevoie să ştiu cum să mă uit la Bitterblue, astfel încât ea să înceteze a se mai gândi că e ceva ciudat cu ochii mei.

— Ah! Desigur. Ei bine, asta ar trebui să fie suficient. Cum de reuşeşti?

— Păi, ştiu unde îţi sunt ochii. E mai mult o chestiune de direcţie şi de depistare a reacţiilor tale.

— Fă-o din nou!

Scopul ei era ştiinţific de data aceasta. El îşi ridică ochii spre ai ei, iar ea ignoră valul de căldură care o cuprinse. Da, chiar părea că el o vedea – deşi acum, că îi studia căutătura, ea îşi dădea seama că totuşi nu era chiar în regulă.

— Spune-mi, îi ceru el.

Ea îl cercetă.

— Lumina din ochii tăi e destul de ciudată şi distrage suficient atenţia, aşa că am dubii că va observa cineva. Dar tu nu pari chiar… concentrat. Te uiţi la mine, dar e ca şi când mintea ta e în altă parte. Înţelegi?

El dădu din cap a încuviinţare.

— Bitterblue se va agăţa de asta.

— Îngustează-ţi puţin ochii, îi spuse Katsa. Încruntă puţin sprâncenele, ca şi cum ai gândi. Da, Po – e destul de convingător. Nimeni dintre cei spre care îţi vei îndrepta privirea nu va bănui nimic.

— Îţi mulţumesc, Katsa. Pot să exersez cu tine din când în când?
Fără să mă tem că mă arunci pe spate şi mă dezbraci de haine?

Katsa se întrerupse şi aruncă o săgeată spre el. Po o prinse fără greş şi râse, iar ea, pentru o clipă, se gândi că el părea fericit cu adevărat. Şi atunci, desigur, el îi percepu gândul şi o umbră îi străbătu chipul. Se retrase în munca lui. Ea se uită la mâinile lui, la degetul de pe care inelul lipsea încă. Inspiră adânc şi luă o altă creangă.

— Cât de mult ştie Bitterblue? îl întrebă ea.

— Numai că îi ascund ceva. Ştie că darul meu e mai mult decât am spus. Ştie asta de la început.

— Şi vederea ta?

— Nu cred că i-a trecut prin minte. Po netezi muchia

unei săgeţi cu cuţitul şi puse pe foc o grămadă de scoarţă de copac. Am să o privesc în ochi mai des, zise el şi apoi se cufundă iarăşi în tăcere.

Po şi Skye o necăjeau într-una pe Bitterblue în legătură cu anturajul ei. Nu era vorba numai despre gărzi. Ror lua foarte în serios poziţia fiicei surorii sale. Soseau mereu soldaţi conducând cai încărcaţi cu provizii, mai ales că furtunile începuseră să fie însoţite de vânturi. Legume, pâine, fructe, pături, îmbrăcăminte, rochii pentru regină şi mereu scrisori de la Ror, în care îi cerea părerea lui Bitterblue despre cutare sau cutare chestiune, ţinând-o la curent cu planurile lui pentru încoronare şi interesându-se despre sănătatea diferiţilor membri ai grupului, în special a lui Po.

— Am să-l rog pe Ror să-mi trimită o spadă, spuse Bitterblue într-o zi, în timpul micului dejun. Katsa, ai să mă înveţi s-o folosesc? Chipul lui Skye se lumină.

— Ah, Katsa, chiar! încă nu te-am văzut luptând şi chiar începusem să cred că nici nu te voi vedea vreodată.

— Şi tu crezi că eu voi fi un adversar foarte interesant? îl întrebă Bitterblue.

— Sigur că nu. Dar ea va trebui să simuleze o luptă cu câţiva dintre soldaţi, nu-i aşa, pentru a-ţi arăta cum se face. Trebuie să existe un luptător decent sau doi, printre ei.

— Nu am de gând să simulez nicio luptă cu soldaţi fără armuri, zise Katsa.

— Dar ce părere ai despre o luptă cu mâinile goale? dădu înapoi Skye şi îşi încrucişă braţele la piept, cu o fudulie pe chip despre care Katsa socoti că trebuia să fie o trăsătură de familie. Nu sunt nici eu un luptător

de lepădat.
Po izbucni în râs.
— Ah, luptă-te cu el, Katsa! Te rog, luptă-te cu el! Nu-mi pot închipui o distracţie mai amuzantă.
— Ah, asta e amuzant, nu-i aşa?
— Katsa te-ar putea trânti la pământ înainte să apuci să ridici măcar un deget.
Skye era de neabătut.
Da, întocmai – asta e ceea ce vreau să văd. Vreau să te văd cum distrugi pe cineva, Katsa. Vrei să-l distrugi pe Po pentru mine?
Katsa zâmbi.
— Po nu este uşor de distrus.
Po îşi petrecu picioarele pe după ale scaunului şi îl întoarse invers.
— Ba cred că acum sunt.
Revenind la întrebarea mea, zise Bitterblue mai degrabă cu severitate. Aş vrea să învăţ să folosesc o spadă.
— Da, spuse Katsa. Ei bine, trimite-i vorbă lui Ror.
— Nu cumva pleacă acum doi soldaţi? întrebă Po. Îi ajung din urmă.
Picioarele scaunului lui bocăniră pe podea. Se ridică de la masă şi ieşi afară. Trei perechi de ochi priviră o vreme uşa care se închisese în urma lui.
— Vremea începe să semene tot mai puţin a iarnă, zise Bitterblue. Sunt nerăbdătoare să merg la curtea mea şi să pun lucrurile în mişcare. Dar nu-mi place s-o fac până ce nu voi fi convinsă că el e sănătos şi, sincer, nu sunt convinsă.
Katsa nu răspunse. Mânca o bucată de pâine fără să fie atentă. Se întoarse spre Skye şi îi cercetă umerii puternici şi drepţi ca ai fratelui său, mâinile puternice. Skye se mişca bine. Şi era cel mai apropiat ca vârstă

de Po. Probabil că, petrecând mult timp cu el, se luptase de vreun milion de ori cu Po.

Îşi miji ochii la rămăşiţele de mâncare. Se întreba cum era să lupţi fără ochi, cu atenţia distrasă de peisaj şi de mişcarea fiecărei creaturi din preajmă.

— Cel puţin, în cele din urmă, măcar mănâncă.

Katsa tresări. O privi fix pe copilă.

— Zău?

— Ieri a mâncat, şi azi-dimineaţă. De fapt, pare chiar flămând. Nu ai observat?

Katsa răsuflă uşurată. Îşi împinse propriul scaun la perete şi se îndreptă spre uşă.

Îl găsi stând în picioare în faţa apei, privind fără să vadă la suprafaţa îngheţată a acesteia. El tremura. Plină de îndoieli, se uită la el o clipă.

Po, vorbi ea din spatele lui, unde îţi este haina?

— Dar a ta unde e?

Ea se aşeză lângă el.

— Mi-e cald.

El îşi înclină capul spre ea.

— Dacă ţie îţi este cald, iar eu sunt fără haină, există un singur lucru prietenos pe care să-l faci.

— Să mă duc înapoi şi să-ţi aduc haina?

El zâmbi. Întinzând mâna către ea, o trase aproape de el. Luată prin surprindere, Katsa îşi petrecu mâinile pe după trupul lui şi încercă să-l încălzească, frecându-l pe spate şi pe umerii care îi tremurau.

— Asta-i, exact, zise Po. Trebuie să-mi ţii de cald.

Ea râse şi îl îmbrătisă şi mai strâns.

Po spuse:

— Lasă-mă să-ţi spun ceva ce s-a întâmplat, iar ea se lăsă pe spate şi îl privi în faţă, pentru că auzise ceva nou în glasul lui. Ştii că m-am luptat cu darul meu în

toate aceste luni, îi zise el, încercând să mi-l reprim. Încercând să ignor cea mai mare parte din ceea ce îmi arăta şi să mă concentrez asupra puţinului pe care trebuia să-l ştiu.

— Da.

— Ei bine, acum câteva zile, într-o criză de milă faţă de mine însumi, m-am oprit.

— Te-ai oprit?

— Din a mă mai lupta cu darul meu, vreau să spun. L-am lăsat să mă inunde. Şi ştii ce s-a întâmplat? El nu aşteptă ca ea să ghicească. Când am încetat să mă mai lupt cu toate lucrurile din jurul meu, toate lucrurile din jurul meu au început să se aşeze unde le era locul. Toată activitatea şi peisajul, şi pământul, şi cerul, şi chiar gândurile oamenilor. Toate încercau să alcătuiască o imagine. Iar eu pot să-mi simt locul în ea, aşa cum nu am putut până acum. Vreau să spun, încă sunt copleşit. Dar nu ca înainte.

Ea îşi muşcă buzele.

— Po, nu înţeleg.

— Katsa, e simplu. Ca şi cum, atunci când m-am deschis tuturor percepţiilor, lucrurile şi-au creat propria concentrare. Adică, gândeşte-te la noi acum, stând aici. E o pasăre în copacul din spatele meu, o vezi?

Katsa privi peste umărul lui. O pasăre stătea pe o ramură, ciugulindu-şi penele de sub aripă.

— O văd.

— Înainte, aş fi încercat să mă lupt cu percepţiile mele despre pasăre, astfel încât să mă pot concentra la pământul de sub picioarele mele şi la tine în braţele mele. Dar acum, las pasărea şi orice este irelevant să mă inunde, iar lucrurile irelevante pălesc puţin, în mod firesc. Aşa încât, dintre toate, eu mă concentrez asupra ta.

Katsa încerca o senzaţie ciudată. Era ca şi când o durere sâcâitoare dispăruse brusc şi era uluită de absenţa durerii. Era uşurare împreună cu speranţă.

— Po! Asta e bine.

El oftă.

— E o mare uşurare să fii mai puţin ameţit.

Ea ezită, apoi se decise că putea la fel de bine să o spună, văzând că probabil el deja o ştia.

— Cred că e timpul să reîncepi să lupţi.

El zâmbi uşor.

— Ah, da? Aşa crezi?

Ea făcu faţă cu nobleţe defensivei.

— Şi de ce nu? Îţi va readuce puterea, îţi va îmbunătăţi echilibrul. Fratele tău e un adversar perfect.

El îşi lipi fruntea de a ei. Glasul lui era foarte liniştit.

— Calmează-te, pisică sălbatică! Tu eşti experta. Dacă tu crezi că e timpul să încep să lupt, atunci presupun că e timpul să încep să lupt.

El zâmbea liniştit, iar Katsa nu putu suporta, pentru că era cel mai mic şi cel mai trist zâmbet din lume. Dar, când el îşi ridică degetele pentru a-i atinge faţa, ea văzu că el purta inelul.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUA

Deveni un fel de şcoală. Katsa alcătui exerciţiile pentru Skye şi Po, care erau în primul rând o provocare pentru puterea lui Po. Skye era mulţumit, căci exerciţiile îl favorizau. Katsa era mulţumită, căci vedea progresul lui Po. Întotdeauna, îi punea să se lupte corp la corp, rareori să lupte cu mâinile şi îi amintea în mod constant lui Po, în gândurile lui şi cu voce tare, să îşi folosească mai degrabă muşchii decât darul, evitând orice zgârietură.

Pe lângă fraţii care se luptau, Katsa o învăţă pe

Bitterblue să ţină o spadă, apoi să pareze lovituri şi apoi să lovească. Poziţie şi echilibru, putere şi mişcare, viteză. La început, copila era la fel de neîndemânatică în folosirea spadei cum fusese şi cu cuţitul, dar exersa cu încăpăţânare şi, la fel ca Po, şi ea progresa.

Şi şcoala Katsei se măriʼ. Membrii gărzii şi mesagerii nu puteau rezista spectacolului dat de domniţa Katsa care le preda arta mânuirii spadei tinerei lor regine sau înzestratului lienid şi fratelui său care se luptau unul cu celălalt. Se adunau, punând o întrebare sau alta despre un exerciţiu pe care ea îl alcătuise pentru prinţesă ori un truc pe care i-l arăta lui Bitterblue pentru a compensa lipsa de mărime şi forţă a reginei. Înainte ca ea să ştie, Katsa îi învăţă trucul pe doi tineri soldaţi de pe ţărmul sudic al regatului monsean şi întocmi un exerciţiu pentru a îmbunătăţi mânuirea spadei cu cealaltă mână de către membrii gărzii lui Bitterblue. Katsei îi făcea cu adevărat plăcere. Îi făcea plăcere să-şi privească elevii cum devin mai puternici.

Şi Po deveni cu adevărat mai puternic. Continuă să piardă la lupta corp la corp, dar, de fiecare dată, apărarea sa dura mai mult şi din ce în ce mai mult. Echilibrul, controlul se îmbunătăţeau şi ele. Luptele deveneau tot mai amuzante, parţial datorită faptului că fraţii erau atât de potriviţi şi parţial pentru că, pe măsură ce zăpada se topea, pajiştea se transforma într-o mocirlă. Desigur că nu le plăcea nimic mai mult decât să-şi mânjească reciproc feţele cu noroi. Dacă n-ar fi fost ochii lui Po, în cele mai multe zile, fraţii ar fi fost de nerecunoscut.

Veni ziua când unul din prinţii acoperiţi de noroi îl ţintui pe celălalt la pământ şi îşi strigă victoria, iar Katsa privi pentru a descoperi că fratele de deasupra

era, pentru prima dată, Po. Râzând, el sări într-un picior şi îi aruncă un rânjet Katsei. Îşi şterse noroiul de pe faţă şi îi făcu semn cu degetul.

— Vino aici, pisică sălbatică. Tu urmezi.

Katsa se sprijini în sabie şi râse.

— Ţi-a luat o jumătate de oră ca să-l pui la pământ pe fratele tău şi crezi că eşti pregătit pentru mine?

— Vino să ne luptăm în noroi. Am să te strivesc ca pe un păianjen.

Katsa reveni la exerciţiul pe care i-l preda Bitterblue.

— Când ai să-l baţi uşor pe Skye, atunci o să mă lupt în noroi cu tine.

Vorbi cu fermitate, dar nu putu să-şi ascundă faţă de el plăcerea. Şi nici el nu putu să şi-o ascundă pe a lui. Îl alină pe sărmanul lui frate care mormăia, care recunoştea, din poziţia în care se găsea pe pământ, începutul sfârşitului.

Katsa îl găsi schimbat în calitate de adversar – mai puţin din cauza vederii pe care şi-o pierduse, cât datorită sensibilităţii pe care o câştigase cu darul său care devenea tot mai puternic. Când se luptau acum, el îi putea simţi nu numai trupul şi intenţiile, dar şi forţa loviturilor înainte de a le lansa, direcţia avântului. Echilibrul şi dezechilibrul ei, şi cum să beneficieze de asta. Puterile nu-i reveniseră pe deplin şi uneori chiar şi propriul echilibru îl trăda, dar, de-acum, existau ocazii când el o lua prin surprindere, ceva cu care niciunul din ei nu fusese obişnuit până atunci.

El avea să devină un luptător la fel de bun pe cât fusese înainte, dacă nu chiar mai bun. Şi asta era important. Luptele îl făceau fericit pe Po.

Bitterblue nu mai rămase mult după începutul primăverii. Skye o urmă la ceva timp, chemat de tatăl

lui în cetatea lui Leck pentru a asista la iminenta încoronare. Şi, în cele din urmă, Katsa şi Po se îndreptară ei înşişi spre cetatea care, curând, urma să primească numele lui Bitterblue. Po suportă bine călătoria, cam ca un copil care nu călătorise niciodată până atunci şi găsea fascinantă fiecare experienţă, dacă nu chiar uşor copleşitoare. Şi, într-adevăr, când veni vorba de a călători cu noua sa percepţie asupra lumii, Po era ca un bebeluş.

În camera lor din castelul lui Bitterblue, în dimineaţa marelui eveniment, Katsa se resemnă să-şi pună o rochie. Po, între timp, stătea culcat pe pat, zâmbind fără încetare spre tavan.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă Katsa pentru a treia sau a patra oară. O să ne cadă tavanul în cap sau ceva de genul ăsta? Arăţi ca şi cum am fi amândoi în pragul unei mari glume.

— Katsa, numai tu ai putea considera prăbuşirea unui tavan ca fiind o glumă bună.

Se auzi un ciocănit în uşa camerei lor, iar Po chiar începu să chicotească.

— Ai dat iama în cidru, spuse Katsa în mod acuzator, în timp ce se îndrepta către uşă. Eşti beat.

Apoi, deschise larg uşa şi aproape căzu pe podea de uimire, întrucât în faţa ei, în hol, se afla Raflin.

Era murdar de noroi şi mirosea ca un cal.

— Am ajuns la vreme pentru mâncare? întrebă el. Invitaţia zicea ceva despre o plăcintă, iar eu mor de foame.

Katsa izbucni în râs, apoi în lacrimi şi, de îndată ce porni să-l îmbrăţişeze, nu se mai putu opri. În spatele lui Raflin stătea Bann, iar în spatele lui Bann era Oll, iar Katsa îi îmbrăţişă şi plânse iarăşi.

— Nu ne-ai spus că urmează să vii, repeta ea într-

una. Nu ne-ai spus că urmează să vii. Nimeni nu mi-a spus că ai fost invitat.

— Şi tocmai tu vorbeşti despre a trimite vorbă? zise Raffin. Luni întregi n-am auzit nimic de la tine – până într-o bună zi, când fratele lui Po a apărut la curtea noastră cu cea mai sălbatică poveste pe care am auzit-o noi vreodată.

Katsa pufni şi îl strânse iarăşi în braţe pe vărul ei.

— Dar înţelegi, nu-i aşa? vorbi ea în pieptul lui. N-am vrut să te trezeşti implicat în asta.

Raffin o sărută pe creştetul capului.

— Sigur că înţelegem.

— A venit şi Randa cu tine?

— Prea puţin i-a păsat pentru a veni.

— Consiliul e în regulă?

— Îi merge ca pe roate. Dar chiar trebuie să stăm la taclale în hol? Nu glumeam când spuneam că mor de foame. Arăţi bine, Po. Raffin aruncă o privire plină de îndoieli părului scurt al Katsei. Helda îţi trimite o perie de păr, Kat. De mare folos îţi va fi!

— Am s-o preţuiesc, spuse Katsa. Acum, intră.

Ca orice eveniment care impune îmbrăcăminte de gală, ceremonia încoronării era prea lungă, dar Bitterblue o îndură cu gravitatea şi calmul potrivite. Marginea marii coroane din aur era căptuşită cu nişte material purpuriu, pentru a o împiedica să alunece şi să-i cadă peste nas. Katsa se gândi că părea să cântărească la fel de mult cât însăşi fata.

Katsei nu-i păsă de lungimea ceremoniei, căci Raffin era într-o parte a ei, iar Bann în cealaltă şi nu treceau cinci minute fără să se amuze de ei în vreun fel. Când Bann îi şopti despre noua descoperire în materie de leacuri a lui Raffin, care vindeca durerile de burtă, dar

producea mâncărimi la picioare, şi descoperirea ulterioară a leacului care vindeca mâncărimea picioarelor, însă cauza dureri de burtă, Katsa chicoti. Stând trei rânduri mai în faţă, cu cei doi fii ai săi, Ror îşi roti capul, pentru a-i arunca o privire.

— Această ceremonie nu e un carnaval sunderan de stradă, rosti el cu un profund şi demn reproş.

Umerii lui Po începură să se scuture de râs, iar diferite voci şoptiră, atrăgându-i atenţia lui Ror să tacă, dar, când îşi dădură seama cui i se adresau, asta iscă un şir interminabil de scuze.

— Da, bine, tot spunea Ror în mod repetat şi pe un ton din ce în ce mai puternic. Zău, e în regulă. Întreruperea căpătă amploare, devenind ceva mai curând de dimensiuni uriaşe şi inoportun, facându-l pe un însărcinat cu încoronarea să se bâlbâie în timp ce citea litania conducătorilor monseeni de-a lungul timpului. Bitter- blue îi zâmbi cu blândeţe însărcinatului şi îi făcu semn din cap să continue. După aceea, se răspândi vorba prin mulţime că tânăra regină era bună la suflet, şi nu una care să pedepsească micile greşeli.

— Şi ce face Giddon? murmură Katsa către Raffin, de îndată ce lucrurile se calmară.

Îşi permitea să fie amabilă faţă de fostul ei pretendent pentru că era fericită şi era înconjurată de prieteni.

În spatele ei, OII îşi drese vocea:

— Se cam fâstâceşte ori de câte ori este menţionat numele tău, domniţă. N-am să mă prefac că nu ştiu de ce.

Raftm vorbi liniştit.

— Randa tot încearcă să-l însoare, iar Giddon tot refuză. Petrece mai mult timp decât obişnuia la propria moşie. Dar s-a dăruit cu totul muncii în folosul

Consiliului. Este un aliat de nepreţuit, Kat. Îndrăznesc să spun că nu va avea obiecţii să te vadă într-o bună zi. Dacă ai să vrei să ne vizitezi la curte, într-o bună zi, ştii, o să găsim o cale să te strecurăm fără ca Randa să ştie. Dacă asta îţi doreşti. Nu ne-ai zis nimic despre planurile tale.

Katsa zâmbi liniştită.

— După asta, mă întorc în munţi, cu Po.

Doar atât spuse în legătură cu planurile ei, căci, pentru moment, era tot ce ştia.

Îşi înclină capul şi îl aşeză pe umărul vărului ei mai înalt, încoronarea trecu ca într-o ceată de mulţumire.

EPILOG

Katsa şi Po înotară prin tunel şi ţâşniră în peştera întunecată. Se urcară pe pietre şi stoarseră cât de multă apă reuşiră din veşmintele lor.

— Ia-mă de mână, spuse Po.

O conduse pe o pantă zgrunţuroasă, cu pietre proeminente. Katsa nu vedea nimic în întuneric, nici măcar o formă vagă. Se împiedică şi înjură.

— Unde, mai exact, mergem?

— Spre plajă, spuse el.

Se opri şi o ridică pe deasupra unei formaţiuni de stânci pe care ea n-o putea vedea. Când o puse jos, picioarele ei atinseră ceva moale şi zgrunţuros. Nisip.

Afară, copacii erau verzi, fiind sfârşitul primăverii, iar soarele dezgheţa lumea, însă înăuntrul acestei peşteri era mereu frig. Se aşezară pe nisip şi se cuibăriră unul în celălalt, pentru a se încălzi; tremuratul se transformă în împunsături jucăuşe şi împunsăturile într-o comportare violentă, şi, nu după mult timp, râdeau şi se luptau corp la corp pe pământ, cu părul ud şi hainele pline de nisip. În cele din urmă, prins sub ea,

Po îşi şopti înfrângerea, trecându-şi mâna de-a lungul piciorului ei într-o manieră care era în mod evident blândă. Iar lupta se transformă în ceva lent şi tandru, iar ei se înfierbântară şi fură ocupaţi unul cu celălalt pentru un timp.

Sunetul era ciudat în peşteră, umed şi muzical. Stăteau întinşi unul lângă celălalt, fierbinţi acolo unde trupurile lor se atingeau.

— Am inhalat ceva nisip, spuse Po tuşind. Şi tu la fel, desigur, dar se pare că nu te deranjează.

— Nu, zise Katsa absentă, privind prin întuneric. Degetele ei trecură peste cicatricile pe care le avea pe umăr şi apoi peste cele de pe sân. Po?

— Hm?

— Ai încredere în oamenii care vor fi sfetnicii lui Bitterblue?

— În mare parte.

— Sper că va fi în regulă. Nu vorbeşte niciodată despre moartea mamei ei, însă ştiu că va continua să aibă coşmaruri.

— Nu prea văd ce-ar putea să facă în privinţa coşmarurilor, spuse Po. Este atât de mică şi are de-a face cu atâtea lucruri: o mamă ucisă, un tată care a fost un nebun.

— Crezi că era nebun?

Po ezită.

— Sincer, nu ştiu. În mod cert, a fost crud şi pervers. Dar e greu de spus unde s-a terminat el şi a început darul său, înţelegi ce spun? Şi presupun că nu vom mai şti acum de unde a venit. Sau ce a vrut cu adevărat. Po inspiră şi expiră încet. Cel puţin, sentimentele oamenilor faţă de el se schimbă. Ai simţit asta? N-o să fie amintit ca un om bun.

— Asta îi va fi de ajutor lui Bitterblue.

— Ştii, ea se întreabă dacă sunt un cititor de gânduri. Se întreabă, Katsa, şi încă are încredere în mine, şi nu mă presează să-mi dezvălui secretele. Este extraordinar.

Katsa ascultă liniştea care se aşternu în peşteră când Po se opri din vorbit.

— Da, spuse ea simplu. Bitterblue nu e precum ceilalţi oameni.

— La încoronare, Skye m-a condamnat că am refuzat să mă căsătoresc cu tine, zise Po, iar ea simţi zâmbetul din vocea lui. Era cam indignat în legătură cu asta.

Katsa oftă.

— Oll a venit la mine cu acelaşi lucru. Crede că este periculos că ne acordăm unul altuia atâta libertate şi că încropim aceste planuri vagi de a călători împreună în viitor, făcând treburi de-ale Consiliului, fără nicio promisiune. I-am spus că nu am de gând să mă mărit cu tine şi să stau agăţată de tine ca o lipitoare, doar ca să te ţin numai pentru mine şi să te fac să nu mai iubeşti pe altcineva.

— E în regulă, ştii asta. Alţi oameni nu trebuie să înţeleagă.

— Mă îngrijorează acest lucru.

— Nu te mai îngrijora. O să trecem cu bine de acest hop. Şi mai sunt şi cei care înţeleg. Raffin înţelege, Bann – la fel.

— Da, zise Katsa. Bănuiesc că aşa este.

Po tremură, iar ea se lipi de el pentru a-l încălzi. Un sentiment crescu brusc în sufletul ei. Şopti:

— Eşti hotărât să mergi în Lienid chiar acum?

Po îşi acordă o clipă înainte să răspundă. Nu prea putea să-şi menţină vocea veselă.

— Mama mea va plânge când îi voi spune despre văzul meu. Ca să fiu sincer, mi-e groază de asta.

— Voi veni cu tine.
— Nu, Katsa, va fi în regulă. Vreau să fac faţă acestui lucru şi să termin odată cu el. Şi nu vreau ca tu să-mi schimbi planurile.
Katsa era pe drum înapoi spre cetatea lui Bitterblue pentru a le învăţa pe fete să lupte. Era un lucru pe care se hotărâse să-l facă în toate cele şapte regate şi, după încoronare, Bitterblue o implorase să înceapă în Monsea. Po o încurajase mai degrabă insistent, deoarece îi acorda Katsei o scuză pentru a arunca un ochi asupra bunăstării lui Bitterblue.
— Voi fi în Monsea câteva luni cel puţin, spuse Katsa. Însă promit că următoarele lecţii pe care le voi preda vor fi în Lienid.
— Aşadar, voi spera să te văd spre sfârşitul toamnei. Mă voi preface că nu este o perioadă foarte mare.
— O voi lua prin vest, spuse Katsa. Ezită, apoi recunoscu. Mă duc în Middluns, Po. Mai există un rege cu care trebuie să pun lucrurile la punct.
Po scoase un şuierat scurt, surprins.
— Dar ai pus lucrurile la punct deja.
Katsa oftă.
— Da. Însă eram speriată de mine însămi atunci. Eram speriată de el. Acum, nu mai sunt. Po… am nevoie ca Randa să ştie că voi veni şi voi pleca de fiecare dată când poftesc. Nu mă voi ascunde ca un criminal şi nu-mi va fi teamă să-mi vizitez prietenii. Deja mi s-a făcut dor de Raff, am nevoie s-o văd pe Helda – vreau s-o conving să meargă în Monsea. Bitterblue are nevoie de ea.
Po îşi petrecu braţele în jurul ei şi o trase mai aproape. Degetele sale scuturară nisip din părul ei.
— Bine, rosti el încetişor. Ai grijă! Te voi căuta după ce-l vei fi înfruntat pe rege.

Rămaseră întinşi împreună, tăcuţi, în întuneric. Katsa îşi sprijini capul de pieptul său. Auzi apa clipocind şi ecoul ei. Auzi pulsul sângelui lui prin piele.

— Ştii, zise el, mi-aş dori să poţi vedea această peşteră.

— Cum arată?

El făcu o pauză.

— E… frumoasă, zău.

— Povesteste-mi.

Şi aşa, Po îi descrise Katsei ceea ce se ascundea în întunericul peşterii. Afară, lumea îi aştepta.

MULŢUMIRI

Un roman de debut este un adevărat efort de echipă. Din toată inima, aş dori să le mulţumesc surorii mele Catherine (şi băieţilor), mereu prima mea cititoare (cititori), editorului meu minunat, Kathy Dawson, agentului meu, Faye Bender, care e o vedetă, Lisei Ketchum, care m-a învăţat să gândesc precum o romancieră, lui Susan Bloom, Cathie Mercier, Kelly Hager, Jac- kie Horne, Lisei Jahn-Clough şi tuturor celorlalţi care mi-au schimbat viaţa la minunatul Centru pentru Studiul Literaturii pentru Copii de la Colegiul Simmons. Surorii mele Dac, Danei Zachary, lui Deborah Kaplan, Joan Leonard, Mom şi Rebeccăi Rabinowitz, alias cititorii mei neînfricaţi. Lui Daniel Burbach, care mi-a oferit sprijin nemărginit, unchiului meu, dr. Walter Willihnganz, care mi-a răspuns cu multă răbdare la o mulţime de întrebări medicale prosteşti, unchilor mei Alfio, Salvatore şi Michael Previtera, care mi-au răspuns la o mulţime de întrebări şi mai prosteşti despre arcuri şi săgeţi, la petrecerea de Crăciun a familiei Previtera. Şi ultimii, dar în mod sigur nu cei din urmă, părinţilor mei – pentru tot.